

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: de Perponcherstraat 98

Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

OKTOBER 1966.

Nummer 1.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Beheersing

Werkingen

Inwijdingen

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Het begin

Engelen en duivels

De Sfinx

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

1944

1944

1944

1944

1944

1944

1944

PRACTISCH OCCULTISME

Inleiding.

Practisch occultisme betekent niet het gebruiken van occulte kunstgrepen, het is het in de praktijk gebruiken van de z.g. occulte mogelijkheden, die de mens bezit. Deze mogelijkheden zijn inhaerent aan het menselijk wezen en zullen bij verschillende personen op een wat andere wijze tot uiting komen. Voor iedere mens geldt echter, dat hij een aantal gaven of bekwaamheden potentieel bezit, die buiten het kader van het normaal menselijk leven of het normaal als wetenschappelijk bewezen mogelijk geachte liggen.

Wij zullen rekening moeten houden met het feit, dat een mens op aarde werkt vanuit een menselijk lichaam. Er is dus altijd behoefte aan een menselijke, een voor de menselijke mentaliteit begrijpelijke omschrijving, zelfs indien deze in de delen minder juist is. Wij zullen hier zoveel mogelijk de meest juiste omschrijving geven, maar verkiezen toch een begrijpelijke formulering boven een juiste.

De eigenschappen in de mens zullen, zoals u bekend zal zijn, altijd van invloed zijn op zijn vermogen en zijn bereiking. De voornaamste prikkels daarbij zijn begeerte en angst. Deze beide waarden kunnen dus ook worden geëxploiteerd bij het activeren van occulte krachten en gaven, maar op het ogenblik, dat daarbij geen beheersing optreedt, zal het "ik" worden gedreven door de krachten, die het in zich of rond zich oproept.

Wat zijn de verschillende krachten, waarmee men kan werken in het occultisme? Men kan deze onderscheiden in aan de mens eigen krachten en buiten de mens bestaande krachten, waarmee harmonie kan worden verkregen.

De in de mens bestaande krachten zijn: alle gevoeligheden, die vanuit het eigen "ik" en door middel van het "ik" een vergroting van waarneming of besef kunnen veroorzaken buiten de als natuurlijk geldende weg om.

Buiten het "ik" zullen de z.g. occulte krachten voor een groot gedeelte bestaan uit astrale krachten, werkingen en machten; daarnaast in de natuur aanwezige en deze eventueel bezielende entiteiten; ten laatste entiteiten uit andere sferen van bestaan, waarmee een voldoende harmonie kan worden verkregen, ongeacht de daartoe gebruikte middelen.

Alles, wat in jezelf ligt, moet je vanuit jezelf ontwikkelen. Bij een ontwikkeling van de eigen capaciteiten en eigenschappen zal men moeten uitgaan van zijn nu bestaande mogelijkheden. Iemand, die sterk visueel is aangelegd, zal ongetwijfeld snel komen tot een redelijke helderziendheid. Iemand, die auditief is aangelegd, zal wel helderhorendheid maar geen helderziendheid kunnen bereiken. Iemand, die gevoelig is voor zijn omgeving en de daarin heersende stemmingen, zal een redelijk grote mate van telepathie (telepatisch vermogen) kunnen bereiken. Hij zal daarbij ook vaak de instelling op toekomstige feiten of feiten uit het verleden tot stand kunnen brengen.

Geestelijk zijn er natuurlijk ook enige mogelijkheden. Hier geldt dat het eigen besef, dat in staat is het stoflichaam en de daarin voorkomende ervaringen, prikkels en verschijnselen tijdelijk uit te sluiten, op het geestelijk niveau waarop het bewust is alle daar aanwezige krachten kan kennen. Dit laatste kan met verschillende hulpmiddelen worden bereikt. Er bestaan tevens hulpmiddelen, die een bereiking mogelijk maken, doordat een zo sterke eenheid van geest en stof tot stand wordt gebracht, dat de geestelijke belevingswaarden in de materie worden geprojecteerd.

Harmonie met geesten daarbuiten kan vanuit het innerlijk worden opgewekt door een zeer sterke contrôle van eigen denken en het gelijktijdig in het "ik" wekken van een tevoren vastgestelde en omschreven emotionaaliteit. Daar deze weg voor de meeste mensen te moeilijk is, zien wij al heel snel verschijnselen optreden als de z.g. magie, waarbij men gebruik maakt van uiterlijke hulpmiddelen. Hieronder ressorteren in volgorde van belangrijkheid: begrip, klank, andere zintuiglijke beïnvloeding (door licht of reukwerken), het toepassen v. lichamelijke bewegingen (dans, riten, ritme) en ten laatste het gebruik van licht-verdovende middelen.

Als wij dit alles zo samenvatten, zult u gaan inzien, dat het terrein van het practisch occultisme zeer veel kan omvatten, maar dat ieder voor zich zal moeten zoeken naar het voor het "ik" meest juiste beeld, de voor het "ik" meest practische methode van werken. Hierbij gaat men uit van de eigen persoonlijkheid.

HOOFDSTUK I.

B E H E E R S I N G .

Mijzelf beheersen wil niet zeggen: mijn wezen onderdrukken. Het houdt in: een voortdurend mij bewust zijn van mijzelf, van mijn acties, van de in mij bestaande emoties en de daaruit voortvloeiende gevolgen. Deze beheersing kan worden aangeleerd door training van het lichaam. Degenen, die daartoe lichamelijk geschikt zouden zijn, kunnen b.v. via Hatha-Yoga heel veel methoden van beheersing leren. Zelfs indien dit laatste niet bereikbaar is, geldt nog: beheersing wordt voortdurend bevorderd door gewoontevorming. Elke afwijking van de norm vermindert voor de doorsnee-mens de mogelijkheid tot beheersing. Improvisatie is dus allen dan aanvaardbaar, indien wordt geïmproviseerd binnen het kader van de voor het "ik" reeds erkende en bestaande middelen.

U zult zich afvragen, waarom beheersing hier voorop wordt gesteld en wat daaraan zo belangrijk is. Laat ons het meest eenvoudige voorbeeld nemen.

Een onbeheerst medium zal nimmer in staat zijn te bepalen, wanneer er wel of geen inbeslagname plaatsvindt. Dit kan voor het eigen leven bijzonder storend zijn. Het kan ertoe leiden, dat gevaarlijke omstandigheden ontstaan. Daarnaast is men niet in staat ook maar op enigerlei wijze invloed uit te oefenen op de aard der entiteiten, die intreden en de wijze, waarop dit intreden geschiedt. Het resultaat is, dat lichamelijke schade eruit kan voortvloeien en dat persoonlijkheden kunnen intreden, die voor het "ik" zeer onaangename stoffelijke situaties scheppen of eveneens zeer onaangename en ook gevaarlijke geestelijke complicaties kunnen veroorzaken.

U zult begrijpen dat iemand, die helderziend is en niet in staat zijn helderziendheid te beheersen, kan worden gekweld door hetgeen hij waarneemt. Degeen, die zelf kan vaststellen "er is hier een aanwezigheid" en na deze erkenning zich daarvoor kan afsluiten, is practisch onaantastbaar

voor vele spookverschijnselen. Aan de andere kant is hij voortdurend in staat naar eigen wil (dus op de ogenblikken dat het "ik" dit belangrijk acht) geestelijke waarnemingen te doen en de situatie van een bepaalde plaats of persoon in astrale en geestelijke zin vast te stellen. Ik kan verdergaan met deze voorbeelden, maar deze beide tonen reeds aan, dat beheersing zeer belangrijk is.

Nu is er altijd sprake van een evenwicht van krachten, ook bij een helderziende waarneming. Als ik waarneem, zal ik door het waarnemen mijzelf waarneembaar maken. Ik kan nimmer op een bepaald niveau kennis nemen van iets of handelen, zonder dat al wat er op dat niveau bestaat op mij kan reageren. Ben ik innerlijk beheerst, dan zal ik mij altijd kunnen beroepen op de waarden van mijn eigen wezen en eventueel van mijn eigen wereld. Ben ik onbeheerst, dan zal elke kracht die ik waarneem, elke kracht waarmee ik in harmonie kom, mij kunnen domineren en gebruiken. Practisch occultisme betekent wel degelijk meester blijven over de situatie.

Beheersing houdt begrippen in, die u misschien beter kent onder afscherming, uitdrijving e.d. Die beheersing behoeft niet alleen de eigen persoon te betreffen, zij kan wel degelijk ook op andere persoonlijkheden betrekking hebben. De situatie is ongeveer als volgt:

Wanneer de mens een beroep doet op zijn materiële en zijn geestelijke energieën, zal hij de meerdere zijn van practisch elke geest, die in zich nog materiële bindingen of verlangens kent. Hij heeft nl. de materiële energie plus de geestelijke; de ander heeft alleen de geestelijke. Zolang die mens als een eenheid reageert, kan hij dus de ander wegduwen. Hij kan de ander zelfs oproepen en zenden waarheen hij wil; hij is absoluut de sterkere. Op het ogenblik dat u uw zwakheid erkent, dat u bang bent, kan de andere geest zorgen dat u ofwel op uw geestelijke, dan wel op uw stoffelijke krachten geen of geen volledig beroep meer kunt doen; u wordt dan automatisch de zwakkere. Daarom kan men ook wel zeggen, dat beheersing inhoudt: een beheersen van en op den duur een afwezigheid van vrees; niet van alle vrees, maar van alle vrees die panisch kan zijn. U moogt de gevaren rustig erkennen. U moogt zelfs zeggen: Ik ben bang, dat dit of dat kan gebeuren. Maar u moogt die vrees niet gebruiken om uw handelen daardoor te beïnvloeden.

In alle beheerst werken dient een scheiding te worden gemaakt tussen de ogenblikkelijke toestand, de ogenblikkelijke mogelijkheden en handelingen en de eventuele gevaren of consequenties, die men daarin vermoedt of de eventueel voor het "ik" onaanvaardbare krachten, die men daarbij erkent. Scheiding in het bewustzijn is noodzakelijk.

Als wij de beheersing nog verder nagaan, zo blijkt zij naast het lichamelijke ook wel degelijk bepaalde geestelijke oefeningen te eisen. Alleen een beheersing van het lichaam (eventueel van de zenuwstromen, de ademhaling e.d.) is nooit voldoende. Het "ik" zal geestelijk in harmonie kunnen treden met omringende krachten, dat is waar. Maar ook hier geldt wederkerigheid.

Als ik een geestelijke harmonie met iemand tracht tot stand te brengen, dan zal een ieder, die op ongeveer gelijk niveau heeft bestaan, met mij contact kunnen opnemen. Dit is een typisch verschijnsel, dat wij kennen bij mensen, die pas korte tijd helderhorend zijn of die eerst korte tijd in staat zijn telepathische contacten op te nemen. Wanneer zij een bepaald contact te pakken hebben, dan blijkt dat zich na verloop van tijd andere stemmen of andere figuren daartussen dringen. Het kan zelfs zo zijn, dat de zaak uitermate verwarrend wordt. Indien u daarmee rekening houdt, zult u begrijpen dat iemand, die in staat is elke bijkomende storing, hoe luidruchtig ook, terzijde te stellen, het contact wel kan handhaven. En dat betekent concentratievermogen.

Concentratievermogen oefen je door o.m. een bepaald woord te nemen, dit woord te overdenken en elke associatie, erkend als niet behorend tot het punt van overdenking, onmiddellijk te bannen. In het begin is dat moeilijk; je bant meer dan je denkt. Maar op den duur leer je zo één onderwerp vast te houden.

Een andere methode om het concentratievermogen wat te verhogen is b.v. het volgen in een concertopname van één enkel instrument. Tracht dit ene instrument voortdurend in het gehele orkest te horen. In het begin zal het u zeer moeilijk vallen; later blijkt u in staat te zijn, zelfs in een orkest bestaande uit honderd musici, één instrument met een kenmerkend timbre te blijven volgen, zodat het voor u als een soort solo-instrument op de voorgrond treedt.

Wanneer wij ons met denken of met concentratie op deze wijze hebben geleerd in te stellen, zullen wij ook de z.g. vliedende contacten gemakkelijker kunnen vasthouden en wij zullen daarmee gemakkelijker kunnen werken. Onder vliedend contact verstaat men b.v. het contact met een ander, wiens begaafdheid op telepathisch gebied gering of wiens concentratie te gering is. Zo iemand heeft een beeld, waarbij hij enkele begrippen juist ontvangt, terwijl de rest pleegt weg te zakken. Wil je daar wat aan doen, dan ga je je zozeer daarop concentreren, dat elke bijkomende storing wegvalt. Het blijkt dan dat nu niet alleen het geheel verstaanbaar en begrijpelijk wordt, maar ook dat de verschillen in sterkte langzaam wegvallen. In dergelijke gevallen kan een geconcentreerd en geschoold ontvanger het complete gedachten-contact zozeer door zijn concentratie beheersen, dat bij zelfs zeer rudimentair uitstralende "gaven" van de z.g. zender een volledig storingsvrij en blijvend contact tot stand kan worden gebracht.

Een volgend punt, dat met de beheersing in verband staat, is wel de mogelijkheid van spanning en ontspanning.

U moet er rekening mee houden, dat elk overbodig energieverbruik - onverschillig op welk vlak - schadelijk is voor de kracht, waarover een mens in zijn concentratie, zijn denken, zijn streven beschikt. Een mens, die honger heeft, zal door die honger geplaagd niet goed kunnen werken; zijn geestelijk werk zal sterk eronder lijden. Wanneer hij die honger zo ver doorvoert, dat een verzwakking van het lichaam en daarmee een wegvallen van de werkelijke hongerkwelling optreedt, dan blijkt hij wel weer zeer ontvankelijk te zijn; maar voor zijn lichaam zelf is dit dan weer minder aangenaam. Het is dus wel zeer belangrijk, dat u leert u op de juiste wijze te ontspannen. Ik mag hier misschien de methode nog even aangeven, ofschoon zij bekend is.

Relaxen wil zeggen:

Voldoe aan alle ogenblikkelijke behoeften, zodat u gegeten, gedronken hebt etc.

Ontspan u door u zo prettig en zo gemakkelijk mogelijk neer te zetten of neer te leggen. Probeer te denken, dat uw tenen volledig ontspannen zijn, dat ze eigenlijk niet meer bestaan. Ga zo verder tot de top van uw lichaam, totdat alle ledematen een beurt hebben gehad. In het begin een betrekkelijk lastige en langdurige oefening, na herhaalde pogingen echter een eenvoudige en zeer snelle methode om uw volledige lichamelijke ontspanning te bereiken.

Is het lichaam zo ontspannen, dan staan alle lichamelijke krachten - ook de fluïdieke krachten, die aan het lichaam worden ontleend - a.h.w. ten dienste van de wil. Gelijkzeitig zal door die ontspannenheid en het wegvallen van afleiding ook de geest zich gemakkelijker kunnen richten en concentreren.

U ziet dus dat dit punt, waaraan helaas veel te weinig aandacht wordt besteed in het praktisch occultisme, bepalend kan zijn voor het al of niet slagen van experimenten. Wat meer is, het kan bepalend zijn voor

het al of niet slagen van uw leven. Beheersing, die ook op de ontspanning is gericht en op het juiste innerlijke evenwicht, is noodzakelijk.

Wanneer wij vanuit de beheersing verder willen gaan, dan geloof ik dat wij ook moeten spreken over uiterlijkheden.

Een mens kan zijn milieu tot op zekere hoogte beheersen. U kunt hier de sfeer binnenshuis wel bepalen. Storingen, die van buitenaf optreden (b.v. van de straat of uit andere vertrekken), kunt u niet geheel beheersen. Datgene, wat ik kan beheersen, moet ik ook hier beheersen; en dat wil zeggen: Zoek naar een zo juist mogelijke aanpassing van uw omgeving aan datgene, wat u bent en aan hetgeen u wilt.

Heeft men oefeningen, die zeer hoge geestelijke doeleinden hebben, zo zal men goed doen ervoor te zorgen een plaats te hebben, die alleen daarvoor is bestemd. Zij zal dan ook zo rustig mogelijk dienen te zijn. Men zal haar m.i. niet voor andere doeleinden mogen gebruiken. Zoekt u harmonie, dan zal het vertrek, waarin u bent en eventueel ook het gezelschap, dat bij u aanwezig is, op gezelligheid moeten zijn ingesteld. Zoekt u verbinding, dan zal er ook een werkelijk gevoel van verbondenheid moeten zijn. En wij zullen dit kunnen versterken door muziek, door klanken, de keuze van de juiste kleuren, geurstoffen, bloemen en al wat dies meer zij.

Beheersing van het milieu is echter een persoonlijke kwestie. Mensen behoren tot wat men noemt de verschillende stralen. Zij hebben dus verschillende achtergronden. Niet een ieder zal een bepaalde sfeer op gelijke wijze kunnen creëren. Degeen, die een bepaalde sfeer wil scheppen en beheersen, houde er daarom rekening mede, dat hij in zijn eigen milieu (dat hij dus reeds zoveel mogelijk heeft afgestemd) zuiver die sfeer moet trachten te wekken. Dan kan hij de verschillen in ervaring, die normaal bestaan, overvleugelen door zijn harmonische uitstraling en kan er een geestelijke compensatie optreden voor de stoffelijke ervaringsverschillen, die er tussen de verschillende typen nu eenmaal bestaan.

Een vraag, die heel vaak in dit verband naar voren komt, is: Moeten wij gebruik maken van kentekenen voor het gebeuren. Wij gaan mediteren; moeten wij dit doen bij kaarslicht of mogen wij gewoon de lamp aansteken? Wij séanceren; moeten wij voor deze séance bepaalde rituelen vervullen of niet?

U zult begrijpen, dat een beantwoording van dergelijke vragen altijd afhankelijk is van hetgeen men wenst te bereiken. Ik wil u echter enkele voorbeelden verschaffen.

Voor vele mensen geeft het branden van kaarsen een sfeer van gewijzheid, van rust. Indien men de sfeer van rust voor een zeer divers gezelschap wil creëren, zal het goed zijn om dus kaarslicht te gebruiken. In een gezelschap, dat geleerd heeft bepaalde wierookgeuren met de geladenheid van een kerkelijk ritueel te associëren, zal men - als men iets bereiken wil - veel hebben aan de geur van wierook. Heeft men te maken met een groep mensen, die b.v. kruis-en-bord-séances doen en die nog niet hebben geleerd zonder meer uit zichzelf een zuivere instelling te verkrijgen (iets wat minder voorkomt dan de deelnemers aan dergelijke séances plegen te veronderstellen), dan zal men er goed aan doen een zeker afschermingsformule te gebruiken; b.v. een rondgang om de plaats waar de séance wordt gehouden, desnoods rond de tafel waar men aanzit, mits deze dan ook niet verbroken wordt, doordat iemand op die lijn gaat zitten. Een lijn, die niet eens behoeft te worden getrokken, die gelopen kan worden en waarbij men b.v. met reukwerk of ook met de hand voortdurend een beschermend teken maakt. Dit kan een kruisteken zijn, het kan een ankh-teken zijn. Men spreekt hierbij woorden, die voor het "ik" de heiligheid uitdrukken van hetgeen men nastreeft. Ik kan mij voor een christen of iemand uit een christelijk milieu voorstellen, dat die formu-

le luidt: "Dat dit geschiede in de naam van de Vader, de Zoon en de H. Geest. Bescherm ons tegen alle kwaad." En dat men dit herhaalt. Hierdoor scheidt men niet slechts een zekere afscherming naar buiten toe, neen, men vergroot de beheersing door de suggestieve werking. De aanwezigen voelen zich veilig. Zij voelen de bescherming van God als de achtergrond van hun werken. Hun instelling zal dus onaantastbaarder worden voor eventuele boze geesten.

U ziet, dat hieraan wel degelijk ook een praktisch belang kan worden gehecht; het is niet alleen een theorie.

Het beheersen van onszelf, het beheersen van ons milieu is niet alleen maar iets voor een verre toekomst of iets waaraan wij aandacht zullen besteden, wanneer wij later misschien een of ander doel nastreven. Het is iets, wat wij dagelijks kunnen gebruiken.

Wanneer ik mij in een ruimte bevindt en de sfeer is daar onzuiver, waarom zou ik dan geen middelen gebruiken om mij een zekere overmacht over die atmosfeer van gedruktheid, van onrust te verschaffen? Ik kan daarvoor gebruik maken van gewoon keukenzout, dat verdampt op een houtskoolvuur. Ik kan gebruik maken van de verschillende soorten gewijd water. Ik kan gebruik maken van geurstoffen. Het is een kwestie van mijn eigen keuze. Belangrijk is het voor mij, dat ik daaraan absoluut verbind het begrip: uitdrijving van den boze. Juist door het hulpmiddel, dat ik gebruik, wordt het mij mogelijk een eventuele aantasting van het kwaad van mij af te werpen. Mijn gevoel van hulp, van verzekerdheid, maakt het mij mogelijk mijn eigen aura steeds sterker te doen spreken en zo de heersende sfeer tijdelijk of misschien zelfs blijvend door mijn eigene te vervangen.

Nogmaals, mijne vrienden, u zult begrijpen dat dit belangrijk is. Zoals ook belangrijk zijn de middelen, die wij gebruiken om een slagen van onze meditatie, van onze uittredingen en al wat daarbij komt te bevorderen. Daarbij hebben wij dat nodig, wat past bij ons streven.

Wanneer wij zoeken naar licht, dan hebben wij licht nodig. Wanneer wij zoeken naar een manifestatie in zichtbare vorm van de geest uit het licht, dan zullen wij dit licht enigszins moeten beperken, inderdaad, maar wij zullen ook dan trachten te werken met enig licht, b.v. van waskaarsen of - zo dit niet verkrijgbaar is - van een rode of een gedempte belichting. Hebben wij te maken met een uittreding naar het hoge, dan zullen wij daarvoor kiezen het licht van zon of maan.

Als men uittreedt, dan heeft men de vrijheid nodig. Uittreding in een gesloten vertrek is uit den boze. Dit kan wel worden gebruikt voor uittreding naar lagere sferen en voor bepaalde mogelijkheden van innerlijke visualisatie, maar willen wij werkelijk uittreden, dan hebben wij ook een vrije lucht nodig; er moet frisse lucht toegang tot het vertrek hebben.

Als je hoge doeleinden nastreeft, dan is het logisch, dat je ook zelf je daaraan aanpast, lichamelijk. Het klinkt misschien wat dwaas, als je hoort dat een magiër, die een groot werk wil verrichten, niet alleen in de voorafgaande dagen vele malen baadt, maar zelfs ook purgeermiddelen gebruikt, dat hij schone kleren aantrekt die onbesmet zijn en al die dingen meer. U heeft gelijk, het klinkt overdreven. Maar als ik het gevoel heb, dat ik volledig zuiver ben, dan heb ik daarmee voor mijzelf een aantal angsten overwonnen. Ik heb voor mijzelf een gevoel van verbondenheid met lichte kracht tot stand gebracht; en dit alleen reeds is van belang.

In de tweede plaats is daarbij natuurlijk ook belangrijk, dat je voorkomt dat er voorwerpen aanwezig zijn, die op enigerlei wijze de geestelijke kracht van anderen in jouw sfeer kunnen induceren; en daartoe kunnen zelfs bepaalde voedingsmiddelen behoren. Dus ook hier: alweer een beheersing van het milieu.

Eenvoudige middelen zijn vaak in staat betrekkelijk grote bereikingen te vereenvoudigen. Die middelen zijn stoffelijk. Zij schijnen zinloos of onzinnig. Wij moeten echter niet vergeten, dat zij voor ons belangrijk worden, omdat zij onze omgeving en daarmee onszelf aanpassen aan hetgeen wij nastreven en dat zij alleen betekenis kunnen hebben, indien wij daar zelf - al is het maar voor een ogenblik - in opgaan.

Wanneer u een magische cirkel trekt, dan moet u er op dat ogenblik volledig bij zijn en in geloven; vóór- en nadien moogt u zich zo belachelijk gevoelen als u wilt. Tijdens de handeling moet u volledig serieus zijn. Als u dat doet, zult u ontdekken, dat u zich ook na afloop niet zo ridicuul voelt. Iets, wat half wordt gedaan, is gevaarlijker dan iets, wat niet wordt gedaan.

Wanneer men voor de beheersing van het milieu maatregelen treft en halverwege zegt: Nu ja, het is niet zo ernstig, laten wij de rest laten rusten, dan is er een gevaarlijke situatie ontstaan. Dan heeft men zelf het gevoel van onvolkomenheid, dus van kwetsbaarheid. Dit brengt een bewustzijn van gevaar en angst met zich, dat zelfs - indien de maatregelen op zich zinloos zouden zijn - het risico reeds aanmerkelijk vergroot.

Beheersing is dus mogelijk op velerlei manieren. Ik wil aan het einde van dit eerste hoofdstuk enkele eenvoudige middelen geven, die bij beheersing bruikbaar zijn en kunnen worden gebruikt. Ook indien deze u reeds bekend zijn, verzoek ik u daaraan niet voorbij te gaan.

Reiniging, afscherming van het "ik" en zo beheersing van de omstandigheden in en rond het "ik".

1. Vermijd alle roesvormende dranken; daarbij zou ik een uitzondering willen maken voor de opwekkende dranken als b.v. koffie, thee en wat er meer bestaat aan plantaardige middelen en sappen. Ik zou absoluut verwerpen alles, waarin alcohol voorkomt; alles met een hoog suikergehalte en alles, wat sterk de indruk wekt van prikkeling of genot. Koolzuurhoudende dranken zijn eveneens meestal schadelijk.
2. Voel u nooit dwaas, wanneer u deze oefeningen gaat doen of wanneer u zich aan deze regels houdt. Alleen als de regel au sérieux wordt genomen, heeft zij zin.
Voordat u begint aan een geestelijke taak of aan een occulte arbeid:
 - a. Adem zo mogelijk in de frisse lucht zo sterk mogelijk uit; adem daarna zo langzaam mogelijk en zo diep mogelijk in. Herhaal dit drie- tot viermaal.
 - b. Reinig uzelf. Als u meent dat uw kleding vuil is, vervang die. Borstel eventueel uw kleding af. Was uw handen. Kortom, zorg ervoor, dat u het gevoel hebt: ik zie er prima uit; ik ben niet op enigerlei wijze onzuiver of onrein.
3. Gebruik bij gelijke gelegenheden altijd het gelijke ritueel. Indien u afscherming tracht te verkrijgen door middel van gezang, gebed, muziek of op andere wijze, gebruik steeds hetzelfde gebed, dezelfde muziek, hetzelfde gezang.
4. Wanneer u denkt en u heeft een concentratiepunt nodig: Alle occulte bereikingen, waarbij deze concentratie van belang is, worden sterk gesteund, indien er een visueel en eventueel auditief concentratiepunt aanwezig is. Kies daarvoor een voorstelling, desnoods een glans, maar kies altijd dezelfde. Kies als auditieve prikkels desnoods een geruis, een licht sissen of fluiten als van kokend water, een eenvoudige, vooral eenvoudige

melodie, maar altijd dezelfde. Indien u reukwerken gebruikt, wissel de soort reukwerken niet af, maar gebruik steeds gelijke reukwerken bij gelijke arbeid.

5. Innerlijke beheersing.

- a. Alle innerlijke beheersing kan gemakkelijker worden bereikt en gehandhaafd in een toestand van lichamelijke ontspanning. Aanwijzingen daarvoor werden reeds meermalen gegeven. Ontspan u.
- b. Ga uit van het standpunt dat alle dingen, maar werkelijk alle dingen, die knellen of binden - niet alleen in kleding maar ook in conventie - terzijde kunnen worden gezet voor de duur van de concentratie-oefening. Op deze wijze maakt u een zo goed en zo beheerst mogelijk werken mogelijk.
- c. Beroep u nimmer op paalde geesten of entiteiten om uw werk te volvoeren. U moogt wel hulp vragen voor het zelfstandig volbrengen van de arbeid. Wanneer u een bepaalde entiteit wilt roepen of daarmee in harmonie wilt zijn, maak u een vaste stoffelijke voorstelling ervan. Bekommer u niet erom, of deze juist of onjuist is. Tracht door de voorstelling de verbondenheid te gevoelen.

6. Probeer zover te komen, dat u in alle omstandigheden (ook bij het waarnemen van visioenen, in een toestand van uittreding e.d.) weet, dat u stoffelijk leeft. Dit geeft u een reserve en een achtergrond. Het leert u altijd naar uw lichaam terug te keren op het juiste moment. Het maakt u onaantastbaar voor zuiver geestelijke krachten en geeft u door het besef van de lichamelijke ook de beschikking over een groot gedeelte van uw lichamelijke krachtreserves, indien dit noodzakelijk is.

--

HOOFDSTUK II.

W E R K W I J Z E N.

Ik heb u reeds duidelijk gemaakt, dat een zekere methodiek bevorderlijk is voor het bereiken van resultaten. Wij mogen hierbij echter niet uit het oog verliezen, dat niet iedereen hetzelfde gemakkelijk kan doen. Waar de een kan werken met zijn verstand, zal de ander met zijn emoties moeten werken. Waar de een zuiver stoffelijke hulpmiddelen gebruikt, zal de ander moeten volstaan met een sterke concentratie. De werkwijze moet dus worden gekozen aan de hand van de mogelijkheden en van uw persoonlijke voorkeur. Onthoudt u echter één ding:

Als men een zekere werkwijze kiest, kan men deze niet meer wijzigen. Wie aan een bepaalde actie begint, moet haar volvoeren. Wie een bepaalde instelling eenmaal deel maakt van zijn werkwijze, zal die instelling eerst moeten bereiken, voordat hij verder kan gaan. Dit is heel erg belangrijk!

Men is misschien geneigd het kinderlijk te vinden, als er wordt gezegd: Wanneer men met potlood werkt (b.v. voor inspiratief schilderen of tekenen), dat die potloden precies op de juiste wijze en in de juiste volgorde moeten worden neergelegd. Men is geneigd, als men zich vergist, die vergissing eenvoudig te herstellen en begrijpt niet, dat men daarmee zijn mogelijkheden aanmerkelijk beperkt. Het is beter opnieuw te beginnen en

het volledig goed te doen. Daarom zou ik u t.a.v. de werkwijze de raad willen geven: Als u een bepaalde procedure meermalen wilt volgen, leg uw werkwijze vast, noteer haar. Wanneer u een volgende maal aan hetzelfde werk begint, raadpleeg eerst uw lijst, opdat u weet wat te doen en in welke volgorde.

Wanneer u inspiratief bepaalde woorden of klanken voelt opwellen en deze zijn voor u werkzaam, leg ze zo goed mogelijk vast, opdat u ze kunt herhalen.

Werken in het occultisme is als het werken met de stukjes van de een of andere legpuzzel. Alle delen passen op een bepaalde manier samen. Indien er één verkeerd wordt gebruikt, wordt alle verdere bereiking moeilijker en zal men ten slotte eerst moeten corrigeren. Vandaar dat het dus belangrijk is, dat u ook werkelijk systematisch handelt en systematisch reageert. Uw inspiraties - en u zult daarmee in het occultisme ongetwijfeld veel te maken krijgen - kunnen worden beschouwd als een aanvulling op, maar nimmer als een vervanging van een deel van de normale manier van werken.

Nu wilde ik graag een paar werkwijzen omschrijven, die - naar ik meen - voor de meesten wel direct bruikbaar kunnen zijn.

Ten 1e door harmonie met het hogere. Ik begin met mij een voorstelling te maken van dit hogere. Hoe nauwkeuriger ik het doel omschrijf, hoe beter. Besteed desnoods vele uren of zelfs dagen eraan om een juiste formulering voor uw doel te vinden: een zo kort en compleet mogelijke omschrijving.

Ten 2e: Ga niet onmiddellijk met uw omschrijving aan het werk. Gebruik de formule en tracht het beeld daarbij te vinden, totdat dit een gewoonte is.

Harmonie met het hogere betekent verder, dat ik zuiver ontvankelijk ben voor het hogere. Wanneer ik dit dus zover heb gedaan, zal ik trachten mij voor te stellen, dat dit door mij ontworpen symbool of beeld, eventueel deze door mij gebruikte emotie, in mij persoonlijk aanwezig is. Probeer u te identificeren met de omschrijving of met de voorstelling. Ook dit vergt enige oefening.

Is dit volbracht, dan kan men zich één-gevoelende met dit hogere zijn vragen, problemen of verdere wensen uitspreken. Zij zijn dan in het hogere uitgedrukt en het is dus niet meer noodzakelijk erover na te denken. Volsta in dergelijke gevallen na het gevoel van eenheid met een eenvoudige en wederom zo kort mogelijke opsomming van hetgeen men wenst of wil bereiken. Daarna is rust noodzakelijk. Alleen in rust en ontspannenheid is het mogelijk, dat het antwoord zich ook binnen uzelf kenbaar maakt. Op het hogere vlak zal het antwoord er altijd zijn, maar u wilt er deel aan hebben. Dit wordt bereikt door de eigengedachten zo vaag en zo ijl mogelijk te houden. Dwalende gedachten zijn hier niet schadelijk. Alle denkwijzen, zelfs t.a.v. werkwijze of doel, die echter een vaste en langdurige samenhang krijgen, dienen te worden verworpen. Ook dit z.g. receptief zijn vergt enige oefening.

Ten laatste wil ik bij deze werkwijze nog opmerken: Het is niet voldoende te ontvangen alleen. Het ontvangene wordt zonder meer geabsorbeerd; daarna stelt men bewust zichzelf weer gescheiden van het ideaal of van de stelregel voor. Wanneer men het gevoel heeft, dat die scheiding er is - en niet voordien - zal men de resultaten (als het even kan door ze weer op enigerlei wijze vast te leggen) fixeren. Deze resultaten laat men dan tenminste enige uren met rust. Het gereproduceerde wordt daarna verstandelijk en emotioneel overwogen. De resultaten van een dergelijk contact met het hogere en harmonie met het hogere zijn over het algemeen een veel juister begrip voor eigen mogelijkheden en eigen noodzaken in de materie.

Een tweede werkwijze, wat in dit geval belangrijk kan zijn.

Men wil contact hebben met de geest.

In de eerste plaats: welke geest? Wat is de waarde, die men aan die geest toekent? Hierop móét een antwoord gegeven worden. Er moet een voorstelling aanwezig zijn.

In de tweede plaats: Zorg ervoor, dat uw omgeving gereinigd is, dat u zelf het gevoel van rein-zijn bezit.

Schep een zo groot mogelijke rust. Indien anderen aanwezig zijn, verzoek hun zich van elke afleiding te onthouden. Is er een mogelijkheid van storing van buitenaf, zo kan men deze overvleugelen, desnoods door materieel de een of andere overheersende, maar voor het "ik" harmonische invloed tot stand te brengen: b.v. het spelen van muziek e.d.

Roep nimmer de geest op. Wie een geest roept, roept alle geesten. Wie antwoordt is dubieus. Zend uw geest uit naar de ander. Bouw u als vooromschreven een beeld van deze geest en probeer in gedachten met dit beeld in contact te komen. In het begin zal zelfmisleiding hierbij vaak voorkomen. Door oefening leert men echter ook dit vermijden.

De manifestatie van die geest is afhankelijk van die geest. Tracht niet de wijze van optreden te beïnvloeden; wees receptief. Tracht ook uw omgeving daartoe te brengen.

Indien u werkt met een kring of met een medium, zorg ervoor dat buiten de kring (en natuurlijk ook zoveel mogelijk buiten de onmiddellijke nabijheid van het medium) iemand aanwezig is, die de noodzakelijke notities kan maken. Wacht niet tot de geest u doet spreken; dit is volledig mediumschap. Spreek de beelden of gedachten, die in u rijzen, uit. Vraag u niet af, of zij redelijk zijn. Wanneer u bepaalde geluiden hoort, zeg niet: dit is wel of niet de geest. Wanneer er regelmatige kloggeluiden zijn, kunt u trachten een code vast te stellen: b.v. "ja" 2 keer kloppen, "neen" 3 keer kloppen, of iets dergelijks. Gebruik nimmer 1 tik of 1 klop als signaal. Dit kan incidenteel tot stand komen door natuurlijke omstandigheden of door ingrijpen van anderen. Indien men "rappings" van tenminste 2 of 3 signaalnormen neemt, gaat het eenvoudiger.

Tracht niet door middel van de "rappings" alleen het contact tot stand te brengen. Ga uit van hetgeen u in zich voelt opkomen - zelfs wanneer dit fantasie is - en verzoek in een dergelijk geval de aanwezige geest het al of niet juist zijn van het gesprokene aan te geven door het aantal "rappings". Laat dit noteren en vaststellen door een ander. Richt u niet op de bevestiging of afkeuring. Ga door met het weergeven van uw gedachten of de beelden.

Tracht nimmer een persoonlijk contact met de geest tot stand te brengen uit behoefte aan het herstel van relatie e.d. Zoek desnoods naar een innerlijk contact, dat op de vooromschreven wijze tot uiting kan worden gebracht, maar probeer niet de geest ertoe te verleiden zich te manifesteren. Wanneer u de harmonie scheidt en de behoefte tot manifestatie is aanwezig, zal deze zeer waarschijnlijk op een persoonlijke en voor u volledig kenbare wijze plaatsvinden.

Er zijn hieraan vele andere aspecten verbonden, maar wij zullen daarop later verder gaan.

Een derde werkwijze.

Reiniging houdt altijd in: frisse lucht; zo mogelijk zonlicht, althans vrij invallend daglicht. Zij kan verder omvatten: het gebruik van reinigende wierook. Bij gebrek aan kennis kan hier in Europa meestal de z.g. adyar-wierook worden gebruikt.

Na gereinigd te zijn zal een vertrek, bestemd voor geestelijke oefeningen, séances, andere proeven of samenkomsten, niet meer voor profane doeleinden mogen worden gebruikt. Het is dus niet voldoende 's middags

eens te luchten en licht te laten binnenvallen, dan de kamer te sluiten, gezellig te gaan eten in die kamer om dan later daarin te séanceren, want zij is gereinigd. Men moet alle niet met de taak verbonden gedachten en niet met de taak verbonden handelingen tot een minimum beperken.

Wanneer u werkt in meer magische zin, volsta nimmer met een improvisatie. Wilt u een diagram trekken en gebruikt u daarvoor papier, zorg er dan voor dat alle vellen papier geheel met elkaar verbonden zijn, anders ontstaan er hiaten.

Wanneer er gebruik moet worden gemaakt van lampen met b.v. olijfolie, vervang deze nimmer door andere olie. Houdt u aan uw voorschrift.

Voorkom het overmatig gebruik van reukwerken in besloten ruimten. Het kan schadelijk zijn.

Bedenk dat elke magische plochtigheid, waarbij een bloedoffer te pas komt, niet slechts zwart-magisch is, maar dat zij bovendien stoffelijk een grote kwetsbaarheid voor uzelf betekent. U bent dan gebonden en niet vrij meer.

Wenst u enig ander resultaat in een dergelijke ruimte te bereiken, ga dan uit van het denkbeeld dat altijd bij elke meditatie ofwel een vaststaande formule moet worden gebruikt dan wel - zo men vrijelijk wil mediteren - er moet worden gesproken en gedacht vanuit de gevoelswereld. Meditatie is een gevoelskwestie. Gebeden kunnen worden gesproken volgens een vaste formule. Het is beter het gebed te spreken vanuit de gevoelswereld.

Handelingen, die harmonie uitdrukken, kunnen altijd deel zijn van een harmonisch streven. Handelingen, die enige verdeeldheid of disharmonie uitdrukken, zullen altijd moeten worden vermeden.

Zoekt men een van al het andere streng gescheiden doel na te streven, voorkom handelingen, die onderlinge harmonie weergeven en volsta met een concentratie van gedachten. In een dergelijk geval is zelfs het schudden van handen bij het binnenkomen af te raden.

Ik heb u hier enkele werkwijzen gegeven. Wij zullen daarop meermalen moeten terugkomen in de loop van deze cursus. Dit is een aanloop. Ik hoop echter, dat u - wanneer wij de magische en occulte mogelijkheden verder zullen nagaan - deze kleine regels en voorschriften goed in het oog wilt houden. Het is niet alleen belangrijk, dat u een bepaalde proef neemt, dat u een bepaalde mogelijkheid kent, het is bovenal belangrijk, dat u de juiste procedure vindt. De juiste procedure is alles bepalend.

-:-

I N W I J D I N G E N .

Wanneer wij kennis maken met de z.g. inwijdingsriten van de oudheid, als wij de symbolen zien, die bij inwijdingen in vele groeperingen zelfs heden nog bestaan, dan komen wij wel tot de conclusie, dat er altijd een beproevingstijd aan voorafgaat.

Deze beproevingen zijn in de oudheid altijd weer confrontaties met de vier elementen; daarnaast confrontatie met het eigen "ik". De mensen zijn geneigd te denken, dat je dit alleen maar nodig hebt, als je hoge geestelijke waarden wilt bereiken, en dat is helemaal niet waar. Inwijding betekent niets anders dan het doordringen in de geheimen; het bereiken dus van een zekere mate van beheersing, een zekere mate van kracht. Een dergelijke inwijding kan niet worden uitgedrukt in formules.

Een inwijding is altijd een beleving, ook als je - laten we maar zeggen - satanist bent. Dan zal die inwijding een confrontatie moeten inhouden met de verschillende elementen. Het is zelfs zo, dat wij van bepaalde groepen van duivelaanbidders weten, dat hun inwijdingsritueel o.m. inhoudt:

De confrontatie met de aarde. Men wordt neergeworpen op de aarde en heel vaak wordt er ook nog aarde of zand over de persoon uitgestort. De confrontatie met vloeistof, waarbij het water meestal door bloed is vervangen; de bloeddoop, zegt men ook wel.

Daarna de lucht. Men wordt zeer sterk in allerhande wierookdampen gezet. Dan natuurlijk ook nog het vuur. De mens wordt over het algemeen licht geschroeid door een vlam, terwijl alles verder duister is.

Dat is dus kennelijk de beproeving van de vier elementen. Daarna volgt dan een aantal geloften en vragen, waarop men antwoord moet geven, zodat de mens zichzelf eigenlijk openbaart. Nu kunnen wij dergelijke praktijken wel afwijzen, maar het is toch wel een inwijding in de werkelijke zin van het woord.

De mensen in de moderne tijd piekeren natuurlijk over de inwijding op een heel andere manier. Zij zien dit als het innerlijk bereiken van een nieuwe status, het bereiken van nieuwe symbolen, het kennen misschien van nieuwe krachten en waarden. En juist omdat de persoonlijke inwijding, die dus buiten de organisatie omgaat, in deze tijden veel voorkomt, meent men dan dat dat zo maar gaat. Laat mij u nadrukkelijk vertellen, dat dat niet het geval is. Een inwijdingsrite, waarbij u niet de steun hebt van de groep, zodat het ritueel stoffelijk en formalistisch kan worden uitgevoerd, zal in uw eigen leven tot uiting komen.

Laten wij eens stellen, dat u bent uitverkoren voor een gehele of gedeeltelijke geestelijke inwijding in dit leven vanuit de geest. Wat zullen wij dan zien?

Wij zullen zien, dat u in uw leven achtereenvolgens met een aantal problemen wordt geconfronteerd. Die problemen kunnen zeer lastig en emotioneel zijn. U zult worden geconfronteerd met b.v. een val. U valt ergens. U wordt geconfronteerd met de grond, de aarde, met de materie. Het kan zijn dat u een tuin moet ompitten. Het kan ook zijn, dat er op een gegeven moment een hele hoop aarde op u valt en dat u dat dan maar welgemoed moet dragen en moet oplossen. Doet u het niet, dan herhaalt zich de proef.

U zult ontdekken, dat u ook met vloeistoffen te maken krijgt; en heel vaak is dat zelfs een veelvuldigheid, zodat u niet slechts te maken krijgt met b.v. regen of met een aquarium dat lek is - wat natuurlijk ergens ook wel op zijn plaats zou kunnen zijn - maar daarnaast meestal met de elementen; of u moet plotseling een zeereis gaan maken, waarop u allerhande ervaringen hebt.

Met de lucht is het al precies hetzelfde. U wordt geconfronteerd met problemen van de lucht: aandoening van de luchtwegen e.d. Dat is over het algemeen voor de mens emotioneel nog onaangenaam. Hij moet zichzelf overwinnen. Hij moet pijn overwinnen. Hij moet leren door te gaan, wat er ook gebeurt. Doet hij het niet, dan zal een verdere inwijding niet volgen.

Maar laten wij nu eens aannemen, dat iemand al die proeven in de loop der tijden wél doorstaat, wat gebeurt er dan? Dan moet hij met zichzelf worden geconfronteerd. Er zal dan een aantal belevingen optreden, die voor hem conflictstof zijn. Het leven gaat hem de vragen stellen, die in de plechtige rituele inwijding van een genootschap worden voorgelegd door de voorzitter; en de antwoorden daarop zijn persoonlijke, maar daarom ook veel beduidender dan zij ooit in een rituele bijeenkomst kunnen zijn. De oplossing van al die problemen, die jezelf betreffen (ook weer een voor de mens heel zware opgave) wordt dan gevolgd door wat men noemt: het moment van verlichting. Dat kun je vergelijken met het ritueel wegnemen van de blinddoek of het maken van licht, dat wij in die groeperingen steeds weer tegenkomen. Het is plotseling een gevoel van innerlijk hoog zijn, innerlijk verbonden zijn. Dan denkt de mens: Nou heb ik het. Maar ook dat is niet waar, want na dit vaak betrekkelijk korte moment van een gevoel van innerlijke verbondenheid en verhevenheid flop je terug op de aarde. Je hebt een emotie gevoeld. Je hebt dus het begrip van verbondenheid te pakken. Dat is inwijding. En nu moet je gaan bewijzen, dat je er zelf iets mee kunt doen.

U ziet dus, dat zo'n inwijding eigenlijk geheel anders verloopt dan men zich dat meestal voorstelt. Er komen geen geheimzinnige mannetjes bij te pas, al kunnen zij u soms wel eens komen helpen, maar dan weet u meestal pas dat zij geheimzinnige mannetjes zijn, als zij weg zijn.

U zult ontdekken, dat u met dromen, met allerhande onaangenaamheden wordt geconfronteerd, ook na die bereiking. U zegt dan: Ja, maar ben ik daarvoor dan ingewijd?

Ja. Het doel van de inwijding is nl. niet u op een hoger niveau te plaatsen, zoals men wel verkeerd pleegt te denken. Zij is bedoeld om u de middelen in handen te geven te leven volgens een hogere norm van geestelijk bewustzijn; en dat is heel wat anders.

Ingewijd zijn kan dus ook wel eens inhouden, dat je kunt zeggen: Nou, jongens, dat getal wint de honderdduizend, dat paard zal winnen en op de roulette zal het kogeltje achterenvolgens 17 keer op rood vallen. Dat gaat allemaal wel. Maar indien je er geen bestemming voor hebt, loopt het onmiddellijk mis. Je kunt die 100.000 gulden krijgen, indien die werkelijk nodig zijn, indien het onvermijdelijk is. Dat paard zal winnen, natuurlijk. Maar als jij daarop zet, wint het alleen, als de inzet een doel heeft; en dat doel ligt altijd buiten jezelf.

Een mens kan nimmer zichzelf als doel kiezen. Misschien is dat wel het belangrijkste punt, dat je in een inwijding kunt leren. Zodra je jezelf als doel gaat stellen, ben je al verloren. Zie je jezelf als middel, dan wordt de zaak anders. Maar dan zul je alleen die extra krachten en mogelijkheden hebben op het punt, waar het middel dus ook wordt gebruikt.

De noodzaak, die voor de primitieve mens vaak bestaat om dat allemaal ergens symbolisch uit te drukken en allerhande overdrachtelijke acties uit te voeren, kan voor iemand die ingewijd is wel eens wegvallen. Maar hij zal er nooit aan kunnen ontkomen, dat hij zelf altijd deel is van hetgeen hij doet. Ook dat ziet men vaak over het hoofd.

Een inwijding is niet alleen maar het verkrijgen van kennis en macht, of een bereiking of het verkrijgen van middelen. Het is ook verantwoordelijkheid. Het is misschien eenvoudig om het zo uit te drukken:

Een voetganger heeft veel minder met de verkeersregels te maken dan

een automobilist. Op het ogenblik, dat je een vehiculum krijgt (een auto b.v.), waardoor je dus sneller meer kunt doen, zul je ook aan meer regels gebonden zijn en ook aan meer beperkingen onderworpen. Je aansprakelijkheid wordt groter.

De inwijding is, als je haar op de keper gaat beschouwen, niets anders dan het bereiken van het punt, waarop je meer verantwoordelijkheid kunt dragen. Naarmate de mogelijkheid om verantwoordelijkheid te dragen t.o.v. de wereld, je God en ook jezelf toeneemt, neemt de inwijding toe.

Het denkbeeld, dat inwijding een specifieke kennis omvat, is eveneens alweer uit de lucht gegrepen. Natuurlijk, in de oudheid had men zo van die spreuken, die werden ingefluisterd, maar eigenlijk waren dat meer wachtwoorden om mede-ingewijden te herkennen. Het had niet werkelijk iets te maken met het innerlijk, met de bereiking.

Je kunt alleen werken met het materiaal dat je hebt. Niemand zal denken, dat je van b.v. bamboe een bronzen beeld kunt maken. En niemand denkt, dat je van een bronzen beeld levende bamboe kunt maken. Maar de mensen denken wel vaak dat, wat zij ook zijn, de inwijding hen gelijk maakt aan elke andere ingewijde; hetzelfde materiaal. Neen, de inwijding zal altijd het persoonlijk karakter behouden, doordat zij alleen de in het "ik" aanwezige eigenschappen richt, gebruikt en eventueel bevestigt of verstevigt.

Iemand, wiens beroep dansen is, kan nooit worden ingewijd tot concertpianist. Hij kan ervoor studeren, maar hij zal het misschien nooit helemaal bereiken. Maar als hij met dansen die inwijding ondergaat, dan wordt zijn scala van uitdrukking rijker.

Onze scala van uitdrukking wordt rijker in de inwijding. Wij hebben dus veel meer mogelijkheid de wereld en ook de geest te bereiken. Want naarmate het "ik" groter en sterker is, zal het een groter deel van het leven als werkelijkheid kunnen aanvaarden en daarmee ook in een veel groter deel van het leven werkelijk kunnen streven en werkelijk kunnen bestaan.

De contacten met de geest, die men in de inwijdingen heel vaak ziet als iets, wat je cadeau krijgt, zijn eigenlijk een normaal resultaat daarvan en niet het doel.

Leven met de geest kan erg moeilijk zijn. Maar als je eigen bewustzijn de wereld van de geest omvat, dan zul je met de geest leven. Geesten bevelen - wat mogelijk is voor een ingewijde - lijkt misschien een aardig spel, maar het betekent de verantwoordelijkheid dragen voor die geesten, aan hen de kracht te geven de opgedragen taak te vervullen; en dat is niet zo eenvoudig. Daarom wil ik dit korte onderwerp besluiten met iedereen, die naar inwijding streeft, toch vooral één raad te geven: Probeer niet te snel te veel te bereiken. Consolideer liever wat je hebt. Want als je zoveel wilt zijn en zoveel ineens wilt bereiken, schiet je tekort. En wie tekortschiet, draagt de gevolgen niet alleen van het persoonlijk tekortschieten, maar van alle gevolgen daarvan in zijn omgeving, in de wereld van de geest en in de wereld van de stof.

Dus als u zoekt naar inwijding, loop niet te hard. En als u wordt beproefd in uw leven, dan is het mogelijk dat het een inwijding is. Mogelijk, niet zeker. Probeer dus in ieder geval te handelen, alsof het een inwijding is. Stel steeds uw veerkracht, uw gevoel van optimisme, van bereiking tegenover de problemen, die u - hetzij lichamelijk, hetzij in de omstandigheden - tegemoetkomen. Overwin ze niet alleen maar met een gezicht van: Hè, hè, dat is voorbij, maar maak er iets van. Zorg, dat u zelfs van een kwaal die u overwint iets overhoudt. Zorg ervoor, dat uw ongeluk u rijker maakt. Dat is mogelijk.

Als u zo leeft, dan zal de inwijding zich vanzelf manifesteren. Maar als u ingewijd wilt worden en hoopt de entreeprijs voor het selecte gezelschap te ontduiken, dan vrees ik dat u zwaar teleurgesteld zult zijn in de geest zowel als in de stof.

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Inleiding.

Wanneer wij spreken over leven, dan moeten wij dit onderscheiden in geestelijk leven (een besef dat niet noodzakelijkerwijze belichaamds is) en leven in de op aarde gangbare vorm. In beide gevallen is er natuurlijk heel veel over te vertellen, maar we stuiten op één moeilijkheid: het niet-stoffelijke leven is en blijft voor de mens enigszins een abstractie. Het is voor mij dus erg moeilijk om u precies duidelijk te maken hoe deze levensvormen in de geest ontstonden, hoe zij bestaan en wat hun werking is. Het gaat mij dan ook om de achtergrond van het geheel en niet zozeer om de technische gegevens alleen, want in het leven heeft de mens te maken met onnoemelijk vele, niet helemaal verklaarbare verschijnselen.

We kennen b.v. vormen van sensitiviteit, die ten dele materieel, ten dele kennelijk meer geestelijk of ten minste mentaal zijn. We kennen proscopie: het vooruitzien in de tijd of het terugzien in de tijd, wat ook voorkomt. Een verklaring daarvoor is niet zonder meer te geven.

Als wij echter dit leven nagaan en wij richten ons in de eerste plaats op de achtergrond van het geestelijke (dus meer op de structuur van het geheel dan op de persoonlijke bestaansvorm in de geest), dan kunnen wij gaan begrijpen waarom bepaalde eigenschappen in de materie aanwezig zijn, hoe zij zich daar in de materie ontwikkelden of eventueel verdwenen en ten laatste hoe zij samenhangen met het huidig bestaan van de mens en hoe hij daaruit lering kan krijgen. Ik zal van deze inleiding dus allereerst moeten overgaan naar het begin.

Eerste Les.

In den beginne was het Woord. Er is geen definitie te geven voor het begin. Er is iets. Voor dat iets heb je geen naam. Maar uit dit iets ontstaat een aantal vormen, waarvan we ten minste de eigenschappen enigszins kunnen omschrijven. Men zou kunnen zeggen: God is wit licht; en door het Woord, dat als prisma fungeert, gebroken, wordt het kenbaar in zijn kleuren. Deze kleuren spelen een heel grote rol niet alleen in de bekende stralen, maar ook als een soort definitie van levenssoort en levensvorm in de geest.

De mens met zijn zoeken naar een systematische opbouw heeft hieruit en van zich uit - ten dele door ervaring, ten dele ook op filosofische gronden - een hiërarchie tot stand gebracht, waarin we te maken hebben met engelen, die ten opzichte van elkaar een gezagspositie innemen. Nu moet ik hier al direct protesteren. De engelen (en wat dat betreft ook de duivels) zijn niet de onstoffelijke wezens van een vooraards bestaan, die men er graag in wil zien.

Als wij over het bewustzijn denken, dan moeten wij zeggen: Het is een kwestie van functie. Als je een beweging hebt, die t.o.v. andere bewegende punten kan worden gedefinieerd, dan is er een verschil. Als vanuit een bewegend punt wederom punten of delen van kracht zich gaan bewegen, dan hebben zij hun oorspronkelijke beweging vanuit hun bron plus hun eigen beweging. Ze zijn dus ergens verwant met die bron en hebben daarbij persoonlijke eigenschappen. Dit is eigenlijk de achtergrond van de geest: een voortdurende splitsing; kleine afbuigingen van een oorspronkelijke weg. Of wij in het begin daarbij van een bewustzijn mogen spreken in de nu gangbare betekenis van het woord, betwijfel ik.

In het begin zijn er naar mijn idee functies van het Goddelijke. Deze functies worden zelfstandiger naarmate zij zich verder van het centrale punt verwijderen en dus t.o.v. de rest nauwkeuriger als een afzonderlijke beweging, een persoonlijkheid kenbaar worden.

Een eigenschap van al deze eerste vormen van bewustzijn is: waarnemingsvermogen of gevoeligheid. Het is deze gevoeligheid, die het aanzijn geeft aan die vele gestalten, die wij kennen als Tronen, Heerschappijen, Aartsengelen enz. Maar laten we niet vergeten: wij hebben daarbij niet te maken met persoonlijkheden. Ook als wij spreken over Aartsengelen, hebben wij niet te maken met wat in de bijbel oorspronkelijk als zodanig werd aangesproken.

De engelen zijn er allang, voordat de materie kenbaar wordt. Zij zijn de uitbreiding van de scheppingsmogelijkheid in het Al. Elk van hen heeft een eigen richting, die bepalend is voor zijn oriëntatie. Het waarnemingsvermogen of de gevoeligheid schept op den duur bepaalde eigenschappen. Deze eigenschappen zullen bij de stoffelijke schepping worden geprojecteerd in de materie, die binnen het krachtsbereik van één zo'n punt of persoonlijkheid ligt.

Ik begrijp dat dit allemaal een beetje moeilijk, een beetje abstract is en misschien wat vaag. Maar in de eerste plaats is er geen enkel geloof of esoterische leerstelling, die niet vaag wordt, wanneer ze deze punten bereikt. In de tweede plaats vind ik vaagheid altijd nog te verkiezen boven onjuistheid.

Nu komen wij op het ogenblik dat het Woord zich openbaart, dus werkelijk openbaart. Wanneer dit gebeurt, dus wanneer het scheppingsproces begint, dan zijn er een groot aantal eigenschappen van het Goddelijke, die ten opzichte van elkaar kunnen worden onderscheiden. Zij worden stralen genoemd. Wij kunnen zeggen, dat bij elke hernieuwde deling zo'n centrum van kracht of zo'n entiteit, die van het Goddelijke is uitgegaan, ook weer de rol van godheid speelt. Hij is nl. centraalpunt en referentiepunt voor alle kleinere persoonlijkheden, die daarvan uitgaan.

Het netwerk, dat zo in de schijnbare ledigheid van de ruimte ontstaat, is dus wel degelijk bepaald en georiënteerd. Het begrip van origine of godheid kan niet bepaald blijven tot één enkele persoonlijkheid. Er is altijd steeds weer het terugvinden van de oorspronkelijke gerichtheid. Hierover zullen we later nog even moeten praten, wanneer we komen tot het werken met de tijd; de invloed, die de tijd op de mens heeft. Voor een begin lijkt mij dit echter voldoende.

Ik heb nu gesteld, dat er entiteiten zijn met bepaalde kwaliteiten. Entiteiten of wezens of punten van kracht, die een gevoeligheid bezitten ten opzichte van de omgeving en die in zich een oriëntatie hebben op hun eigen bron. We kunnen nu dus overgaan tot het idee van het eerste leven.

Leven betekent: ervaren, bewust als een persoonlijkheid. In de door mij als begin geschetste ontwikkeling blijft de verbinding met de oorspronkelijke Godheid nog lang bestaan. Naarmate echter de deling zich uitbreidt en dus de indruk van en de kracht gelegen in de oorspronkelijke bron geringer wordt, ontstaat er onafhankelijkheid. De entiteiten zijn niet alleen

meer krachten of punten, uitgegaan van het Goddelijke. Ze zijn geworden tot wezens, die zichzelf ook in verhouding tot hun God kunnen definiëren. Dat is een heel belangrijk punt. Er is dus sprake van een persoonlijkheid. Er is een verschil van bewustzijn mogelijk. En een verschil van bewustzijn maakt ook een mogelijkheid om eigen bewustzijn uit te drukken wenselijk. Pas bij de kleinere geest ontstaat dat, wat we werkelijk leven noemen, doordat er niet slechts een persoonlijk begrip is, maar ook een mogelijkheid om de ervaring met anderen te delen: communicatie.

Werkelijk leven ontstaat eerst, wanneer er in de relatie met het milieu op enigerlei wijze een communicatie-mogelijkheid bestaat hetzij door absorptie, hetzij door projectie. Dit zullen we later tegenkomen bij de eerste levensvormen, die in de elementen een rol spelen. Want de z.g. elementaire geesten zijn in feite weer een bewustzijn, dat niet de oorzaak is van het natuurverschijnsel, maar dat in het natuurverschijnsel de mogelijkheid tot uitdrukking, tot communicatie vindt.

Terug echter nog even naar het eerste leven.

Er is een bewustzijn. Er is dus ook een behoefte om zich te verwezenlijken. Communicatie, die alleen bestaat in een uitwisseling van ideeën zonder de mogelijkheid deze te toetsen, is niet aanvaardbaar op den duur; er kunnen te veel strijdpunten bestaan.

De oplossing van een strijdpunt ligt in het experiment. Het experiment kan niet plaatsvinden in een wereld, waarin alleen de gedachte heerst en de communicatie oncontroleerbaar blijft. Men moet dus een wereld of een mogelijkheid zoeken, waar gewerkt kan worden. En dit werken geschiedt dan in wat men wel eens - m.i. verkeerdelijk - oermaterie pleegt te noemen.

Er is sprake van een kracht, die kan worden gebonden en die zich anders gedraagt dan de energie van de geest. Het experiment wordt interessanter naarmate de beroering in de oermaterie daarin verschillende vormen en verschijnselen veroorzaakt. Deze entiteiten, die dus al vele malen een afsplitsing zijn van iets, wat zijn bron ten slotte via anderen in het Goddelijke vindt, zijn eigenlijk de scheppende geesten. Wij spreken op aarde van hen meestal nog van goden. Een dergelijke scheppende geest tracht zijn besef van zichzelf uit te drukken in de materie; vandaar dat de vortex, de kolking of de spiraal wel het eerste is dat wordt gebruikt. Men ervaart zichzelf als iets, wat van buitenaf naar het middelpunt toe ontvangt. Wanneer echter de relatie met andere soortgelijke vormen meer kenbaar wordt, voelt men ook de behoefte in deze vortex te kristalliseren om er iets in te leggen, wat blijvend is.

Naast de beweging in de materie komt de eerste vorm in de materie: dit zijn sterren. Die vorm kan nooit worden instand gehouden, zonder dat er ook een geestelijke kracht aanwezig is, welke die vorm in de op zich instabiele materie blijft fixeren. Het resultaat is, dat deze eerste scheppende krachten zich verdelen in de materie en zo - bewust of onbewust - hun behoefte tot uitdrukking, maar daarmee ook een bepaald deel van hun bewustzijn fixeren in de eerste ontstane sterren. Ook deze sterren beginnen een interrelatie en langzaam maar zeker verbleekt de band met de oorspronkelijke bezielende kracht. De vortex wordt langzaam maar zeker tot sterrennevel. En de sterrennevel wordt langzamerhand een wereld, een dorp van sterren. Sterren die denken.

We hebben nu te maken met stoffelijke levensvormen, die eigenlijk gebonden zijn aan hun materiële vormen en daaraan hun bestaan danken en aan de andere kant vrije krachten, die nog niet aan die vorming begonnen zijn of om de een of andere reden prefereren om alleen met krachten, (energieën) te werken en niet met meer gefixeerde materiële waarden.

De strijdigheid tussen deze twee vormen van geestelijk bestaan zijn m.i. wel bepalend voor al hetgeen er verder gebeurt, want de sterren heb-

ben een lange levensduur. Hun levensprocessen zijn - in verhouding - traag. Zij zijn a.h.w. orthodox, behoudzuchtig, maar gelijktijdig scheppen zij een milieu, waarbinnen vluchtiger krachten kunnen manipuleren. Op den duur ontstaan er planeten, die meestal weer afsplitsingen zijn van de materie van enkele zonnen en die zich dan in een bepaalde baan bewegen rond één of soms ook meer sterren.

Hier is dus weer sprake van een persoonlijkheid, die wat sterker dan de ster zelf georiënteerd is op haar bron. De verhouding van een wereld tot een ster is dus sterker dan die van een ster tot haar nevel, haar oorspronkelijke bron. Ook hier ontstaat er dus een onafhankelijke persoonlijkheid.

Het is duidelijk, dat deze persoonlijkheid weer een meer starre levensvorm zal zoeken dan de ster zelf. Het is een kristallisatie van de mogelijkheden plus het bewustzijn, dat in een of meer sterren is gelegen. Men zou kunnen spreken over een genetica van het materiële leven. Als zo'n planeet eenmaal is ontstaan, dan is zij zodanig star geworden (zelfs in haar eerste periode als ze nog een kolkende, kokende massa is), dat zij een perfecte mogelijkheid biedt voor een niet-gebonden geest om daar te experimenteren. Deze experimenten zijn dan niets anders dan de eerste materiële vormen, die naast de oorspronkelijke elementen als moleculaire bindingen tot stand komen. Ook daarin kan een deel van het bewustzijn worden vastgelegd, want degeen, die speelt met de vorm van b.v. basalt of graniet, denkt daarbij iets. En nu blijkt, dat deze gedachte dus ook weer een afzonderlijke persoonlijkheid schept, die alleen zichzelf kan zijn in een milieu van basalt of graniet. Zo ontstaan er entiteiten, die we dan elementalen noemen en die leven in vuur, in water enz.

Het is goed hier op te merken, dat het elementaal niet de beheerser is van het element, maar dat hij voor zijn bestaan, zijn besef en zijn mogelijkheid tot handelen gebonden is aan dat element; het is zijn wereld.

Op aarde bestaan er heel veel legenden dat elementalen geen ziel hebben. Zij hebben geen voortbestaan in zo'n sterk persoonlijke vorm als de mens. En er zijn er onder hen, die - wanneer de behoefte tot erkennen in het element ophoudt - terugkeren tot hun bron. Het isolement tussen de veroorzaker en het in het element geprojecteerde "ik" (de persoonlijkheid) is vaak niet zo verzwakt, dat van de elementaal als een afzonderlijk wezen kan worden gesproken. Het blijkt wel dat naarmate de elementen, waarin wordt gewerkt, ijler en beweeglijker zijn de neiging van de elementale entiteiten daarin om zich los te maken, dus om een zelfstandigheid te gewinnen t.a.v. hun originator, groter is.

Hier hebben we dus het begin. Er is nog geen materieel leven, maar we hebben materie. We hebben een heelal. In dat heelal bestaan er mogelijkheden tot beleven, tot denken en ervaren.

Nu komt de mens in het geding. De mens, die via vele vormen van leven langzaam maar zeker tot een tijdelijke heerser van deze planeet is geworden, zoals andere wezens en andere vormen op andere planeten na een lang proces, dat men evolutie pleegt te noemen, de heersers zijn geworden; de hoogtepunten in manipulatie plus besef.

Het is denkbaar, dat er een planeet is waar b.v. verstandige paarden zijn. Die paarden kunnen filosofisch heel wat hoger staan dan een mens ooit komt, maar ze beschikken niet over de middelen om te bouwen, te hanteren; dat kunnen ze met de hoeven niet doen. Dientengevolge blijven ze primitief. Ze kunnen filosofisch en geestelijk zeer ver komen, maar ze hebben niet de mogelijkheid hun wereld te regeren en zeker niet hun wereld met stoffelijke middelen te herscheppen of te hervormen, zoals de mens op aarde heeft gedaan.

Het zal u duidelijk zijn, dat wij na die eerste levensvormen nu moeten overgaan naar de materiële levensvormen.

De geschiedenis van de materie en van het leven is algemeen bekend. U kunt die overal lezen. Er is een aantal neerslagen en vulkanische uitbarstingen. Vele zouten en stoffen worden in de wordende wereldzeeën (kleiner dan nu) gemengd onder de dikke deken van een atmosfeer, die vele gassen en vochten bevat, welke op het ogenblik wel naar de buitenste lagen (de kant van de ionosfeer) zijn weggedreven ofwel zijn neergeslagen in de wateren, de zeeën. In deze eigenaardige dampende brei komt op een gegeven moment een sterke kracht tot ontlading. De zon heeft een grote schok ondergaan. De voortdurende omzetting van materiaal, die daar plaatsvindt, is een ogenblik gestopt, er is een verscherping van gloed gekomen en de corona heeft enorme hoeveelheden straling en materie het zonnestelsel in gestuurd. Zo ontstaat er uit die zouten een soort halfeiwit. Iets, wat een cel is, maar eigenlijk nog geen levende cel. Zo broeit dat verder. De gevormde eiwitten blijven bestaan, delen zich zelfs enigszins. Betrekkelijk kort daarna komt er een tweede uitbarsting. Nu ontstaat er in de kern van de cel voor het eerst een structuur van moleculen, waardoor die cel t.o.v. de buitenwereld actief kan worden. Het is nog een automatisme, dat is waar. Maar dat automatisme is nu een zoeken naar de gunstigste levensomstandigheden.

We hebben hier nog niet te maken met wat we kunnen noemen: bezielde leven in de volle zin van het woord. Hier zijn experimenten aan de gang. Hier zijn niet aan de materie gebonden entiteiten bezig. Zij zien de mogelijkheid en ze gaan proberen die wezens a.h.w. te conditioneren. Je zou ook kunnen zeggen: dressereren. Ze worden aan verschillende omstandigheden onderworpen. Ze worden gekwetst en gekweld aan de ene kant en vaak overrijkelijk gevoed aan de andere kant. De geest is er nog steeds mee bezig. Maar er komt een ogenblik, dat zij zegt: Hieraan kan ik leven geven. Zij projecteert zichzelf daarin. Ze is niet meer de beschouwer van buitenaf. Zij leeft a.h.w. met en in dit kleinste wezen. En zo ontstaan er splitsingen van soort en ook van bewegingsmentaliteit en vermogen.

Wij zien op den duur de grazers en de jagers ontstaan; d.w.z. degenen, die zich direct voeden met de chemicaliën uit hun omgeving die ze omzetten en anderen, die zich voeden met degenen, die zich met chemicaliën voeden. Hier komt er dus een veel grotere differentiatie; en met die differentiatie wordt de mogelijkheid tot experiment uitgebreid.

Nog kunnen wij niet spreken van een onafhankelijke bezieling. Maar als eenmaal de meercellige wezens zijn ontstaan, dan zijn de levensmogelijkheden al zo toegenomen dat je door je omgeving vanuit zo'n meercellig wezen aan te voelen een totaal nieuwe ervaring krijgt van het milieu.

Een splitsing van de oorspronkelijke, de originerende krachten kondigt zich aan. Er ontstaan nu bezielde wezens, die zichzelf als entiteit beschouwen en die dus - zoals eens uit het grote Al de kleine centra van kracht zijn voortgekomen - nu binnen het milieu van het meercellige wezen leven.

Degenen, die dat alles hebben veroorzaakt staan waarschijnlijk eerst wat verbaasd. Maar al gauw merken zij op, dat als ze langzaam maar zeker de mogelijkheden vergroten, deze afzonderlijke entiteiten die volgen. Die entiteiten kunnen dus een steeds grotere, steeds meercellige structuur beheersen, regeren en daarmee gaan werken.

Het eerste leven in de zee, zeker. Maar geestelijk gezien eigenlijk ook de voorvaders van de mens. En dat is heel erg belangrijk. Want er zijn nog geen werkelijke zintuigen. Het enige, dat er misschien bestaat, is een uitstulping, een poot of een trilhaar. Toch is het belangrijk aan te voelen. Je weet niet wat chemicaliën zijn, maar wel waar voedsel is en waar niet, desnoods op grote afstand. Het is belangrijk je te oriënteren. Het is belangrijk te weten waar je prooi is, als je jaagt en waar de jager is, als je een prooidier bent. Zo ontstaat er een sensitiviteit, die zich als een aura rond het wezentje uitbreidt. Deze primitieve dieren

hebben dus buiten zich een aura geprojecteerd vager en veel minder divers dan die van de mens, maar die ook een veel groter gebied bestrijkt, waarbinnen zij worden gewaarschuwd, doordat alle daarin binnenkomende impulsen worden geregistreerd. Die registratie is er een van lust- en onlustgevoelens.

Om even af te wijken van deze beginperiode een opmerking: De mens van vandaag heeft diezelfde gevoeligheid ook nog. Hij heeft zich alleen aangewend om zijn aura te beperken tot zijn onmiddellijke omgeving. Hij heeft andere waarnemingsvermogens, die direct bij hem horen. Dat gaat automatisch. Het is meer stoffelijk. Dus gebruikt hij de mogelijkheid om zijn wezen of de uitstraling daarvan steeds dunner te maken en steeds verder uit te breiden en zo een gebied van gevoeligheid te creëren, dat steeds kleiner wordt. Maar als de mens dat per ongeluk doet, dan krijgen we te maken met voorgevoelens, telepatische impulsen en al wat erbij hoort. Wanneer een mens een dergelijke omgeving schept, is hij niet alleen maar gevoelig voor mensen. Hij is gevoelig voor alle levensvormen, voor alle vormen van materie en zelfs voor alle geestelijke vormen, die op enigerlei wijze in de materie werkzaam zijn. Het is zeer belangrijk, dat u dit eerst even onthoudt.

Terug naar de eerste levensvormen. In die eerste levensvormen - dat zal u duidelijk zijn - moet op den duur een kwestie van samenwerking ontstaan. Iemand kan niet tegelijk grazen, zich voeden en gelijktijdig op de jagers letten. Beide dingen vragen een te grote concentratie; je kunt ze niet allebei goed doen. Als je alleen bent, zul je zeker ofwel ondervoed worden en zo het slachtoffer van een jager, dan wel je zult aan de andere kant misschien alle jagers niet zien, maar wel doorvoed zijn en daardoor dus te sneller een zoveel te meer begeerde buit worden.

Nu begrijpt u wel, dat die wezens daarvoor niet veel voelden. En ze komen tot de conclusie: wanneer we samen zijn, is het voldoende, indien een enkeling oplet. In het begin is dat nog incidenteel. De waakzaamheid is dus iets minder. Maar omdat er altijd wel iemand waakzaam is, kan de school of de kudde zich dus toch op een betrekkelijk eenvoudige wijze tegen onverwachte bespringing door vijanden veilig stellen. Op dezelfde wijze kan de school of kudde, doordat nu eens de een dan weer de ander naar een betere voedingsbodem zoekt, zich begeven naar de rijkste voedingsgronden.

Voor de jagers geldt natuurlijk hetzelfde. Er ontstaat een samenwerking. Bij de jager is die samenwerking iets minder dan bij de grazer, dat is logisch. De jager nl. moet zelf buit maken. En als er tien jagers zijn en ze hebben een kleine buit, dan is er altijd iemand, die hongerig moet blijven. Dat is niet wenselijk. De jagers werken dus in zeer kleine groepen of alleen.

De grazers vormen steeds grotere groepen. En wanneer later het leven naar het land gaat, dan zien we deze gewoonte ook. Het is geen toeval, dat sommige planten in hun eigen milieu hun soort a.h.w. bevorderen, terwijl er andere zijn, die juist proberen een zeker spreiding tot stand te brengen. Het is helemaal geen wonder, dat sommige dieren (ook primitieve dieren) kuddedieren zijn (denk b.v. aan de brontosaurus, terwijl andere zuiver eenlingen zijn (de ichtosaurus of de tirannosaurus, zelfs de tirannosaurus rex).

Hier is het dus een kwestie van levensbehoefte. Maar die levensbehoefte is niet alleen maar een scholing in levensgewoonte, het is ook een scholing in communicatie. Men moet met elkaar in contact kunnen treden, anders heeft dit samengaan, dit samenwerken geen zin. En omdat er geen taal bestaat en vooral in het begin er ook geen sprake is van de mogelijkheid om even gebaren te maken (de meeste van die wezens hebben

niet eens werkelijk ontwikkelde ogen; ze zijn hoogstens licht en duister gevoelig en ze hebben ook geen armen of benen om signalen te geven), ontwikkelt er zich een uitstraling, een modulatie van die aura. De eerste, zij het primitieve telepathie is geboren.

Deze telepathie wordt sterker en sterker. Nu komt er een ogenblik, waarop deze communicatie tussen de delen van de groep ook bruikbaar wordt voor een entiteit. Een entiteit, die niet in de stof is, die zich niet daarin heeft geprojecteerd. Het is mogelijk via gedachtenimpulsen het gedrag van de kudde of van een team jagers te beïnvloeden. En daarmee ontstaat de eerste geestelijke leiding.

Vergeet niet, dit speelt zich allemaal af in de wereldzee in de tijd, dat de mollusk misschien het hoogst ontwikkelde wezen op aarde was. Maar ook daar wordt de grondslag gelegd voor de eigenschappen van latere wezens.

Nu moeten we proberen weer even verder te gaan met de geest en haar ontwikkeling.

Waarover ik heb gesproken is een kleine persoonlijkheid geworden. Die kleine persoonlijkheid krijgt de behoefte zich te projecteren. Ze heeft er alleen de energie niet voor. En zo zien we een eigenaardig verschijnsel optreden: Omdat het niet mogelijk is geestelijke waarden volledig te geven, wordt getracht de stoffelijke waarden te scheppen. We krijgen dus de celdeling: het uit zichzelf voortbrengen, dat bij de eerste levensvormen betrekkelijk algemeen is en waarbij men dus niet uitgaat van een geestelijke energie, maar van een imitatie in het eigen wezen van de stoffelijke structuur.

Als u een amoëbe neemt, dat zich voldoende kan voeden, dan zien wij dat op een gegeven ogenblik de celkern zich splitst. Het wezen groeit verder, de celkern gaat zich aanvullen tot er twee celkernen zijn ontstaan, die identiek zijn. Als dat wezen zich splitst, hebben we niet alleen te maken met twee verjongde vormen, we hebben te maken met twee identieke vormen: alles wat het ene wezen weet, weet het andere.

Deze overbrenging vinden we ook terug in de z.g. genetische erfmasa van de mens. Wanneer uw voorvaderen iets hebben gedaan, dan is dat ergens deel geworden van de eicel of van de zaadzel; het is deel geworden van de structuur van de chromosomen, de genen. Zo wordt die herinnering - zij het vaag en misschien niet gemakkelijk terug te vinden - in het lichaam geprojecteerd. Wanneer dit lichaam een situatie ontmoet, die in het verleden heeft bestaan, dan is het mogelijk, dat het zich dit herinnert. Zoals de amoëbe, die pas is ontstaan, zich toch een gevaar of een beleving of zelfs een bijzonder goede jachtgrond van de oorspronkelijke amoëbe kan herinneren. Hierdoor wordt ook de verwantschap van sommige mensen met andere mensen, met bepaalde plaatsen of zelfs hun contact met geesten voor een deel verklaard. Het is de herinnering uit het verleden, op deze wijze vastgelegd, die een rol speelt.

Nu moeten we zo langzamerhand aan deze eerste les een eind gaan maken en dat kunnen we m.i. niet beter doen dan door enkele punten nu vanuit de mens te bezien.

In het begin is het leven van de mens deel van de levenskracht van de een of andere geest. Deze entiteit heeft ook via vele vormen een eigen structuur, een eigen persoonlijkheid gekregen. Het is een ziel geworden. Als er in de bijbel staat, dat de bezieling van Adam geschiedt doordat God hem Zijn adem inblaast (dus een deel van Zichzelf), dan is het niet zo ver gezocht, zo vreemd of zo zuiver symbolisch bedoelt, als men misschien zou veronderstellen. Belangrijk is, dat die geest is gevormd door alle fasen, die ze heeft doorlopen. Deze hebben haar bewustzijn, maar ook haar oriëntatie t.o.v. een stoffelijk voertuig bepaald. De geest zal naar

gelang de voorgaande vormen, die zij heeft doorgemaakt, haar eigen communicatie met de stof en vanuit haar stoffelijk wezen met de omgeving tot stand brengen.

Verder hebben we geleerd, dat de oorspronkelijke stoffelijke noden eigenschappen hebben geschapen, die ten dele geestelijk, ten dele misschien mentaal (een zwaar woord voor die primitieve wezens misschien, maar daarmee toch te vergelijken) en ten dele zuiver stoffelijk zijn. Er zijn dus alstijd drie verschillende factoren werkzaam, ook in de mens. Het milieu van eens bepaalde dat zekere gevoeligheden, die grotendeels geestelijk waren (u zoudt waarschijnlijk zeggen: astraal) gebruikt werden als werkelijk leidsnoer in het leven. Naarmate de zintuigen en de eigen onafhankelijke bewegingsmogelijkheid van een levend wezen groter worden, zal het zich meer op de onmiddellijke ervaring gaan baseren.

Het gebruik van de z.g. paranormale of bovennatuurlijke eigenschappen is voor het "ik" een vorm van communicatie. Het is dus geen bevrediging van de behoefte tot harmonie. Het is eenvoudig de behoefte aan communicatie. Zal het "ik" in zijn communicatiebehoefte voldoening vinden door de eigen eenvoudige zintuiglijke werkzaamheden, dan moeten we er niet meer op rekenen, dat die oude dingen naar boven komen. Maar naarmate de mens meer geïsoleerd raakt, zal hij compenseren door zijn eigen gevoeligheid wèl te verhogen.

Een aardig voorbeeld hiervan is de blinde, die niet alleen scherper hoort, maar ook scherper voelt en die op een vreemde, voor iemand die kan zien haast onbegrijpelijke wijze niet alleen zegt: Er is iemand, maar ook zegt: Die en die is er. En dat zelfs kan zeggen, wanneer er eigenlijk helemaal geen kenbare tekenen zijn, waardoor die persoon van anderen kan worden onderscheiden. De oude sensitiviteiten, die wij in de primitieve jagers en grazers vonden, vinden we dan weer deels ontwikkeld terug.

Laten we dus nooit vergeten: de mens van heden is een complex geheel. Zijn leven - geestelijk maar ook stoffelijk - is het resultaat van een voortdurende groei, waarbij elke fase van het bestaan altijd ergens verankerd is.

De primitieve eigenschappen van eens zijn in het heden altijd aanwezig. Hun betekenis kan veranderen. Zij worden misschien overschaduwed door andere mogelijkheden, maar zij zijn er. Voor een mens, die denkt aan magie en aan occultisme, is het wel bijzonder belangrijk zich dit te herinneren. Want heb ik u niet gezegd, dat er eens een voortdurend contact met de geest mogelijk was via dit telepathisch met elkaar in verbinding staan van de kudde. Er was toen een contact met geestelijke meesters of groepsgeesten, die directe leiding konden geven aan de zeer primitieve, pas ontstane individuen in de materie. Die mogelijkheid is niet teloor gegaan. Ze bestaat nog steeds en in elke mens. Ze wordt echter alleen niet meer gebruikt.

Onze studie over de oorsprong van het leven is niet alleen maar een historisch overzicht. Zij is wel degelijk ook een zelfonderzoek en een zelferkenning.

-:-

ENGELLEN EN DUIVELEN.

In de bijbel worden we maar heel vaag geconfronteerd met de strijd tussen de goede en de boze engelen. We horen wat van de namen van engelen, die - als we het later gaan nazoeken - kennelijk zijn ontleend aan de vroegere kabbala. We horen verder het een en ander over de val van Lucifer, die zoon des Lichts. Als je dat zo leest, denk je: ja, dat heeft in de hemel plaatsgevonden. Ik hoop, dat ik niemand beledig of teleurstel, als ik zeg: Neen, dat had eigenlijk niets te maken met de hemel of met het bovennatuurlijke. Die geschiedenis heeft zich op aarde afgespeeld. En als u nadenkt, zult u me misschien wel gelijk geven.

We weten immers hoe vele koningen van de oudheid langzaam maar zeker goden werden. We weten hoe via helden- en vooroudervereringen hele pantheons zijn ontstaan. We kunnen bij de mensen uit de oudheid steeds weer zien, dat ze het verleden projecteren in een hemel of in een hel. Zelfs de wonderbaarlijke reizen, die worden gemaakt en die soms concrete beschrijvingen zijn van concrete reizen, worden al snel een tocht naar de onderwereld of een reis door het paradijs.

Waarom zou dat nu niet het geval zijn geweest t.a.v. die kwestie van engelen en duivelen? Want let wel, een strijd, een soort oorlog, zoals het eigenlijk wel een beetje wordt voorgesteld, is toch kennelijk niet iets voor de geest. Een Michael, zoals men dat de kinderen zo graag verteld, die met vaandel en zwaard optrekt of een Gabriël, die de bazuin steekt enz., dat zijn geen dingen voor de geest of voor een geestelijke wereld. Dat zijn zuiver materiële taferelen, ontleend aan materiële conflicten en een materiële oorlog.

Er zijn immers zoveel punten, waarvan we kunnen zeggen: Nu, dat is ergens een volksoverlevering. Denk nu maar eens aan de zondvloed. Die zondvloed vinden we overal. Hij speelt niet alleen een rol in het joodse geloof en daardoor ook in het christendom. Wel neen, op een andere manier wordt die zondvloed ook door zeer heidense negerstammen gekend, beleefd en verteld. Als we naar China gaan, dan zijn daar ook overleveringen over een zondvloed. En gaan we naar de Amerikaanse indianen, dan vinden we daar ook nog zondvloed-verhalen terug, al zijn er van die legenden helaas niet veel meer over die helemaal onvervalst zijn, o.a. bij de Dakota's. Het gaat dus over een natuurlijk gebeuren in het verleden. En als het in het verleden ligt, dan moeten we toch werkelijk wel gaan zoeken naar het begin van de menselijke historie.

Nu was er in de oudheid een keizerrijk, waarvan u de naam wel meer heeft gehoord: het keizerrijk Mu. Dit rijk bestond uit laten we zeggen wat aapachtige aardbewoners, die krachtens hun mentale vermogens de naam mens toch wel verdienden. Ze hadden een maatschappelijke samenleving. Het was in moderne termen gezegd: een imperium. Ze hadden koloniën; en door de wijze, waarop zij bepaalde landen cultiveerden, ontstonden er werkelijk nevenrijken.

We weten, dat dat b.v. de Grieken ook is overkomen. De Grieken hebben koloniën gehad, die hen op den duur gingen beoorlogen. Troye b.v. Het heeft ook werkelijk bestaan en is niet alleen maar een legende.

Toen het keizerrijk Mu in zijn laatste dagen begon te komen, ontstond er een oorlog. Een oorlog, die bedoeld was om het nieuwgevormde rijk Atlantis, nog in zijn beginperiode, te overheersen.

De Atlantiërs waren zeevaarders. De edelen, de beste mensen van Atlantis, waren veel lichter van huidskleur en van haar. Ze hadden over het algemeen ook grijze, blauwe of groene ogen; geen donkere ogen. Ze waren anders. Hun wijze van kleden verschilde eveneens van die, welke men in Mu had. In Mu kleepte men zich hoofdzakelijk met een gordel. Die gordels wer-

den ten dele gemaakt uit planten, ten dele uit dierenhuiden. De wapens, die men gebruikte, waren eigenaardig genoeg niet de trident, die we tegenwoordig aan de duivel zien toegeschreven, maar de speer, een soort bolas en werphouten, die wel wat doen denken aan die bekende haakachtige voorwerpen, die je van je weg kunt werpen en die je dan een klap op je achterhoofd geven.

De Atlantiërs daarentegen waren vissers. Ze hadden vissperen. Dat waren heel vaak korfsperen (eigenlijk een bundeltje houten spitsen) en daaruit werd een oorlogswapen ontwikkeld, dat een viertand of een drietand was. De trident, die we b.v. bij Poseidon terugvinden, is eigenlijk een Atlantisch wapen.

Ook de idee van de verering van goden. Als we denken aan Dagon, dan vinden we in die gestalte Atlantis terug: de Atlantiërs, die een zekere eer betoonden aan de toen eigenlijk nog tertiaire grote monsters van de wereldzeeën.

We hebben dus te maken met een blank ras en met een aapachtig ras. Het eerste ras is misschien nog niet zo volledig menselijk als u het zich voorstelt. Het zijn niet de fraaie nordische figuren, die in de Germaanse propaganda steeds voorkomen en in het ras zelf minder, maar ze zijn blond. Ze zijn wat langer, ze zijn loniger. En deze beginnen een oorlog.

De reden van die oorlog is heel eenvoudig: Mu wilde, omdat het zijn eigen macht begon te verliezen, de macht, de mogelijkheden en vooral ook de scheepvaartmogelijkheden - al waren dat maar heel eenvoudige vloten en uitleggers - voor zich opeisen. De Atlantiërs zeiden: Neen. En zo begon de oorlog. Het resultaat is geweest, dat de bewoners van Mu zijn weggevlucht, voor een deel naar het noorden. In het noorden zijn ze langs Afrika getrokken, door Arabië gekomen en ze zijn zelfs in India geweest. En wat vinden we daar nu? Daar vinden we de legende van de apenkoning Hanoeman. Het zit alles wel goed in elkaar.

Nu moet u bedenken, dat het werkelijke geloof, de geloofsverklaring zoals die later plaatsvindt, geschiedt vanuit de Atlantiërs. Mu laat betrekkelijk weinig erfdeel na. Er blijft hier en daar in Afrika nog iets bestaan bij de primitieve stammen, maar veel is dat zeker niet. Wel blijft het Atlantische geloof bestaan. Als de Atlantiërs dus spreken over de val van het koninkrijk Mu, dan spreken ze natuurlijk niet over hun eigen opstandigheid tegen het rijk, dat hun ontstaan heeft mogelijk gemaakt, maar ze spreken over de val van de bozen, de kwaden. Op dezelfde manier, waarop men hier zegt, dat Willem van Oranje een groot vorst is geweest en een vechter voor vrijheid en daarbij vergeet, dat deze Oranje zijn eed van gehoorzaamheid en trouw aan de Spaanse vorst heeft gebroken, zodat hij een opstandeling was en een gebied, dat aan een ander behoorde, bevrijde.

Waar het mij nu om gaat is dit: de geschiedenis van de boze, die wordt uitgedreven, is dus eenvoudig de vaderlandse geschiedenis, die de Atalanten vertelden.

Maar wie zijn degenen, die de geschiedenissen vertellen? Dat zijn de wijzen en de priesters. Want de registratie in Atlantis bestaat nog niet schriftelijk en de overlevering wordt dus hoofdzakelijk door een soort geheugenwonder gereproduceerd, te vergelijken met barden e.d. en dezen behoren tot de priesterlijke stam.

De geloofsverklaring nu vindt ook plaats aan de slavenvolkeren. En onder deze volkeren leeft een wat donkerder ras, dat kennelijk verwant is aan de Kelten. Dit ras kunnen we trouwens terugvolgen langs de gehele Middellandse Zee, laten we dat niet vergeten. We kunnen bepaalde cultuuroverblijfselen langs de hele Middellandse Zeekust vinden, die bij wijze van spreken in Afrika aanwezig zijn, maar die ook voorkomen in Egypte, in Syrië en tot in de Kaukasus. Ze zijn terug te vinden, maar meestal van een iets latere datum, in Griekenland met een aftakking naar het

noorden in de richting Roemenië en Rusland. Ze zijn te vinden in Italië, vooral in het noorden, in het land van de Basken met de geloofsoverlevering en in Frankrijk. Men kan uitgaande van die overblijfselen de reis reconstrueren. Dat zijn dus de mensen, die in Atlantis vaderlandse geschiedenis en geloof hebben geleerd.

Er is veel voor te zeggen - ook aan de hand van het volksgeloof en de volkslegenden in al die landen - dat ze inderdaad heel veel hebben gesproken tot en geleerd aan de mensen. Is het dan een wonder, dat deze visie over een strijd tussen goed en kwaad eigenlijk overal wordt overgenomen en - naarmate het priesterschap machtiger wordt in de verschillende staten - deel gaat uitmaken van een staatsgodsdienst.

Vergeet niet, in het oude Egypte vinden we de tegenstelling: de lichtgod en de duistere god. Gaan we kijken in Syrië, in India (ofschoon daar iets later), dan vinden we overal de tegenstelling van de duistere en de lichtgod. De duistere en de lichtgod spelen dus ook een rol in Egypte. Ze spelen ongetwijfeld ook een rol in het land Midian (Kanaän). We mogen dus aannemen, dat de aartsvaders met deze leer reeds hebben kennis gemaakt. We mogen verder aannemen, dat Mozes, die een priesteropleiding heeft gehad, daarover ontzettend veel heeft gehoord. En verder kunnen we heel rustig aannemen, dat de vuurgod of lichtgod, die zelfs door de verschillende stammen werd aanbeden - overigens in verschillende vormen - voor hen in feite de representant was van de Atlantiers.

De Atlantiers worden de engelen: de uitdrukking van de goddelijke macht. De anderen moeten dan vanzelf duivels zijn. En daar begint dan het verhaal. Zo ziet u, dat historische gebeurtenissen langzaam maar zeker vormgeven aan de geschiedenis van het hiernamaals. Dat is allemaal zo erg niet, maar de tijd gaat verder.

In Europa waar het christendom steeds krachtiger wordt, wordt het mode om een neger te importeren, een moor. Die moren blijken, vooral in de tijd van de kalifaten, de meest venijnige tegenstanders te zijn van een christendom. Dat is natuurlijk duivels. Want als je tegen het christendom bent, is dat duivels; dus moet de duivel wel een negerachtig persoon zijn. Zo zien we langzaam maar zeker verschillende figuren samensmelten in de bekende duivelsvoorstelling. Hij heeft de bokspoten van Pan, draagt de hoorentjes van de saters. Maar men kan van hem zeggen, dat hij ze in ieder geval zichtbaar draagt, wat menig mens op aarde niet kan zeggen. Hij wordt een overleveringsfiguur. En dat eens heel vage aanduiden in de bijbel van die strijdvraag, wordt nu tot een concrete voorstelling van een hellewereld met duivels, demonen, die zo nooit hebben bestaan en nooit zullen bestaan, maar die zijn ontleend aan de vervaagde historie, die ergens als een legende is blijven hangen.

Maar we zijn er nog niet, want in het paradijs - dat moeten we ook even goed nagaan - komt de slang. Waarom een slang, zult u zeggen. Omdat de slang een magisch symbool was. Aan de slang werden magische eigenschappen toegeschreven; over de hele wereld overigens. Denk aan de Naga, die met zijn schaduw de Boeddha beschermt. Denk aan de slang, die Mozes in de woestijn neerzette. Als dat een duivelsymbool was, zou hij dat toch zeker niet hebben gedaan. Denk aan de slangensymbolen, die we ook terugvinden in Egypte, in Syrië, in Perzië. De slang is een verandering, een genezing oorspronkelijk. Hij is niet alleen de verleider. Hij is de magische macht.

Mozes kan die macht wel zelf uitoefenen, maar hij kan geen volk hebben, dat magie zoekt. Want als ze magie zoeken, dan zeggen ze: We zullen wel eens kijken wie de beste tovenaars is. En nu heeft hij dat stuntje wel uitgehaald in Egypte, maar hij voelt er helemaal niets voor om zelf daarmee te worden geconfronteerd. Dus maakt hij van dit symbool van de magie weer het symbool van de duivel in het paradijs.

Dan die kwestie van het vurige zwaard. Dat is ook een eigenaardige geschiedenis. Een engel met een vurig zwaard staat tussen het paradijs en de mens. Maar er zijn meer eigenaardige verschijnselen. We kunnen dan te rade gaan bij b.v. Ezechiël, die een perfecte beschrijving geeft in herderstermen van de landing van een ruimtevoertuig, de ontmoeting van een paar mensen in z.g. "jumping suits", zoals dat tegenwoordig heet, met iemand, die een helicopterplatform bedient. U kunt het zelf nalezen in de bijbel. Nu mogen dat visioenen worden genoemd, maar als er een redelijke uitleg mogelijk is, dan moeten we die toch eerst accepteren in plaats van de bovennatuurlijke.

Welaan, als er een vliegtuig landt - onverschillig wat voor een, of dat nu van de aarde komt of van ergens anders vandaan - bij primitieve mensen, die aan die mensen kennis brengt, dan zijn we er meteen achter hoe "de boom van kennis van goed en kwaad" eigenlijk werkt. Als je de dierlijke mens een zekere moraal geeft, een gedragsregel, je onderricht hem, dan wordt die mens anders. Maar als de mensen, die les hebben gegeven en die misschien een experiment hebben gedaan met een paar primitieven, opstijgen, dan is er een vuurstraal, er is kennis en begrip voor allerhande mogelijkheden, maar de heerlijke rust en het gezapig ronddobberen door de wereld, dat is afgelopen. De mens heeft het idee, dat hij meer moet worden, maar hij heeft niet meer iemand, die hem de middelen geeft om wat meer te worden. De aarde is als een onderontwikkeld gebied, dat steun heeft gekregen van iemand en die nu zegt: "Jongens, doe het nu verder zelf maar." Het resultaat is, dat alle regeerders roepen "Oei, oei, oei, hoe moeten we nu aan een auto komen. En waar moeten we alle legers vandaan halen! Waar halen we onze landbouwmachines vandaan! Nou moeten we zelf werken." Adam uit het paradijs. Neem me niet kwalijk, dat ik het zo zeg. Er moet eerst kennis zijn.

Kain ging naar een vreemd volk en hij werd de bewerker van metaal. Alleen dat reeds is erg belangrijk. Het bewerken van metaal; dat hij een soort smid wordt. De voorganger van Tubal-Cain. Dat is van belang. Dat oriënteert de zaak in de tijd. Dit is niet zo oud als het lijkt, want de bewerking van metalen was rond het Middellandse Zeegebied niet zo oud. Het eerste smelten en bewerken van koper komt voor ongeveer 2300 à 3000 v. Chr. 3000 v. Chr. is wel het uiterste. Dan hebben we eigenlijk te maken met metaalbewerking; daar vóór is het misschien bekend. Laten we dus zeggen: dit verhaal kan nooit ouder zijn dan 4000 v. Chr. Begrijpt u wat er aan de hand is? Hier zijn feitelijke mogelijkheden, feitelijke gebeurtenissen.

Laten we zeggen, dat iemand kennis van het vinden van ertsen heeft, het smelten en bewerken daarvan, dat hij heeft geleerd met vuur om te gaan, dat hij dus een vaste woonplaats nodig heeft en dat de rest van de stam voor zijn kudde voortdurend moet trekken. Dan is daar het conflict reeds. Het is een conflict, dat we in de hele wereldgeschiedenis terugvinden. Maar dat kun je natuurlijk niet vertellen aan een betrekkelijk primitief volk; en de joden, die de uittocht uit Egypte deden, waren in verhouding tot de Egyptenaren zelfs zeer primitief. Het waren zwervende stammen. Ter vergelijking: een woestijn-sheik en de een of andere vorst die in een stad woont, Bagdad b.v. Het is dus niet mogelijk de zaken te zeggen, zoals ze zijn, daarom worden er symbolen gebruikt voor het kwade en wordt er een duivel geschapen. Een duivel overigens, waarmee men in die oudheid lang zo veel niet heeft gedaan als in de christelijke era.

In de oudheid had men wel te maken met de schulden van het volk. Men had ook met bepaalde duivels te doen (Asmodeus b.v. was er een), die bepaalde zonden stimuleerden. Maar dat was eigenlijk niet een kwestie van de duivel, die zo slecht was. Neen, je moest je schuld terug-

sturen naar die duivel en dan was je ervan af. Het was helemaal niet een kwestie van: daarvoor moet ik in de hel braden. Dat had er niets mee te maken. Eerst als we dicht bij het christendom komen, krijgen we een wetmatige ethos, die het volk aan de hand van de godsdienst wordt opgelegd: een beperking van vrijheid, van denken, van leven. Daarvoor is er een argument nodig, dus hebben we een hel, duisternis en dreiging nodig.

Jezus spreekt niet zoveel over de duivel. Als hij het over hem heeft, dan heeft hij het in feite over iets van zichzelf. Per slot van rekening, denkt u nu werkelijk dat Jezus, als daar een grote duivel komt, zegt: Jô, achter mij, niet vóór mij. Zoiets van: je belemmert mij het uitzicht. Dat is kolder. Als het alleen gaat over het overwerpen der dingen, is het niet: Treed achter mij, Satan. Maar wel als het een deel van het eigen "ik" is met zijn begeerten en zijn gedachten. Jezus zegt: Dat past niet. En dan kan hij zeggen: Treed terug achter mijn ogen. Dan heeft het zin.

Wanneer Jezus tot de menigte spreekt, heeft hij het inderdaad over "de satan, die rondgaat als een briesende leeuw, zoekend wie hij kan verslinden". Maar zou hij daar eigenlijk niet aanknopen bij het volksgeloof? Hij kan moeilijk tegen die mensen zeggen: Er is geen duivel. Dan krijgt hij nog veel meer ellende dan hij al heeft. En al die zondaars, die christen worden, zijn maar al te blij dat er een briesende duivel is. Weet u, dan is iemand anders de schuld en bovendien hebben we iets, waarvoor we kunnen weglopen. Weglopen voor jezelf is veel moeilijker dan weglopen voor een demon.

En zo worden de demonen steeds groter en machtiger. Alles, wat niet past in een bepaald cultuurpatroon wordt duivel. Als er bij bepaalde primitieve stammen iemand sterft, dan wordt hij een duivel. Men moet dan het dorp verlaten, want zijn geest is als dode een hinderpaal, een duivel. Daar moet je bang voor zijn en daar moet je ook offers aan brengen.

Zo is het ook bij de christenen. Er zijn natuurgoden. Maar die passen niet in het christendom. Daar kunnen we niets mee doen. We kunnen ook niet zeggen dat ze er niet zijn, want iedereen is ervan overtuigd dat ze er wel zijn. Dus zeggen we, dat ze duivels, demonen zijn.

Als er dingen zijn die we goed vinden en die we dus in ons denken, in ons geloof moeten inpassen, dan grijpen we terug naar die oude historie en zeggen we dat het een engel is. Per slot van rekening, Tobias de jongere worstelde met een engel. Denkt u nu werkelijk, dat een engel naar beneden komt om een robbertje te worstelen met de een of andere jonge jood? Als hij helpen wil, kan hij het ook wel anders doen. En het idee, dat het dan een beproeving is, ja, dat maakt God zo oermenselijk en de engelen tot van die toffe jongens van de lijfwacht. Daar geloof ik niet in. Maar het is een vreemdeling; en daarna gebeurt er iets. Hij geeft een raad, die op zichzelf misschien normaal is, maar die onbegrijpelijk is. Dat moet met onze God in verband staan. Het kan God Zelf niet zijn, het is dus een engel.

Denk eens aan Sarah. Dat goede mens wordt opeens vruchtbaar, nadat er drie vreemdelingen zijn geweest. En ja, als je nu graag een zoon wilt hebben aan de ene kant en aan de andere kant je vrouw niet graag van ontrouw beschuldigt, is het dan eigenlijk niet een logische verklaring om te zeggen: Dat waren gezondenen van God? Ik heb er altijd om gebeden, nu heb ik het. Het is natuurlijk niet prettig, als je het zo zegt. Het neemt veel van het hoge weg. Maar laten we a.u.b. begrijpen:

Een engel is datgene, wat we graag willen, menselijk of anderszins; desnoods ook een heidense god, die we kunnen gebruiken en die we moeten inpassen in ons systeem van denken. Dan noemen we die een engel, een grote macht. En als diezelfde figuur met dezelfde waarde niet past in ons geloof, dan is hij een demon, een duivel. En dat hebben we allemaal

te danken aan het feit, dat er in een ver verleden een oorlog werd gevoerd tussen het bijna stervende keizerrijk Mu en de overmoedige jonge Atlantiërs. Daar is het verhaal begonnen.

Er zijn geesten, die duister zijn, dat is waar. Maar ze zijn niet de demonen en duivels, die de mens meent te kennen. Er zijn geesten, die licht zijn. Maar zij zijn niet de engelen, de uitvoerders van een goddelijk bevel zonder meer, zoals die worden voorgesteld. Het zijn zeker niet de zoetelijk zingende, palmtak-wuivende strijders, die zo vaak worden voorgesteld als degenen, die ingrijpen, wanneer de mens zou falen.

Neen, vrienden, engelen en duivelen, zoals de mens die kent en beschouwt, zijn historie, die tot legende werd en langzaam maar zeker tot een verontschuldiging voor eigen wijze van leven en een middel tot aanpassing van de werkelijkheid aan een geloof, dat daarin niet helemaal zonder meer kon passen.

--:

DE SFINX.

Het aangezicht van een mens, het lichaam van een dier en daarachter een geheim, dat niemand schijnt te kennen. De mens, die zichzelf terugvindt in een dier; en het dier, waaruit de mens spreekt. De verbondenheid van alle geest. De openbaring van de absolute eenheid van alle dingen. Het grote geheim, waarin het ritme der natuur wordt uitgedrukt binnen de vormen.

Zo staan ze daar in steen gehouwen, in phalanxen gerangschikt. Het leeuwenlichaam met de menselijke gelaten. Gevleugeld soms als beschermers van de paden der mensen, als grenspalen ook tussen het pad dat leidt van tempel tot tempel, van graf tot tempel en tot de gewone menselijke wereld.

De mens is dier en geest. Hij is besef en instinct. Hij is harmonie met de natuur en mentale vervreemding van de natuurlijke werkelijkheden. Hij is de Sfinx. Hij is de vreemde geest, die als wachter staat. Hij, die - afgebeeld op de muren der steden - de poorten beveiligd tegen de vijand. Hij is de moed van de mens - en zijn swaasheid.

De Sfinx is het beeld van het leven. Niet een geheim, dat niet is te doorgronden, maar een uitdrukking voor dat schijnbare geheim, dat zich mens noemt en dat zichzelf steeds weigert te erkennen. Een uitdrukking misschien ook voor de oneindigheid, waarin het werkelijk "ik" bestaat in contrast tot de vorm-beperkte tijd; want de Sfinx draagt soms vleugels. Zo draagt de mens vleugels, waardoor hij het geheel van zijn besef kan verheffen boven de beperkingen van zijn menselijk bestaan; waardoor hij kan intreden in andere vreemde sferen en werelden; waardoor hij kan begrijpen wat de zin is van het leven, want dit is het geheim van de Sfinx:

Gij leeft in een voortdurende wisseling van tijden. Gij leeft in een voortdurende wisseling van begrip en toch zijt gij uzelf. En uit de vele dierlijke, de door anderen beheerste vormen en mogelijkheden breekt langzaam uw eigen gelaat door. Het gelaat van een eeuwig wezen, dat leert terug te gaan tot zijn Bron en - zich beseffend in de Bron - de baan te volgen, die voert tot het begin van alle tijden.

:--:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: de Perponcherstraat 98
Den Haag - Tel. 606650

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

NOVEMBER 1966.

Nummer 2.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Afstemming

Magie

Samenhang tussen helderziendheid en helderhorendheid

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

De komst van de goden

Primitieve magie

roes

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

1975

1976

1977

1978

1979

1980

1981

1982

1983

1984

1985

1986

1987

1988

1989

1990

1991

1992

1993

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK III.

A F S T E M M I N G .

Een zeer belangrijk punt bij het gebruiken van de in u aanwezige paranormale capaciteiten en begaafdheden is het je afstemmen op personen of op sferen. Deze afstemming kan met in achtneming van hetgeen reeds daaromtrent aan regels is gegeven geschieden voor de geest alléén t.a.v. de sfeer; voor de materie allereerst op plaats of milieu en daarna pas op personen. Dit geldt niet, indien er reeds bepaalde contacten zijn gelegd.

Een contact dat meermalen is gelegd, wordt daardoor versterkt, zoals dat heet. Wanneer u een enkele maal een vaag telepathisch contact hebt gehad met een persoon en u blijft dat volhouden, dan zal dit contact steeds sterker en ook steeds duidelijker worden.

Wanneer u contact hebt met een bepaalde sfeer, dan is het duidelijk dat u in het begin in die sfeer alleen maar een gemiddelde afstemming kunt vinden krachtens uw mentaliteit en het doel waarnaar u streeft. Heeft u eenmaal met bepaalde personen of met één persoon contact, dan blijkt dat juist deze persoon het sterkst gevoelig is voor uw uitgezonden impulsen en dat hij het snelst en ook het meest zal antwoorden op hetgeen u uitzendt.

Hier hebben wij een verschijnsel, waaraan we toch werkelijk enige aandacht moeten schenken.

Alle geestelijke contacten worden sterker naarmate ze meermalen worden herhaald. We bouwen tussen personen, tussen plaatsen, tussen onszelf en een sfeer a.h.w. een brug. De eerste brug is zo dun als de draad, die een spin maakt. En zomin als een spin in het najaar precies kan bepalen waar ze aan haar herfstdraad heen zweeft, zomin kan degeen, die voor de eerste maal contact zoekt met een bepaald milieu of wereld, weten waar hij het eerste contact zal maken. Wanneer het contact is gemaakt, kan men - mits natuurlijk het bereikte bevredigend is - voortgaan met de draad voortdurend te versterken. Haar draagkracht wordt a.h.w. groter. En waar eerst een enkele gedachte voorzichtig langs kon gaan, ontstaat er op den duur een verbinding, die in staat is hele zinnen en volledige beelden over te brengen. In de meest ideale toestand is het zelfs mogelijk het geheel van de eigen waarnemingen en bewustzijn zonder meer aan een ander over te dragen. Dan kan de ene persoon zien en de ander op afstand waarnemen wat er wordt gezien.

Omgekeerd is het projecteren natuurlijk ook mogelijk, als er iemand aan het waarnemen is. Je kunt in zo'n geval je eigen waarneming a.h.w. daarbovenop leggen. Dit kan echter zeer gevaarlijk zijn en dient daarom alleen met toestemming van de ander te geschieden.

U zult zich afvragen hoe deze dingen, die ik u hier zo eenvoudig beschrijf voor u bereikbaar zijn. Hiervoor hebben we webr een aantal re-

gels en oefeningen. Sommige ervan kent u reeds. Ik wil ze echter toch herhalen.

- 1e. Leer observeren. Leer zien. Hoe meer details u van een bepaalde plaats kent en u die weer te binnen kunt brengen, des te groter is uw rapport met een dergelijke plaats. Als u uw gedachten naar zo'n plaats uitstuurt, zult u zich daar dan ook gemakkelijker bewust worden van al wat daar aanwezig is.
- 2e. Ook als u in een bepaalde buurt of omgeving verschillende bestemmingen of doeleinden kent, maak gebruik van enkele vaste plaatsen, die u goed gememoriseerd hebt. U zult zeggen: dat is misschien een beetje ingewikkeld. Toch niet. Als u een bepaalde straat kent (al is het maar een klein stukje ervan, maar dan ook zo dat u weet wat voor stenen er liggen, wat voor een lantaarn er staat, welke gevels er zijn), dan kunt u - u daar bevindende - de herinnering verder opbouwen. U kunt in die straat a.h.w. wandelen. U kunt huizen binnengaan en u kunt waarnemen.
- 3e. Het gevoel van waarnemen is vooral in het begin zeer moeilijk te onderscheiden van droom of fantasie. Probeer geen onderscheid daartussen te maken. Dit kunt u later doen, wanneer u eenmaal klaar bent met uw pogingen.
Ga altijd uit van de stelregel, dat alles betekenis heeft, zinvol is en ergens waar moet zijn.
(Als noot moet ik hieraan toevoegen, dat dit menselijk gesproken natuurlijk niet zo is. Maar alleen door te stellen dat iets waarheid is, kunnen we ons daarin volledig verzinken; kunnen wij het als werkelijkheid ervaren en beleven. En alleen zo kunnen wij op den duur deelnemen aan processen, die ook tot onze werkelijkheid behoren, maar die in tijd of plaats van ons persoonlijk bestaan verwijderd zijn.)
- 4e. Wen u aan om bij dergelijke pogingen - hetzij tot waarneming of tot telepathisch contact - een vaste houding aan te nemen. Die houding is niet bepalend, besef dit wel. Maar door steeds bij dezelfde poging ook dezelfde houding aan te nemen versterkt men de eigen concentratie en gerichtheid. Gewoontevorming is ook bij telepathie of bij waarneming in tijd of ruimte van het grootste belang.
- 5e. Realiseer u dat u alles, wat u werkelijk wilt op paranormaal terrein, kunt bereiken. Besef echter ook, dat grote prestaties een langere voorbereiding vergen. Kleine proeven zijn dus altijd de meest juiste om mee te beginnen.

Hier wil ik een ogenblik ingaan op de methoden, die wij eigenlijk gebruiken, indien wij tot afstemming willen komen. Natuurlijk, een afstemming is een complex gebeuren. Het impliceert een bepaalde regulatie van het lichaam. Het impliceert ook een bepaalde concentratie van de gedachte. Het houdt verder in, dat de geest op een bepaalde wijze moet worden beïnvloed en gericht, meestal via emotie. Maar al die dingen kunnen wij in het begin niet gelijktijdig doen.

Iemand, die wil leren schrijven, begint streepjes en haaltjes te maken. En als hij de grondbestanddelen van het schrift eenmaal beheerst, kan hij voor het eerst letters schrijven. Zelfs dan schijft hij nog geen woorden. Hij herhaalt steeds dezelfde lettervorm, totdat hij deze volledig en perfect beheerst. Eerst dan gaat hij voorzichtig de verschillende letters samenvoegen.

Als u wilt leren hoe uw wezen op de juiste manier in te stellen of als u het afstemmen op een bepaalde sfeer of op een bepaalde bereiking wilt leren kennen, dan moet u bij uw oefeningen ook fase na fase te werk gaan. Niet opeens proberen uit te treden naar een sfeer, maar eerst proberen de houding te vinden en de concentratie. Varieer deze net zo lang, totdat u het gevoel hebt dat er niets meer te doen overblijft. Ga dan niet

gevoel.

verder, maar noteer het voor uzelf. Leg vast wat u hebt gedaan, wat voor u de juiste houding, de juiste situatie is. Onderbreek dan uw poging en hervat haar na enige tijd, totdat u weet: die houding is voor mij onder alle omstandigheden iets, wat mij schijnt los te maken van mijn omgeving. Indien u dat beheerst, begint u aan de afstemmingsoefening.

De afstemmingsoefening is meestal contemplatief. Ik heb reeds in de eerste hoofdstukken van deze cursus erop gewezen, dat wij een voorstelling nodig hebben. Deze voorstelling behoeft in het menselijk verstand niet in samenhang te zijn met de sfeer of met hetgeen wij willen bereiken, maar ze moet voor ons wel het symbool ervan kunnen zijn.

Misschien wilt u naar een hoge sfeer toe. U stelt zich dan een bloem voor of misschien een bepaalde actie. Dat is helemaal uw eigen zaak. Ook hier weer: oefen u daarin. Zodra u het gevoel krijgt, dat u contact maakt, breekt af. Schets het beeld dat u het laatst gebruikte voor uzelf zo goed mogelijk. Na enige tijd herhaalt u weer de eerste oefening en vervolgens de tweede. U verbindt ze echter niet met elkaar. U laat dus niet de eerste fase in de tweede overvloeien. Daartussen heeft u een onderbreking. Blijkt, dat ook hier het gevoel van contact blijft bestaan, dan begint u aan de derde fase; en dat is voor de afstemming het noodzakelijke doel: wat wil ik?

Nu is het omschrijven van de wil een zeer variabele factor, dat zult u begrijpen. Het is daarom goed te beginnen met één enkel doel voor ogen te hebben en dat eerst eens helemaal te verwezenlijken, voordat u verdere experimenten begint.

Leer uw doel zo concreet, maar ook zo eenvoudig mogelijk omschrijven. Trek u daarbij niets aan van de redelijkheid. Zorg alleen, dat u precies weet wat u wilt. Kies als het even mogelijk is een doel, waar u werkelijk met uw hele wezen naar verlangt, zodat de pushing power (de spanning in uw wezen) meehelpt om die verwezenlijking a.h.w. uit te drukken. Oefen u ook hierin. Denk niet, dat u voor elk nieuw onderwerp dan weer zult moeten oefenen. Als u hebt geleerd één doel te bereiken, zult u ontdekken dat een tweede doel met veel minder moeite bereikbaar wordt. Op den duur is het voldoende het doel eens te formuleren en het eenvoudig in te voeren in de gang van zaken.

Ik ben mij ervan bewust, dat dit voor velen van u toch nog wel moeilijk is. U zoudt graag en snel resultaten willen zien. Ik wil u er echter aan herinneren, dat snel bereikte resultaten niet erg houdbaar zijn. Juist op dit terrein zijn vergissingen zeer gauw mogelijk. Juist als u werkt met de occulte krachten die in uw wezen schuilen en die er rond u bestaan, is de kleinste afwijking voor u vaak fataal. Dan gebeuren de dingen heel anders dan u wel dacht en bereikt u misschien het tegengestelde van wat u nastreeft. Daarom is het beter geduldig te zijn en te oefenen.

Nu zult u begrijpen, dat de afstemming - als we eenmaal goed beginnen - een werkelijke taak is; het is een arbeid. Men denkt vaak, dat het occulte alleen een zuiver geestelijke taak is. Dit is niet waar. Alle praktisch occultisme is vergelijkbaar met zuiver stoffelijke arbeid; het kost u inspanning. Het kan u iets brengen, natuurlijk. Maar u zult eerst daarvoor moeten werken en hard werken.

Heeft u eenmaal besloten, dat iets de moeite waard is (dat is een heel belangrijk punt; er zijn heel veel dingen, die u gemakkelijker op een andere manier kunt verwerklijken), dan wordt het tijd nu we elke fase beheersen om ze achtereenvolgens uit te voeren. Er ontstaat dan het gevoel van verbondenheid.

Onthoud, dat als er eenmaal een afstemming is bereikt, het niet uw taak is om het bereikte punt te definiëren. Indien u dit doet, verstoort u in 9 van de 10 gevallen het werkelijk bereikte contact en zult u de waarde ervan in ieder geval verminderen. Heeft u dus het gevoel van verbondenheid bereikt, wacht dan af, tot zich voor u een voorstelling vormt.

Wederom geldt hier: logica redelijkheid, menselijke aanvaardbaarheid spelen daarbij geen rol. Een dergelijk beeld is nooit een indicatie voor iets, wat men moet doen of laten. Het is slechts het kenteken van de kracht, waarmee u verbonden bent.

Bij dit laatste wil ik nog opmerken, dat uw beeld natuurlijk niet de zuivere weergave is van hetgeen u wordt toegezonden en zeker indien u contact heeft met de sferen. Maar wat wel het geval is: u heeft een indruk ontvangen en die voor uzelve zo juist mogelijk vertaald en wel vanuit emotioneel en onderbewust vlak. Deze vertaling impliceert, dat - zodra ze door u wordt herbeleefd (dus wordt opgebouwd) - voor u dezelfde indrukken ervan zullen uitgaan, die u eens hebt ontvangen. Het contact is aanwezig, ook als er grote verschillen in uitdrukking en taal zullen zijn.

Het is misschien goed hier in te gaan op enkele verschijnselen, die zich kunnen voordoen, wanneer wij een plaats op aarde en niet een sfeer buiten de stof zullen bezoeken. Die plaatsen nemen wij ook niet volledig reëel waar. Wij reageren emotioneel. Normalerweise wordt de emotie van het waargenomen overschaduw door de menselijke werkelijkheid: het redelijk aspect.

Bij een waarneming op afstand (wij spreken nog niet over uittreding) is het de emotie, die het beeld verklaart. Het is dus zeer wel mogelijk, dat u een straat ziet in b.v. blauw licht, terwijl het daglicht zou moeten zijn. Of dat u een gouden glans ziet op een plek die u bezoekt, terwijl u weet dat het eigenlijk maar een somber oord is. Laat u hierdoor niet beïnvloeden. Dit betekent niet, dat u alleen maar fantascert en dat de waarneming in zich onjuist is. Het betekent alleen, dat uw werkelijke reactie op de plaats nu wordt vertaald in meer visuele of soms ook auditieve termen. Het is dus niet belangrijk, dat we gaan kijken: wat strookt er wel en niet met de werkelijkheid die ik ken. Het is belangrijk, dat wij in een dergelijk geval waarnemen: wat is er dat ik niet ken. Zoek niet de verschillen met het gekende, maar probeer de variabele factoren te zien. Dit is de methode, waarmee men van wat eerst een droomspelletje is langzaam maar zeker een volledig concrete constatering van de variabele factoren doet. De beschrijving van het milieu kunt u altijd wel te pakken krijgen, die is altijd wel te vinden. Maar wat niet te vinden is, is juist wat daarin verandert, wat zich daarin afspeelt.

Als u naar een toneelstuk kijkt, dan kunnen de coulissen veel doen. Maar wie eerst naar de coulissen kijkt en nagaat, of die wel realistisch genoeg zijn om daarna pas op de spelers te letten, zal de inhoud van het stuk meestal niet begrijpen of waarderen. Op deze wijze is het voor ons dus ook belangrijk, dat wij ons richten op de spelers (de variabele factoren).

Nu lijkt het misschien, of ik u wil ontmoedigen bij uw streven naar praktisch occultisme. Maar u hebt een voldoende voorbereiding gehad. U weet, dat praktisch occultisme moeilijk is. Erken dan ook, dat een van de moeilijkste punten in het hele occultisme de vraag is van de instelling: Hoe stel ik mij in? Hoe leer ik mij projecteren? Wie dit eenmaal beheerst, zal ontdekken dat al het andere in het occultisme - tot de magie en de magische evocatie toe - betrekkelijk eenvoudig is.

Als je eenmaal goed hebt leren lezen en schrijven, kun je zelf heel moeilijke filosofische boeken gemakkelijk lezen, als je voldoende begrip hebt. Kun je gebrekkig lezen, dan moge je verstand nog zo groot zijn, je zult maar heel moeizaam of geheel niet in staat zijn het neergeschreven betoog van de filosoof te volgen. Zo staat het ervoor. Daarom is Hoofdstuk III zeker een zeer belangrijk hoofdstuk. Ik beveel het dan ook in uw zeer bijzondere aandacht aan.

-:-

HOOFDSTUK IV.

M A G I E.

Zoals u al reeds is verklaard, is magie een tovenarij. Magic is een zekere wetenschappelijke kennis of althans het kennen van de mogelijkheid tot het gebruik van bepaalde wetten. Staat u mij toe hier te beginnen met een vergelijking.

Als u thuiskomt, draait u het licht aan. Weet u precies wat er dan gebeurt? De kans is groot, dat u het niet weet. Of u het weet of niet, is eigenlijk van weinig belang. Zolang er stroom is en u het knopje omdraait, gaat het licht branden. Op diezelfde manier moet u de magie beschouwen. Zij is een van de beste illustraties voor de werkwijzen, die in het praktisch occultisme haast onvermijdelijk zijn. Het is niet mogelijk alle andere sferen, alle kosmische wetten en hun resultaten volledig te kennen, maar het is betrekkelijk eenvoudig de kunstjes te leren; de eenvoudige schakelingen, die er nodig zijn om een bepaald resultaat te verkrijgen.

In de magie zien wij vaak dezelfde rigide opbouw, die ik u zo even al heb beschreven, toen wij het hadden over het vinden van de juiste afstemming. Elk magisch gebeuren wordt nauwkeurig ingedeeld. Zelfs indien het niet ritueel is, heeft het een vaste inhoud en een vaste samenhang.

Nu moet u zich de wereld voorstellen als een plaats, waarin driedimensioneel en menselijk redelijk bepaalde waarden bestaan. Daarnaast bestaat er een andere reeks dimensies en waarden, gezamenlijk meestal begrepen in de z.g. vierde dimensie, die onzichtbare waarden bevat. Deze onzichtbare waarden zijn even concreet en reëel als alles, wat u ziet. Zij bestaan voor uw waarnemingsvermogen en voor uw wereldbeeld alleen niet onmiddellijk kenbaar. Ze zijn slechts kenbaar in hun gevolgen. Er is dus een andere wereld. Zoals er ergens een electriciteitsfabriek moet zijn, die de stroom levert, wanneer u het knopje omdraait. En is deze er niet, dan moet er een batterij zijn of een andere krachtbron. Welaan, de grote krachtbronnen, waarover de mens beschikt, zijn krachten die direct kunnen inwerken op zijn denken. Het mentale bestaan van de mens is voor hem gelijktijdig de schakel tussen zijn direct kenbare wereld en de niet-kenbare werelden. Hiermee heeft de geest verder niets te maken.

Nu gaan we allereerst een paar eenvoudige vergelijkingen maken.

Als ik een steen laat vallen van 1 cm hoogte, is zijn snelheid en daarmee zijn doorslagkracht minder groot dan als ik hem laat vallen van 1 m. Een hoogte van 10 m. zal de energie van die steen nog verder kunnen opvoeren. Er komt echter een moment, dat het niets meer uitmaakt, of ik die steen nu van 1000 of van 10.000 m. laat vallen; er is geen verschil in resultaat meer kenbaar.

Magisch betekent dit: er zijn krachten op verschillende niveaus aanwezig. Boor ik een vlak aan, dat direct bij mijn eigen wereld ligt, dan is de uitwerking betrekkelijk gering; het potentiaal is zwak. Hoe groter het verschil is in energetische waarde tussen mijn eigen wereld en de wereld die ik mentaal aanboor, des te groter zal de kracht zijn waarover ik beschik.

Dan is er nog een punt, waaraan wij - uitgaande van dit voorbeeld - aandacht moeten schenken. Ik kan van een hoog punt een steen met een zekere spreiding naar beneden werpen. Werp ik hem onder een hoek, dan zal daardoor zijn doorslagkracht enigszins, maar niet veel worden beïnvloed. Het zal echter blijken, dat ook dan mogelijkheden buiten mijn bereik blijven. Hoe hoger ik echter kom, des te groter het gebied wordt dat ik kan bestrijken.

In de magie geldt: hoe hoger het niveau van het potentiaal van de kracht door mij aangeboord is, des te groter het aantal mogelijkheden dat er voor mij in deze kracht geborgen ligt. En daarmee hebben wij voor de magie toch wel iets belangrijks gezegd. Wij hebben nl. geconstateerd, dat het rigide systeem noodzakelijk is, maar dat daarnaast ons penetratievermogen in het onbekende bepalend zal zijn voor onze resultaten. Ook hier geldt weer, dat men eerst moet beginnen met de kleine dingen, want wie niet heeft geleerd in de meest nabije kracht te penetreren, zal - indien hij verder doordringt - niet weten waarheen hij gaat.

In alle magische scholing begint men dan ook met de zeer eenvoudige vormen (de kleine gebeden b.v.) en bouwt men langzaam maar zeker op naar de rituelen, de concentratie- of de geestelijke oefeningen, waarmee een hoger niveau bereikbaar wordt. Indien u nu van die kracht wilt gebruikmaken, is het dus wel belangrijk dat u weet: hoe boor ik een zo nabij mogelijk gelegen krachtreservoir aan.

De meest eenvoudige vorm daarvan is het denkbeeld, dat - zij het tijdelijk - tot een soort idee-fix wordt. Men omschrijft het weleens als het vervaardigen van een matrix, waarin astrale kracht aanwezig is. Als ik die matrix echter vervaardig met het doel om haar die kracht op aarde te doen ontladen en verder aan dit zich ontladen een sleutel (een begrip) verbind, dan zal het mij mogelijk zijn die kracht inderdaad tot ontlading te brengen op het moment, dat ik dat wens en in de richting, waarin ik haar wens.

Hoe bouw ik nu zo'n gedachtenbeeld op? Ook hier blijkt het associatief denken van groot belang te zijn. Als je een vijand wilt doodslaan, dan kun je misschien aan een hamer denken. Het heeft weinig zin aan een waterlelie te denken; de associatie is niet aanwezig.

1. Ik heb een doel. Aan dit doel moet ik een voorstelling verbinden. Die voorstelling en het doel moeten voor mij in een onmiddelijk verband staan.
2. Indien ik die associatie heb gevonden, ga ik trachten dit beeld te projecteren over alle ervaringen, die ik op doe. Wij blijven ons dit beeld dus bij tussenpozen steeds weer voor ogen stellen.
3. Wij zullen in vele gevallen gebruikmaken van een z.g. impuls-sleutel, waarbij wij - als we aan een hamer denken - een werkelijke hamer altijd ergens neerleggen. Wij hanteren die hamer elke dag, als wij aan de geestelijke hamer denken. En als wij nu ook voor ons doel een symbool vinden, al is het maar een stipje, dat wij op het een of ander stuk karton of hout hebben getekend, dan is onze sleutel het doen neerkomen van die hamer met voldoende geweld op het getekende puntje; er is dan gelijktijdig een geestelijke ontlading tot stand gekomen.

In de rituele magie en vooral in de primitieve rituele magie vinden wij natuurlijk geheel andere voorstellingen: het schieten met de betoverde pijl, het werpen van de wijzende roede, het doen zweven van bepaalde zaden door de lucht, het maken van gewijde rook uit verschillende bestanddelen; er zijn duizend-en-één methoden. Maar hun principe is terug te brengen tot dit eenvoudige voorbeeld. Als u dus wilt penetreren in de dichtstbij gelegen sfeer, dan is het voldoende dat u die aanwijzingen volgt. Alleen, ik wil u niet raden om daar allemaal een hamer voor te nemen. Misschien wilt u klappen uitdelen, maar ik geloof toch dat onze occulte kracht voor betere doeleinden zou moeten bewaard worden. Misschien kan ik u hier helpen met nog een voorbeeld.

Ik wil iemand geestelijk helpen. Ik weet dat er een kwaal is, die zich b.v. ergens onder het middenrif bevindt. Ik heb het gevoel, dat daar operatief moet worden ingegrepen. Dan gebruik ik de procedure als volgt:

Ik stel mij een lancet voor. Dit lancet (b.v. een electrisch lancet) is verbonden met een krachtbron; er kan dus een enorme kracht doorstromen.

Dit beeld bouw ik voortdurend op, totdat alleen de gedachte "lancet" voldoende is om mij die voorstelling voor ogen te stellen. Het is dan wel zeker, dat ik een gedachtenbeeld heb geschapen, waarin diezelfde energie en diezelfde associatie aanwezig zijn in een nu niet meer volledig materiële krachtsverhouding. Vervolgens stel ik mij zo goed als ik kan de kwaal van mijn patient voor. In mijn gedachten neem ik het lancet in handen en voltrek daarmee de noodzakelijke operatie. Dan is er niet geopereerd. U heeft geen lancet gebruikt, maar u heeft ontbindende of genezende kracht gericht op een bepaalde plaats in het lichaam van een zeer bepaalde persoon. Die ontlading vanaf dit niveau zal niet voldoende zijn om b.v. een maagzweer weg te nemen of om plotseling een aandoening van de darm ongedaan te maken, maar ze kan wel voldoende zijn om minder gecompliceerde kwalen te genezen of althans milder te maken.

Indien u daarmee voldoende proeven neemt, zult u ontdekken dat ook u over deze zeer eenvoudige methode kunt beschikken om met magische krachten te werken; want het is geen magie, het is geen tovenarij. Het is het gebruikmaken van krachten, die in de natuur bestaan. Het is a.h.w. het opladen van de klos van Ruhmkorff met gedachtenenergie en het doen ontladen van deze klos op een punt waar kracht het meest gewenst is.

We gaan nog wat verder met deze magie. We hebben deze eerste oefening van penetratie nodig om tot het eerste resultaat te komen. Maar als we de resultaten zien - zwak als ze mogen zijn - dan wordt ons al snel de wens geboren om daarmee verder te gaan. En nu moeten we heel voorzichtig worden.

Er bestaan nl. associaties met onze eigen persoon. Zodra ik een bepaalde waarde met mijzelf associeer, richt ik mij op mijzelf. Het is mij dan onmogelijk een juiste waarde of waardering buiten mijzelf te vinden en buiten mij een kracht tot uiting te brengen. Wanneer bron en doel hetzelfde zijn, dan is het resultaat kortsluiting. Het klinkt misschien wat vreemd als men zegt: Een magiër kan voor zichzelf weinig of niets doen. Hij kan alleen iets doen in relatie tot een ander.

Toch is het wel aardig, als u hier denkt aan de transformatiesprookjes, waarin de tovenaar of de heks achtereenvolgens verandert in een kraai, een leeuw, een tijger of een slang om ten slotte misschien te worden teruggedwongen in de eigen gestalte. Dit is natuurlijk geen volledige waarheid. Maar u kunt het als voorbeeld gebruiken, als u beseft dat de heks of de tovenaar voor zichzelf steeds zichzelf blijft. Wat hij/zij projecteert, is dus niet "mijn vorm verandert", maar "u zult mij zien in een andere vorm". Dat is een groot onderscheid.

Indien u naar buiten toe wilt werken, zult u - vooral als u hogere krachten wilt gebruiken - buiten uzelf moeten projecteren. En dat betekent dus ook, dat het verstandig is om alle daden en intenties te vermijden, waardoor in uzelf een zeker schuld-bewustzijn zou kunnen ontstaan. Schuld-bewustzijn nl. heeft de neiging om het probleem terug te richten op het eigen "ik" en daarmee de krachten wederom in een kortsluiting binnen het eigen "ik" te doen ontbranden. Als u dit begrijpt, kunnen wij nog een stap verdergaan.

Als ik heb geleerd gedachtenvormen te maken en ontladen, dan zal ik op den duur begrijpen dat niet alleen een vorm deze kracht kan bevatten, het kan ook een idee zijn. In de plaats van alleen maar de omschrijving treedt nu dus een verstandelijk begrip. Dit verstandelijk begrip moet niet afgerond zijn. Het moet a.h.w. een denken zijn, dat een soort eindeloze keten kan vormen. Dit denken doordringt een hoge laag van energie. Wanneer wij deze keten tot stand brengen en wij kunnen iets anders daarmee associëren en ons dit voorstellen als de keten der gedachten brekende, dan volgt de ontlading wederom op het doel. U ziet dus, dat u niet alleen maar behoeft te werken met een gedachtenmatrix. U kunt wel degelijk werken met een verstandelijk idee.

Wilt u nog verdergaan, dan begint u met de emoties. Bij de eerste penetratie in de nog dichtbij gelegen krachtgebieden zal de emotie over het algemeen een lichamelijke associatie zijn. Het kan een gevoel zijn van pijn of van vreugde, dat ligt er maar aan. Het is dus iets, dat lichamenlijk wordt erkent en ervaren, desnoods een slapende teen. Die associatie is er nl. weer een met een gebied, waarin levenskracht betrekkelijk vrij los hangt, waar we deze dus gemakkelijk kunnen aanboren. Door de associatie met de lichamelijke ervaring richten wij levenskracht op een dergelijke lichamelijke functie. Ons beeld moet bovendien dan nog weer een associatie bevatten met degenen, die we willen helpen of met datgene, wat wij willen volbrengen.

Ten laatste kennen wij nog de niet-lichamelijke of abstracte emotie. Wanneer we de abstracte emotie in onszelf kunnen wekken, zonder dat zij met een bepaald doel in ons is geassocieerd, en wij kunnen ons voorstellen dat de uitwerking daarvan op een bepaald punt de waarheid van de idee zelf of van de emotie zelf zal versterken, dan kunnen wij hiermee wederom een gerichte lading bereiken.

Veel verder kunt u voorlopig zeker niet gaan met uw poging om deze hogere potentialen van verschillende krachten aan te boren. U zult moeten beginnen met de eerste trap (de gedachtenvorm). Daarna zult u moeten oefenen om dit voldoende zuiver te doen. U zult daarvoor onschuldige, maar niet met zich in verband staande projecten moeten zoeken. Ik verzeker u echter, dat werken volgens de omschreven methode, indien juist volbracht, voor iedereen tot resultaat voert, ook al zullen die resultaten vooral in het begin van persoon tot persoon verschillen. Hier hebben wij dan eigenlijk de kern van de magie overgedragen naar de sfeer van het praktisch gebruik.

De magie zelf gaat verder. Zij ontwikkelt zich tot de rituele magie. De rituele magie is gebaseerd op het cumulatief effect van een reeks associaties of vormgedachten. We hebben tot nu toe gewerkt met een hamer. De hamer kan alleen slaan. Indien wij ons een hele gereedschapskist kunnen voorstellen, dan zouden wij dus alle bewerkingen kunnen uitvoeren, die met dit gereedschap te doen zijn. Als wij een hamer hebben gevormd en hij is concreet genoeg, dan moeten wij overgaan naar een volgend instrument, een tang b.v. en daarna een zaag, een beitel, een schaaf. Wij bouwen die werktuigen achtereenvolgens op en wel zo, dat het eerste begrip steeds weer in het volgende wordt ingesloten. Ik heb dus niet nu een hamer en nu een tang, maar: ik heb de hamer gevormd, ik denk aan de tang en dan krijg ik tang en hamer samen. Pas dan kan ik er iets nieuws aan toevoegen. Dit is nu de basis van het magisch ritueel.

Ik begin met een grondstelling, een grondkracht of een grondemotie. Die beeld ik op zeer vele manieren uit. Ik maak ze voor mijzelf waar en ik voeg er dan iets aan toe. In de magie zien wij voortdurend een uitbreiding van het gebeuren, een progressie, die dan culmineert in de oproep of de eigenlijke magische actie.

Ik stel u voor, iemand voert een magisch ritueel uit. Hij heeft misschien een aantal lichten op de buitenste cirkel staan. Hij heeft verschillende kandelaars neergezet en een houtskoobekken opgesteld. Alles is klaar.

Nu begint hij. Eerst brengt hij tekens aan. Een afscherming, zegt men, maar ze zijn ook een aantal begrippen, want die tekens drukken iets uit. Zij drukken misschien planetaire associaties uit of ideeën omtrent God of hogere krachten, dat geeft niet. Maar hij moet weten wat hij schrijft. Door dit schrijven ontstaat de eerste afstemming. Hij steekt dan eerst b.v. kaarsen aan. Heeft hij deze aangestoken in de buitenste kring, dan herhaalt hij bepaalde namen en gaat de olie-lampen met aromatische olie gevuld aansteken. Heeft hij ook dit gedaan, dan brengt hij in het centrum van de kring

weer enkele tekens aan. Hij heeft weer een nieuw idee eraan toegevoegd. Maar hij weet, dat de kring hem beschermt. Hij vertrouwt op de bescherming van de kring; dus blijft deze in zijn gedachten. Hij heeft dus een opeenhoping van effecten bereikt. En nu begint hij misschien met de twee grote, in het midden opgestelde kandelaars aan te steken, licht na licht. Hij spreekt dan weer zijn woord of zijn oproeping. Daarna pas werpt hij in het houtskoolbekken de reukstoffen. Nu heeft hij dit alles bij elkaar gevoegd en begint dan de eigenlijke incantatie.

U ziet, het is een cumulatief proces. Wat ik u dus heb geleerd, is het basisprincipe van alle rituele magie. Maar wij zien hetzelfde ook bij iemand, die alle ritueel achterwege laat.

Die persoon gaat misschien alleen zitten. Hij concentreert zich als de een of andere heilige man in de eenzaamheid. In zijn concentratie begint hij met een bepaald begrip voor de hele wereld. Hij gaat dan dat begrip brengen in een meer persoonlijke relatie met bepaalde krachten, bepaalde mensen of bepaalde streken. Vervolgens gaat hij eraan toevoegen een begrip van een werking, die noodzakelijk is. Ook hij bouwt op. Ook voor deze persoon is er - zij het meer voor hemzelf - sprake van een cumulatief effect, waardoor op den duur de juiste afstemming wordt bereikt.

Licht u dus niet al te veel om de schijnbaar zinloze dingen, die bij de magie geschieden. En weest u ook niet zo verbaasd, dat bij bijna elk ritueel en ook bij de niet-rituele, in het "ik" plaatsvindende magische gebeurtenissen een tweede deel aanwezig is: een soort afsluiting. Als de kern is bereikt, begint men af te breken, stukje voor stukje. Men keert terug tot zijn aanvangspunt. En dit is logisch. Wij moeten de gereedschapskist kwijt. Haar kracht is ontladen, maar zij zal misschien toch nog werkzaam kunnen zijn op een andere manier dan wij wensen. Wij moeten haar dus wegdenken. Wij moeten haar vernietigen.

En zo eindigen wij dan met wat men noemt: de ontslagformule, waarmee wij alle krachten danken voor wat zij zijn geweest, want er is een relatie met ons geweest. Door ons danken scheiden wij ons van die krachten; we stellen ons erbuiten. En nu pas kunnen wij ons vrij voelen om de normale wereld weer te betreden.

Denkt u nu niet: dit is alleen maar voor half dwaze tovenaars. Uw godsdienstig ritueel omvat overal ditzelfde. Men begint misschien met een bede aan God, men eindigt met 'n zegen, een afscheidswoord, een dankwoord aan God of een dankgebed, waardoor het magische van het samen-zijn wordt doorbroken.

Waar u ook gaat, u zult datzelfde aantreffen. Die dingen bestaan niet voor niets. Ze zijn opgebouwd, omdat degenen, die met deze magische krachten werken - of zij nu weten wat het is of niet - hebben ontdekt dat alleen zo een zuivere werking bereikbaar is.

-:-

SAMENHANG TUSSEN HELDERZIENDHEID EN HELDERHORENDHEID.

Het zal u bekend zijn, dat elke mens een persoonlijke aanleg heeft en dat deze gericht kan zijn op horen of op zien. Er zijn zelfs nog andere mogelijkheden, maar voor heden willen we met deze twee volstaan.

Wanneer ik bijzonder vatbaar ben voor indrukken die ik hoor, dan is het ook heel duidelijk, dat ik het meest gevoelig zal zijn voor alle waarden, die met het gehoor in verband staan. Wanneer ik dus iets ontvang langs geestelijke weg, dan zal ik geneigd zijn dit auditief in de waarde van het horen uit te drukken. Ben ik meer visueel aangelegd, dan probeer ik alles eerst in een beeld, in een visioen of in een symbool uit te drukken; ik zie de dingen. Tot zover is dat heel begrijpelijk. Maar dit is natuurlijk de primaire aanleg.

Als je eenmaal een auditief type bent, moet je nooit beginnen helderziendheid te studeren, want dat kost ontzettend veel moeite en het leidt meestal tot weinig resultaat. Het omgekeerde geldt dus ook.

Maar stel nu, dat ik als auditief type mij begin toe te leggen op helderhorendheid, dan zal ik aanvankelijk als ik nog niet zo duidelijk kan ontvangen, alles nog kunnen associëren met woorden; ik kan het dus horen. Langzaam maar zeker echter, als mijn gevoeligheid groter wordt, blijkt dat de auditieve herinnering niet voldoende is om alles, wat wordt ontvangen, weer te geven. Er ontstaat dan een z.g. zien. Dat zien is en blijft aanvullend. Maar er is dan sprake van helderziendheid en helderhorendheid in dezelfde persoon. Je kunt het verschil misschien het best zo uitdrukken:

Iemand, die in aanleg helderziend is, zal alle belangrijke waarden zien; hij zal ze waarnemen. En alleen datgene, wat in de voorstelling niet helemaal kan worden uitgedrukt, zal hij daarbij op den duur kunnen horen. Het auditieve gedeelte van de suggestie (de illusie) is hier eigenlijk alleen maar verklarend.

Als ik omgekeerd sterk auditief ben aangelegd, dan zal het beeld alleen maar een supplement zijn op de boodschap die ik hoor. Misschien kunnen we het best weer een voorbeeld nemen:

Laten we aannemen, dat er een geest is van een zekere Jannetje Pieters, die wil zeggen dat het thuis goed gaat. Een helderziende neemt nu waar: een oud vrouwtje met een kerkboek en in een bepaalde kleding. Dat vrouwtje wijst naar iemand en maakt een gebaar van "het gaat me goed" en dan horen we zeggen: Ik ben gelukkig. Dat geluk kon niet volledig worden uitgedrukt en de helderziende reageert dus met de waarneming: Ik zie daar op de zoveelste rij iemand zitten - ja, u daar mijnheer - er is iemand voor u, die ziet er zo en zo uit en ze zegt dat ze gelukkig is.

Nu krijgen we de helderhorende. Deze hoort en hij zegt dus niet: Ik zie iemand. Die zegt: Er is hier iemand aanwezig, een zekere Jannetje ... of een Jannetje Pietertje of Pieters (want hij hoort dat natuurlijk niet helemaal nauwkeurig) en zij zegt dat het haar goed gaat. Maar nu weten we nog niet voor wie de boodschap is. En dan zie je dat zo iemand zegt: Die boodschap is bestemd voor iemand, ik geloof daar op de 3e rij.

Hier heeft u dus het verschil in waarneming van twee personen, die voor dezelfde zaal werken, die hetzelfde werk doen, maar die een verschillende aanleg hebben; wij zien dat in de uiting. Voor u moet dus ook hetzelfde gelden.

Als u buitengewoon sensitief bent (gevoelig voor waarden) en u neemt b.v. een zieke waar, dan zegt u niet: "Ik zie" of "ik hoor". Neen, dan zegt u: "Ik voél, dat er hier een storing in de aura is." De helderziende zegt: "Hé, ik zie daar een donkere plek in de aura." En de helderhorende

zegt: "Ik hoor iemand zeggen (er is geen mens; het is alleen maar de indruk, die auditief wordt vertaald), dat uw hart slecht is."

Zij hebben alle drie hetzelfde waargenomen. Ze hebben alle drie op een andere manier gereageerd. Het blijkt, dat de helderhorende, omdat hij alles direct in woorden omzet, iets nauwkeuriger definieert. Maar gelijktijdig blijkt ook, dat de mogelijkheid van afwijking (dus van een foute beschrijving) bij de helderhorende groter is, want hij neemt nu maar aan, dat het het hart is; hij ziet het niet. Hij neemt een storing waar op een punt; en dat is voor hem het punt waar het hart zich ongeveer bevindt. Het kan net zo goed een longtop zijn; dat weet hij niet.

De helderziende wijst precies de plaats aan. Wij weten dus waar in het lichaam de zaak zit.

De sensitieve voelt aan waar het brandpunt ligt. Die ziet geen afwijking, maar voelt: van hier heb ik een afwijking en van daar heb ik een afwijking. Waar die twee punten elkaar raken, moet dus de fout liggen. De definitie van de sensitieve is hier dus de beste.

De samenhang tussen helderziendheid, helderhorendheid en wat er alles verder nog bestaat, is dus eigenlijk alleen maar, dat ze elkaar aanvullen. Er is geen mens, die helemaal helderhorend is en werkelijk helemaal helderziend. En iemand, die helderziend of helderhorend is, zal ook ergens sensitief zijn; hij zal ook gevoelig zijn.

Maar elke mens kiest nu eenmaal de gemakkelijkste weg. Dat doe je onbewust, daar kun je niets aan doen. Daarom neem je die indrukken, welke voor jou het gemakkelijkst te bereiken zijn; en dat zijn weer indrukken, die een beroep doen op dat gebied, waarop jouw bevattingsvermogen het snelst reageert.

Nu kan ik daaraan wel een heel verhaal vastknopen, b.v. over vormen van mediamiciteit. Want ook hier zien wij grote verschillen tussen helderhorendheid en helderziendheid.

Iemand, die helderhorend is en die in trance gaat, zal over het algemeen een heel goed inspiratief- en ook een heel goed trance-medium zijn voor sprekers.

Iemand, die helderziend is, zal in een trance-toestand eerder komen tot waarnemingen en beschrijvingen van visioenen.

Iemand, die sensitief is, zal doorgaans geen werkelijke trance-weergave bereiken; hij begint alleen emoties te beschrijven. De beelden zijn vaak mooier en dichtelijker dan van de beide anderen, maar de grote fout hierbij is weer, dat ze eigenlijk minder concreet zijn. Als we dus te maken hebben met mediums, dan kunnen we zeggen: De meest concrete uitspraak kunnen we krijgen van een medium met aanleg tot helderhorendheid. De meest uitvoerige beschrijvingen kunnen we krijgen van een medium met aanleg tot helderziendheid. En de meest abstracte, maar voor het eigen gedachtenleven vaak ook wel de meest inspirerende uitspraken, kunnen we dan weer krijgen van iemand, die normaal sensitief is, die een gevoelswaarde voorop stelt. En dit patroon blijft zich dus overal herhalen.

Voor de beginner zal blijven gelden: Als je een bepaald type bent (auditief b.v.), dan moet je nooit beginnen met helderziendheid of omgekeerd. Begin gewoon je gave te ontwikkelen. Maar die gave gaat slechts tot een bepaald punt. Op dat punt nu, waar jij niet verder kunt, daar zal je wezen proberen een omweg te vinden om nog verder te kunnen gaan. Die omweg betekent dan het aanboren van een nieuwe begaafdheid, die misschien niet zo groot is, maar die - aanvullend gebruikt - toch nog wel voldoet.

We zien het heel vaak in een lichaam. Als in een lichaam een bepaalde ader is afgesloten, dan moet u eens zien wat er dan gebeurt. We zien dat het bloed - om toch nog de weefsels te kunnen voeden - een dunnere of een kleinere ader gaat gebruiken. Deze wordt versterkt en in een gezond lichaam zelf vergroot; het wordt wat gerekt en gaat volledig een b.v.

slagaderlijke functie overnemen. Dat is in de geneeskunde bekend. U kunt daaruit dus wel concluderen, dat de reactie van de menselijke geest en van het menselijk denkvermogen heel veel overeenkomst heeft met zijn lichamelijke reactie.

De samenhang heeft dan nog één aspect, dat we nog niet hebben genoemd en dat toch ook wel naar voren mag worden gebracht.

Als we met alle geweld willen zien of willen horen, dan zullen wij ons door de enorme dwang, die we op onszelf uitoefenen, afsluiten. Indien ik al mijn aandacht concentreer op het willen horen, dan ontgaan mij de kleine impressies van buitenaf, die gemakkelijk zouden kunnen worden opgevangen.

Een aardig voorbeeld daarvan kunt u vinden bij de bekende indiaanse spoorzoeker in de romans van Cooper e.d., die wil weten of er iemand in de buurt is en zich daartoe "ontspannen, met het oor luisterend ter aarde neerlegt, alsof hij slaapt". Die man wil horen. Maar hij zegt niet: Nu wil ik luisteren. Neen, hij zegt: Ik sluit alles af, behalve mijn gehoor en ik ben zo passief mogelijk. Door zijn passiviteit ontstaat er een verhoogde gevoeligheid. En daarmee kunt ook u wel uw voordeel doen. Want bij zien is de indruk van buitenaf wel albepalend, maar bij het horen kan heel vaak de eigen gedachten een grote invloed hebben. Indien ik mijn visuele impressies dus projecteer op een beeld dat ik ontvang, blijft de hoofdvorm nog wel over, maar ik zal bepaalde details anders zien.

Het is misschien wel aardig eens te kijken, als er drie helderzienden bij elkaar zijn en een en dezelfde geest moeten beschrijven. De een heeft het voornamelijk over de boezelaar en de kantjes aan de mouwen. De ander blijft hoofdzakelijk het gezicht beschrijven en nummer drie interesseert het vooral, dat ze een kerkboek in de hand heeft en dat ze een gouden kruisje draagt. De nadruk valt dus volgens het karakter van de waarnemer. En nu is het helemaal niet zeker dat die details juist zijn, maar de totale gestalte wordt door alle drie wel gelijk beschreven. Daar is de variatiemogelijkheid betrekkelijk gering.

Ga ik nu luisteren naar drie helderhorende personen, die hetzelfde horen, dan blijkt dat ze een eigen interpretatie eraan geven en dat de boodschappen dus heel sterk kunnen verschillen. Bijvoorbeeld: De eerste hoort: Willem zegt, dat je gauw komt. De tweede zegt: Willem komt gauw, zegt hij. De derde zegt: Wil je gauw komen.

U ziet, het zijn kleine verschillen. Maar hier gaat een interpretatie meespelen. Bij helderhorendheid is de verwarringsmogelijkheid dus groter. En dit houdt nu weer in, dat je eigenlijk met helderhorendheid moet proberen zo ontspannen mogelijk en met zo weinig mogelijk eigen interpretatie te werken. Maar die passiviteit houdt ook in, dat elke supplerende werking (sensitiviteit, visioen), gemakkelijker wordt ontvangen.

Moet ik alles samenvatten, dan zou ik zeggen: Degeen, die eenmaal een bepaalde sensitiviteit of een bepaalde gave begint te ontwikkelen en te gebruiken, zal op den duur alle daarmee geassocieerde en daarbij behorende gaven eveneens ontwikkelen, mits de gave, waarmee hij is begonnen, bij zijn persoonlijkheid past.

Gaat men echter uit van het standpunt, dat men b.v. graag wil zien of alleen wil horen en vraagt men zich niet af: Ligt dit voor mij goed, is dit mijn type, dan zal blijken, dat men niet alleen op het verlangde terrein weinig bereikt, maar dat ook de andere gaven, die men al had, verminderen in betrouwbaarheid en werkzaamheid. Dat is heel begrijpelijk, want u wijst ze eigenlijk af.

:--:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Tweede Les.

DE KOMST VAN DE GODEN.

Wij hebben getracht het leven te volgen - zij het in zeer globale trekken - vanaf "het Woord, dat was in den beginnen" tot "de geest Gods, Die over de wateren zweefde". Nu komen wij te staan voor de schepping, zoals de mens die ziet en erkent. Laat ons kort resumeren wat er op dit moment aanwezig is.

Er zijn entiteiten, die zich in de materie kunnen uiten en daarin leven. Sommigen van hen doen dat in wat men vroeger de elementen noemde. Het zijn de z.g. elementalen. Zij zijn echter, zoals alle andere levende wezens, niet de beheersers van hun milieu, maar aangezien hun perceptie slechts in en krachtens dit milieu mogelijk is gedurende een bepaalde periode, kunnen wij hen beschouwen als de bewoners ervan.

De elementalen zijn natuurlijk wel belangrijk, vooral omdat zij in het begin, als de aarde nog grotendeels wat amorf is, gemakkelijk kan worden gevormd, zeker het stempel van hun persoonlijkheid proberen te drukken op alle resultaten van het element, waarmee zij zich één gevoelen.

Daarnaast hebben wij te maken met de wereldzeeën. In die wereldzeeën is leven ontstaan en wij hebben daar reeds de eencellige en zelfs al enkele meercellige wezens ontmoet. Deze wezens zijn niet in die mate bezielde, dat de geest in zijn geheel daarin leeft. Maar de geest concentreert zich crop, erkent dus de stoffelijke wereld en daarmee iets van zichzelf vanuit dat wezen. Naarmate de meercelligheid toeneemt, zal het aantal delen van een ego dat met de stof wil één-worden ook meer aan de materie worden gebonden. Laten we zeggen voorlopig een deeltje voor elke cel.

Er ontstaat op den duur het leven van de eenvoudige dieren: de eerste mollusken e.d. In deze is het voor een geest, die nog niet al te bewust is, maar die door beperking tot zelfkennis wil komen, reeds mogelijk zich te manifesteren. Wij hebben hier al te maken met wezens, die - laat ons zeggen - 9/10 van de geest in beslag kunnen nemen.

Nu zult u begrijpen, dat naarmate een geest meer in de materie wordt gebonden, gelijktijdig zijn leven verder wordt bepaald door zijn milieu. De omgeving is dus een buitengewoon belangrijke factor geworden; en op deze factoren heeft degeen, die is geïncarneerd of die zich heeft verbonden met de materie, weinig of geen invloed.

Wij kunnen dit 2e deel van de les dan ook De komst der Goden noemen, want elke geest straalt uit. Zijn denken, zijn beleving, zijn emotie zijn op geestelijk niveau kenbaar. Dat geldt zowel voor de hond als voor zijn baas. Het resultaat is dat entiteiten, die elders een vorming of een geestelijke ontwikkeling hebben doorgemaakt (b.v. tijdens de splitsing van een ster, waarbij planeten tot stand zijn gekomen) nu hun eigen "ik" daarin kunnen herkennen. Dit geestelijk "ik" echter heeft een veel grotere

vrijheid dan het gebonden "ik", dat deels materie is. In tegenstelling tot de materieel gebondenen, kan de nog vrije geest het milieu overzien. En zo ontstaat er een spel - ik kan het niet anders noemen - waarin entiteiten van buitenaf het milieu gaan manipuleren.

Wij hebben nu dus te maken met twee factoren: enerzijds het deels bezielde materiële leven, anderzijds het in de materie geïnteresseerde, maar niet in de materie geopenbaarde geestelijke bestaan.

Deze geesten beginnen hun experimenten en - zoals ik u in Les 1 reeds heb gezegd - het milieu wordt dus voortdurend gewijzigd.

Maar nu treedt er iets eigenaardigs op. Er is nl. een geestelijke wet, die zegt, dat alles wat ik ben, wat ik doe, wat ik beïnvloed deel van mijzelf wordt. Door in te grijpen scheppen deze entiteiten dus buiten de materie een verantwoordelijkheid t.a.v. de materie. Je zou kunnen zeggen: Daar begint dan het gegooi in de glazen. Want als men eenmaal een verandering heeft aangebracht, heeft deze consequenties.

Oorzaak-en-gevolg is een wet, die niet alleen maar op aarde regeert. Zij regeert evengoed in de sferen. En degenen, die eenmaal hebben ingegrepen, zien zich gedwongen steeds weer in te grijpen. Het resultaat is, dat bij een groeiend aantal ingrijpende entiteiten buiten de stof langzamerhand een taakverdeling tot stand komt. Het is heel belangrijk, dat wij dit ook weer apart stipuleren, want deze taakverdeling maakt hen eigenlijk tot wat wij engelen zouden kunnen noemen. Zij verschillen in wezen niets van degenen, die geïncarneerd zijn. Het enige verschil is de vrijheid, waarin zij leven en eventueel een aantal ervaringen, die zij hebben opgedaan door hun contact met zonnen en wordende planeten.

Die taakverdeling impliceert, dat men tracht een levensvorm te ontwikkelen, waarin de geest dus weer vrij zal zijn. De opbouw geschiedt om de beïnvloedende entiteit te ontlasten van een verantwoordelijkheid, die hij voelt ten slotte niet vreugdig te kunnen dragen. Dus helemaal geen goedertieren goden, die op aarde alles goed willen doen. Neen, het vibrerende leven heeft a.h.w. hun vrijheid aangevreten. Deze materie met haar eigenaardige stormen, haar rampen en de daaruit voortkomende wisselingen van belichaming en vergeestelijking zijn een deel van hun aansprakelijkheid geworden. En zo gaat ieder voor zich trachten een levensvorm te maken, die houdbaar is.

Die houdbare levensvorm zal in het begin op het water gericht zijn. Wij vinden in het water langzaam maar zeker steeds grotere dieren. Het zijn vissen, maar zij krijgen al een heel behoorlijke omvang. Er zijn visjes bij, waar menige snoek heel trots op zou zijn. De vorm is misschien wat primitief. Er is nog geen sprake van nauwkeurig uitgebalanceerde zwemblazen en van een volledige graat. Ze hebben een soort buitenhuid, een buitenskelet. Maar goed, ze zijn er. En nu blijkt, dat naarmate die wezens groter worden, het strijdelement ook groter wordt.

De dirigerende geesten zoeken naar een balans. Maar het zoeken naar een evenwicht wordt voortdurend verstoord door de egocentrisch georiënteerde bestreving van de entiteit, die zich met de materie één heeft gemaakt en die daar zo langzamerhand bijna voor 99 ten 100 in is verdwenen.

Het leven begint steeds meer te strijden tegen zijn wetten. De algemene strijd, die in het begin alleen een kwestie was van grazers en jagers, wordt langzaam ontwikkeld tot een klassiestrijd, waarbij soort tegenover soort staat en zelfs de grazers vaak dodelijke wapens ontwikkelen om zich te verdedigen tegen hun vijanden. Een complete oorlog.

Deze oorlog is natuurlijk niet meer aanvaardbaar en tezamen met elementale invloeden, die daarin ongetwijfeld een grote rol hebben gespeeld, probeert men de eerste plantaardige gewassen (grotendeels ontwikkeld uit een soort alga) op vaste bodem te krijgen.

Er ontstaan enorme moerassen en daarin ontwikkelen zich eerst enorme mossen, later verschillende varensorten. De voortplanting geschiedt

nog door sporen. In deze wouden en met deze voeding is er leven mogelijk, zodat men zich deels onttrekt aan het natte element; deels, want de atmosfeer is ontzettend vochtig. Er is een voortdurende regenbui, waarbij het losbarsten van een tropische moesson een vriendelijk meiregentje lijkt.

In deze moeraswouden ontstaan nu de eerste amphibieën. Deze amphibische wezens zullen langzaam maar zeker, terwijl de aarde onder vulkanische werkingen en mede onder invloed van een steeds dunner wordende atmosfeer met haar enorme waterinhoud, tot landwezens worden.

Nu ontstaat er weer een splitsing. Met deze splitsing hebben we een bewijs van de verwoede poging tot mutatie; d.w.z. het vinden van een vorm, die in het milieu volkomen harmonisch is. Denkt u eens aan een kudde brontosaurusen gejaagd door een tirannosaurus of zelfs door de verschrikkelijke reus de tirannosaurus-rex. Denk aan de pterodactiel, die door de lucht gaat als een enorme vloermuis en met zijn gesnauwde bek aanvallen doet op alle kleinere wezens. Men probeert een vorm te vinden, die bij deze primordiale wereld past.

Ondertussen wordt de atmosfeer steeds dunner en de temperatuur van de aarde steeds lager. De broeikas-effecten, die er oorspronkelijk bestonden bij een zeer zwaar verzadigde atmosfeer, die aan de bovenkant ook nog behoorlijk electrisch geladen was, nemen af. En dit betekent, dat er de mogelijkheid is geschapen voor andere mutaties. Er ontstaan de eerste warmbloedige dieren; echter langs vele tussenvormen.

Men gaat echter bescffen, dat het niet voldoende is om alleen maar de vorm te beïnvloeden. En aangezien er nu eenmaal een soort telepathie bestaat (wij hebben dat in het eerste lesje al bekeken) komt er een beïnvloeding, die later genetisch zal worden vastgelegd. In de plaats van de anarchistische situatie, die ongeveer een $1\frac{1}{2}$ miljoen jaren heeft bestaan, treden nu instincten. Dit is een ingrijpen van de krachten buiten de stof.

Degenen, die in de stof leven, ervaren deze instinctieve drang als een deel van het milieu. Hierdoor is het mogelijk inderdaad een zekere balans, een zekere wetmatigheid te brengen in een bestaan, dat anders volledig bandeloos en daarmee ook qua ervaring bijzonder wisselend zou zijn.

De entiteiten, die nu optreden, noemen wij groeps- of rassengeesten. Een dergelijke rassengeest zal meer gebonden zijn aan het ras, dat hij probeert op te voeden naarmate hij minder persoonlijke reacties binnen het kader van de instincten mogelijk kan maken. En daardoor blijkt het ras van b.v. de sauriërs onaanvaardbaar te worden.

De sauriërs zijn bij uitstek instinctdieren. Hun instinct is zo sterk, dat b.v. het instinct om te doden niet kan worden verbonden aan het instinct om te eten. De honger kan een prikkel zijn tot het doden, maar zodra het doden geschiedt, wordt het een doel in zichzelf en zal het dier vaak in een uitputtende woede voortgaan te doden, terwijl het half verhongerend langzaam zelf succumbeert aan zijn woede.

Hier heeft men kennelijk gezien: die vorm deugt niet meer en men heeft getracht er wat aan te doen. Ook de enorme omvang van deze dieren, die zwaarder zijn dan een moderne tank, speelt een rol. Zij kunnen zich, zelfs als de hemel wat gaat opklaren, toch niet blijven bewegen in een wereld, waarin het water steeds minder en het beschermende moeras steeds kleiner wordt. Er is een keuze nodig. Sommigen proberen deze dieren terug te brengen naar de zee. Anderen proberen aan de kusten kolonies te vormen van de onder hen staande rassen en daarin mutaties aan te brengen. Zo vinden wij op bepaalde plaatsen, meestal in beschermde baaien, hele kolonies van dieren, die zo'n beetje op een kruising lijken van een otter en een zeerob. En daar deze dieren een gemeenschapsinstinct hebben, wordt het mogelijk ze ook meer direct te beïnvloeden.

Het leven op aarde moet worden gewekt tot een zekere zelfstandigheid.

Zo ontstaat er het eerste contact met geesten van buiten de materie, die zich materialiseren. Of wij deze contacten nu direct kunnen zien als een godsdienst, is een grote vraag. Wel is zeker, dat die contacten met geesten door de communititeit worden ervaren als iets, dat eigen bestaan bevordert.

Langzaam maar zeker ontstaat er een soort plechtigheid. Wij weten, dat deze bewoners van de kustgebieden en kustmoerassen bepaalde podia aanleggen (zoals de bever een dam maakt), waarop die manifestatie plaatsvindt en dat zij daar regelmatig bijeenkomen.

Wonderlijk hierbij is overigens het tijdsbegrip, als u zich realiseert dat er geen sterren, geen zon en maan zichtbaar zijn. En dat zelfs de asrotatie van de aarde een enigszins andere is. Er zijn geen jaren. Er is alleen maar een wisseling van duisterder en lichter, van eeuwige regen en daarnaast een vreemd element van bewustzijn: nu is het de tijd. Wij vinden dat bij dieren nog steeds terug; een soort ingebouwd uurwerk, zou je het kunnen noemen. Zij weten heel goed wat de tijd is.

Hier krijgen wij dan te maken met een geest in de materie, die tenminste half-bewust contact zoekt met een geest, die niet in de materie leeft. Het is duidelijk, dat hieruit een aantal nieuwe mutaties kan voortkomen; en dat gebeurt dan ook.

Deze op zichzelf nog robachtige wezens gaan zich meer en meer bewegen in de kustwouden waar nog altijd enorm grote varenbomen staan. Daar ontmoeten zij een andere vorm van bestaan, die wij het best insecten kunnen noemen, al zijn zij ook niet te vergelijken met de insecten, die wij nu kennen.

Deze wezens hebben inderdaad een veel grotere gemeenschapszin, maar juist in dit vochtige element kunnen zij minder gemakkelijk kolonies vormen. De eenvoudige bloedzuiger-typen proberen het wel, maar worden over het algemeen geweerd en vernietigd; een soort zelfbehoud dus weer van die warmbloedige wezens, met als eindresultaat dat een deel van de vroege stammen, die insectenachtigen zouden kunnen worden, uitsterven. De andere wezens trekken zich verder terug op het droge.

Ik heb hier nu een stukje evolutie geschetst. Bij die evolutie is het interessante, dat wij een uiteenvallen krijgen in vier afzonderlijke groepen. Elk van die groepen wordt mede door geesten van buitenaf geholpen en geleid. Dezen kunnen we rassengeesten noemen. In elk van die groepen manifesteert zich een geest, die beziclend optreedt en het grootste gedeelte van zijn bewustzijn in het materiële wezen concentreert.

Wij hebben dan te maken met

- a. wat wij later de insectenwereld kunnen noemen;
- b. de primaire of de primitieve wereld van de warmbloedigen;
- c. de koudbloedigen;
- d. de zeebewoners.

Een eigenaardig beeld dus: vier afzonderlijke groepen, die elk een eigen evolutie doormaken en waarbij de behoeften van een ieder anders zijn. Je zou b.v. kunnen zeggen, dat er intelligente zeebewoners opduiken. Zeker een ander soort intelligentie dan u kent. Ik geloof niet, dat het gemakkelijk is om met een dolfijn of een haai als mens te converseren. Toch bezitten deze dieren een zeker intellect. Zij kennen een gemeenschapsleven; zij hebben dus sociale zin en er bestaat onder hen zelfs een zekere ethiek, ook nu nog. Het is dus geen wonder, dat je er eigenlijk heel verbaasd tegenover komt te staan, als je dat zo ziet. Je zegt: Hé, dus het leven in de zee kan - al lijkt het ons mensen misschien op lager niveau te staan - gelijksoortige waarden voor de geest bevatten. Inderdaad. De mens is de hoogste vorm van de evolutie van het selectieproces bij de warmbloedigen; voor de andere echter telt dit niet mee. Er zijn dus verscheidene evolutiemogelijkheden op aarde. Het zijn werelden, die elkaar

niet of ternauwernood beroeren.

De wereld der insecten komt eigenlijk pas tot aanzijn, wanneer langzaam maar zeker dag en nacht werkelijk kenbare waarden worden. Er is altijd nog wel de druilregen, maar je kunt toch niet meer zeggen, dat er een voortdurende waterhoos is. Daar is geen sprake meer van.

De insecten gaan nu evolueren. Ze worden wat kleiner en ze zijn de eersten, die eigenlijk beginnen veilige ruimten te zoeken; ze worden nl. door de amphibieën achtervolgd. En daar voor hen die pressie in het begin wel de grootste is, zijn zij het die het eerst komen tot een soort gemeenschapsleven, waarbij bepaalde wetten ontstaan en wij zelfs de eerste kunstmatige versterkingen zien. Er worden nl. woningen gebouwd, uitgangen van woningen beschermd, al is het maar door stenen en een ophopen van de eigenaardige leemachtige moddermassa, die overal nog te vinden is. Dit alles geeft later het aanzijn aan de insectenvolkeren.

Nu weet ik wel, dat ze voor de menselijke geschiedenis een legende zijn. Toch wil ik erop wijzen, dat hoog-georganiseerde wezens, als b.v. de mierenvolkeren, niet zomaar ontstaan. Wij kennen bepaalde groeperingen (ik denk b.v. aan de soldados in Zuid-Amerika, de beruchte trekmiëren, die alles verwoesten), waarvan wij kunnen zeggen dat een eigenaardige entiteit belichaamd schijnt te zijn in alle of althans in een groot gedeelte van de dieren, die deel uitmaken van het volk.

Er ontstaat een communaal bewustzijn, dat dirigeert wat er gebeurt. Vandaar ook dat men het helemaal niet erg vindt om levens te offeren. Om een rivier over te trekken wordt doodeenvoudig desnoods een kwart van het volk opgeofferd, maar dan moet de overige driekwart ook verder kunnen gaan en kunnen leven. Dat is te verklaren, als u bedenkt dat wij in het begin een zeer sterke telepathische communicatie hadden. Deze communicatie bestond niet uit woord- of beeldcommunicatie; het was een overdracht van gevoelens: onlust, angst e.d., evenals bevrediging, tevredenheid, zekerheid. Het is duidelijk, dat aangezien deze volkeren al vanzelf door het milieu worden georganiseerd, er buiten de stof een entiteit moet zijn, die denkt: Hier kan ik iets proberen. En er ontstaan dan inderdaad wat wij kunnen noemen: hoog-ontwikkelde insectenvolkeren. Daaronder zijn soorten, die 30 tot 50 keer zo groot zijn als die u vandaag kent als de grootste soort; en dat zijn heel behoorlijke monsters.

Deze monsters leven - helaas zou ik zeggen - hoofdzakelijk op zand- en steenvlakten. Verder is het jammer, dat elk overlijdend lid van een gemeenschap automatisch tot voedsel wordt voor zijn soortgenoten. Er zijn dus weinig overblijfselen te vinden.

De op zich kleine gemeenschappen (zij omvatten - laten we zeggen - 40 tot 80 van deze insecten) vinden eigenlijk de eerste methode uit om te wonen en te leven. Zij kennen een bewuste stamverwantschap, die veel verdergaat dan die van de warmbloedige dieren op dat moment. Die kennen alleen een soort familiegemeenschap.

Bij de insecten treedt althans op dat moment nog geen a-sexualiteit op. Er is in het begin dus sprake van manlijke en vrouwelijke dieren, die alle vruchtbaar zijn. De niet-vruchtbare werksters, die wij bij de mieren en de bijen zien, komen pas veel later op het tableau te staan.

Deze dieren zijn ook de eerste denkers; en het is zeer waarschijnlijk hun voorbeeld, dat de primitieve, nog niet menselijke warmbloedige vormen ertoe brengt om niet alleen maar de wouden in te trekken en zich daar voort te bewegen, maar ook om uit die bossen de langzamerhand ontstane open plaatsen en rotslandschappen in te trekken en daar voor het eerst beschutting te zoeken, niet alleen onder een enkele overhangende klip, maar ook in holen.

Het is u in de loop van deze les reeds duidelijk geworden, dat de koudbloedigen een enorm snelle ontwikkeling doormaken. En dat is ook mogelijk. Voor wie voedsel zoekt, is er een zee van voedsel. Niet alleen het blad van een boom, de hele boom is verteerbaar. Zelfs het moeras is doortrokken van voedende bestanddelen. De temperatuur en de straling zijn precies juist. Het is dus duidelijk, dat zij enorme grootten gaan bereiken. En als u nu een leguaan ziet, dan moet u maar denken dat die in het verleden ook hebben bestaan, maar onder gunstige omstandigheden steeds groter konden worden, zoals wij nu nog bij enkele varanen (denk b.v. eens aan de Komodo-varaan) zeer grote exemplaren kunnen aantreffen, doch alleen op plaatsen, die bijzonder gunstig zijn voor het leven van een dergelijke vorm.

Deze wezens worden ook gegroepeerd; en hier onderscheidt men de jagers en de grazers wel bijzonder sterk. Oorspronkelijk was er sprake van grazende gemeenschappen of kudden en jachtgemeenschappen, meestal kleiner in aantal, maar toch veelal van 6 tot 15 à 16 dieren bevattend. Op den duur wordt de jachtgier zo groot, dat wij jagers aantreffen, die buiten een zeer korte bronsperiode elkaar niet eens kunnen zien. Zij vechten vanaf het ogenblik dat zij elkaar aanschouwen.

Ook in de zeeën zien wij dergelijke wezens. Temidden van dit hele geroezemoes zijn de warmbloedigen nog maar een armelijk groepje.

Het eerst noodzakelijke is snelheid; en die kan bestaan uit snelheid in zee (in het water) of snelheid op het land. Voor de keuze op het land zien wij de eerste vormen van wat later paarden, zebra's e.d. zullen worden. Dieren, die buitengewoon snel zijn en in die snelheid hun verdediging moeten zoeken. Zij zijn ook klein. Dat is te begrijpen, want zij moeten zich door zeer dichte wouden heen kunnen wringen; zij moeten dekking kunnen zoeken tussen rotsen voor hun grote vijanden. Toch zijn deze dieren, juist doordat worden gejaagd, niet geschikt om daarin een werkelijk grote ontwikkeling te leggen. Je bent ergens beperkt.

De robachtigen hebben zich ondertussen ook weer gescheiden. Er zijn er bij die later weer in zee gaan leven; en er zijn er ook, die speciaal zandbank- of eilandbewoners worden. Een deel van hen ontwikkelt echter de longen zo goed en zo snel, dat manipulatie noodzakelijk wordt en wij zien voor het eerst een poging - en die moet toch werkelijk wel vanuit de geest erin gelegd zijn - om een soort grijpklauw te maken. (De grijpklauwen zullen wij later overal terugvinden. Denkt u maar eens aan b.v. de sabeltijger. Die heeft een uitdrukkelijke grijpklauw, zij het op een andere manier gevormd misschien dan deze zeer primitieve, naar het aapachtige toegroeïende wezens met vier ledematen.)

Deze groepen met hun contact met de geest hebben meer leiding en zij kunnen gemakkelijker onthouden. Een voortdurend contact met die hogere entiteiten maakt het nl. noodzakelijk de ontvangen beelden en impressies vast te leggen. Er ontstaat een gedachtentaal, die verdergaat dan die van alle andere wezens, uitgezonderd de insectenwereld. Er ontstaat verder een geheugen, dat - aangezien hier niet zozeer kan worden teruggegrepen naar een gemeenschappelijk denken, zoals bij de insecten - per persoon beter ontwikkeld is. En dit betekent, dat er eindelijk een wezen is geboren op aarde, waarin het de moeite loont om als geest helemaal, maar nu voor 100 % onder te duiken.

De eerste volledig door de geest beleefde stoffelijke bestaansvormen zijn de verre voorvaders van de mensen. Instincten regeren hen verder, maar zij bouwen een sociale orde op. Door het contact met deze geesten ontstaat daar, waar de gemeenschappen al wat groter worden - wij kennen dan dorpen met een omvang van 200 tot 800 exemplaren - een soort priesterschap: degenen, die de eersten zijn om bij een manifestatie van de geest dit contact op te nemen en die geestelijk dus ook bekwamer zijn om wat de geest a.h.w. uitstraalt aan anderen weer te geven of de gedachte te her-

halen en te versterken. Daarnaast zijn er de verdedigers. Er ontstaat dus een primitief soort krijgsmanskaste en deze twee groepen tezamen dirigeren het leven van de overigen.

Als zij eenmaal de bossen gaan intrekken, kan men spreken van een kudde-bestaan. Die volkeren tellen in de tijd dat zij trekken 30 tot 100 exemplaren. Daaronder vinden wij de vechters, de priesters (vaak wijfjes) en de gewone meelopers, die kennelijk ook diensten moeten verrichten voor hun meerderen en die dit dan ook doen.

De eerste gemeenschap is geboren. Als die gemeenschappen langzaam maar zeker goede jachtgebieden gaan vinden (het zijn ten slotte jagers; de mens is een omnivoor, maar zijn verre voorvaderen waren toch heus wel vleeseters) krijgen wij te maken met zeer primitieve rijken. Een kudde heeft een jachtgebied, een naastliggende kudde heeft een jachtgebied en over en weer zien wij diefstal van jongen, maar ook van mannetjes en wijfjes.

Een relatie bouwt zich op. Het wordt mogelijk om een soort rijk te stichten. Deze rijken van in het begin misschien 1200 tot 1500 burgers omvatten een betrekkelijk groot areaal. Deze wezens gaan geleidelijk aan begrip krijgen voor de mogelijkheid om eens met iets te gooien. Er is dus nog helemaal geen sprake van het bewust hanteren van iets, slechts van het werpen van voorwerpen. Zo ontstaat er een methode van verdediging. Later krijgt men begrip van zwaartekracht (iets wat boven is, valt naar beneden) en men komt tot methoden, waarmee b.v. in de rotsen, die dan al bestaan, kleine lawines kunnen worden veroorzaakt. Het is allemaal heel interessant. Er is nu een gemeenschapsleven en er kan dus ook een gemeenschappelijk bewustzijn ontstaan.

Het leven, dat tot nu op aarde wat ongevormd en wat anarchistisch heeft rondgedoeld, vindt een steeds groter wordend houvast t.a.v. de omgeving. Enkele volkeren (zoals de insectenwereld en de voorvaderen van de mens) zijn in staat langzamerhand hun milieu ook aan zich aan te passen. Opvallend is hierbij, dat de insecten eerder tot een soort landbouw komen dan de mensen. De mensen blijven jagen. De insecten kennen in die tijd geen strijd, dat komt pas veel later. De mensen voeren reeds in die tijd onderling veel strijd. Ik ben bang, dat zij een voorschot hebben genomen op Kain en Abel, zelfs al in die dagen.

Nu gaan wij een ogenblik terug naar de insectenvolkeren.

De insectenvolkeren worden steeds groter, maar de entiteit, die daar het gezag heeft en hen probeert te helpen, is kennelijk meer gericht op het bevorderen van een gemeenschappelijk bewustzijn of een bovenbewustzijn dan van een persoonlijk bewustzijn. Er ontstaat nu onder de volkeren van de insectenwereld een splitsing tussen het gemeenschappelijk bewustzijn dat naar buiten toe optreedt en het persoonlijk bewustzijn dat een kwestie is van bevrediging van het eigen wezen. Wij zien dat bij de insectenvolkeren van vandaag nog. Als we bij de mieren gaan kijken, dan zien we dat enige zich heerlijk hebben bezat aan het een of ander melksap en als dronker korels lopen te zwaaien. Maar wij zien ook, dat diezelfde dronken mieren ineens door een impuls worden gepakt en dan mee gaan werken met de groep, waar zij bij horen, hetzij als krijgers, poortwachters, lastdragers of verkenners. Hun dronkenschap heeft daarmee kennelijk niet veel te maken. Er is dus een kracht, die hen voortdrijft. En zo is dat in het verleden ook geweest.

De gemeenschap kreeg een steeds grotere vat en op den duur was het de gemeenschap, die dacht en de eenling had alleen maar rekening te houden met zijn persoonlijke wensen en behoeften en daaraan tegemoet te komen, voor zover de gemeenschap hem niet opeiste. Daarmee was echter gelijktijdig ook de dood van de verstandelijke evolutie van de insectenwereld aangebroken. Want het leven op zichzelf mag een mooie kracht zijn, maar het krijgt

zin, indien dat leven gepaard gaat met een persoonlijk bewustzijn. Alleen de bevrediging van persoonlijke lusten en verder in het leven ge-dirigeerd worden met een zeer gebrekkige, zo al bestaande belangstel-ling voor het milieu, voert nu eenmaal tot een versuffing. Vandaar dat langzaam maar zeker de incarnerende entiteiten zich uit de insectenwe-reld gaan terugtrekken; zij blijven er steeds meer buiten. Wij zien op den duur een kleine groep bezielende geesten optreden (3 of 4 misschien) als centraal bewustzijn voor een volk, dat misschien 1000 of 10.000 le-den telt. Iets, wat stoffelijk gezien heel mooi is, maar van geestelijk standpunt niet door de beugel kan.

Hoe het met de sauriërs is gegaan, heb ik u al verteld. Wij moeten nu dus terug naar de mens.

Als er eenmaal rijken zijn, komt er een tijd dat die t.o.v. elkaar een zekere belangrijkheid krijgen. In het ene rijk is een jachtbuit te ha-len, die in het andere niet bestaat. De een heeft vruchten, die een an-der niet heeft; en de primitieve behoeften beginnen. De een heeft ook steentjes en dingetjes, die mooier zijn dan die van de ander. Er ontstaat iets, dat men met ruilhandel kan vergelijken, maar wat in feite een po-ging is tot samenwerking. Omdat juist in deze periode zowel de insecten-volkoren als de sauriërs en de amphibieën zeer gevaarlijk zijn, ontstaat langzaam maar zeker een bondgenootschap van deze vroege voorlopers (nog steeds in de bossen wonend, vergeet dat niet) tegen hun vijanden. Op den duur worden er van die stammen natuurlijk enkele uitgestoten. Zij worden verdreven naar de meer open ruimten, waar de bomen niet altijd meer een toevlucht zijn. En van hen uit ontwikkelt zich een soort, die - vergelij-kend gesproken - lijkt op de chimpansee, terwijl een andere soort meer doet denken aan de maki.

De ontwikkeling gaat verder. Degenen, die op de open vlakte leven worden meer gejaagd en hebben dus minder kans om te blijven bestaan. Maar daardoor komt er ook een grotere selectie. Alleen diegenen blijven leven, die in erfelijke eigenschappen het meest capabel zijn; en dit capa-bel zijn omvat ook denkvermogen, herinnering, oriënteringsvermogen en im-provisatievermogen. Dat improvisatievermogen moge blijken uit het feit, dat uw zeer verre voorvaderen (nog helemaal geen mensen, maar een tussen-vorm eigenlijk tussen oerdier en aap en mens in) gebruikmaken van stenen. Zij ontdekken, dat je in gevallen bladeren en gevlochten stukjes blad (het waren taaie dingen in die tijd) steentjes kunt meenemen. Zij ontdek-ken ook dat, als je met steentjes en met stukjes hout gooit en desnoods nog met kluitjes aarde, je daarmee een vijand in de war kunt brengen. Zij zijn dus voor het eerst gewapend.

Om te leven moeten zij elkaar helpen. In het begin is dat natuurlijk een kwestie van het mannetje, dat het vrouwtje te hulp komt, dat zijn na-geslacht verdedigt. Maar al heel gauw gaan de mannetjes elkaar bijstaan. Een kudde-instinct, dat helemaal niet zo vreemd is als u denkt. Als u tegenwoordig wilde runderen ziet, die worden bedreigd door gevaar, dan zien wij de vrouwtjes en de jongen in het midden en daaromheen de stieren. Zo was het waarschijnlijk daar ook in het begin. Maar dan blijkt, dat er één sterker is dan de anderen, dus meer bescherming bieden kan. Hij krijgt dus niet alleen meer vrouwtjes onder zich, maar ook meer res-pect van de anderen, die hij bijspringt. Er ontstaat een afhankelijkheid, waarbij wij te maken krijgen met een stamgenootschap, waarin nu werkelijk de krijger koning is.

Juist bij deze groep is het priesterschap in het begin niet zozeer in ere. Het priesterschap dient eerder om waar te nemen op afstand. Degenen, die de communicatie met de geest als hun doel zien, worden wel geëerd en gerespecteerd, maar toch voornamelijk beschouwd als degenen, die moeten zeggen of er een vijand in de buurt is en of er jachtbuit te

halen is. Dit zal heel lang blijven voortduren. De eerste magie van de mens is dan ook de jachtmagie.

De andere groepering ondertussen - en dit is nu weer een heel eigenaardig feit - ontwikkelt zich qua gemeenschap veel sneller. Grotere samenleving, grotere geborgenheid, dus grotere aantallen, maar door een kleinere selectie gelijktijdig een lager gemiddeld intelligentiepeil. Een grotere afhankelijkheid ook t.a.v. de rassen- of stamgeest; en dat is voor menige beïnvloedende geest een factor van belang. Voor degenen, die op de vlakte leven, zijn zij niet meer in zo grote mate aansprakelijk als voor hen, die in de bossen wonen. Men besluit daarom de stamgemeenschap, die zich primitief gevormd heeft (een gezagsgemeenschap bij de vlakte bewoners) ook toe te passen op de woudbewoners; en daarmee wordt de eerste basis gelegd voor het later zo fabelachtige keizerrijk Mû.

Misschien zou men kunnen zeggen, dat Mû eigenlijk begonnen is in die kolonies van half waterwezens (amphibieën), die daar aan de beschermde kusten voor het eerst contact kregen met geleidegeesten of rassengessten. Hoe het ook zij, het is zeker, dat zich langzaam aan een gemeenschap opbouwt. In die gemeenschap zijn nog steeds de jagers en de priesters het meest belangrijk.

De priesters hebben een suprematie. Er ontstaat een soort priesterrijk, waarin een arbeidsverdeling wordt gegeven op instigatie van de geest. En dan kunnen wij werkelijk spreken van de eerste menselijke gemeenschap. Ok al is er nog helemaal geen sprake - laten wij dat wel verstaan - van homo sapiens. Dit ligt nog vóór de neanderthaler en vóór homo pekinensis.

Als ik nu even mijn wat historisch betoog mag onderbreken, wil ik u wijzen op een paar eigenaardigheden.

Kennelijk is er hier dus sprake van een contact met geesten. Zolang dat niet wordt beseft, ach, zolang is dat een automatisme. Maar naarmate het persoonlijk bewustzijn groeit, is het ook duidelijk dat die geesten meer persoonlijkheid krijgen in de ogen van degenen, die zij helpen en beschermen. Als ik zo even zei: Je zou kunnen spreken van de komst der goden, dan is dat in de dubbele zin des woords waar. Het is de geest, die manipulerend optreedt en door zijn aansprakelijkheid aan de materie gebonden blijft. Maar het is ook de geest in de materie levend, die het contact met de buitende stof bestaande geest gaat erkennen en deze gaat zien als zijn absolute beheersers en leidsman.

Wij zien hier dus eigenlijk de godsdienst ontstaan, zonder dat er sprake is van het begrip God of zelfs maar van geloof. Het is een feitelijkheid. Maar het afschuiven van verantwoordelijkheid, zoals dit vooral in de eerste groeiperiode van het keizerrijk Mû gebeurt, is gelijktijdig een erkennen van de geest (de groepsgeest in casu) als een almachtig wezen. Men denkt en reageert niet zelf, men roept de godheid, men roept die geest aan. Er zijn geen vorsten, die zelf besluiten nemen. Men roept de geesten op en men verwacht, dat die geest het antwoord zal geven.

Tegenwoordig zien wij hetzelfde idee nog bestaan. Zeker, er zijn geen mensen meer, die sub-apen zijn, maar er is nog steeds de neiging om het een of ander te evoceren, dat dan alle belangstelling heeft, maar tegelijk dan ook alle verantwoordelijkheid moet dragen. De goden van eens zijn tegenwoordig een systeem of een geloof geworden, dat is waar. Die dingen manifesteren zich niet meer zo kenbaar als eerst de schemerende lichtzuilen, die het stoffelijk kenbare teken waren, dat een rassengeest communiceerde met het ras dat hij beschermde. Maar de roep: "Neemt gij de aansprakelijkheid, wij hebben onze wensen. Zeg ons, hoe wij ze waar moeten maken," klinkt nog steeds. Er is wat dat betreft misschien weinig veranderd. Want al veranderen de vormen en de beschavingen, het leven op zich verandert echter eigenlijk weinig.

U allen, zoals u hier nu bij elkaar zit, hebt uw tijden gehad dat u

zelf niet meer wist wat u moest doen. En wat heeft u gedaan? U heeft geroepen tot de ander, tot de geest, tot God. En wat meer is, u heeft niet verwacht, dat die manifestatie in uzelf zou bestaan. U heeft verwacht, dat zij buiten u zou zijn, dat het gebeuren van buitenaf zou komen. Dat is uw erfdeel van Mû.

Deze hele historie wordt nog interessanter, indien wij gaan begrijpen dat ook een inwijdingssysteem op die manier moet groeien. Want het is duidelijk, dat naarmate de aantallen groter worden een rassen- of beschermgeest zich moeilijker tot allen gelijktijdig kan wenden. Er is een steeds grotere differentiatie van gedragspatroon en van denken. Het instinct, dat allen geleidt, zal toch niet de eigen reactie op de omgeving helemaal kunnen bepalen. Het resultaat is dat speciale priesters, die meestal zichzelf al op de voorgrond hebben geschoven, worden uitgekozen wegens hun grote receptiviteit.

Een stoffelijke manifestatie van de groepsgeest kan natuurlijk gebeuren, maar zij kan niet 100 keer plaatsvinden. Er moeten dus mensen worden gevonden, die a.h.w. op grote afstand kunnen ontvangen en die dan met het gezag van de rassengeest kunnen spreken. Zij zijn de eerste ingewijden op aarde en daarmee tevens de aanleiding tot het ontstaan van de eerste Witte Broederschap, ofschoon indirect en tegen hun zin.

Nu moeten wij even teruggaan naar onze vlaktebewoners. Deze vlakte bewoners ontdekken, dat die vlakten toch eigenlijk niet zo aangenaam zijn en nu er eenmaal eilanden zijn ontstaan (kleine stukken vast land door water omgeven) zoeken zij daarop zekerheid. Zij zoeken dus methoden om zich over het water te verplaatsen; en ofschoon hun eerste pogingen ongetwijfeld onbeholpen zijn (takkenbossen en stukje van het sponsachtige hout van die dagen als vlot), beginnen zij toch langzaam maar zeker begrip te krijgen van wat men de eerste zeevaart zou kunnen noemen.

Nu moeten zij echter op een gegeven ogenblik via de kustgebieden verder. Die kustgebieden zijn meestal wouden. Er is toestemming nodig om ongedeerd erdoor heen te mogen trekken van - zeg maar - de mensen van Mû. En zo ontstaat het contact tussen het keizerrijk Mû en degenen, die later de Atlantiërs zullen worden.

In deze tijd begint zich bovendien nog een andere eigenaardige ontwikkeling te voltrekken. Een satelliet wordt in het zonnestelsel door de aarde ingevangen. Een andere satelliet wordt vernietigd. De aarde beeft, scheurt. Haar aanzijn verandert, maar de atmosfeer vooral krijgt een grote stoot. Voor het eerst sedert het ontstaan van de aarde schijnt er elke dag een beetje de zon.

En nu moet u weer even verder denken. Zon heeft invloed op de pigmentering, zoals ook voedsel de pigmentering kan beïnvloeden. We zitten nog steeds in een maatschappij van hoofdzakelijk jagers en de witte jagers, zullen we naar zeggen, kleuren het eerst. Zij gewennen zich het eerst aan het zonlicht, want op hun eilanden is de plantengroei niet zo overdadig. Bovendien kunnen zij op die eilanden niet voldoende jagen. Hun jachtgebied wordt dus de zee; zij worden vissers. En daar het plantaardig voedsel, dat zo'n eiland oplevert, ook niet altijd voldoende is, ontstaat de eerste primitieve landbouw.

Het is eenvoudig het samenbrengen van de planten, waarvan men meent dat zij nuttig zijn. Later het ongericht en op onbewerkte grond uitstrooien van zaden. Deze mensen gaan vaak in het zeer zoute zeewater en zij worden daardoor wat gebruid. Hun haargroei, dat nog tamelijk vachtachtig is (tegenwoordig zou menige filmster een kapitaal betalen voor een pruikje borsthaar, zoals zij het daar allemaal nog van nature hadden), wordt gebleekt door het zout en de zon en wij krijgen het blonde ras.

Dat blonde ras gaat ook erfelijk het een en ander overleveren en wij krijgen te maken met mensen met lichtere ogen en wat kleinere pupillen.

Ook begrijpelijk. Het is de tegenstelling tussen het bestaan in de schaduw van de nog steeds dichte wouden en het bestaan op de open oceaan, waar men toch voortdurend met het felle zonlicht wordt geconfronteerd. Er worden rassen geboren, die verschillende eigenschappen hebben.

Bij het contact met het eiland Mû heeft men ontdekt, dat priesters toch wel erg nuttig zijn. En er zijn sjamanen, die bij de bewoners van Mû gaan studeren. Nu komen er ook voor Atlantis mensen, die in staat zijn het contact met de geest op te nemen, die geschoold zijn in een zeer grote receptiviteit. Maar zij worden niet zo beheerst door het instinct en de gemeenschap als de bewoners van Mû. Zo ontstaan dus het eilandenrijk Atlantis en het keizerrijk Mû.

De mensen van Mû zijn, zoals ik al zei, een wat donker ras. Zij zijn later, ofschoon niet bewust en willend, de leveranciers van een deel van de slavenvolkeren van Atlantis. In deze tijd met het toenemende zonlicht en het verbreken a.h.w. van de voortdurende schemer, zijn er ook niet meer die mogelijkheden om met de geest voortdurend in contact te treden. De zaak verandert te snel en te fel en wij zien, dat men in het duister (een herinnering aan de schemer van voorheen) nog steeds tot de goden bidt (zij hebben nu namen gekregen) en die manifesteren zich niet alleen meer als een lichtzuil, maar heel vaak als een lichtschijnsel rond een ritueel voorwerp, meestal een soort zuil. Daarmee is eigenlijk een beslissend moment aangebroken, dat misschien wat somberder is dan u zou denken.

Moet degeen, die heeft geholpen dit ras van Mû tot stand te brengen verdergaan op deze manier, dan zal dezelfde mislukking optreden als die men ook bij de insectenvolkeren heeft gezien. Insectenvolkeren, die nog steeds bestaan, maar die toch eigenlijk weinig persoonlijk intellect en weinig geestelijke waarde opleveren. Het kan niet, dus gaat men trachten om de instinctdrang te breken.

Bij de Atlanten, die toch al wat zelfstandiger zijn, gelukt dat zonder meer. Wij zien dat b.v. de vaste paringstijden langzaam maar zeker worden vervangen door een soort paring naar believen. Wij zien ook dat de trek, die er altijd toch nogal sterk in zat (dit is de tijd voor landbouw; dit is de tijd voor jagen; en dit is de tijd voor wat anders) ook langzaam aan gaat plaatsmaken voor een trekken naar believen en een reageren naar believen.

Voor degenen, die in de wouden leven, is het veel moeilijker. Wij krijgen daar een scheiding tussen de echte Mû-bewoners, die dus nog steeds helemaal gericht zijn op het centrale punt, en aan de andere kant de meer zelfstandigen, die wegtrekken omdat zij in die gemeenschap niet helemaal meer passen.

Er ontstaan zwerfvolkeren, die nogal ver weg trekken. Wij zien hen de hele Stille Oceaan bijna doorkruisen. Wij zien hen door Afrika gaan. Zij zijn kort en goed de voorgangers van wat wij de negroïde en mongoloïde rassen noemen.

Deze stammen nu worden dan later weer aangetrokken door de macht en de kennis van de Atlantiërs; en aangezien de eilanden niet alles bezitten, wat er op het vasteland is, ontstaat er handel, die in het begin plaatsvindt met vloten, maar op den duur met een soort uitlegger-kano's, waarin men behalve nogal grote lading kan vervoeren. Die uitlegger-kano's worden later vervangen door vloten op twee drijver-lichamen, die weer doen denken aan de Kamaraans (?) van tegenwoordig.

De Atlantiërs zijn nu dus handelaars geworden en alles, wat het rijk Mû heeft gekend onder leiding van die grote geesten, wordt nu ook overgeleverd aan de Atlantiërs. Gelijktijdig krijgen zij zelf stimulansen. Een priestergenootschap groeit en wordt het eerste bewuste inwijdingsgenootschap. Er is geen sprake meer van een selectie alleen door de geest. De mens maakt de keuze. Hij vraagt de geest hem te aanvaarden, hij legt

PRIMITIEVE MAGIE.

Gezien hetgeen er in de eerste helft van deze avond is behandeld, lijkt het mij aardig een korte blik te werpen op de meest primitieve magie, die we kennen.

De magie is altijd een methode geweest om jezelf te oriënteren in een wereld, waarin je niet in staat bent om alle omstandigheden te overzien of te begrijpen. De primitieve mens was niet in staat zijn wereld te begrijpen. Er waren zeer vele voor hem onbegrijpelijke waarden en werkingen. De uitbarstingen van vulkanen was onvoorstelbaar geweld; er moest dus een oorzaak zijn. Wanneer er vreemde verschijnselen op een eiland waren, dan moest dat een oorzaak hebben, ook al was ze niet kenbaar. De angst voor het ongeziene bracht dan ook de eerste gebruiken tot stand, nl. de kwestie van het taboe.

Bepaalde dingen zijn verboden, omdat ze niet-gekend zijn en gevaarlijk kunnen zijn. Dit is misschien het begin van de eerste orthodoxie. En zolang het alleen op plaatsen betrekking heeft, is het zelfs nuttig. Maar al heel gauw wordt het ook toegepast op mensen.

Een mens, die eigenschappen bezit, die anderen niet bezitten, kan taboe zijn. Je moogt niet aan hem komen. Je moogt niet in zijn nabijheid komen, maar je moogt hem ook niet helpen. Hij is aan zichzelf overgelaten.

Degeen, die taboe is echter, heeft een zeker gezag t.a.v. de anderen. Ze mogen hem niet beroeren. Zij weten niet wat zij met hem moeten beginnen. En als hij dan toch in hun leven kan ingrijpen, dan is dat voor hen even onbegrijpelijk als de uitbarsting van een vulkaan.

Het is duidelijk dat degenen, die uitgestotenen waren (de minderwaardigen van de primitieve stammen) naar dit middel van zelfverdediging hebben gegrepen. Zij schiepen het onbegrijpelijke. Zij vermomden zich met maskers en dierenhuiden. Zij gaven voor de meest eigenaardige wonderen te kunnen volbrengen en imiteerden daarbij meestal verschijnselen, die in de natuur bestonden.

De meest primitieve magie in deze klasse is ongetwijfeld het gebruikmaken van het vuur. Het vuur was evenzeer onbegrijpelijk voor de eerste mens als voor de mensen, die qua normen en qua gestalte afweken van hetgeen men gewend was. Zo zijn het de uitgestotenen, die voor het eerst met vuur werken; en het vuur wordt een magisch verschijnsel. Later worden zij de hoeders van het vuur, wanneer dat vuur noodzakelijk is. Men begint dan licht te gebruiken (de vlam als licht) en later ook als middel - zij het primitief - om door warme stenen te koken. Zo ontstaat de kaste van de vuurmagiërs, die zich heel ver voortzet, zelfs tot de Parsi van deze dagen toe.

Aan de andere kant ontstaat ook de idee van buitengewone machten, die in de gemeenschap passen. Als iemand een buitengewoon grote held is, dan moet hij een kwaliteit hebben, die een ander niet bezit. Die kwaliteit moet in hem aanwezig zijn. Het is logisch voor de primitieve mens, dat hij - als zo iemand sterft - delen van diens lichaam opeet en vooral die delen waarvan hij aanneemt dat daarin de moed, de prestatie is gelegen. Hij neemt daardoor deel aan het geheimzinnige, dat in die ander is en vereenzelvigd zich zo met diens kwaliteiten.

Daarmee heeft u reeds twee principes, die we in de hele latere magie zullen aantreffen, eigenlijk teruggevonden bij de primitieve mens: de kwestie van de overdrachtelijkheid en de kwestie van het geheim-zijn (het verborgene, het occulte), maar daarnaast ook de overdrachtelijkheid: de besmetting.

Dit besmetten zien we later veel meer voorkomen. Als iemand is overleden en hij is een groot held geweest, dan zal dat deel van zijn ge-

beente dat bewaard is gebleven, worden begraven. En dat graf moet met macht worden bekleed. Hij moet dus dienaren hebben. Hij moet alles hebben, wat maar denkbaar is, opdat hij - zo hij geestelijk voortleeft (helemaal geloofde men er niet aan) - in ieder geval over alle middelen zou beschikken om evenals vroeger een sterke, een grote geest te zijn. En door hem dit te schenken meent men dan ook, dat men hem aan zich verplicht.

Zo krijgen we een vorm van voorouderverering, die wij kunnen terugvinden in b.v. de Anoe-verering. Een primitieve uitbeelding van voorvaderen als goden, stamgeesten als goden. Het voortdurend doen van een beroep daarop en zo jezelf afstemmen op eigenschappen, die je niet bewust bezit, maar die je wel degelijk helpen om dingen te bereiken, die schijnbaar onmogelijk zijn.

De kwestie van het offer is ook al begrijpelijk. Als we de oude stamgemeenschappen zien, dan blijkt dat de sterkste het recht heeft om te nemen. Wanneer een ander een jachtbuit heeft, dan komt de sterkste (vorst of hoofdman) en neemt eenvoudig wat hij wil hebben; en als het hem niet wordt gegeven, vecht hij erom. Maar wil je nu zeker zijn, dat je een bepaald stukje voor jezelf kunt houden, dan kun je altijd proberen een slechter stuk aan te bieden; misschien neemt hij er genoeg mee. En aanzien hij te lui is om precies te kijken, neemt hij daar ook vaak genoeg mee, mits het nog goed genoeg is.

Het is logisch, dat je tegenover geheimzinnige machten op dezelfde manier kunt handelen. Die vreemde machten kunnen je leven nemen, ze kunnen al wat je lief is wegnemen, ze kunnen je ziek maken, je jachtbuit verjagen. Maar als je nu hun goede wil a.h.w. probeert te verwerven door hun iets aan te bieden, door een offer te brengen? Dat offer behoeft dan niet het beste te zijn, als het maar een beetje erop lijkt.

Dit wordt zo ver ontwikkeld, dat we later in b.v. China het verbranden van onecht geld zien (het geestengeld) om de geesten tevreden te stellen; dat wij bepaalde paleizen zien, die als een soort grafteken worden gebouwd, of ook wel godensymbolen, die als grafteken worden gemaakt en verbrand. Denk eens aan de rituele verbranding, zoals die nog in Thailand en vooral toch wel tot voor korte tijd op Bali voorkomt.

Hier heeft u een zuiver beeld hoe de mens met de overledene, met het geheimzinnige, met de grootheid, die hij niet kan begrijpen probeert een verbond te sluiten. Het is aan de ene kant zijn angst; aan de andere kant zijn begeerte, die hem ertoe brengt voortdurend pogingen te doen. En met deze pogingen wekt hij in zichzelf vermogens, waarvan hij niets heeft vermoed.

Oorzaak-en-gevolg zijn niet zoals de mens ze ziet. Maar ze bestaan wel degelijk. Want door te denken aan de moed, die een ander heeft bezeten en te gevoelen dat deze moed in jezelf schuilt, durf je meer dan anders. Als je het observatievermogen van een ander hebt bewonderd en je hebt een offer gebracht, dan zul je scherper gaan observeren, je bent dan gevoeliger voor wat er gebeurt en je zult dus meer zien. Je vergroot je mogelijkheden via een methode, die eigenlijk suggestie is en een beroep doet op allerhande ingeschapen eigenaardigheden.

Zo begint de magie langzaam maar zeker gestalte te krijgen. En pas als men bewust geestelijke waarden en eigenschappen heeft ontwikkeld, krijgt men het werkelijke contact met de geestenwereld. Dat is dan al de wereld van de sjamaan. De wereld van hen, die voorgingen met de voorouders, die geesten erkenden, die in bomen, in struiken, in stromen leven. En zij zijn het, die dan gestalte geven aan een vreemde - overal met goden en geesten bevolkte - wereld, vol van voortekenen, vol van geheime krachten, waarin de mens - als hij maar bepaalde regels in acht neemt - zijn weg gemakkelijk kan vinden.

-:-

David danst voor de Ark. Zijn voeten stampen een razend ritme. Hij slaat een luit; misschien niet al te welluidend. En zijn stem klinkt wat hees en gebroken. Hij is zichzelf niet meer.

David danst voor zijn God. David is in een roes ondergegaan. Hij heeft zichzelf verloren. Hij wordt beheerst door krachten, die hij zelf niet kent; en in de roes communiceert hij met zijn God. Hij is een ander geworden voor een kort ogenblik. Als hij zo dadelijk terugkeert, vermoeid en uitgeput misschien, dan is hij wijzer, dan is hij sterker, dan is hij meer koning, omdat hij danste voor de Ark.

Dit is het beeld van de roes. Deze roes zullen we overal terugvinden. Ik denk hierbij niet aan degenen, die dronkenschap zoekt alleen om te vergeten. Maar er zijn bepaalde vormen van roes, die gezocht worden, omdat je daarmee de communicatie met het Hogere zoekt.

Zodra de mens zichzelf begint te vergeten en zichzelf begint te verliezen in de roes door het afgestemd-zijn op het Hogere, dan openbaart zich het Hogere sterker en sterker, dan wordt de kracht, die hem beheerst en regeert, groter en zal hij - wanneer alles voorbij is en misschien de ietwat bleke smaak van een opwinding die voorbijging overblijft, rijker zijn geworden.

Wie een roes kent en zoekt, zeker in geestelijke zin en in geestelijke richting, begrijpt dat hierin juist de openbaring van het Hogere is gelegen.

Een mens, die redelijk en beheerst zichzelf is, kan niet totaal ondergaan in het Hogere. Maar wie het Hogere ervaart en erkent, wie zichzelf prijsgeeft, zich vergeet en zich verliest, die wordt overstelpt door een nieuwe bereiking en nieuwe mogelijkheden. Hij zal nieuwe beproevingen op zijn weg vinden misschien en een nieuwe strijd om te strijden. Maar dit alles is van weinig of geen belang, want hij heeft in zich gesproken met het Hoogste. Hij heeft in zich zijn God gevonden. Hij heeft boven zijn persoonlijke illusies, zijn zoeken naar persoonlijke bevredigingen een contact met de Eeuwige gehad. Dit is de roes. De roes, die werkelijk en altijd op aarde is gezocht door degenen, die God zochten.

We vinden het bij de esoterici, die in zichzelf verzonken, dagen lang mediterend, de gehele werkelijkheid vergeten schijnen te zijn. We vinden het ook in de uitbundigheid van hen, die complete orgieën vieren en die in hun orgiastisch streven niet trachten voor zichzelf een bevrediging te vinden, maar die zichzelf zover willen vergeten dat een geest, een kracht, zich in hen kan openbaren.

We vinden het terug bij de heiligen, die neergeknield voor een altaar in zich zozeer God ervaren, dat zij van hun hele wereld vervreemd zijn; en anderen tot hun verbazing zien hoe zij zweven voor het altaar.

De roes is het contact met het Hogere, dat alleen wordt bereikt, indien je je stoffelijk "ik", je stoffelijk willen, je streven, je zoeken naar een bevrediging, naar rechtvaardiging achter je laat om schijnbaar onbestuurd en alleen nog je richtend op het Hogere in de warwinkel van belevingen de openbaring te ontvangen. Want in ons is het als in de schepping: God spreekt het duidelijkst het woord van Zijn Naam in de chaos en schept daarmee de voleinding.

Zo gaat het ons. In de roes, in de chaos, in de ongeregeldheid, juist daarin openbaart Zich God als wij Hem zoeken. Hij hervormt ons leven. Hij geeft ons een nieuwe gerichtheid en inhoud, nieuwe verlangens en gedachten, totdat ook deze persoonlijkheid ons niet meer kan bevredigen en wij - terugvluchtend in de roes - weer een nieuw aspect vinden van de oneindigheid en daarmee wederom een nieuw doel voor ons leven.

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**

Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

DECEMBER 1966.

Nummer 3.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

De instrumenten van de occultist

Magisch verband der menselijke relaties

Klanken

Sleutels

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Soorten mensen

Het ontstaan der esoterie

De ontmoeting

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5700 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RECEIVED
MAY 15 1964

STATIONER

CHICAGO, ILLINOIS

1964

CHICAGO, ILLINOIS

1964

CHICAGO, ILLINOIS

1964

CHICAGO, ILLINOIS

1964

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK V.

DE INSTRUMENTEN VAN DE OCCULTIST.

Als wij in het practisch occultisme werkzaam zijn, dan zullen wij ons zeker ook moeten bepalen tot de verschillende werkwijzen en vooral ook tot datgene, wat instrumenteel is om het gewenste effect te bereiken. Wij kunnen deze instrumenten onderscheiden in twee soorten:

- de 1e: esoterische of interne werkingen;
- de 2e: externe of rituele werkingen en werktuigen.

Het belangrijkste uit de aard der zaak is het inzicht van de mens; en een van de meest belangrijke punten daarin is wel de wil. Niemand zal in het occultisme of de magie iets kunnen bereiken, indien hij zijn wilskracht niet heeft geoefend. Daarvoor bestaan er verschillende methoden o.a. die van de penjali-yoga, waarmee men tracht deze wil aan te kweken. Om echter de wil eenvoudig te omschrijven en haar ontwikkeling weer te geven meen ik het voor Nederland als volgt te mogen formuleren:

De wil betekent het richten van de eigen persoonlijkheid en het totaal van de acties, toestanden, mogelijkheden en verdere eventualiteiten, waarin de persoonlijkheid zich uit of die deel zijn van die persoonlijkheid, op iets met uitsluiting van al het andere.

Deze wil wordt bereikt door eliminatie. Het is misschien erg aardig te proberen de wil te richten op een bepaald punt en het andere te laten voor wat het is, maar de praktijk wijst uit, dat dit - en zeker voor iemand, die pas begint - heel moeilijk is. Wij moeten er een gewoonte van maken bepaalde delen te elimineren. Indien wij ons willen concentreren in een vol vertrek, dan elimineren wij persoon na persoon of voorwerp na voorwerp, tot één bepaald voorwerp het enige voor ons bestaande is. In het begin is dit zeer moeilijk en is die toestand niet na een ogenblik te bereiken. Bij verdere training blijkt, dat men deze visuele eliminatie veel gemakkelijker tot stand brengt.

Vervolgens probeert men orale eliminatie en tracht men in b.v. een menigte een enkel stemgeluid een paar keer goed te horen en dan op steeds grotere afstand alles uit te schakelen, behalve dit ene stemgeluid. Het lijkt, alsof wij hier alleen een zintuig oefenen. Dit is echter niet waar. Er is nl. een voortdurende wilsacte nodig om alle andere storende invloeden blijvend af te wijzen. Deze oefening is dus een training van de wil en de wilskracht.

Gaan wij nog wat verder, dan zullen wij moeten leren één doel te stellen en onverschillig te blijven voor al het andere. Dit laatste zal voor velen moeilijk zijn. Om voor de huisvrouw een voorbeeld te geven: Wanneer u zich concentreert op het instralen van een bloem en u wilt dit met vol effect doen, dan moogt u geen onrust kennen, omdat de melk kan overkoken; en als u ruikt dat deze overkookt, dan moogt u er niet op let-

ten. Dit is natuurlijk wel heel erg laag bij de grond misschien, maar het geeft u een voorstelling van het uitschakelen van de persoonlijke betrekkingen met het andere. U heeft er niets mee te maken. Alleen het doel, het doelbewustzijn, dat zo wordt bereikt, geeft ons dan de wil als instrument.

Als instrument gebruiken wij de wil om bepaalde van onze faculteiten als enig waarnemings- of gevoeligheidscentrum volledig te activeren met uitsluiting van alle andere. Wat voor doel dit heeft, zult u begrijpen, indien u probeert eens te luisteren met de ogen open en daarna met de ogen dicht. Met de ogen dicht lijkt het, of het gehoorde opeens veel scherper is. Het wegvallen van de visuele impressie geeft een grotere gevoeligheid aan het gehoor.

Het gebruik van de wil in meer magisch opzicht.

Wil is energie. Gerichtte wil is gerichtte energie. Gerichtte energie, die wordt uitgestraald, is in staat op het punt, waarop zij in focus komt (dus waar het brandpunt van die wilsenergie ligt), acties te doen ontstaan. Daarbij geldt - en dat moogt u wel goed onthouden:

Wij richten nimmer onze wil op het totaal; wel de intentie, maar nimmer de wil. Wij proberen niet een hele tafel te verplaatsen, wij proberen een vezel hout uit die tafel te verplaatsen. Die vezel hout valt binnen onze bekwaamheid, maar de tafel als geheel niet. Het resultaat is, dat met de vezel de gehele tafel zal kunnen rijzen. Levitatie. U kunt hierbij denken aan de wetten van de hydraulica en de z.g. hydraulische pers. Als wij in de kleine cilinder een druk krijgen van 1 kg op zeg 1 vierkante dm en de grote oppervlakte is 500 vierkante dm, dan staat op elke vierkante dm van het grote vlak diezelfde druk en wordt de totaal-druk dus 500 kg voor 1 kg.

Op dezelfde manier werken wij dus ook met de magie en met al datgene, wat wij vanuit onszelf projecteren hetzij naar een geestelijke wereld, hetzij naar een stoffelijke wereld. Door de projectie op een onderdeel te richten hebben wij voldoende kracht om een effect tot stand te brengen; en dit zal doorwerken in al hetgeen nauw verbonden is met het punt, voorwerp, enz., waarin het effect werkzaam is.

Dan kunnen wij de wil nog gebruiken om a.h.w. te sorteren. Zoals wij met de gehoorproef, die ik u zo even beschreef, kunnen komen tot het beluisteren van een bepaalde toon (dus een bepaalde trilling, een bepaald timbre, met uitschakeling van al het andere), zo kunnen wij door onze wil uit te stralen als een afscherming onszelf afschermen voor alle werkingen of invloeden behalve enkele. En die enkele kunnen wij zelf dan nog selecteren. Zo is de wil dus eigenlijk ook nog de bron van een magisch scherm of een magische keten.

Als magische keten geeft zij ongetwijfeld ook een bijzonder grote mogelijkheid om normaal zwakke invloeden uit de eigen omgeving zich kenbaar voor het "ik" te doen manifesteren, daar het storend element van de vele andere indrukken voor het "ik" is weggefiltreerd.

Deze omschrijving van de wil als instrument lijkt mij voorlopig voldoende. Ik wil dan ook overgaan tot het tweede instrument, dat wij hebben.

Dit tweede instrument is in feite psychologisch. Het is: De opzweeping van het "ik". U zult zeggen: Waarom moeten wij dat "ik" opzweepen?

Een mens, die zichzelf voldoende opzweept, vergeet zichzelf. Hij komt dan in een toestand, waarin de wereld voor hem onwerkkelijk wordt. Of hij dit nu doet als een dansende derwish, waarbij vermoeidheid een rol speelt, of als iemand die kristal kijkt (optische vermoeidheid), of door te luisteren naar geluiden als bij de Voodoo b.v., hij wordt overspoeld, hij wordt beheerst, hij verliest zijn identiteit binnen de beperking van zijn wereld. Zijn bewustzijn blijft echter bestaan. In deze roes kan hij aan alles, wat er moet hem of rond hem gebeurt (onverschillig wat) de waarden van zijn eigen persoonlijkheid opleggen. Dat is heel typisch. Als je b.v. gewoon

een glas water drinkt, dan kun je er wijn van maken en je kunt er ook zuivere, pure kracht van maken. Indien u dat symbool aanvaardt als zodanig, dan is het voor u waar. Het heeft echter bepaalde gevaren, dat geef ik graag toe, maar dat is haast onvermijdelijk.

Alle mystici maken in hun poging door te dringen tot het hogere gebruik van deze roes. Zij maken gebruik van dit opzweepen van het "ik", tot het zijn contact met de menselijke realiteit verliest. Wij zien dit bij elke magiër en bij een ieder, die bepaalde grote dingen van geestelijk en zelfs stoffelijk belang weet te doen. De grote prestaties van b.v. een Jeanne d'Arc zijn zeker voor een deel te danken aan het feit, dat zij zich onttrok aan de menselijke werkelijkheid. En levend in haar eigen werkelijkheid beschikte zij over capaciteiten, die zij als normaal mens nooit zou kunnen hebben gehad.

De wijze om dit te verwerven kan ik u moeilijk beschrijven. Er zijn nl. zeer vele methoden. Ieder zal voor zich moeten kiezen, wat voor het "ik" de meest aanvaardbare is: het spiegel-kijken, kristal-kijken, luisteren naar muziek of wat anders.

Indien men de roes bereikt, dient men dus wel uit te gaan van het feit, dat de roes (ritueel of anderszins bereikt) moet leiden tot een bepaald doel. Het geheel heeft maar één bepaald doel, één bepaalde bestemming; al het andere telt niet. Op deze wijze verplaatst men zich in een wereld, waarin het gewenste eigenlijk reeds werkelijkheid is geworden en het "ik" dus alle middelen verkrijgt om ook in de meer stoffelijke wereld over te gaan tot een realisatie, zo deze daar mogelijk is.

De derde innerlijke waarde, die wij toch ook als werktuig kunnen beschouwen, is het z.g. offer. Ik denk hierbij niet aan de uiterlijke offers en offeranden, ofschoon die zeker bij vele godsdiensten en ook in de magie worden gebracht. Het gaat hier om het offer van het eigen "ik".

In Tibet worden de mensen, die een bepaalde inwijding hebben bereikt, geconfronteerd met de eenzaamheid. Zij moeten eenzaam in de wildernis lopen en luidkeels - terwijl ze een soort knekelratel hanteren - de geesten vragen om hen te eten. Dat klinkt dwaas. Maar laat mij het u uitleggen.

Wij hebben een soort ego, dat heel sterk aan het materiële verwant is. U zoudt het misschien een soort astrale schil kunnen noemen. Dit ego op zichzelf heeft betrekkelijk weinig waarde, maar het maakt het ons vaak onmogelijk een hogere wereld of sfeer te betreden. Het schermt onze contacten af. Door nu dit lichaam a.h.w. te offeren, dus vrijwillig aan de krachten van de kosmos over te geven (niet alleen aan God, maar aan alles, zonder uitzondering; als er een duivel komt, die het wil hebben, kan hij het krijgen), neemt men deze belemmering weg.

U denkt, dat dit magisch is, maar het is in feite een zeer oude religieuze waarheid. Zelfs Jezus zegt dat zij, die zich geofferd hebben, de tweede dood niet zullen sterven. De tweede dood; d.w.z. het leven, gebonden in die halfduistere vorm en deze - vaak onder angst en pijn - verlaten, zoals men een stoffelijk lichaam verlaat.

U zult begrijpen, dat dit offer in het begin erg moeilijk is. We zijn bang onszelf te verliezen. Maar het ego zelf met zijn praktisch onbepaalde mogelijkheden (eeuwig wezen als het is en contact hebbende met alle sferen) heeft geen behoefte aan een beperking, die het te sterk op aarde definieert. Zolang ik zelfzuchtig probeer te streven naar het hogere, zal ik juist door het vasthouden aan mijn persoonlijkheid en vorm, zoals die op aarde bestaan, dit contact in wezen onmogelijk maken. Maar op het ogenblik, dat ik gebruik maak van het offer, moet ik mijzelf, zoals ik nu ben, prijsgeven. Ik houd op te bestaan. En nu is niet slechts de belemmering voor het contact met het hogere verdwenen, maar het bewustzijn uit het hogere kan zich ook onmiddellijk in het lichaam openbaren. Er ontstaat nu hernieuwd een astraal ego, maar dit is niet meer op-

gebouwd uit de vitale krachten van het leven op aarde, doch uit de vitale krachten van een sfeer. Het is dan ook niet meer blijvend. Het is eenvoudig een uitingsvorm, meer niet.

Door dit offer te brengen bereiken wij dus een contact met hogere werelden; wij bereiken de mogelijkheid het hogere meer onmiddellijk vanuit onszelf te openbaren en wij nemen de belemmeringen weg, die ons persoonlijk "ik"-besef in de wereld ons meestal zal opleggen t.a.v. het in feite voor ons mogelijke.

Dit zijn dan drie instrumenten, die men meestal gezamenlijk gebruikt - al kunnen de verhoudingen wat verschillen - wanneer men praktisch met het occultisme werkt.

Daarnaast hebben we echter de z.g. externe of exoterische uitingen. Daar zien we, dat het belangrijkste instrument eigenlijk is: de klank.

De klank heeft een bijzonder karakter. Zij beïnvloedt de mens en het totaal van zijn omgeving. Als ik dus klanken produceer, schep ik een invloed. Deze invloed betreft ook het eigen stoffelijk leven. Het is dus mogelijk via klanken een bepaalde selectie van je stoffelijke gevoeligheden te maken. Het is ook mogelijk via deze methode te komen tot een veel scherpere gerichtheid, een groter zelfvertrouwen of een groter Godsvertrouwen.

Geluid en wel in alle vormen (ook muziek, geruis e.d.) is bruikbaar, omdat het de mens en eventueel zijn omgeving kan afstemmen op de voor hem belangrijke waarden, hetzij van eigen "ik", hetzij van de kosmos. Het produceren van geluid is een zeer aparte kwestie, waarop misschien eens kan worden ingegaan, indien daartoe tijd is.

Het tweede instrument, dat wij gebruiken, is het gebed.

De meeste mensen denken aan gebed als aan een spreken met God of als het afraffelen van een aantal vaste formules. In dit verband echter is het gebed niet meer of minder dan het automatisch scheppen van een bepaalde geestelijke gerichtheid door het steeds herhalen van bepaalde en dezelfde formules, waardoor men zich in contact weet of voelt met God. Dit is het creëren van een sfeer. Wil men bidden als instrument gebruiken, dan zal men regelmatig moeten bidden. Het voordeel hiervan is: men schept met betrekkelijk eenvoudige middelen een sfeer rond zich, die voldoende harmonisch is; en voor zichzelf een instelling en een gerichtheid, die het mogelijke maken de wil met veel minder moeite te richten op één bepaald doel.

Daarnaast gebruiken wij dan nog de zintuigen-beroerende mogelijkheden en instrumenten. Daaronder verstaan wij o.m. reukstoffen.

Wierook b.v. kan een zekere invloed hebben op de mens en hem eveneens verwijderen van zijn eigen werkelijkheid. Wij kunnen ook de tastzin gebruiken. Wij kunnen zelfs de temperatuur en het vochtigheidsgehalte aanwenden om voor de mens een bepaald gevoel, een bepaalde invloed of indruk te scheppen. Hij zal hierdoor wederom gemakkelijker tot afstemming komen.

Als derde komen wij in deze klasse aan de z.g. riten en rituele middelen. Om u nog even in herinnering te brengen wat reeds in het eerste deel van de vorige cursus over dit onderwerp is gezegd:

Het is in de rite altijd het gebruiken van een soort geestelijk steno om bepaalde associaties, die voor het gevoelsleven en de emotie belangrijk zijn maar niet kunnen worden overdacht, omdat ze te veel overdenking vergen, samen te vatten in een enkel beeld. Een goed voorbeeld hiervan is b.v. de toverstaf. En dan denken we hier niet aan de toverstaf van de goochelaar maar aan de originele, die uit hazelroede of uit ebbenhout is vervaardigd, waar ringen omheen zitten van verschillende metalen, elk gegraveerd met de juiste namen van goden of van grote geesten, de z.g. hertogen, baronnen, vorsten etc., met de planeettekens en al wat daarbij

behoort. Zo'n toverstafje is niet belangrijk, omdat het in zich zoveel macht bergt. Het is belangrijk, omdat het een symbool is van de totale kosmos, zoals de mens zich die voorstelt. Het besef, dat men de kosmos hanteert, sluit het gevoel van onvermogen uit en schept zekerheid, gerichtheid en een maximaal gebruik van eigen - eventueel ook andere - energieën op het ogenblik, dat zonder dit hulpmiddel het "ik" zelf een belemmering zou vormen door zijn gevoel van wantrouwen of het gevoel binnen de kosmos gebonden te zijn. U begrijpt dus, dat die ritën belangrijk zijn.

We kennen dan verder de rituele figuren, zoals de zegels en de z.g. bezweringsdiagrammen, die alle hetzelfde doel hebben nl.: door het scharpen van een aantal symbolen de emotionele inhoud van de mens te veranderen, bepaalde waarden van zijn onderbewustzijn te stimuleren en ten slotte in hem een emotie te doen ontstaan, die verdergaat dan zijn mogelijkheden en vermogens en daarbij andere werelden als een volkomen en directe realiteit te accepteren.

Er zijn veel meer werktuigen te beschrijven. Maar aangezien ik niet aanneem, dat er onder u zijn, die willen beginnen met de vervaardiging van een toverstaf - een langdurig werk, dat kan ik u verzekeren - of op andere wijze met de rituele magie onmiddellijk aan het werk willen gaan, meen ik hier met de directe gegevens te mogen besluiten. Wel wil ik u enkele aanwijzingen geven, die voor u misschien toch wel bruikbaar zijn.

1. Verbind aan bepaalde handelingen, die u niet regelmatig volbrengt, zodat daarvoor een aparte wilsacte nodig is, een intentie of een doel, dat op geestelijk terrein ligt. Zie daarin niet de uitdrukking van menselijke waarden of relaties, maar van kosmische waarden of relaties.
2. Voeg een aantal gewoontegebaren bijeen, zodat zij gezamenlijk voor u de uitdrukking kunnen zijn van een voor u noodzakelijk begrip (b.v. reiniging of zuiverheid), als men zich op het Goddelijke wil richten. Ik denk hier b.v. aan het toch wel zeer symbolische afnemen van het hoofd, het wassen van de handen en het even afslaan van het lichaam. Het heeft met reiniging eigenlijk niets te maken. Maar het zegt: Ik reinig mijn gedachten, ik reinig al, wat er aan mijn handen kleeft, ik neem afstand van de wereld en wat de wereld nog aan mij heeft hangen, werp ik weg. Met deze gebaren kan men zo'n symbolische reeks opbouwen. Dit is maar een voorbeeld uit vele.
3. Indien u in uw denken en zoeken naar het occulte bepaalde dingen in het bijzonder nastreeft, is het belangrijk dat u erkent wat voor u daarbij het grondbegrip is. Of dit nu een kwestie is van naastenliefde, van Godsverbondenheid of van het samengaan met de geest of wat anders, hindert niet. U neemt dat grondbegrip, u zoekt daarvoor een uitdrukking en wel zo, dat u zich a.h.w. verwijderd van uw wereld en bestaan, uw normen en wetten achterlaat met bepaalde gebaren (eventueel ook woorden) en zo komt tot de aanvaarding van een andere werkelijkheid. Iets dergelijks moet zeker een tijdlang regelmatig worden gedaan, ook als men er niet mee wil werken. Het moet een gewoonte zijn; want juist met deze gewoonte-rite en gewoonte-gebaren kan men het best werken, wanneer de nood aan de man komt.
4. En dan nog iets over het geluid. Het is niet hetzelfde, of u iets denkt dan wel het zegt. Een bede, die u innerlijk tot God richt, heeft voor zover het u en uw onmiddellijke omgeving betreft in de gedachten weinig directe invloed en waarde, maar op de juiste wijze uitgesproken een zeer grote invloed en waarde. Wen u aan de voor u belangrijke dingen zo kort, maar ook zo juist mogelijk vocaliserend hardop uit te spreken. Geluidsterkte is daarbij niet van belang; verstaanbaarheid is essentieel.

--:-

MAGISCH VERBAND DER MENSELIJKE RELATIES.

De verhouding mens tot mens is nimmer op werkelijkheid gebaseerd. Ze is gebaseerd op bepaalde illusies, bepaalde wensen en angsten. Laat ons vooropstellen, dat geen mens de werkelijkheid van een ander mens bewust geheel kan beseffen. Toch zal een mens, die een medemens erkent in deze erkenning aan zichzelf iets toevoegen: er komt nl. uit het contact met de ander een modulatie voort, waardoor zijn eigen wereld en wereldbeeld verandert. Hij ontmoet in de ander een kracht, die juist door het aanvaarden van de ander als een gelijkwaardige, als een partner, invloed heeft op zijn wezen en hem stimuleert. Ik zal u een heel eenvoudig voorbeeld geven.

U zit ergens in een vervoermiddel (een vliegtuig of een trein), waarin u enkele uren met volkomen vreemden vertoeft. U begint een gesprek met een ander, die u interessant lijkt. U ontdekt een punt van gemeenschappelijke belangstelling. Als u zich later realiseert wat u allemaal heeft gezegd en wat ook die ander heeft gezegd, dan lijkt het u, of u ver boven uw eigen kunnen bent uitgestegen. U heeft veel meer en veel gemakkelijker gesproken dan u ooit dacht te kunnen doen. U heeft gegevens naar voren gebracht, waarvan u nog maar flauw weet waar ze vandaan komen. U was in harmonie, in rapport, met de ander. En de ander had zeer waar-schijnlijk dezelfde gevoelens. Ook deze is tot een overprestatie gekomen.

Als dit - en dat is toch eenvoudig te controleren - regelmatig op deze wereld voorkomt, dan bewijst het dat de verhouding, waarin de mensen tegenover elkaar staan, niet gebaseerd behoeft te zijn op het elkaar kennen, maar op een wederkerige erkenning; en dat is heel wat anders.

Wanneer ik iemand erken als aanvaardbaar, als volwaardig - onverschillig in welk opzicht - dan zal hierdoor de ander ertoe worden gebracht (mits harmonie aanwezig is) ook mij als volwaardig te aanvaarden. Het resultaat is, dat wij beiden op gelijk niveau opereren; en dat dit niveau - naarmate het contact duurt - langzaam stijgt. Hierbij kunnen de grenzen van het eenvoudig menselijke worden overschreden. Er zijn voorbeelden te over te geven van mensen, die zelfs met een dergelijk verbaal contact tot inspiratie kwamen en - zonder te weten waar ze het vandaan haalden - bepaalde voorspellingen deden, die juist waren of gegevens a.h.w. uit de lucht schenen af te lezen omtrent het verleden van personen, die zij nog nooit hadden ontmoet. Ook dit zijn nog maar neven-verschijnselen. Want in de kosmos bestaat er een inter-relatie tussen alle leven.

Deze relatie kunt u zich voorstellen als een leiding, waarbij twee schakelaars zijn. Namelijk bij elk punt is er een schakelaar, die de verbinding naar de ander kan openen of sluiten. Als ik uitga tot de ander, dan moet ik mijn schakelaar dus openen. De kracht, die in mij is, gaat uit tot de ander; maar de ander heeft zijn schakelaar dicht staan. Ook hij moet dus zijn schakelaar openen. En pas nu - en niet eerder - ontstaat er een contact.

Dat contact is een wisselwerking. Het is nooit zo, dat één levend wezen kracht geeft. Het is altijd zo, dat twee levens, die deel zijn van de kosmos, elkaar doordringen. En die doordringing houdt in: bewustzijns-waarden, voor zover zij beseft kunnen worden. Zij houdt in: krachten, voor zover harmonisch. Zij houdt in: Godscontacten en eeuwigheidsgevoelens, voor zover in beide mogelijk. Het is dus aanvaardbaar, dat zij slechts in één van beide misschien primair aanwezig zijn, terwijl een enorm secundair

effect wordt bereikt.

Deze menselijke relatie - want we hebben het in dit praktisch occultisme altijd weer te richten op de mens zelf - is niet beperkt tot mens en mens in de stoffelijke staat. Alle leven, dat op enigerlei wijze met de materie verbonden is, geweest is of zijn zal, is harmonisch met alle andere leven, dat in de materie is, geweest is of zijn zal. Zo zijn er contacten mogelijk met de oerkrachten, die hebben geholpen om de werelden te scheppen. Het is mogelijk om a.h.w. de engelen van het laatste Oordeel als een concrete werkelijkheid te ontmoeten. Datgene, wat het tijdloze genoemd wordt, ligt in deze ontmoeting van levende wezens.

In het occultisme hebben wij heel vaak te maken met het tijdloze. Wij komen voor de raadsels te staan van uittredingen in ruimte en tijd. Wij worden geconfronteerd met de meest wonderlijke belevingen, die we niet thuis kunnen brengen. Wij betreden sferen en weten niet eens, of ze wel bestaan. Hier nu kan juist het begrip voor deze relaties een heel grote rol spelen. En onthoudt u nu één ding:

Wanneer een ander wezen met mij contact zoekt - onverschillig op welk niveau - dan zal ik mij daarvan, hoewel soms langzaam, bewust worden. Realiseer u eerst, wat dit contact kan inhouden. Vraag u af, of u die harmonische mogelijkheid wel wenst te aanvaarden. Neem er desnoods alle tijd voor. Want heeft u dat inkomend contact eenmaal aanvaard, dan kunt u het niet zonder meer verbreken. U kunt de schakelaar wel openen, maar sluiten kunt u hem pas, wanneer het contact weer verzwakt. U kunt dus de geest met wie u een contact hebt a.h.w. afsluiten, maar alleen indien de geest zich aanmeldt. Daarna niet meer. Om een eenvoudig voorbeeld te geven:

Indien ik niet gebonden zou zijn door bepaalde beloften, die ik heb afgelegd, dan zou ik heel rustig dit lichaam als mijn eigen kunnen beschouwen. En dan zou er - omdat het eenmaal voor mij openstaat - misschien zo nu en dan een status quo kunnen worden bereikt (de invloed van de eigen bewoner is, als het eropaan komt ongeveer even sterk als die van mij), maar men zou mij niet zonder meer kunnen uitwijzen.

Dit geldt ook voor bewustzijnswaarden. Waar het bewustzijn actief is - onthoudt u dit a.u.b. goed! - en openstaat voor de inwerking van een ander, kan deze inwerking pas worden beëindigd, wanneer het contact ten einde loopt of van samenstelling verandert.

Nu moeten wij in dit verband ook weer enkele praktische punten aanstippen.

Stel u nimmer onbeperkt open voor alle contact. U heeft dan grote kans, dat u zich bewust of onbewust maakt tot een strijdtoneel, waarop anderen hun geschillen willen uitvechten. Als u voelt, dat er een contactmogelijkheid is - van de meest stoffelijke tot de hoogst etherische toe - overweeg eerst, of u deze contacten kunt aanvaarden; en zo ja, of deze contacten voor u in uw huidige ontwikkeling en bestreving ook raadzaam en nuttig zijn. Is dit niet het geval, reageer niet. Voorbeeld: Stel, dat er een duivel is. De duivel staat hier aan de deur te kloppen. Zeg niet "kom binnen". Zeg niet "ga weg". Zeg niets. Indien u zegt "ga weg", heeft u die duivel erkend en hij kan - dank zij deze erkenning - waarschijnlijk al een iets dichterbij komen. Dus: absolute neutraliteit.

Dan moeten we nog rekening houden met het feit, dat harmonische contacten onze mogelijkheden vergroten. Maar zijn wij in staat om grotere mogelijkheden te hanteren? Het lijkt ontzettend leuk de macht te hebben wonden te doen. Maar als elk woord, dat je spreekt, plotseling wordt verwezenlijkt, dan moet je zo op woorden letten, dat je geen leven meer hebt. Begrijpt u hoe dit is bedoeld?

Ga na wat u werkelijk kunt en niet alleen wat u graag zou willen. Baseer u in alle contacten, die u aanvaardt, op uw eigen wezen en uw mo-

gelijkheden. Dan ontstaat er een verruiming van uw mogelijkheden en zal het contact - of dit nu met de hoogste krachten is of met een medemens - voor u nuttig zijn. Op het ogenblik, dat u verlangens en droombeelden projecteert, die niet voor u aanvaardbaar en direct hanteerbaar zijn, treedt er vaak een afwijking van de werkelijkheid op, waardoor uw gedrag irreëel is. U krijgt niet alleen het begeerde resultaat niet, maar u zult fouten maken en daardoor uw andere harmonische mogelijkheden beknot zien.

Bij het zoeken naar deze contacten gelden verder nog enkele z.g. tijdregels. Ze zijn niet zo buitengewoon belangrijk misschien, maar ik wil u er toch even op wijzen.

Het contact met medemens (dat houdt in: de mensen op aarde en wat u noemt de "overgeganen") kan te allen tijde plaatsvinden, indien het "ik" zich daarop volledig richt. Geen bewust zoeken van dit contact wordt aangeraden; slechts een aanvaarden van contact, nadat de wens tot contact of de mogelijkheid daartoe is aan gevoeld.

Contacten met lichtende geesten kunnen niet persoonlijk vanaf de aarde worden gemaakt. U kunt hoogstens een wens kenbaar maken. U kunt zelden een hoger wezen volledig en direct vanuit uzelf benaderen. Richt u in de eerste plaats op de sfeer, waarmee u contact wenst en kies daarvoor de uren, die voor u een kenmerk hebben, dat met de gewenste sfeer overeenstemt. Voorbeeld:

Indien u de hoogste lichtsfeer wilt oproepen en betreden, is het verstandig dit te doen bij daglicht of althans een licht, dat als vervanging daarvan kan dienen. Zoudt u met het absolute duister willen werken, dan zoudt u ook in het absolute duister moeten werken.

Wilt u in deze harmonieën bepaalde krachten ontvangen, dan moet u hoel goed besciffen; dat wij geen enkele kracht kunnen ontvangen, zonder dat daarmee ook bepaalde denkbeelden, gedachten en emoties gemoeid zijn. Zelfs indien ik de kracht van een bepaalde sfeer zuiver kan aantrekken, zal het geheel van wetten, van levenswijze en de bewustzijnswijze van die sfeer mede in de kracht aanwezig zijn. Grijp ook hier liever niet te hoog. Het zou kunnen leiden tot grote innerlijke conflicten en soms zelfs tot lichamelijke schade.

Bij menselijke problemen is er verder nog een punt, dat indirect hier belangrijk is. Leef mede met alle mensen; heb echter met geen van hen medelijden. Ken mededogen, maar geen toegevendheid. Dat klinkt vreemd. Maar wij leven in een kosmos, in een wereld, waarin de toegang, die wij de zwakkeren tot ons wezen geven, zeer wel kan voeren tot de verzwakking van ons eigen wezen, juist indien wij anderen willen helpen.

Indien wij in de kosmos contacten willen hebben - hetzij met de geest of met de materie - die waardevol zijn, dan zullen wij in de eerste plaats ergens onszelf moeten blijven. Wij kunnen het stoffelijk voorstellingsbeeld van het "ik" oproepen (wij hebben dit in het vorige hoofdstuk reeds aangestipt), maar wij kunnen nooit ons "ik" verbinden met het lagere, zonder gelijktijdig de problematiek en de zwakheden van dit lagere in ons te ontvangen. Alleen degene, die reeds een praktisch blijvende contactmogelijkheid, een soort harmonie, met de grootste lichtsferen heeft gevonden, kan zich het "medelijden" permitteren.

Medeleven betekent: voortdurend weten dat anderen leven, hoe hun leven is; en uw eigen leven mede tot uitdrukking brengen ook in hun bestaan.

Mededogen is geen medelijden. Het is een toelatendheid, misschien mag ik zeggen: een verdraagzaamheid. Het is begrip voor de ander. Maar begrip hebben voor een ander betekent nog niet, dat ik hem toegang geef tot mijn wezen of dat ik mijn maatstaven en wetten zonder meer moet veranderen. Want laat ik die mens tot mij toe en is hij een dief, dan word ik ook een dief, al heb ik nooit gestolen. Dan kan ik de dief rechtens niet meer veroordelen. En zo gaat het met de moordenaar en met ieder an-

der. Juist omdat ik gebonden ben aan de kosmische wetten van hogere waarden, die ik erken, moet ik dus zeer kieskeurig zijn in mijn relaties met mijn medemensen.

En dan ten laatste: U moet goed onthouden, dat de kosmische wetten dit vitale contact bepalen. Er is geen enkele andere wet, die daar regeert. Er bestaat in dit opzicht geen verdienste en geen schuld. Er bestaat niets dan contact of niet-contact: het verbonden zijn van twee punten in de levende ruimte door een wederkerig openstellen van de verbinding, of een gescheiden-zijn ervan.

Laat ons daarom goed begrijpen, dat juist in het geestelijk werk en mede in verband met het occultisme er geen sprake is van de menselijke beoordeling, de menselijk wet, de menselijke inzichten, zelfs de menselijke mores, voor zover ze niet deel zijn van uw wezen en een integrerend deel van uw beleven. Ze zijn van nul en generlei waarde.

De contacten van mensen in de kosmos vormen een totale eenheid, welke - naarmate zij groeit - een grotere macht vertegenwoordigt, meer werelden gelijktijdig kan omvatten en zo een openbaring van een steeds groter deel van het Al vormt tussen alle entiteiten, die op deze wijze onderling en wederkerig verbonden zijn.

Ik raad u niet aan daarmee nu onmiddellijk te beginnen. Dit grijpen naar het kosmisch contact voert vooral de beginneling alleen tot teleurstelling. Maar het telepathisch menselijk contact (om maar een voorbeeld te geven) is aan dezelfde regels, die ik u gaf, onderhevig. Het bevat dezelfde mogelijkheden. Zelfs het eenvoudig contact in een gesprek kan dienen om eerst eens te toetsen wat het kan zijn.

Heeft u geleerd, dat het menselijk harmonisch contact bestaat, dan kunt u - juist doordat u nu weet dat u kunt, moogt en zelfs moet selecteren - een voortdurende verrijking van uw persoonlijkheid tegemoet zien door het contact met anderen.

:--:

K L A N K E N.

De klanken van de mens zijn gebaseerd op een aantal grondwaarden. We kennen de z.g. open klanken, die meestal met een h schijnen te eindigen, dus: oh, ah, uh.

We kennen de gesloten klanken: ou, au, am.

We kennen de z.g. stoot-klanken: sa, fa, ha, enz.

Ik wil al die klanken niet afzonderlijk gaan opsommen, want er zijn er in de hoofdverdeling 144. Belangrijker is het te weten, dat deze klanken in verband staan met wat je de aura van de mens kunt noemen; en wel speciaal met de chakra's.

Als je een chakra bekijkt (althans de voorstelling, die men daarvan geeft), dan lijkt het een beetje op een bloem met een ten dele of geheel geopende kelk. Stelt u zich nu een eenvoudig chakra voor, dan kunnen we zeggen: het heeft acht bladen. Ik zou dan op die acht bladen een aantal klanken kunnen schrijven. Dat wil dus zeggen, dat dit chakra gevoelig is voor de trillingswaarde, die door de weergave van de klanken wordt uitgedrukt. En aangezien dit voor alle chakra's geldt tot het hoogste toe, is het begrijpelijk, dat we dus niet alleen maar de mens zelf (het zuiver materiële), maar wel degelijk ook geestelijke waarden (althans niet-stoffelijke waarden) kunnen beïnvloeden.

De opbouw van een dergelijke formulering zal over het algemeen geschieden in woorden. En aangezien de mens van tegenwoordig graag woorden heeft die zin hebben, kun je dit doen door in de een of andere bekende taal te spreken. Maar je moet ervoor zorgen, dat er een klank-analogie blijft bestaan met de klankwaarden van het chakra of de chakra's, die erdoor worden beïnvloed.

In de oudheid deed men het anders. Daar werkte men heel vaak met de z.g. "dode talen" en ook wel met z.g. fantasie-woorden. Heel veel woorden, die in de oude magie worden gebruikt, zijn b.v. ontleend aan Egypte en het oud-Assyrisch. We vinden zelfs hier en daar typische klanken en klank-combinaties, gepaard gaande zelfs met een toonhoogte-verandering, die ons doen denken aan het Chinees, zoals het b.v. in Trans- (?) wordt gesproken.

Er is dus in die oude magie eigenlijk een hele klankleer overgeleverd, waarbij het alleen ging om de klanken. De mensen vergaten al heel gauw, dat het de klank was, die waarde had; en ze gingen ervan uit, dat het woord een magisch woord was. Dat is natuurlijk niet waar. Het gaat om de klank.

Wat gebeurt er nu? Ik spreek een klank of een klank-combinatie uit. Daardoor worden er één of meer chakra's gestimuleerd. Elk chakra heeft voor zich een receptiviteit. Dat kan er één zijn voor levenskracht of voor menselijke waarde, het kan een ontvankelijkheid zijn voor hogere waarden, het kan een zeer sterke gevoeligheid zijn voor de sfeer van de geest.

Als ik dus dat chakra stimuleer, dan wordt dit binnen de begrenzing van zijn eigen begaving actief. Het resultaat is, dat door het gebruik van de klank alleen de mens zijn eigen gevoeligheden verandert en eventueel verhoogt. Dat voor zover het de mens betreft.

Maar ook andere levende wezens hebben een eigen trillingsgetal. Er zijn nog niet zolang geleden proeven genomen in India, waar men in een bepaald graanveld voortdurend fluitspel liet horen. Daarmee heeft men schitterende resultaten behaald. Het graan groeide sneller, de korrel was iets groter, de opbrengst per oppervlakte was bij gelijke verzorging eveneens groter. Dat ging zo goed, dat men een andere fluitspeler erbij nam om een ander veld te gaan bespelen. Maar nu was de eerste fluitspeler iemand van de oude school; en die speelde bij voorkeur dus gewijde melodieën, die bij een bepaald deel van de Veden hoorden. De tweede fluitspeler was wat meer modern aangelegd en speelde moderne muziek. Dat graan werd niet beter, groter of vruchtbaarder. En als ze iemand hadden neergezet, die beat-muziek had geproduceerd, dan zou de kans groot zijn geweest, dat de opbrengst aanmerkelijk gereduceerd zou zijn geweest t.o.v. de oppervlakte.

U gelooft het misschien niet, maar dit is iets, wat werkelijk is gepubliceerd, ook in Europa, waar men veel erover heeft gesproken. Ik haal dit aan om duidelijk te maken, dat ook andere levende wezens klankgevoelig zijn.

Als ik nu het juiste woord weet te zeggen (dus de juiste klank-combinatie weet te geven); waardoor b.v. de appelboom, die in knop staat, wordt geraakt, dan barst de bloesem open. Het klinkt krankzinnig, maar het is waar. U kunt dat met andere vibraties ook doen, indien u maar de juiste vibratiesleutel hebt.

Nu is het menselijk stemorgaan bijzonder gemakkelijk aan te passen. U weet het van uzelf misschien niet, maar de doorsnee-mens spreekt niet zo eentonig. U kunt enorme uitschieters maken. En als u ziet wat er voor verschil in klank-niveau en in klank-inhoud kan liggen in een eenvoudig gesprek, dan zult u zich niet meer erover verbazen, dat met al die vele combinatiemogelijkheden er haast geen enkel instrument is, dat het bij de menselijke stem kan halen. Klanken zijn dus belangrijk. Ik geloof, dat ik dit - indien u mijn stelling wilt aannemen - dan ook duidelijk heb gemaakt.

Nu gaan we eens proberen te kijken wat we krijgen, als ik een bepaald woord ga gebruiken. . . Ik ga u eerst wijzen op een eigenaardige klankgelijk-

heid. Thoth, zoals we tegenwoordig zeggen, was oorspronkelijk Thòòth. En we hebben Gòd, God (Eng), Gott. Daarin zit een zeer grote klankgelijkheid. Het is een tò- of gò-klank, die correspondeert met het borstchakra. Het wekt emoties op en het geeft daarnaast het gevoel van weten. De God, Die we plegen aan te roepen en te aanbidden, is in feite ontleend aan de klankontleding; dus een bron van kennis plus emotie. Als we nu gewoon spreken en "God" zeggen, ach, dan zegt dat heel weinig. Maar wij moeten de vibratie erin brengen.

Nu zien we hier ook iets typisch: het gaat er niet om, of het mooi gezegd wordt. Er zijn mensen, die denken: als ik mooi spreek, dan heeft dat invloed. Neen, dat is niet waar. Het gaat erom, dat u de juiste klank produceert. Als ik nu het gewone Hollandse woordje "God" laat vibreren, dan moet u eens opletten hoe daar direct iets anders van uitgaat dan van het woord, zoals het normaal wordt gebruikt: Gòò(d). De d is niet belangrijk. Ik heb die erbij gezegd om het u gemakkelijker te maken. Het gaat om Gòò(d). Net of er ergens een flits, een stootje is. En zo kun je zoveel van die woorden nemen.

Als ik denk aan b.v. die oude onbegrijpelijke woorden (we hebben het er wel eens over gehad), die ze uit Egypte enz. vandaan hebben gesleept, dan is dat als je dat zo leest of zegt onzin. Als ik nu b.v. zeg: Neheptobah. Wat is dat. Misschien een nieuw handelsmerk voor de een of andere zeep? Maar nu ga ik het in syllaben zeggen: Nè-hè-ptò-bah. Nu zit er klank in. Ne en he: keelkop; pto: middenrif, zonnevlecht; bah: een klank, die zowel het kruinchakra als ook het laagste chakra aanspreekt. En als ik het nu op de juiste manier ga gebruiken, dan stimuleer ik iets. (Ik zal het maar niet doen, anders gaat u allemaal in de war naar huis.) Maar deze zeer eenvoudige klankontleding, die ik u hier geef is wel voldoende om duidelijk te maken dat het belangrijk is, dat ik weet wat ik zeg en hoe ik het zeg.

Wij zoeken dan meestal een vorm daarvoor. Want waar een begrip nodig is, daar kunnen wij de belangrijke klanken vervlechten in een zin.

Als ik b.v. de klanken voor het topchakra (ha, bah, enz.) wil gebruiken en ik wil daarnaast de belangrijke borstchakra-klank gebruiken (gò), dan kan ik goba zeggen. Maar dat zegt zo weinig. En dan zeg ik dus: Gòd Uw hulpe baat ons. Dus gò ba. Dat zit erin.

Nu weet ik heel goed, dat het voor de meesten van u erg moeilijk zal zijn om al die klankcombinaties te onthouden. O, u weet het wel, Jod-hevo-he b.v. Het klinkt mooi en iedereen zegt het. Maar men begrijpt niet, dat die naam ook weer een klankcombinatie is. Het is een sleutel, die voor een zeer groot gedeelte op de zonnevlecht aangrijpt en voor een heel klein gedeelte eventjes nog het borstchakra beroert, maar gelijktijdig ook nog twee elementen op het keelkop-chakra afzet. Je zou zeggen, Jod-hevo-he is een kreet voor profeten. Maar als we dat allemaal niet weten, dan is dat niet erg, want we merken heus zelf wel, dat er bepaalde klanken en intonaties zijn, die ons iets doen. En als we nu weten, wat er eigenlijk aan emotie, aan besef of aan kracht van invloed is met zo'n klank, dan kunnen we die klank gaan reproduceren.

Klank reproduceren is een kwestie van oefening. Er bestaat een lamaïstisch geloof, dat het nodig is de ziel te helpen het lichaam te verlaten. Daarvoor wordt er een bepaalde spreuk gezegd, die op een bepaalde manier moet worden uitgesproken en dan zal er bij de fontanel een verwijding in de schedel komen, waardoor de ziel zal kunnen ontsnappen. Laten we dat alles desnoods als een sprookje zien, maar de techniek, die men daarbij gebruikt, is heel eigenaardig.

Men begint eerst de spreuk te leren. Als men die kent, gaat men de eerste drie woorden gezamenlijk opdreunen, net zolang tot iedereen de intonatie perfect heeft. De hele spreuk samen toepassen is ook gevaarlijk, want dan zou de ziel van degene, die spreekt, ook wel eens de wicken kun-

nen nemen - het is hier een slechte wereld en boven is het beter. Deze zielen voelen zich echter zo nodig op aarde, dat zij dat risico niet willen lopen. Ze gaan dus de eenzaamheid in waar zij niet gehoord kunnen worden door de mensen en ze doen niets anders dan voortdurend dat ene woord reproducieren op duizend verschillende manieren, totdat ze het gevoel hebben: nu heb ik de juiste vibratie te pakken. En dan herhalen ze het woord drie keer. Het verhaal gaat dan, dat als ze dat werkelijk goed doen, er bij hen ook een kleine opening komt achter in de schedel, waarin ze een rietje kunnen vastzetten. De techniek is hier wel zeer interessant.

Als een bepaald woord u bijzonder heeft ontroerd of een bepaalde kracht voor u heeft en u weet het niet uit te spreken, dan is het heel eenvoudig: u probeert het. U probeert het zolang, totdat u de voor u juiste invloed te pakken hebt. En nu denkt u: dat is voor mij goed, maar voor een ander niet. Neen. Zolang de basisklanken klanken zijn, die in de chakra's zijn vertegenwoordigd, is er zo weinig verschil in trillingsgetal tussen u en anderen, dat het voor u misschien iets sterker kan werken dan voor een ander, maar dat de ander de werking absoluut mede ondergaat. Dus: oefenen.

Heeft u eenmaal de klanken, dan wordt het vaak toch moeilijk, want u voelt zich als een idioot, als u alleen maar klanken staat uit te stoten. Dus dan gaat u zoeken naar een formulering, waarin een aantal van die klankbeelden worden samengebonden. Soms gaat dat niet in het Hollands, neem dan Duits of Latijn. Als je b.v. zegt: All Mighty God, Thou Who warst in heaven. Dan klinkt er iets in. U behoeft er ook niet bij te vertellen: ik hoorde het in het Engels en het deed me werkelijk wat. Herhaal het. Het is helemaal niet nodig, dat we voor een ander er een ritueel van maken. Het is belangrijk, dat we de juiste klanken uitstoten. Want - en dat vergeten de meeste mensen - de hele magie (dus ook dit deel: de klanken) is eigenlijk niets anders dan een vorm van natuurwetenschap en menskunde. Het is niet de kennis van het onbekende. Neen, het is de erkenning van hetgeen er in het bekende nog niet is geopenbaard; voor een groot deel ten minste.

Wat wij met die klanken doen, is dus eigenlijk een mechanisme. Het is niet een begaafdheid; het is een bekwaamheid. Het is niet iets, wat je moet worden gegeven; het is iets, wat je moet verwerven. En daarin zit geloof ik de moeilijkheid voor de meeste mensen met die klanken en incantaties.

Er zijn altijd eenvoudige aanwijzingen, als je wilt spreken met je hele hart. De gevoelswaarde, die in je leeft, betekent voor jou ook een stimulans voor bepaalde chakra's. Daardoor zul je dus geneigd zijn de bijbehorende resonanstoon ook te gebruiken. Je doet het allemaal onbewust, maar je draagt meer over.

Ten laatste moet u dan ook nog beseffen, dat het bij dit mechanisme ook heel belangrijk is eerst te kijken wat u wilt. Nu behoeft u niet bang te zijn, dat u door een bepaalde vervloeking dood valt. Heus, dat gebeurt niet. Of dat opeens uw hele huis instort, of dat een vleesetend plantje plotseling een grote mond uitstrekt en zegt: Ik heb geen ontbijt gehad, ik zal jouw wel nemen. Die fantastische dingen gebeuren heus niet. Maar als u ermee experimenteert, dan leert u zelf bepaalde klanken, die magisch zijn, doodgewoon magisch; en daardoor een soort mechanisme zijn geworden, waarmee u anderen kunt beïnvloeden.

Ik kan niet op de naam van de man komen, maar er is een spotliedje verschenen, Sammy genaamd, dat sterk afwijkt van de gebruikelijke formule voor wat men pop-art of topschlager noemt. Als u naar dat liedje luistert, dan zou het wel eens interessant zijn om na te gaan wat daar in zit.

U zult daarin een bepaald ritme vinden, nl.: 1, 1, 2, 3. Maar u zult er ook bepaalde klankherhalingen in vinden. Die klankherhaling loopt op

e, en en he, en die verder manipuleert met sa, ha en ma. En nu is het vreemde, je krijgt een liedje dat op zichzelf eigenlijk geen schlager had moeten worden, maar dat toch ergens de mensen beroert, doorgewoon de chakra's stimuleert en daardoor er een achtergrond aan geeft, die het anders misschien nooit zou hebben gehad. Ik neem dit nu als voorbeeld, omdat het in het onderwerp past en tamelijk recent is.

Kijk eens, wat met zo'n liedje wordt gedaan, dat zoudt u dus ook kunnen. Indien u in staat bent om de juiste klanken voort te brengen, dan kunt u misschien helemaal niet zingen en toch kunt u misschien een topschlager maken. Niet dat ik het u wil raden. Er is toch al zo weinig goede muziek..... Dat kunt u er dus mee doen.

Er zijn sleutels. Sleutels niet alleen psychologisch, maar eigenlijk zuiver lichamelijk, die een menselijk lichaam gewoon in beweging zetten; die bepaalde emoties wekken; die bepaalde gevoelens doen ontstaan. En alleen door klanken. Is het een wonder, dat er in de magie zoveel van klanken gebruik wordt gemaakt? Is het ook een wonder, dat men - overigens verkeerd - in vele kerken probeert nog iets van dit magisch geluid te bewaren? Maar ja, ze denken dat het aan de declamatietoon ligt, maar ze vergeten dat het aan de klank ligt.

U kunt het leren. U kunt er iets mee bereiken. Want klanken zijn belangrijk. Ze zijn een zeer belangrijk werktuig voor een ieder, die zich bezighoudt met het occulte, het magische en die voor zich of voor anderen een poort naar een andere wereld wil openen.

S L E U T E L S .

Er is een sleutel, die past op mijn hart.
Een sleutel, die mij doet opengaan
en dat verstaan
wat er leeft in 't Al.
Maar wie ben ik, dat ik zeggen zal,
hoe mij die sleutel wordt gebracht?

Er is een sleutel tot de macht,
tot krachten uit d'oneindigheid,
tot licht, dat niet slechts rond mij is,
maar dat mijn wezen voortgeleidt,
dat uit mij straalt en daalt op ieder,
op wie mijn wezen het lichte richt.

Maar hoe kan ik bepalen, hoe de goddelijke plicht bestaat
mij licht te geven?
Het licht is rond mij.
Ik moet aanvaarden.
Ik moet met het lichte leven.

Ik zoek de wijsheid.
In al, wat mensen hebben neergeschreven,
vind ik weer d'oneindigheid.
Maar hoe kan ik zeggen:

Zij alleen hebben waarheid mij gegeven,
zij hebben mij nog nooit misleid?

Een enkel woord misschien door God aan iemand gegeven,
zegt meer dan alle filosofie
over de waarheid van je eigen leven.

Zo je dan een sleutel zoekt
- zoekend vol vertrouwen -
moet je leren in jezelf een brug naarbuiten toe te bouwen;
een kracht te vinden, die jezelf omvaamt, God erkent
en toch voortkomt uit het eigen wezen.
Dan moet je zonder vrezen
de werkelijkheid begrijpen
en de waarheid ondergaan.

De waarheid van 't bestaan is wifeling, onevenwichtigheid.
Een mens, die - misleid zijnde - ook anderen misleidt,
in al zichzelf zoekt en zich op al wil wreken,
schijnt dwaas.

Toch kan uit deze tegenstrijdigheid
de waarheid spreken, zo gij beseft,
hoe zij in alle strijdigheid zichzelf openbaart.

Een sleutel is er altijd weer voor ieder, die haar zoekt.
Een sleutel is er altijd weer.
Niet netjes ingeboekt
of ingeblikt,
maar leven.... werkelijkheid:
een deel van het normale leven.
Want in 't Al heeft God ons steeds
de sleutel tot Zijn wezen en tot ons hoogste "ik" gegeven,
opdat wij waarlijk kunnen zijn:
mens en teven deel van God.

Maar zoeken wij onszelf te zijn ten koste van het lot,
dat het "ik" moet ondergaan,
wij zullen niet de sleutels zien
en de sleutels niet verstaan.

:--:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN.

Derde Les.

SOORTEN MENSEN.

Aan het einde van onze vorige les hebben we het een en ander opgemerkt over rassen, die later de Afrikaanse, Aziatische en mongoloïde rassen worden. En daarmee hebben we eigenlijk iets eigenaardigs verteld. We hebben nl. gezegd, dat er oorspronkelijk betrekkelijk weinig verschil tussen de mensen is geweest.

Er zijn grondrassen; en deze hebben alle de beschreven contacten met leidende geesten. Zij geven de mogelijkheid tot incarnatie, maar de ontwikkelingsmogelijkheid is ongeveer dezelfde.

Langzaam maar zeker ontstaat er een differentiatie. Wij zien bepaalde groepen mensen meer geschikt worden voor contacten met deze geest, andere voor gene entiteit. Om het in de termen van de z.g. kosmische stralen te zeggen: De laatste 3 kosmische stralen zijn een tijdlang buitengewoon belangrijk geweest. Voordien echter waren alle mensen afgestemd op de z.g. 4e straal of het witte licht. De mensheid evolueert nu wel verder, zodat we ook de eerste 3 stralen in actie zien komen als directe invloed voor de mens.

Er zijn dus 3 hoofdtypen. Deze drie hoofdtypen verschillen van elkaar niet alleen maar, zoals u misschien zou denken, door de huidskleur of de lichaamsbouw, maar vooral wel door bepaalde ontwikkelingen in het zenuwstelsel en in de hersenen.

We moeten een beetje begrip hebben voor deze materiële kwesties, als we ook de verhouding mens - geest in latere tijd willen kunnen overzien. En daarom begin ik maar met enkele kleine details, die tezamen toch wel een indruk kunnen geven van de verschillen, die mogelijk zijn.

Laten we eens denken aan b.v. het z.g. evenwicht der interne secreties. Dat wil zeggen, dat een aantal klierafscheidingen gezamenlijk de stofwisselingsprocessen, de reactiemogelijkheid, de groei e.d. van het lichaam bepalen. Daarbij zijn een groot aantal afscheidingen in het geding; in het geheel meer dan 70.

Nu wordt er door een heel klein dingetje, een erwtje a.h.w. dat in het achterhoofd zit (de hypophysis), alleen al 23 daarvan afgescheiden; daarvan zijn er - voor zover mij op het ogenblik bekend is - 16 ontdekt en onderzocht. Nu wordt door een kleine wijziging in die afscheidingen het karakter van een mens anders, zijn lichaamseigenschappen worden anders en daarmee voor een deel ook zijn vaardigheden.

Een vaardigheid is belangrijk. Een geest, die op aarde incarneert, wil met dat lichaam beleven, maar zij wil ook handelen. Het gaat niet alleen maar om de vage hoge waarden en krachten. Het gaat wel degelijk en zelfs uitdrukkelijk ook om datgene, wat je op aarde tot stand brengt, wat je bent en wat je voor anderen betekent. En dan kan een dergelijke kleine

afwijking dus van zeer groot belang worden.

Als wij uit de enkele mensen, waarin zo'n afwijking wat is gestabiliseerd, op den duur een soort ras of een gemeenschap krijgen, die als geheel deze kenmerken vertoont, dan is het logisch dat niet alleen geesten met een bepaalde bedoeling daarin incarneren, maar dat ook hogere entiteiten, die zich bij voorkeur bezighouden met het richting geven aan de geestelijke evolutie op aarde, zich daarmee bemoeien. Ook zij zien daar in bijzondere mogelijkheden.

Het denkbeeld van een uitverkiezing lijkt ons - gezien vanuit het Goddelijk - vaak een beetje onrechtvaardig, wat dwaas zelfs. Maar als we nu eens het Goddelijke buiten beschouwing laten en eens gaan denken in de richting van rasseneigenschappen en -kwaliteiten, dan zal er niet één enkel volk, maar dan zullen er vele volkeren (als groepen met speciale eigenschappen) uitverkoren kunnen zijn voor een bepaalde geestelijke ontwikkeling en voor een bepaalde taak. Wij zullen in de geschiedenis der mensen dergelijke uitverkiezingen heel dikwijls zien voorkomen. Op den duur doen zij zichzelf soms teniet.

Als wij eens denken aan b.v. het oude rijk, dat voor een groot gedeelte in de tegenwoordige Gobi heeft geleefd (een grote priesterbeschaaving), dan zien wij daar een zeer hoge cultuur van geestelijke en filosofische waarden, daarnaast een fantastisch aanvoelen van de landbouw (dus een verwant zijn aan het plantaardig leven), maar we zien ook een zekere zelfverheffing en zelfmiskening, waardoor die maatschappij zichzelf op den duur te gronde richt.

Als wij kijken naar het jodendom, dan zien wij - en dat is niet eens zo heel lang geleden - een conglomeraat van zwervende stammen en volken, die alle wel de semietische grondtrekken hebben, samenkomen en het volk met de stammen vormen. U zoudt het zelfs nog aannemelijk kunnen maken, dat die stammen in de verte misschien nog iets te maken hebben met de 12 zonen van Jakob, de broeders van Josef. Maar zeker ben je daar niet van. Het is heel waarschijnlijk, dat bepaalde volkeren één van die zonen als patroon, als beschermheilige hebben gekozen. Hun speciale kwaliteiten maken hen belangrijk.

Indien wij tegenwoordig de zuiver joodse stam nagaan, dan vinden we daarin nog eigenschappen terug, die in de rest van de mensheid veel minder voorkomen: o.a. het creatieve, het reproductieve talent voor kunst (componeren b.v. en vooral het beschrijvend componeren schijnt de joodse componisten gemakkelijker af te gaan dan andere componisten), bepaalde wijzen van studie, begrip voor het leven van de mens, maar ook inzicht in een bepaalde vorm van occultisme. Als we eens nagaan wie in de oude tijd de werkelijke kaballisten en alchemisten zijn, de wijzen en de beheersers der magie, dan komen we niet - zoals u zoudt denken - alleen in Egypte terecht. Neen. Wij zien dat de joden een eigen vorm van magie ontwikkelen; dat zij de stichters zijn van de kaballa; dat zij daarnaast de eersten zijn a.h.w., die vooral in Griekenland ernstig de alchemie bestuderen en die daarmee ook resultaten behalen. We kunnen zelfs zover gaan, dat gesteld mag worden:

De werkelijk goede doctoren in de tijd van 1100 - 1400 n. Chr. zijn allen van joodse origine. Zelfs in de landen, waar de joden worden vervolgd - als b.v. in Spanje - blijken de meest gezochte en de beste geneesheren van joodse bloede te zijn.

Dan kun je natuurlijk zeggen: Dat is allemaal onzin. Maar moet dat dan allemaal toeval zijn? Ik zou zeggen: er zijn alleen reeds op grond van dat interne evenwicht, dat zich in een bepaalde groep ontwikkelt, eigenschappen aanwezig, die andere hogere entiteiten aantrekken als beschermer en die ook de incarnatiegroep mede bepalen.

Maar we zijn er nog niet. Want wat zien wij in het begin van de mensheid? We zien in die mensheid - en dan moeten we terugdenken aan de z.g.

2e periode (er zijn in totaal 3 perioden) van het keizerrijk Mû - telepathisch vermogen. Dit vermogen blijkt een orgaan te zijn, dat in de voorhoofdshersenlobben zetelt. Bij heel veel groepen is het tamelijk klein. Er is dan ook geen sprake van een werkelijk telepathisch vermogen; dus van een bewust of onbewust waarnemen van de omgeving buiten het zintuiglijke om. Maar als we nu eens kijken naar mensen, welke die primitiviteit, die ongetwijfeld ook Mû heeft gekenmerkt, bewaard hebben tot in deze moderne dagen, dan komen wij tot de eigenaardige conclusie, dat wij onder de pigmeëën, de z.g. bosjesmannen en zoeloe's, de bewoners van Nieuw-Guinea, de oorspronkelijke bewoners van Australië, mensen vinden bij wie telepathie een bijna vanzelfsprekend iets is, bij wie het "ruiken" - zoals zij het dan noemen - van wild, van water, van mensen op afstanden tot 2 à 300 km normaal is. Als wij daar eens rekening mee houden, dan kunnen we zeggen: Er is in de hersenen ook aan aantal afwijkende ontwikkelingen mogelijk.

Sommige van die ontwikkelingen leggen de nadruk op het redelijk denken; dus aan het beredeneringsvermogen. In andere gevallen vinden wij een ontzettend sterk geheugen. In Abessinië b.v. leeft er op het ogenblik nog een man, die u zijn afstamming kan opsommen tot vóór de tijd van koning Salomo. Het eigenaardige is, dat hij daarbij vele feiten vermeldt, die historisch absoluut controleerbaar en juist zijn. Toch heeft de man nooit leren lezen en het is niet waarschijnlijk, dat iemand hem de geschiedenis van zijn volk en van Egypte heeft geleerd. Maar de man doet het.

Kijk, dit is dus ook een geheugen, waardoor het verleden kan worden gefixeerd, zodat het heden een voortdurende aanvulling is van het verleden. Dat geeft dan weer een andere stijl van denken en van leven.

Er zijn mensen, bij wie we vooral in de kleine hersenen bepaalde functies versterkt vinden en deze dan blijken te realiseren als een versterking en een beheersing van de stroom in het eigen zenuwstelsel. Deze mensen hebben een enorm grote lichaamsbeheersing, maar daarnaast zijn ze vaak in staat lichaamskracht of levenskracht aan anderen over te dragen. Ook van deze soort vindt men bepaalde groeperingen, die hierin sterk zijn. Men vindt hoofdzakelijk in India en ook in Pakistan hele streken, waar de mensen deze speciale eigenschap voor beheersing bezitten.

Dus afwijkingen in de opbouw van de hersenen, die schijnbaar onbelangrijk zijn en die misschien alleen maar een verplaatsing van een paar millimeter van het een of ander centrum schijnen uit te maken, kunnen van voldoende belang zijn om de mogelijkheden van de mens op aarde te wijzigen. En ook daar is voor de geest een zekere preferentie geschapen.

De ene geest wil juist leven uit het verleden; en die zal dus iemand met een mnemonische begaafdheid zoeken. Een andere zoekt het juist in de redelijkheid, in het scherpe materialistische, technische denken. Die heeft met geheugen niet veel op, maar wel met redeneringsvermogen. Hij wil samenhangen doorgronden. Die kiest dus weer een andere groep. Maar als incarnerende geesten zo'n groep kunnen kiezen, dan zal het u ook duidelijk zijn, dat wederom van bovenaf, van de grote geesten, die zich wel met de schepping bezighouden maar die niet incarneren, er belangstelling zal zijn voor deze specifieke eigenschappen. En dat houdt in, dat - naarmate de mensheid ouder wordt en het aantal mensen toeneemt - er dus ook een groter aantal verschillende groepen ontstaat.

Men is geneigd die eigenschappen aan een bepaald ras toe te kennen. Dat is begrijpelijk in deze tijd, omdat men nu eenmaal bij blanken b.v. heel weinig hoort van spoorzoekers; mensen, die telepathisch aanvoelen waar ze op af moeten gaan. De moderne maatschappij onderdrukt dit echter. Er is geen noodzaak. Integendeel, het is vaak niet eens wenselijk, dat men dit doet. Dus mogen we aannemen, dat dit talent ook in de westerse wereld bij velen aanwezig is. Maar onderdrukt, niet gebruikt.

Wat lichaamsbeheersing betreft, als we zien wat sommige moderne atleten tot stand brengen, dan mogen we toch wel even ons hoedje afnemen. En dan moeten we toegeven, dat deze mensen vaak een lichaamsbeheersing hebben, die niet alleen maar aangeleerd kan zijn. Er moet primair een beheersingsmogelijkheid zijn. We behoeven hen niet alleen te zoeken in India. We kunnen hen ook zoeken bij de een of andere Amerikaanse universiteit, waar op de campus het een of ander mannetje is, dat met weinig training al fantastische dingen doet door....zijn lichaamsbeheersing.

Wat het geheugen betreft, ach, ik noem nu niet de geletterden. Er zijn echter mensen met een practisch fotografisch geheugen, b.v. in het Pentagon. Mensen, die één keer een blad bekijken met één vluchtige blik en die je later alles woord voor woord kunnen herhalen. Men denkt dan, dat dit training is; maar ook daar ligt principieel een begaafdheid. We mogen deze groeperingen dus nooit beschouwen als rassen. Het zijn menselijke ontwikkelingen, die onder alle rassen kunnen voorkomen, ofschoon bepaalde rassen waarschijnlijk meer van dezelfde variant bevatten dan andere.

Als we dit nu begrijpen, kunnen we even teruggaan naar het verleden en kijken wat er eigenlijk is gebeurd.

De mens leeft in een wereld, die op z'n minst genomen gewelddadig is. Niet alleen zien we overal de sauriërs ronddolen, maar ook de enorme roofdieren van het verleden. Denkt u eens aan de sabeltandtijger, de mammoth, de wolhuidrhinoceros. Denk aan al die eigenaardige dieren, die er in die dagen hebben geleefd. Daar is de mens machteloos. En in zijn machteloosheid zou hij nooit tot een verdere ontwikkeling zijn gekomen, indien hij niet geleid was.

Het leven ontwikkelt zich, zeker. Maar bij de insecten was primair een behoefte tot samenwerking aanwezig. Niet zo sterk georganiseerd als op het ogenblik een mierenkolonie of een bijenkorf, maar er was een sterke behoefte aan onderling contact. Die was er bij de mens in principe niet. De mens was oorspronkelijk een wezen, dat alleen met zijn familie of met de buitgemaakte slaven rondtrok. De eerste groepen mensen op aarde zijn gezelschappen van 4, 5 à 6 mensen en misschien nog 3 of 4 kinderen. Maar in die gewelddadige wereld heeft men niet genoeg aan zichzelf; en dus roept men het onbekende aan.

Nu moet u niet denken, dat ik u hier weer het een en ander ga vertellen over fetisjisme en sjamanisme, ofschoon die dingen natuurlijk mede met het totem-idee, met de erkenning van de taboe een grote rol hebben gespeeld. Het is voor ons in dit samenstel niet belangrijk. Wel belangrijk is, dat de mens zich gaat richten op het onbekende. De mens maakt zich dus receptief voor het onbekende. En door die receptiviteit vooral is het voor de hogere geesten (de groeps- en rassengeesten, als we het zo eens mogen noemen) mogelijk om de mens te leiden.

Er ontstaan dan perioden, waarin een uiterst eigenaardig gedrag kenbaar wordt, waarbij men midden in een strijd tussen twee van dergelijke groepen (meestal ging het om een jachtbuit of om het bezit van een bepaalde grot of jachtgebied) de strijd staakt en tot een overeenkomst geraakt.

De groepen worden groter. De gezelschappen beginnen zo langzamerhand 15 tot 20 mannen te tellen plus de nodige vrouwen en kinderen. En daarmee is eigenlijk de eerste voorwaarde geschapen voor een menselijke samenleving.

De gevoeligheid van de mens is niet alleen meer de gevoeligheid voor de jachtbuit. Neen, het wordt de gevoeligheid voor de medemens. Stel u dat nu niet voor als erg fijnzinnig. Ook de vroege Atlantiërs, die deze groeperingen al tot een soort volks- althans een stambestel hebben gemaakt,

zijn niet fijngevoelig volgens de hedendaagse normen. Maar zij kennen elkaar. En dit erkennen gaat veel verder, dan u zich dat nu kunt voorstellen.

Er is een vorm van telepathie. Nogmaals, bij de een beter dan bij de ander ontwikkeld. Maar als iemand iets zegt, dan luister je niet naar zijn woorden; je luistert a.h.w. naar de gedachtensfeer, die hij uitstraalt. Men besluit, of iemand waarheid of onwaarheid spreekt niet door de logica van zijn verklaringen na te gaan, maar door aan te voelen in hoeverre hij er zelf in gelooft of niet.

Zo ontstaat de eerste hechtere samenleving en zien we voor het eerst de primitieve mens gezamenlijk als in een team jagend optreden. Voor het eerst gaan mensen hun leven wagen om medemensen te redden van de vele grote, gevaarlijke verscheurende dieren van die oertijd. Voor het eerst ook ontstaat er een wat vage uitwisseling, meestal door middel van toverformules en tovenaars, waarbij gegevens worden verstrekt omtrent overstromingen of vulkanische uitbarstingen. Het wordt niet als zodanig omschreven, maar het gevaar en de aard van het gevaar worden uitgestraald door degenen, die het ervaren en door anderen opgevangen.

De mensheid stelt zich in deze tijd op ongeveer hetzelfde niveau als b.v. een groep horzels. De vergelijking is niet vleidend, doch een horzel is iemand, die op zichzelf opereert, maar die toch een gemeenschapscontact heeft en door een soort telepathie met die gemeenschap in verbinding staat, hulp uit de gemeenschap kan ontvangen en ook gegevens uit de gemeenschap ontvangt of die aan de gemeenschap doorgeeft.

De insecten hebben zich inmiddels meer georganiseerd en het idee van vrije wil en persoonlijke ontwikkeling is bij hen nu weggefallen.

In de mensenmaatschappij ontwikkelt zich het recht van de sterkste; en dat is een heel wat eigenaardiger situatie. Want er is nu een tegenwicht geschapen voor een al te grote normalisatie en een al te grote onderwerping. Er is altijd een element van verzet. Men zou kunnen zeggen, dat de mens eigenlijk zeer dualistisch is in zijn instelling. Indien een dergelijk dualisme is ontstaan, dan is er ook een evenwicht dat kan worden gehanteerd. Wij hebben dan niet te maken met een vaste gedragsregel; we hebben te maken met wisselende evenwichten. Een geest kan daarmee beter iets doen dan met een vaste, ingeroeste regel, die alleen kan worden verlaten ten koste van de geestelijke gezondheid.

De mens wordt voor de geest steeds belangrijker, niet alleen als volledige incarnatiemogelijkheid, maar ook als een gemakkelijk te plooiën en te leiden gemeenschap op aarde. En daar beginnen dan eigenlijk de curieuze ontwikkelingen, waarin de geest een rol speelt.

Ik heb - naar ik meen - in de vorige lessen al aangestipt, dat er sprake is - zelfs nog in deze periode - van concrete contacten met groepsbescherm- en vooroudergeesten of hoe men dit verder noemt. Ze verschijnen vaak als een lichtschijnsel of als een verandering van vorm in een stuk materie. Men heeft er contacten mee en men ontvangt reële en controleerbare boodschappen.

Het contact met deze godenwereld is echter niet voor alle mensen gelijk. Hier begint de specialisatie; en door die specialisatie ontstaan er verschillende rassen. Niet de rassen van vandaag. Maar als we een java-mens (?) vergelijken met homo pekinensis, dan zien wij dat er toch een afwijking van type is. Beiden zijn inderdaad wat platschedeliger dan de hedendaagse mens. Beiden hebben een scherpere aangezichtshelling. Maar er is een verschil in herseninhoud, om maar eens wat te noemen, en een verschil in breedte. Het is jammer genoeg niet te controleren, omdat men niet voldoende overblijfselen uit het verre verleden heeft. Maar op grond hiervan zouden we kunnen zeggen: Er zijn verschillende typen mensen. Bewijsbaar is het niet. Neemt u nu maar van mij aan, dat het zo geweest is.

Deze verschillende typen mensen trekken dan naar andere omgevingen, want de eigen kwaliteiten en mogelijkheden scheppen een preferentie voor een bepaald milieu. De een voelt zich beter thuis in de buurt van bergen, de ander in het bos. De mensen van Mû zijn oorspronkelijk hoofdzakelijk bosbewoners geweest. De zwervende stammen, de steppe-bewoners, hebben lichamelijk veel voor. Hun lichamelijke ontwikkeling is veel groter. Zij lopen eerder rechtop en hebben een scherpere zintuiglijke ontwikkeling. Zij zijn ogen- en orenmensen. De mensen, die in het woud leven, zijn neusmensen, zij snuffelen meer. Als je dat alles begrijpt, dan zeg je: Het is logisch; het gaat een andere kant uit.

Een beschermgeest kan niet beide groepen tegelijk beschermen en leiden. Er ontstaat dus een splitsing; en deze wordt steeds verder voortgezet, totdat er op een gegeven ogenblik hier op aarde - zo globaal genomen - een 60 verschillende rassen zijn. Dat zijn allemaal gelijk-levende rassen. Ze verschillen in grootte, in vorm, in hersencapaciteit, in de ontwikkeling van de hersenen, in evenwicht, in gevoeligheid van zenuwstelsel en in nog heel veel andere dingen.

Nu moet er worden uitgezocht wie het beste is. Maar geen van die rassen is het beste. Er is geen enkel van die rassen in staat om zonder een grote sprong een verstandelijke ontwikkeling door te maken, waardoor de mens helemaal onafhankelijk komt te staan.

Om het nu maar weer eens te zeggen met een bekende term in gedachten: De Atlantiër kan niet een zuiver oerras zijn. Hij is een mengras. Dit blijkt ook uit de geschiedenis, want Atlantis is een kolonie van Mû; en door de vermenging met de bewoners van de eilanden plus die van het Noord-Afrikaanse en Zuid-Europese vasteland ontstaat eigenlijk het nieuwe ras: het ras van de Atlantische heersers.

De rassenvermenging gaat een rol spelen; en daarin treden er een aantal mutaties op. Sommige daarvan zijn absoluut niet levensvatbaar, andere daarentegen zijn voor de geest zowel als incarnatiedoel als ook om leiding en vorm te geven wel zeer interessant. Wij kunnen nu spreken van homo sapiens.

Maar homo sapiens, die de wereld betreedt, is niet een algemeen ras, integendeel. Homo sapiens is in feite het resultaat van een reeks kruisingsproducten, die onderling zeer sterk verschillen, maar die qua verstandelijke capaciteit één ding gemeen hebben: hun geheugencapaciteit is aanmerkelijk groter dan in het verleden en vrijer toegankelijk.

In de oudheid bestaat er ook geheugen. Bij de Atlantiërs b.v. vinden wij nog de z.g. leraren, die soms priesters zijn, soms slaven. Zij citeren iets uit het geheugen, dat qua omvang de encyclopedie Britannica gelijk komt. Zij hebben echter altijd een startwoord nodig. Wanneer hun één woord uit het geheugen wordt gegeven, gaan zij automatisch verder. Maar zonder het startwoord kunnen zij niets. Zij kunnen niet een aantal bladzijden a.h.w. overslaan om een volgend punt aan te snijden, dat bij de vraag past. Zij moeten alle tussenliggende tekst ook verwerken.

Homo sapiens doet dit niet meer. Die is niet meer gebonden aan een vaste geheugenketen. Hij kan sprongen maken in die geheugenketen. Het geheugen is a.h.w. op alle punten vrij toegankelijk. Dit betekent, dat referentie aan het verleden voor de geest gemakkelijker wordt en meer direct kan worden toegepast op het heden.

Misschien lijkt u dat onbelangrijk. Maar stelt u zich nu eens voor, dat u op straat in een eigenaardige verkeerssituatie staat en dat u een analogie te vinden niet alleen vanaf uw kinderjaren moet nagaan wat er allemaal aan verkeerssituaties is geweest, maar ook wat u geleerd hebt, wat u gegeten hebt, enz. U zult begrijpen, dat u ten onder zoudt zijn gegaan aan het verkeersongeluk, voordat u de juiste handeling had gevonden. U zoudt alleen instinctief kunnen reageren. Maar die instincten zouden niet alleen door uw innerlijk, maar ook door een leidende kracht daarbui-

ten worden bepaald.

De mens kan nu zelfstandig en onmiddellijk de referentiewaarde vinden en reageren. Er ontstaat een onafhankelijkheid, die door sommigen als een heel grote zegepraal wordt gevierd. Het is wat men noemt: de instinct-onafhankelijkheid t.a.v. de gedragsnorm. Deze omvat niet alleen de seksualiteit, die tot op dat moment voor de mensheid eigenlijk een driftkwesitie was, geregeld door invloeden van buitenaf, maar ook het trekpatroon.

De jacht had een vast patroon van verplaatsing, van het volgen van bepaalde dieren. Nu is dat niet meer zo. Het idee van voorraadvorming komt nu alleen voor de persoon in kwestie. De stam heeft misschien zekere reserves gevormd (een instinctdrang), maar de mens voor zich heeft nooit het begrip gehad om een eigen voorraad te vergaren, om iets eigen bezit te noemen. Het bezitsbesef ontstaat nu. Dat is overigens de aanleiding tot de eerste oorlog van de z.g. vorsten (er waren er in de 1e Atlantische periode ongeveer 40), die vochten om grondgebied, maar ook om voorraden, om betere posities, om bezit.

De mensheid gaat verder en de geest, die haar vergezeld, ziet steeds grotere mogelijkheden om in de mens een bepaald deel van haar geestelijke behoefte te vervullen. Op dit punt wil ik nog even verdergaan.

Wat is de behoefte van een geest? Misschien het toetsen van eigen denkbeelden, het concretiseren van eigen innerlijk besef of het op de proef stellen van eigen vermoeden. Maar er is meer. Het is het zoeken naar verbondenheid, naar een emphatisch bestaan, waarin a.h.w. licht en duister met elkaar verenigd worden, zodat een concrete erkenning van het bestaan buiten het "ik" mogelijk wordt; een vollediger erkenning.

De geest heeft echter een eigen karakter. Zij heeft een ontwikkeling, die verschilt van de ontwikkeling van andere geesten. Zij heeft uit zich geest voortgebracht. Kleinere geest, natuurlijk. Maar die grote geest zal ook in de delen van haarzelf, die geprojecteerd zijn, nooit zichzelf helemaal kunnen terugvinden. Nu wordt het mogelijk om het "ik" weer kunstmatig te construeren. En dat geschiedt door het beschermen van de incarnatiemogelijkheid voor de minder-bewuste geesten en het vormen van de gemeenschap volgens eigen voorstelling, eigen denken.

In de geschiedenis der mensheid vinden we steeds weer heel eigenaardige godsvoorstellingen. Als u denkt aan b.v. de tempelwachters in India en in Indonesië, aan de sfinxen, de gevleugelde wachters van Syrië, die een teken bij de poorten waren, aan al die eigenaardige diergoden en vreemde demonen, dan moeten wij ons toch wel realiseren, dat die voorstellingen een achtergrond moeten hebben. Het is niet alleen maar de angst-droom van een mens. Het is een eigenschapsbesef.

De vroege goden zijn heel vaak niets anders dan een weergave van het innerlijk, 'n ten dele telepathisch ontvangen contact met die entiteiten, die als leiders of beschermers optreden. En als wij in de mythologie de eigenaardige onrechtvaardigheden zien die goden begaan, als we hen aan de ene kant zwakker en wellustiger zien dan de mens en het andere ogenblik onmetelijk machtig, dan zeggen we: Dat moet fantasie zijn.

Maar is dat wel zo? Zou een geest, die op een bepaald punt ver is gevorderd, zich op een ander gebied niet juist verzinken in wat voor de mens het lagere, zelfs het minderwaardige kan zijn om zo zich bewust te worden van zijn eigen mogelijkheden? Neen, de geesten, die zich bezighouden met een bepaalde groep, zijn velen. En elk van hen is een wezen, dat door dit deelnemen aan de stoffelijke ontwikkeling een zekere onevenwichtigheid krijgt. Het is niet meer het oude "ik", want het neemt steeds nieuwe ervaringen en nieuwe krachten op. Maar het kan deze nog niet evenwichtig in zich verwerken. Er ontstaan dus vele onevenwichtige groeps- en groepsgeleide-geesten; en dezen op hun beurt bewerkstelligen een steeds grotere differentiatie van gedrag, van zeden en leefwijzen bij de verschil-

lende groepen mensen.

Omdat homo sapiens zich vrijmaakt van de algehele natuurwetten en zijn ritmen bepaalt volgen zijn eigen wezen, maakt hij zich ook meer vrij van de direct scheppende krachten (de vormgevende krachten), die de natuur op aarde in balans brengen en houden.

Kleinere geesten krijgen een grotere heerschappij. En zo ontstaat er een strijdigheid. Aan de ene kant hebben wij de al-overkoepelende natuur; aan de andere kant hebben wij wezens als de mens en ook enkele andere rassen en soorten, die zich op de een of andere manier daar wat buiten stellen. Zij, die zich daar buiten stellen en die niet aan de oorspronkelijke wet helemaal vasthouden, worden het brandpunt voor geesten of entiteiten, die niet meer in de materie behoeven te incarneren, maar die wel behoefte hebben aan een uiting in de materie.

Als we naar de Druïden kijken - om niet te ver van huis te gaan - dan ontdekken we een zeer eigenaardige verering voor de mistletoe. En als we nagaan waarom, dan zien we dat wij hier te maken hebben met een parasiet: een wezen, dat zich niet meer afhankelijk stelt van de aarde, maar dat a.h.w. plundert bij andere, die uit de aarde worden verzadigd. En daardoor staat de mistletoe dus ergens buiten de norm.

Dan hebben we ook de heilig eik, waarin de mistletoe leeft. De eik, die in de aarde wortelt, die het milieu weergeeft; de mistletoe, waarin de godenkrachten kunnen spreken, die het mirakel doen, die de natuurwet tijdelijk opheffen.

Op duizend-en-één wijze vinden wij eigenlijk hetzelfde. De mens en de geest gelijkelijk zoeken naar de exceptie, het buiten de norm liggende, om juist daarin de juiste mutatie tot stand te brengen.

Zodra homo sapiens het overwicht op deze wereld begint te krijgen (hij leeft natuurlijk een tijdlang gelijktijdig met nog andere mensenrassen), blijkt dat hij ook aan een zeer sterke differentiatie onderworpen is. Al lijkt het ras een geheel, wij zien het uiteenvallen in afzonderlijke gedragspatronen. Maar ook de gevoelswaarden verschillen sterk. U kunt het misschien nu nog nagaan.

Indien u een Hollander met zijn gevoeligheid zet tegenover b.v. een Rus met zijn gevoeligheden, dan ziet u dat er bij de Rus aan de ene kant een hardheid is, waarvoor u even terugschrikt en aan de andere kant een romantische sentimentaliteit, een gevoelszwakte, die een Hollander zich eenvoudig niet kan voorstellen. Dat zijn twee verschillende werelden. Een Rus en een Turk hebben wat dat betreft weer veel overeenkomst. Maar vergelijk die nu samen eens met een Indiër van een der Indische stammen, dan zult u zien dat de Indiër in vele opzichten weer veel abstracter denkt dan de Hollander en de Rus. Maar hij heeft ook iets anders: hij is in zijn gedrag ergens natuurlijker en kan gemakkelijker een order accepteren, zonder zich eraan te onderwerpen. Dat is weer een totaal andere manier van reactie.

U denkt, dat dat alleen aan de volkeren ligt en aan de manier waarop ze opgroeien. Neen. Dat ligt nu juist aan de wijze, waarop de mensen worden gevormd. Want er zijn vele soorten mensen.

In een wereld zo vol mensen als de uwe zijn die verschillen niet meer zo sprekend. Je bent te veel elkanders buur; het milieu begint in elkaar over te vloeien. Wat echter blijft bestaan is de afzonderlijke begaafdheid en ook de afzonderlijke gevoeligheid. Zo zullen wij zien, dat er niet alleen op geestelijke, maar ook op stoffelijke en op mentale impulsen door verschillende groepen mensen anders wordt gereageerd. En wij zien vooral, dat het onmogelijk is geworden een eigenschap alleen aan een bepaald volk of ras toe te schrijven. Ze komt overal voor.

Daarom kunnen wij de soorten mensen van deze tijd het best onderverdelen in de groepen, die zich aan de grote stralen of hoofdkleuren onderwerpen. Dat is a.h.w. hun voornaamste omschrijving. Wij kunnen dan ook aan-

nemen, dat binnen elke hoofdontwikkeling een aantal uitvallende waarden - het zijn er meestal een 20 à 22 - weer afzonderlijke gradaties binnen zo'n straal zijn. En elke gradatie heeft een aparte groep entiteiten, die zich daarmee in het bijzonder bezighoudt. Behoort men gezamenlijk tot een bepaalde hoofdkleur, dan kan worden gezegd, dat onderling begrip mogelijk is. Tussen twee verschillende kleuren is dat meestal niet geheel mogelijk; maar dat betekent nog niet dat men dezelfde geestelijk invloeden ondergaat, dat men dezelfde capaciteiten heeft.

Binnen de kleur of straal vinden wij dus - laten we voor de eenvoud zeggen - 21 verschillende groepen, die elk andere eigenschappen hebben, een andere drang tot ontwikkeling, een andere geestelijke achtergrond en die toch elkaar voldoende kunnen begrijpen om elkaar aan te vullen. Op grond hiervan kan worden gezegd:

In de moderne wereld zijn er 7 hoofdsorten van mensen, die in feite onderling weinig reëel innerlijk contact kunnen hebben en die elk in zich een soort maatschappij vormen door een groot aantal verschillende talenten, die echter dan bij een volledig begrip en in een samenwerking kunnen leiden tot een volledige manifestatie van de krachten, die in de straal of de kleur zijn gelegen.

:--:

HET ONTSTAAN DER ESOTERIE.

Esoterie is de erkenning van de innerlijke mens. De erkenning van de innerlijke mens is direct gereleerd met het vermogen van de mens om zichzelf te beschouwen als deel van zijn omgeving. We zouden dus kunnen zeggen, dat de esoterie eigenlijk ontstaat op het ogenblik, dat de mens zich bewust wordt van zijn plaatsing in de wereld. Er is het bewustzijn van eigen betekenis voor de wereld nodig om te kunnen weten wat men innerlijk is.

Maar de innerlijke wereld bevat zeer vele symbolen en zeer vele toestanden, die niet te omschrijven zijn met zuiver stoffelijke beelden en symbolen. Dus komt men al zeer snel tot het gebruik van velerlei vormen, die eigenlijk niet aan de werkelijkheid ontleend zijn, maar voor een groot deel de weergave zijn van het wensleven van de mens.

De eerste esoterici zijn dan ook dromers. Zij zijn een eigenaardige kruising tussen profeten, auguren en filosofen. Innerlijk is de mens in zijn denken iets exceptioneels. Deze uitzonderlijkheid van de mens kan alleen worden verklaard door zijn verbondenheid met de vele krachten, die er in de natuur optreden. Daarom tracht men de relatie te vinden van het "ik" met al datgene, wat er in de natuur leeft; en zolang men de hele natuur als beziëld beschouwt, is het logisch, dat het "ik" zijn relatie zoekt met een wereld van goden en demonen.

Zelfs in deze tijd treffen wij in de esoterie nog zeer veel aan, dat is afgeleid van deze primitieve voorstellingen van het ego. Ook nu nog spreken wij van de dwaaltuinen van het "ik", een soort labyrinth, waarin de mens verloren kan gaan. Wij spreken van de eigenaardige tuinen, die doen denken aan datgene, wat wij b.v. in de Duizend-en-één Nacht van Arabië terugvinden: de tuin van Alladin. Alle beelden, die tezamen ontstaan, hebben echter één doel: Het doel om wijsheid te geven.

Uit dit eerste esoterisch streven ontstaat na verloop van tijd de eerste werkelijke school, die wij over het algemeen de Isis-school noemen. Zij heeft deze naam gekregen, omdat ze zich baseert op de natuur en de natuurkrachten. De volgelingen van deze Isis-cultus zijn niet de latere Isis-vereerders van Egypte. Maar ook voor hen is de maan-gekroonde godin het symbool van de bewustwording. De gehele wereld met alle daarin samenspelende krachten brengt de mens tot de realisatie van zijn verbondenheid met deze natuur. Hij is zelf deel van Isis. Hij is deel van datgene, wat uitrijst boven de aarde en uitgrijpt naar de lichtende maan, die het symbool is van de kleine hemel, waarin men de godheid wel kan aanschouwen, maar nog niet de godheid volledig zal kunnen volgen.

Uit de Isis-cultus komt langzaam maar zeker het meer rituele geloof. Er ontstaan een groot aantal riten, die in vele gevallen voor de moderne mens minder aanvaardbaar zijn. Er ontstaat een groot aantal bijzondere gezangen en gebeden en op den duur zelfs een vaste methode voor concentratie en contemplatie.

De oude eigenschappen, die de mens allang verloren zou hebben, spelen in deze eerste scholen een grote rol. De telepathen van voorheen treden weer op. De drievlakkige pyramiden, bedekt met gepolijste steen en later zelfs met zilver, zijn als concentratiepunt slechts de symbolen van het geloof, dat de mens uit zijn lichaam kan treden en dat hij buiten zijn stoffelijk lichaam het geheel der natuur kan kennen en waarnemen.

Men maakt de grote glazen bollen van een zeer troebel, groenachtig glas, waarin door magische bezweringen de kracht van een andere wereld wordt gelegd. Zij worden de kijkgaten naar andere sferen; en men betreedt daarmee zowel de aarde als de hemelsferen. Het is een eigenaardig denken en geloof en het resultaat doet eerder denken aan magie en zelfs aan beginnende wetenschap dan aan datgene, wat in uw tijd nog onder esoterie wordt verstaan.

Naarmate echter de mens verdergaat, beseft hij meer van zijn wereld. Meer en meer sluit hij de goden uit zijn bestaan en verbant hen naar hoge bergtoppen of zelfs naar werelden, die door mensen niet kunnen worden betreden. Zo komt het ogenblik, dat de relatie mens - God een uitzonderlijke gaat worden. De mogelijkheid om die God te bereiken is: uitgaan van jezelf en zo ingaan tot de godheid.

Dit geschiedt, zo gelooft men, bij de dood. En aangezien de dood voor een ieder het middel tot contact is met de godheid en de goddelijke wetten, ontstaan hieruit de verschillende dodenboeken, de voorstellingen van Bardo en onderwereld en ook de denkbeelden omtrent een hemelsgerecht. De wereld der mensen wordt super-geïmposeerd op die der goden. De goden krijgen een steeds menselijker gestalte. Hierdoor zijn ze voor de mensen gemakkelijker bereikbaar, maar gelijktijdig worden zij ook onzuiverder als middel om het Eeuwige te bereiken.

Dan komt er een tijd, waarin de mens langzaam maar zeker zijn eigen wereld gaat overwinnen. Hij is zozeer meester geworden van de materie, hij acht zich zo ver verheven boven alle leven, dat voor hem innerlijk geen weg meer tot de goden is te vinden, die kan worden voorgesteld door eenvoudige menselijke beelden. De abstractie doet haar intrede.

De abstracte scholen, die zelfs reeds in Griekenland bestaan, ondervinden hevige concurrentie van scholen, die nog het oude procédé van beleving, emotie en eventuele uittreding toepassen. De filosofen winnen; want menigeen is bang voor belevingen. Belevingen binden te zeer de persoonlijkheid. Zo gaat men langzamerhand de gehele wereld van de geest en daarmee het esoterisch streven losmaken van het normaal menselijk bestaan.

Er wordt dan een filosofie opgebouwd, waarin men de wereld der goden precies omschrijft, waarin het Koninkrijk der Hemelen en ook de hel worden gedefiniëerd, met alle indelingen, de namen van de vorsten, de generaals

en de uitvoerende organen. Maar daarmee komt de mens niet verder, want innerlijk vindt hij in verband met deze namen niets. Het zijn nog steeds emoties, gevoelens. En dan zoekt hij een systeem, waardoor hij zich aan de redelijkheid van eigen bestaan kan ontworstelen.

De grote loges ontstaan; en de mens zoekt via de loge zich in zijn persoonlijke ontwikkeling vrij te maken van de wereld, die hem beheerst. Zo wordt zijn loge-bestaan feitelijk een verzet tegen de wereld, waarin hij leeft en daarmee een erkenning van de grote macht en de grote werkelijkheid van de wereld, waaraan hij ten slotte toch onderworpen blijft. Spreken wij van de ontwikkeling van de mens, dan kunnen wij dus ook spreken van de parallelle ontwikkeling der esoterie.

De massa is in het begin belangrijk. Het is de massale beleving, die zelfs nog het grote bad aan het begin van de inwijdingscyclus in Griekenland en bij de grote plechtigheden instelt. Het is nog steeds de gemeenschap, die in loges (zelfs nog als in die van Cagliostro) de mensen samendwingt tot een bepaald gedragspatroon, waarbij ze zichzelf volledig prijsgeven en vergeten. Maar ze erkennen daardoor de macht van de wereld buiten hen. Door verschillend te willen zijn verwerpen zij hun werkelijkheid en daarmee verliezen zij hun punt van uitgang.

De werkelijke esoterie moet gebaseerd zijn op het persoonlijk leven, op alle contacten en verbindingen, die je hebt met dat leven. Want alleen zo kun je de wereld van engelen en goden waarlijk erkennen en betreden. Slechts zo kun je in jezelf de meer eeuwige elementen ontdekken, erkennen en beleven, die het werkelijk belangrijke van het bestaan uitmaken.

U zult zich waarschijnlijk afvragen, of de esoterie een vooruitgang is of niet. Welaan, in het begin van de mensheid kwamen de goden of de engelen - hoe u ze ook noemen wilt - tot de mens. De lichtende gestalten, die neerdaalden op de altaren, de vreemde schimmen en schaduwen, die zich tijdens nachtelijke plechtigheden vertoonden, de stemmen die klonken uit de nacht, waren niet alleen priesterbedrog. Er was een realiteit, een geestelijke realiteit, die zich op aarde openbaarde.

De esotericus zoekt deze realiteit terug te vinden. En wat dit betreft, zoekt men slechts het oude te herwinnen. Maar daar staat tegenover dat, wat eens de massa zonder eigen besef trachtte af te dwingen en te beleven, door de esotericus in en uit zichzelf wordt beleefd en afgedwongen. En in die zin is het een stap verder naar de geestelijke vrijheid. Want in hetgeen u leert over de ontwikkeling van het leven op aarde, zult u ontdekken, dat het leven steeds meer tracht de banden los te maken, die het in te sterke mate binden aan een bepaalde gemeenschap of een bepaalde omgeving.

Welaan, dit vrijworden van de wetten en van de omgeving der natuur, dat de mens tot het bij uitstek geschikte doel van incarnatie heeft gemaakt voor vele geesten, kan voor de geest zelve worden doorgevoerd via de esoterie. Een geest, die vrij is geworden van al hetgeen haar milieu haar oplegt, die voor zich God vindt en die niet wacht tot God of de engel tot haar komt, maar die tot die engel of tot God kan gaan, heeft ook bepaalde geestelijke wetten overwonnen.

Men kan de stromingen van de kosmos, de werkingen van de vele sferen en krachten in het Al niet veranderen, maar men kan er aan onderworpen zijn zonder het te beseffen. En men kan bewust, als een vaardig zeeman stromingen kiezen om zijn reis zo gemakkelijk en zo snel mogelijk te doen verlopen, om zo een doel te bereiken, dat men zelf te voren heeft vastgesteld.

Dit is dan de ontwikkeling van de esoterie. Een geschiedenis, die begint op het ogenblik, dat de mens voor het eerst beseft dat hij niet alleen een omgeving rond zich heeft, die op hem invloed uitoefent, maar dat hij zelf ook zijn stempel op zijn omgeving kan drukken en drukt.

Het is begonnen in de tijd, dat de mens beseftte dat je onafhankelijk kunt zijn van bepaalde instincten en de wetten der natuur, indien je meester bent van jezelf en als je je eigen besluiten neemt. En het zal voortgaan tot het ogenblik, dat de mens zichzelf heeft vrijgemaakt van vele instinctieve en geleide gebeurtenissen en belevingen, die zijn geest betreffen. Want eerst de geest, die in volle vrijheid tot haar God kan gaan en Hem kan aanvaarden, zal zichzelf waarlijk erkennen en zal de goddelijke werkelijkheid ondergaan.

-:-

DE ONTMOETING.

Eenzaamheid. Eindeloos zwart, waarin het "ik" als een lichte stip doolt en verdrinkt in duister. Droom van verbondenheid, die steeds verbroken wordt, omdat het licht van het "ik" zich niet kan weerkaatsen in het duister, dat het al absorbeert. Verlatenheid en hopeloosheid, waarin dromen sterven en illusies vergruizeld worden. En dan daarin een licht. Een enkel licht, dat een antwoord schijnt te zijn; en men meent daarin zichzelf te erkennen.

Men stormt naar dat licht om in de ontmoeting voor het eerst zichzelf bewust te zijn in een wereld, die nietig lijkt. Maar men zoekt in de ander zichzelf; daarom is de ontmoeting nutteloos en nietig. Want het andere is niet het "ik". Het beeld, dat men erin dacht te zien, is een drogbeeld. Het licht verdwijnt...en de duisternis pulseert eindeloos voort.

Dan komt er weer een licht en weer één. En het antwoord is nog steeds: Dit ben ik niet. Het is alles illusie. Tot het ogenblik komt, dat ik een licht zie en mijzelf afvraag: Ben ik misschien ergens aan dit licht gelijk?

Indien ik niet mijzelf zoek in het andere, maar het andere zoek in mijzelf, dan is er plotseling geen afstand meer. Dan is er geen doel dat tijdelijk verenigt, of een denkbeeld dat tijdelijk wordt uitgewisseld; er is een versmelting.

Één licht staat in een eindeloze ruimte van zwart, die al absorbeert. Maar het licht is niet eenzaam. Het heeft in de ontmoeting met de ander zichzelf gevonden. Het heeft zichzelf gevonden en kan zichzelf niet meer verliezen. De eindeloosheid van een eeuwige ruimte is gevuld met het besef van bestaan.

En wanneer alle zielen gestorven zijn en alle verschijnselen uitgeblust, pulseert een dergelijke vonk voort. En ziet, uit het besef van het ware "ik", wordt de ontmoeting tot een schepping en de twee-eenheid openbaart zich. Het wordt licht; en in het licht ontstaan hemel en aarde.

En zo ontstaat de Geest, die waart over al het geschapene en baart uit Zich de drie-eenheid. En uit de drie-eenheid openbaart zich de volheid van het bestaan, totdat - vermoed - het licht zichzelf dooft in duister, wetend: ik ben eeuwig en onverwoestbaar; en de schepping mede dooft.

Maar misschien is er ook dan een licht, dat blijft branden in het duister, totdat het leert het andere in zichzelf te erkennen en zo in de ware ontmoeting van leven de schepping te hernieuwen.

:--:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JANUARI 1967.

PRACTISCH OCCULTISME

Communicatie

Persoonlijkheidsprojectie

Onmogelijkheden

Fantasie

Kosmos

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

De zeven Stralen

De psychische werking v.d. zeven Stralen

Onmogelijk

Nummer 4.

12e jaargang.

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

Very faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

Very faint, illegible text in the upper right quadrant.

A single line of very faint, illegible text in the center of the page.

Very faint, illegible text in the lower left quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text in the lower right quadrant.

Very faint, illegible text at the bottom center of the page.

Very faint, illegible text at the bottom of the page.

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK VII.

C O M M U N I C A T I E .

Als wij spreken, dan brengen wij via trillingen een begrip over aan een ander mens. Maar wij brengen meer over. Het is b.v. niet goed mogelijk de emotie van een spreker weer te geven in het geschreven woord. Zelfs met de vele z.g. leestekens kan men eenvoudig niet overbrengen welke emotionele achtergrond de woorden heeft geladen. Er zijn nu een aantal klanken en klank-combinaties, die bij deze communicatie een heel eigenaardige rol spelen.

Misschien heeft u wel eens de strijdkreet gehoord, die langs vele Amerikaanse baseball-velden pleegt te galmen. Dat is: Ra! Ra! Ra! Als ik deze klank uitstoot en ik doe dat met voldoende intensiteit en volume, dan zult u daardoor - zonder dat de klank zelf enige betekenis heeft - een eigenaardig gevoel krijgen in de omgeving van de zonnevlecht. Dat is begrijpelijk, want "ra" is de sleutelklank, die nu eenmaal dit centrum beheerst. Ik wil misschien een lager centrum aanspreken en daarvoor kan ik de klank "va" gebruiken. Ik kan ook gaan naar "ha" en "ya". Al deze klanken op zichzelf betekenisloos. resoneren in een van de chakra's (een van de lotussen, zoals men wel zegt). waarin de levenskracht zelf t.o.v. de buitenwereld een bijzonder uitwisselingsproces heeft.

Het is zeer belangrijk, dat wij die communicatie en daarbij ook deze eigenaardigheden van overdracht van sfeer en gevoelens overwegen en dat wij proberen daarvan iets te begrijpen. Juist door de overdracht van de achtergrond van de in woorden of gedachten bevatte ideeën zijn wij nl. in staat om andere mensen onze innerlijke wereld met haar eigen waarden en wetten te doen delen.

In het practisch occultisme kennen wij verschijnselen als b.v. suggestie en hypnose. Hier is er echter sprake van een wilsoplegging, van eenzijdigheid. Indien er sprake is van communicatie, dan is er een wederkerig erkennen van een wereld, die mogelijkerwijze van de realiteit en van de daarin logisch kenbare waarden aanmerkelijk verschilt.

De logische waarden van de materiële wereld zijn niet bepalend voor de innerlijke wereld van de mens en evenmin voor zijn reacties. De voorstelling, die ik mij maak, bepaalt mijn reacties. En ofschoon die reacties zullen plaatsvinden in een reële wereld, kunnen zij mij daarin vele mogelijkheden en grotere kansen geven. Zij kunnen mij daarbij ook op velerlei wijzen hinderen en beletten een doel te bereiken.

Een bekend voorbeeld is de man, die dronken is of slaapwandelt en -menende dat hij zich op een brede verkeersweg bevindt - door een smalle dakgoot loopt. Wat een ander bij waakbewustzijn (dus bij volledig besef) niet zou gelukken, gelukt hem. Hij wandelt erover, alsof er niets aan de hand is. Niet alleen dat hij het element vrees heeft uitgeschakeld; neen,

meer nog: hij heeft een zekerheid, die hij normalerwijze alleen op de begane grond zou bezitten.

Indien het nu niet nodig is om door een goot te lopen, hoog boven de grond, dan heeft het ook geen zin een methode uit te vinden, waarmee wij een dergelijke toer zouden kunnen volbrengen. Laat ons dan gewoon op de begane grond blijven. Maar het kan noodzakelijk zijn over een dergelijke smalle weg te gaan; b.v. een touwhangbrug, die over een smal, maar diep ravijn hangt met een kolkende rivier erin. Op dat ogenblik moeten wij leren over te schakelen op een ander beeld. Denk u een ander beeld en probeer deze gedachte uit te drukken. Breng haar door woorden en vooral door klanken, dus door de overtuiging waarmee u zich gedraagt en tegenover andere uit, naar voren. Dan wordt zelfs de meest summiere brug, gemaakt van een enkele liaan, voor u tot een brede verkeersweg. U kunt daar dan zonder gevaar overheen gaan met allen, die u volgen. Erkent u het gevaar en laat u de angst daarvoor meespreken, dan ontstaat de aarzeling. Het gevaar wordt in de ogen van allen groter en ongevallen zijn bijna niet te vermijden.

Met dit eenvoudige voorbeeld geloof ik, dat ik u reeds een van de grondbeginselen heb duidelijk gemaakt: het beginsel van het super-imposeren van een aanvaardbare noodzakelijke werkelijkheid op de realiteit; en wel zodanig, dat de daadbehoefte daarin gelijk loopt. Dit laatste is noodzakelijk.

Als ik droom dat ik kan vliegen, zal ik dat nooit kunnen volbrengen. Maar als ik droom dat ik over een brede weg loop, terwijl ik mij in feite op een smalle weg bevind, dan zal ik op de smalle weg de zekerheid hebben, die mij anders zou ontbreken.

Velen denken dat occultisme alleen inhoudt: het zoeken naar het buitengewone. Maar praktisch occultisme is juist: gebruik maken van de normale noodzaken en mogelijkheden; echter met behoud van het begrip voor de innerlijke krachten, mogelijkheden en werkelijkheden.

Er zijn in de mens een aantal krachtbronnen aanwezig. Men geeft daaraan verschillende namen. Men spreekt daarover wel eens als het kundalinivuur e.d. In feite is dit een zenuwstroom, zich bewegend langs de ruggegraat, waaromheen een soort krachtveld, een verdichting van de aura ontstaat, die in zich dan weer een zekere beweging, een soort verstrengeling kent. Indien ik die kracht versterk, versterk ik evenzeer de totale kracht van het zenuwstelsel. Verzwak ik die kracht, dan verzwak ik eveneens de kracht van het zenuwstelsel. Heb ik dus meer zenuwkracht nodig (geen spierkracht, die kan ik mij niet zonder meer aanmeten, maar zenuwkracht), dan zal ik dit kundalinivuur of slangenvuur dus op de juiste wijze in mij moeten wekken. Ik zal de inductie van mijn aura, die ik door mijn geest kan beheersen, moeten laten terugwerken op het zenuwstelsel. Ik kan dan lichamelijk meer verwerken, meer verdragen en meer doen dan onder normale omstandigheden. Er is dus niet alleen een probleem van communicatie tussen mens en mens; er is ook een probleem van communicatie tussen het stoffelijk reële deel van uw persoonlijkheid en het voor u toch wat irreële geestelijke deel van uw persoonlijkheid.

Deze communicatie bestaat uit voorstelling. Als ik mij iets voorstel, dan maak ik daarvan een geestelijke werkelijkheid. Indien de geestelijke werkelijkheid, die ik mij voorstel, voldoende punten van overeenstemming heeft met mijn wezen, dan zal mijn geestelijk wezen daardoor worden beïnvloed. Mijn stoffelijk wezen kan echter deze geestelijke werkelijkheid niet aanvaarden. Zij ligt te ver weg; zij is niet bruikbaar. Indien echter dat, wat ik als geestelijke werkelijkheid ook stoffelijk op dit moment projecteer (dat is belangrijk: op dit moment), bruikbaar en aanvaardbaar is, dan zal ik wat geestelijk is opgebouwd kunnen overdragen als een kracht (dus een vermogen tot handelen) aan de materie.

U ziet, dat het belangrijk is, dat wij gelijke waarden hebben.

Tussen mensen, zoals uit de klank-voorbeelden wel blijkt, is dat vooral de hoofdtrillingswaarde, die in elk menselijk zenuwstelsel ongeveer gelijk is en daarmee ook de bestemmende vibraties voor elk cha- kra afzonderlijk. Voor de overdracht van geest naar materie is het voor- al de aanvaardbaarheid. Het moet gelijkwaardig zijn. Indien in een voor- stellingswereld en in een reële wereld één punt geheel gelijkwaardig is, dan is een overdracht van alle krachten in de geestelijke wereld naar de materie mogelijk. Begrijp goed, dat dit niet betekent, dat de geestelijke voorstellingswereld nu ook stoffelijk wordt gerealiseerd. Maar er is een kracht, waarmee meer kan worden gedaan dan anders.

Er is natuurlijk ook over magie met u gesproken. En vele mensen den- ken dat magie iets is, waarmee je hokus-pokus uit niets iets maakt. Dat bestaat niet. Het principe van de magie is de omvorming van waarden; van het een naar het ander. Dat is wat in de chemie gebeurt. En het komt in het dagelijks leven regelmatig voor. Als u in huis een transformator heeft, waarmee u stroom van 110 of 220 volt omzet in stroom van laat ons zeggen 16 of 18 volt, dan verandert u ook iets. U verandert een waarde.

Waardeverandering is de essentie van de magie. Waardeverandering mogelijk maken is nu de essentiële betekenis van communicatie. Communica- tie heeft altijd ten doel, wanneer wij haar in het occulte gebruiken, om een bestaande toestand zodanig te verstoren, dat een zoveel mogelijk door ons bepaalde en geleide verandering van waarde tot stand komt. Dat kan in onszelf zijn en dat kan ook in een ander plaatsvinden. In alle geval- len moet worden gesteld: Waar geen verandering optreedt, daar is ook geen werking van magisch of occult standpunt mogelijk.

Nu kom ik nog even terug op de kwestie van klanken.

Wij kennen allen de vele incantaties (u noemt ze soms ook gebeden), waarmee men zich richt tot een godheid of tot een hogere kracht. Kunnen wij met woorden, met klanken, een geest of een kracht in verschij- ning doen treden? Kunnen wij ons wezen in verbinding stellen met een gees- telijk wezen van hoge orde alleen door woorden? Kijk, ook dit probleem van communicatie is - in occulte zin althans - eenvoudig.

Als ik een incantatie uitspreek, dan wordt hierdoor in mij een klank voortgebracht. Deze klank heeft bepaalde sleutelvibraties. Deze vibraties zullen in de omgeving de daarvoor ontvankelijke voorwerpen en eventueel ook delen van de atmosfeer in een bijzonder heftige beroering brengen. Dit is stoffelijk misschien niet zonder meer kenbaar, maar het is aanwe- zig. De vibratie heeft veel gemeen met de emotie, die ik uitstraal. Mijn gebed, mijn incantatie, is niet de ledige formule. Zij is het dragend medium, waardoor ik mijzelf en de omgeving afstem voor wat er in mijn ge- voelsinhoud aanwezig is.

De gevoelsinhoud, geënt op de draaggolf van de geschapen juiste trillingen en condities, kan doordringen in andere sferen. Zij kan daar misschien geen grote demonen zonder meer dwingen te verschijnen; daarvoor is er meer nodig. Ze kan misschien niet de hoogste kracht van alle leven onmiddellijk in resonans met uw eigen wezen brengen - u zoudt dat trouwens niet eens kunnen verdragen - maar u kunt in die richting werken. U kunt de communicatie krijgen met de godheid. U kunt de mentale verbinding krij- gen met de demon, met de overgegene of met wie u wilt. En daarmee heb ik dan een verbinding tot stand gebracht.

Maar verbindingen op zich hebben alleen zin, indien daarmee een doel wordt nagestreefd. De meeste mensen vergeten, dat communicatie slechts zin heeft, indien er werkelijk een waarde wordt overgedragen. Een ledig gebed, een bezwering om te zien of het gaat, is waardeloos. Meer nog, zij is gevaarlijk. Woorden spreken, zonder dat daar een betekenis achter zit, is vermoeiend en gelijktijdig gevaarlijk. Zij scheppen verantwoordelijkheden

en situaties, die u niet kunt overzien. Communicatie moet dus gericht zijn. En daarvoor gelden dan enkele regels, die ik wil trachten kort te formuleren.

1. Geluidscommunicatie bevat behalve woord-inhoud ook emotionele inhoud. De emotionele overdracht is - occult gezien - het belangrijkste, aangezien hierdoor een gezamenlijke afstemming kan worden verkregen.
2. Communicatie tussen eigen geestelijk "ik" en stoffelijk "ik" kan alleen daar bestaan, waar in de denkwereld en in de erkende realiteit tenminste één punt identiek is. Vanuit dit punt kan een gelijkheid van afstemming worden bereikt en zal een overdracht van krachten mogelijk zijn. Het is echter niet mogelijk de geestelijk voorgestelde waarden zonder meer in de materie te realiseren, of omgekeerd.
3. Tussen mens en geest berust de communicatie op afstemming plus projectie. De afstemming wordt mede bereikt door klanken of eventueel gebaren en ritmen, zodat het "ik" volledig is gericht in de eerste plaats op zijn doel en in de tweede plaats op de emotie, waardoor de harmonie wordt bereikt met een geestelijke sfeer of met een deel daarvan. Op grond hiervan kan een contact worden bereikt en zal - zij het in beperkte mate - een overdracht van kracht uit de geest of uit de sfeer aan de mens in zijn geest zowel als op den duur ook in zijn stof mogelijk zijn.
4. Alle pogingen tot communicatie, die geen ernstig overwogen en gericht doel hebben, zijn gevaarlijk. Zij kunnen leiden tot onvoorziene consequenties, betekenen een verspilling van krachten en doen - occult gezien - in het leven van de geest zowel als in de stof verschijnselen optreden, die slechts met grote moeite zouden kunnen worden overwonnen.

-:-

HOOFDSTUK VIII.

PERSOONLIJKHEIDSPROJECTIE.

Een persoonlijkheid kan zichzelf projecteren op het moment, dat de scherp gedefinieerde persoonlijkheid kan worden uitgestraald. Waar geen zelfkennis is of als deze onvolledig of verkeerd is, wordt deze ook zodanig aan de buitenwereld overgedragen. U zult begrijpen, dat een dergelijke overdracht steeds onvoorziene gevolgen heeft. En daarom geldt wel Ten eerste: Indien ik wil werken met persoonlijkheidsprojectie, moet ik een redelijke mate van eerlijke zelfkennis bezitten. Heb ik deze echter, dan zal het mij mogelijk zijn mijn persoonlijkheid dominerend tot mijn omgeving te wenden.

Ten tweede: Alles, wat niet actief is, is door zijn rust en op het moment van zijn rust ondergeschikt aan datgene, wat actief is. Zelfs zwakke krachten, die actief zijn, zullen op het moment van hun actie sterker zijn dan grotere vermogens, die in rust zijn. Zij zullen door hun actie dan ook kunnen bepalen op welke wijze hetgeen zich in rust bevindt in actie zal komen. Degeen, die bepaalt welke actie wordt uitgevoerd, is in feite de meester.

Als u met mensen of met geesten te maken heeft en u weet wie u bent en wat u wilt en u wijdt elk gebaar, elke gedachte, elk woord mede hieraan, dan legt u uw eigen wezen a.h.w. aan anderen op.

Men meent wel eens, dat persoonlijkheidsprojectie alleen mogelijk is door middel van woorden en veel gebaren. Iemand, die innerlijk een beeld van zichzelf heeft en dit met grote scherpheid weet uit te drukken, zal zijn persoonlijkheid zelfs reeds kunnen opleggen aan een gezelschap, dat zich van zijn aanwezigheid op dat moment nog niet eens bewust is. Er is hier dus een grote mogelijkheid om onszelf door te zetten en zeker wanneer het ook de geest betreft - om een selectie mogelijk te maken uit de geestelijke krachten, die met ons eventueel in verbinding zouden willen of kunnen treden.

Wij zullen nu nagaan wat noodzakelijk is om deze projectie scherp en gericht te doen plaatsvinden. En dan moeten we allereerst zeggen:

- a. Een voortdurende projectie van de persoonlijkheid kan wel instinctief maar niet bewust geschieden. Zij zal daarom voor hetgeen men bewust wil bereiken geen betekenis hebben.
- b. Alle projectie van de persoonlijkheid dient bewust te gebeuren, zo wij meester willen zijn over de daaruit voortkomende resultaten.

Indien ik mij geestelijk en lichamelijk instel, daarbij rekening houdende met de werkelijke waarden van mijn wezen, zo kan ik mij elk willekeurig doel stellen. Hierdoor zal ik in staat zijn een ieder, die niet zelf even intens bewust actief is, te dwingen tot het tijdelijk beschouwen of aanvaarden van mijn doel. Hiertoe begin ik mij natuurlijk geestelijk te richten - aannemende dat ik zelfkennis heb.

Geestelijk richten is een proces van ontspanning van het lichaam. Het lichaam wordt ontspannen. Er wordt een voorstellingswereld opgebouwd, waarin het "ik" wordt erkend plus de acties en noodzaken, die door het "ik" beseft zijn. Als dit beeld geheel en scherp in ons gevormd is, zullen wij - dit beeld zoveel mogelijk behoudende - overgaan tot actie. Onze toestand van rust wordt dan verbroken. Elke beweging die wij maken, elk geluid dat wij uitbrengen, ja, elk richten van onze aandacht brengt nu het in ons aanwezige beeld over aan de wereld. In die wereld zullen er bepaalde delen zijn, die ons niet kunnen aanvaarden. Zij zullen over het algemeen worden afgestoten en zich dus van ons pad verwijderen. Dat er weerstand wordt opgeroepen, geschiedt slechts zelden; en alleen dan, indien in de daadvoorstelling een element van agressie kenbaar aanwezig is. Datgene, wat harmonisch met ons is, erkent dit streven voor het zijne en voegt zijn krachten bij de onze. Dit betekent een versterking van geestelijk en lichamelijk vermogen; lichamelijk door de samenwerking, geestelijk door de harmonie.

Datgene, wat niet actief is (dus geen beeld van zichzelf heeft en geen besluit heeft genomen), wordt - zij het tijdelijk - door ons meegesleept in de richting van ons denken. Het komt tenminste tot een geestelijk beleven van ons standpunt; daarnaast vaak tot een mentaal beschouwen van ons standpunt en een instinctieve reactie, die in overeenstemming is met ons meer stoffelijk streven.

Hebben wij dit eenmaal bereikt, dan zullen wij onze projectie moeten staken. Het voortzetten van de projectie van dit "ik", zijn wensen en inzichten op de wereld impliceert het toenemen van steeds grotere ressentimenten en weerstanden. En daaruit zal ik geestelijk en lichamelijk grote moeilijkheden en schokken kunnen verkrijgen. Indien ik echter slechts volhoud, totdat ik een erkenning heb afgedwongen en niet verder, zal deze erkenning het feit van mijn bestaan en streven hebben verankerd in al wat er in geest en stof rond mij aanwezig is. Er kan dan door de wereld rond mij een eigen houding worden bepaald. Deze houding maakt het mij mogelijk te zien wat mijn juiste weg van streven is, wat mijn juiste mogelijkheden

op dit moment zijn. Het doet mij daarnaast erkennen op welke wijze ik voor mijn wereld de grootste betekenis kan hebben. Ik heb dus een vergroting van zelfkennis, een bevordering van eigen juiste activiteit in geestelijke en stoffelijke wereld. Daarnaast heb ik een duidelijk beeld verkregen van al datgene, wat mijn tegenstander is.

Wie zijn persoonlijkheid projecteert, mag nimmer uitgaan van het denkbeeld, dat er vijanden zijn. Indien ik mijn persoonlijkheid projecteer en ik probeer daarbij het kwaad te bestrijden, dan zal ik daarmee a priori elk - dus ook nog niet actief - kwaad tot uiting brengen, want er moet een reactie komen.

Een persoonlijkheidsprojectie dient altijd alleen gericht te zijn op positieve bestrevingen, op de positieve punten van het leven, op de positieve erkenningen van de geest. Dit zal u duidelijk zijn. Want stel, dat u hier zit met 400 mensen. Die 400 mensen willen allen gelukkig zijn. Maar er is een groot aantal van hen, die dat geluk alleen op een bepaalde wijze wil benaderen. Indien u nu dus opvattingen, die dat geluk uws inziens onmogelijk maakt, gaat bestrijden, dan heeft u de kans dat van die 400 mensen er 350 tegen u zijn. Dat is misschien geen volledig bewuste kracht, maar geestelijk is het een behoorlijk grote potentie. Het betekent verder stoffelijk een belemmering. Want die mensen, die eerst passief waren, worden nu actief. Ze gaan zich ook meer stoffelijk tegen u verzetten. Indien u uitgaat van "geluk" en u bouwt het positieve beeld van geluk op zonder de belemmeringen te erkennen, dan zal bij de meesten van hen een harmonie mogelijk zijn. U krijgt dan misschien 350 mensen mee. U heeft een geestelijke kracht, een sfeer geschapen, waarin uw wil - langzaam maar zeker versterkt misschien door het meer bewuste willen van velen in die gemeenschap - in staat is alle geestelijke invloed van anderen eenvoudig terzijde te schuiven. Doordat er harmonie bestaat (een bevestiging), zal ook het gevaar voor b.v. lichamelijk geweld of voor verkeerde stoffelijke handelingen in veel mindere mate aanwezig zijn.

Veel van hetgeen men massa-hysterie en volksmennerij noemt is op persoonlijkheidsprojectie gebaseerd. Wij weten hoe gevaarlijk het kan zijn, wanneer een mens zijn wensdroom als werkelijkheid aan de mensheid oplegt. Hij kan daardoor hele revoluties ontketenen. Het komende jaar zal dat ongetwijfeld aantonen. Maar als die mens uitgaat van zichzelf zoals hij zichzelf kent of van zijn wereld zoals hij die meent te kennen, als hij dus eerlijk is in zijn projectie, dan zal het resultaat nooit negatief zijn. Het blijft positief.

U vraagt zich misschien af, of er bij de persoonlijkheidsprojectie krachten worden voortgebracht, die u reeds kent of die nog niet genoemd zijn. Ik noem ze kort op.

1. Door de geestelijke ontspanning en concentratie wordt het totaal van de mentale wereld ingeschakeld en gericht. Daarnaast wordt de wereld van levenskracht eveneens grotendeels gebundeld en gericht, ongeveer voor $3/4$. De beelden, die er in de astrale wereld ontstaan, zijn voor u een bevestiging, zodat uw astrale wereld de volledige weerkaatsing is van uw geestelijk streven.
2. In uw lichaam zullen door de verschillende lichamen (waaronder vooral het levenslichaam) stimuli worden gegeven, die - uitgaande van de aura - doordringen tot in het zenuwstelsel en de verschillende klieren en die daarmede uw lichaam in de juiste conditie brengen om a.h.w. verder te gaan; om waar te maken wat u in uw persoonlijkheid als juist heeft erkend. Op het ogenblik, dat u een leugen gebruikt, is het mogelijk dat het geestelijk proces zich nog wel afspeelt, maar dan worden de stimuli voor de stof helemaal verkeerd en krijgt u dus averechtse resultaten. U wilt b.v. sterk worden en in plaats daarvan krijgt u de slappe lach. Dergelijke resultaten moeten wij voorkomen. Daarom: absolute eerlijkheid!

3. Dan spreken we heel vaak ook nog in dit verband van de goddelijke kracht. Dat is natuurlijk een naam en meer niet. Als ik mijn persoonlijkheid eerlijk en oprecht projecteer, dan geef ik dus mijn waarheid weer. Mijn streven is ook een deel van mijn waarheid. Waar-zijn wil zeggen: harmonisch-zijn met de totaliteit van de schepping, voor zover je daarvan deel uitmaakt. Want je eigen waarheid is deel van de kosmische waarheid. Het betekent, dat eventueel traag toegevoerde kosmische krachten door de harmonie minder worden geremd. De toevóer van kosmische krachten kan inderdaad groter worden en wij zien dan dat de geestelijke en daardoor ook de lichamelijke potentie hoger ligt dan de norm. De goddelijke krachten werken dus - zij het alleen in voorgaande zin - met ons mee.

Als wij nu het vorige en dithoofdstuk samen nemen (de communicatie en de projectie van de persoonlijkheid), dan hebben we dus het middel gevonden om één te zijn met de wereld.

Eén-zijn met de wereld is in het occultisme wel een heel belangrijke bereiking. Want de wereld is de bron van alle levende krachten. Ze wordt in de oudheid ~~verpersoonlijkt~~ door vele goden en godinnen. Maar zij kan ook worden omschreven als een samenstel van velden, potenties en chemische processen. Hoe wij dit ook doen, eenheid met de aarde wil zeggen, dat de totaliteit van haar velden, haar potenties en haar chemische reacties met ons in verband staat.

Ik hoef mijn persoonlijkheid toch niet alleen maar op de volksmassa te projecteren. Als ik voldoende mogelijkheid vind om mij aan de wereld rond mij kenbaar te maken, kan ik tegen het vuur zeggen: Ik wens geen oxygenatieproces aan mijn cellenweefsels. En dan ga ik ongedeerd door de vlammen. U kunt tegen het water zeggen: Verhoog uw oppervlaktespanning, totdat het in staat is het gewicht van mijn wezen te dragen. En het water bevriest a.h.w. onder uw voeten en draagt u. Dit zijn geen wonderen. Het zijn uitzonderlijke gebeurtenissen, inderdaad. In het occultisme hoort men daarvan, maar meer als een legende dan als een werkelijkheid.

Maar waarom zouden wij alleen blijven stilstaan bij hetgeen mensen mogelijk noemen? Wanneer ik mij in mijn ware persoonlijkheid aan de aarde kan mededelen, dan zal de aarde op de eigenschappen van mijn ware persoonlijkheid reageren en zij zal zich voegen naar de behoeften daarvan, omdat de mens t.o.v. de delen van de aarde actief is, terwijl de aarde - gezien haar veel tragere reactietijden voor denkprocessen - passief is. Ik krijg een aanpassing, die zowel het weer kan omvatten als misschien het opbloeien van een plant of het ontluiken van een bloem. Ik ben meester over de situatie.

Dit meesterschap wordt natuurlijk door weinigen geheel bereikt. En degenen, die het bereiken, zullen maar zelden de noodzaak zien om dergelijke "wonderen" te doen. Maar dat neemt niet weg, dat het vermogen om onze persoonlijkheid te projecteren in wat de z.g. dode materie of een lagere levensvorm is, voor ons van groot belang kan zijn. Al is het maar, dat de slang ons niet bijt en de tijger ons niet verscheurt. Al is het maar, dat de boom, die ons schaduw geeft, niet verdort maar weelderig groeit.

Als wij uitgaan van onze werkelijke persoonlijkheid, dan kunnen wij ook iets geven, wat blijvend is. Elke illusie, die wij bij die projectie zonder meer krijgen, vergaat zodra ons denken ophoudt. Onze werkelijke persoonlijkheid is een constante; zij blijft bestaan. En dat wil zeggen, dat de door haar tot stand gebrachte resonanties - ook als geen bewuste wil of gedachte daarmee verbonden is - een zeer lange tijd ongewijzigd kunnen voortbestaan en dat wil eveneens zeggen, dat wij een blijvende beïnvloeding van ons milieu tot stand kunnen brengen.

-:-

ONMOGELIJKHEDEN.

Als ik leef, heb ik mijn beperkingen. Als ik in de stof leef, zijn die beperkingen groter dan in de geest. Er bestaan dus voor mij een aantal dingen, die niet mogelijk zijn. Maar het "onmogelijk zijn" der dingen is afhankelijk van de erkenning van mijn huidige status als de voor mij enig bepalende. Zolang ik erken, dat ik als mens in de materie gebonden ben, is het dwaasheid te verwachten dat ik zal kunnen vliegen. Zodra ik erken, dat de materie slechts een deel is van vele andere voertuigen en dat er daarin wel voertuigen bestaan, die zouden kunnen vliegen, is het misschien mogelijk de capaciteit van een van mijn andere voertuigen uit te breiden tot het stoffelijke en zal ik leviteren.

Hieruit blijkt een probleem, dat men in het praktisch occultisme steeds weer tegenkomt: "Het is onmogelijk. Ik wil het wel proberen, maar ik kan het eigenlijk niet geloven." Of: "Ik geloof het wel, maar zou dat voor mij nu wel waar zijn."

Mijn lieve vrienden, alle dingen zijn principieel mogelijk; dat zult u mij toegeven. Als ik aanneem, dat een groot gedeelte voor mij onmogelijk is, dan stel ik daarmee dat ik in het geheel zeer beperkt ben; en toch ben ik deel van dat geheel. Ik heb niet altijd alleen mijn eigen mogelijkheden nodig. Ik kan ook de mogelijkheden van anderen gebruiken.

Als een voerman behoefte heeft aan smeedwerk, dan gaat hij naar de smid. Deze kan hem helpen. Doordat de voerman de smid tot arbeid kan bewegen, kan men zeggen dat hij - wat het resultaat betreft - in feite kan smeden. Dit is wel een zeer spitsvondige redenering, ik geef het toe. Maar waarom zou dit geestelijk niet gelden?

Ik heb natuurlijk mijn beperkingen. En als ik mij redelijk erken voor wat ik ben, dan weet ik dat ook. Maar ik weet ook, dat ik kan werken met en voor een ander. Dat betekent dat elke capaciteit, die ergens ter wereld of ergens in de kosmos aanwezig is, qua resultaat de mijne kan zijn, indien ik bereid ben daar de prijs tegenover te stellen. De onmogelijkheid ligt niet in de bereiking. De onmogelijkheid ligt in het offer, dat wij niet kunnen brengen.

Dit moet u ook zien als een essentieel deel van alle occultisme. Als u geesten oproept, dan brengt u een offer. Als u iets van God vraagt, dan belooft u een offertje te brengen. Als u hoge geesten wilt ontmoeten, ontzegt u zich bepaalde voeding (reiniging); in feite een offer, een prijs die u betaalt.

Wanneer wij het Al bezien, dan zijn er eigenschappen en mogelijkheden, waardoor wij ons voor dit Al aanvaardbaar kunnen maken. Wij moeten dan niet denken in de termen van de zilverstukken, die de voerman aan de smid geeft. Want ten slotte is aanvaardbaarheid in de kosmos iets anders. Aanvaardbaarheid is niet alleen gelegen in de eigenschappen, die je bezit en in datgene, wat kunt geven. Het is deels ook dat, wat je in jezelf tijdelijk onderdrukt. De wijze, waarop je dus de ander reflecteert. Aanvaardbaarheid is in zekere zin harmonie, waarbij de delen in het "ik", die minder harmonisch of disharmonisch zouden zijn, worden onderdrukt - tijdelijk of voorgoed - of eenvoudig worden vernietigd.

Ik heb het hele Al met alle krachten rond mij. Wat voor mij niet mogelijk is, is voor een ander wel mogelijk. De christenen zeggen: "voor God zijn alle dingen mogelijk." Als voor God alle dingen mogelijk zijn, zijn ze ook voor mij mogelijk. Want indien ik opga in God, zo zal Hij datgene, wat voor mij belangrijk is, waar maken. Er is geen onmogelijkheid.

Wilt u aan practisch occultisme doen, dan moet u dus afstand doen van het begrip "onmogelijk". U moet zeggen: Alle dingen eisen hun tijd, hun voorbereiding en eventueel hun prijs. Dat is waar. Maar onmogelijk is niets. Door deze erkenning voorop te stellen, haart u jezelf in te prenten, totdat het eigenlijk een gewoonte is geworden zo te reageren - ook als het u zelf betreft, want voor anderen zeg je die dingen gemakkelijker dan voor jezelf - kun je het punt bereiken, waarop je werkelijk het schijnbaar onmogelijke, het voor anderen onmogelijke, gaat waar maken.

Het occultisme is niet het doen geschieden van spectaculaire wonderen. Nogmaals, het is doodgewoon waar maken wat een ander niet mogelijk achtte. Het is werken met krachten of middelen, waarvan de ander misschien het bestaan nog wel kan beseffen, maar waarvan hij die uitwerking niet verwacht. Het occultisme is het onverwachte; niet het onmogelijke.

Wil men aan practisch occultisme doen, dan moet men uitgaan van het standpunt, dat alle dingen mogelijk zijn. En dan moet men ook bereid zijn om, indien iets onmogelijk lijkt en toch noodzakelijk is, te zoeken naar de weg, waardoor het mogelijk wordt gemaakt. En daarvoor gelden deze regels:

Ten eerste: Ken uzelf. Ken uzelf en ga heel goed na, of datgene, wat onmogelijk scheen, belangrijk is; of u er een prijs voor over heeft, als het nodig is.

Ten tweede: Tracht u in te denken welke kracht wel het onmogelijke tot stand kan brengen. En als u daarvoor geen specifieke kracht weet, denk aan God. God omvat alle dingen. Richt u op datgene in God of in een andere kracht, wat kan waarmaken wat u niet kunt waarmaken. Doe dit met de volle intensiteit van uw wezen. U zult dan het gevoel hebben, dat er bepaalde belemmeringen zijn. Hef die belemmeringen op. Dat kan betekenen, dat u dingen moet doen of moet laten, dat u dingen moet weggeven of moet verwerven. Dat voelt u in uzelf. Het is een soort onderbewustzijn. En heel waarschijnlijk zijn de dingen, die u in de stof doet, alleen maar het symbool voor hetgeen er geestelijk in u geschiedt. Maar dan is de harmonie tot stand gebracht.

Indien de harmonie eenmaal is erkend, zeg niet: "Wilt u dit of dat voor mij doen"; maar zeg: "Dit of dat is een feit." Stel de toestand (het schijnbaar onmogelijke) als volbracht en voel nu de kracht in uzelf. Als de spanning zich in u opbouwt, dan weet u dat u het schijnbaar onmogelijke kunt doen. U moet echter niet te veel met uzelf bezig zijn.

Een grote fout van menigeen is, dat hij alle dingen onmogelijk noemt, omdat hij of zij uitgaat van zichzelf.

"Ja, maar ik ben nu eenmaal zo. Ik kan niet anders." Dat betekent: ik wil niet anders. Of: "Ja, anderen denken misschien dat ik zus of zo ben, maar ik ben dat niet." Geen leugens alstublieft! De feiten. Als u werkt met de feiten, als u bereid bent om alles te doen wat noodzakelijk is, dan is niets onmogelijk.

Hier hoort natuurlijk een appendix bij.

Het heeft weinig zin iets, wat voor anderen onmogelijk is, op aarde waar te maken, als het ook niet practisch is.

Als Mozes de Rode Zee splitst, dan heeft dat een doel. Als u het zoudt willen doen in de Noordzee, zou het nutteloos zijn.

U leeft in een materiële werkelijkheid. En ofschoon elke factor daarvan door u zou kunnen worden gevarieerd, is dit nu eenmaal de wereld, waarin u leeft. Alles, wat u via het occulte tot stand brengt, moet in die wereld, zoals u haar nu erkent, passen.

U kunt ook niet drie dingen tegelijk doen. U moet eerst één kracht tot werking brengen, één feit creëren, dan de veranderde wereld opnieuw beschouwen en dan pas kan het volgende feit geschieden. Er zijn geen on-

mogelijkheden, maar ons vermogen tot beseffen, tot verwerken, tot projecteren is beperkt.

En dan is er nog iets. Er wordt heel vaak gezegd: Je moet klein beginnen. Dat is misschien wel aardig voor iemand, die er een spelletje van maakt. Maar in de kosmos bestaan er voor deze dingen geen termen als groot of klein. Er is de ware werking van de geestelijke en stoffelijke krachten, waardoor iets mogelijk wordt of zij is er niet. Besef, u kunt net zo goed gehangen worden voor een kalf als voor een worst. U moet dit hier ook zo zien.

Als u weet, dat iets werkelijk belangrijk is, dan moet u niet zeggen: Ik ga eerst kleine stukjes proberen. Maar dan ook meteen het totaal. Omdat wat er nodig is om het kleine tot stand te brengen net zoveel kracht en inspanning vraagt als dat, wat er nodig is om het grote tot stand te brengen. Omdat het grote voor u in uw wereld noodzakelijk is, terwijl het kleine misschien aangenaam, maar in feite overbodig kan zijn.

Dit heeft niets te maken met de wijze, waarop men b.v. leert magnetiseren. Daar gelden andere normen. Voor het werken met occulte krachten echter geldt: Er is geen groot of klein. Er bestaat niets wat onmogelijk is, maar het "ik" moet uitgaan van zijn persoonlijke werkelijkheid, zijn erkende wereld en bereid zijn in zichzelf elke wijziging aan te brengen, die het begeerde kan waarmaken.

:--:~:

FANTASIE.

Wanneer we een kind zien spelen, dan fantaseert het. Het maakt van een stoel een trein, van een stoof misschien een troon en beleeft deze dingen als een soort realiteit. Hoe ouder de mens wordt, hoe meer hij dit vermogen om onwerkelijkheden te beleven in de praktijk verliest. Maar dat neemt niet weg, dat zijn fantasie werkelijk wel blijft werken.

Wat is nu eigenlijk die fantasie? Bij het kind is dat heel vaak een herinnering. In het kind zit het verleden nog veel dichter bij de oppervlakte dan bij de volwassene. Wij zien dan ook heel vaak, dat in fantasie-spelletjes een vorige incarnatie wordt uitgebeeld. Wij zien verder dat het kind - ook alweer door zijn primitiviteit - veel gevoeliger is voor natuurkrachten en heel rustig gesprekken houdt met allerhande geesten, die er werkelijk wel zijn, maar die voor de volwassenen niet bestaan.

Indien we met een volwassene te maken hebben, dan zien we dat hij zich in zijn fantasieën vooral bezighoudt met mogelijkheden. Die mogelijkheden zijn vaak dan wel onwaarschijnlijk, maar ze passen toch binnen het kader van zijn leven. Hij stelt zich b.v. voor wat er zou gebeuren, als de baas hem opslag zou geven; of indien men met een bepaalde man of vrouw zou kunnen trouwen, enz. enz.

Dit voorstellingsleven bouwt dus eigenlijk een secundair bestaan op. Indien het incidentele fantasieën betreft, is dat niet zo ernstig, want hierbij worden alleen maar speels wat mogelijkheden aangestipt, zonder dat men werkelijk daarmee bezig blijft. Maar ernstiger kan het worden, als een mens voortdurend dezelfde fantasieën blijft herhalen; want zij hebben altijd nog betrekking op iets, wat werkelijk kan bestaan. De mens fantaseert geen dingen, die niet reëel kunnen zijn. Wanneer hij denkt aan b.v. draken,

dan bestaan die draken misschien niet zoals hij ze ziet, maar ergens zijn ze er wel. Het is een samenstel van dieren, die hij kent. En zo is zijn fantasie over wat hij zou zijn of zou doen in vele gevallen een samenstel van vele verschillende mogelijkheden, die hij in zich draagt, maar die misschien niet gelijktijdig tot uiting zouden kunnen komen.

Door de fantasiewereld en het werken met de fantasie richt de mens dus eigenlijk zijn hele wezen op mogelijkheden, die niet tot zijn onmiddellijke werkelijkheid behoren. En willen we nu begrijpen wat dat kan inhouden, dan moeten we ons het leven eigenlijk als volgt voorstellen:

Dit is de lijn van de werkelijkheid, waarop we ons bevinden. Dààr komt een punt van beslissing en er splitsen zich verschillende mogelijkheden af. Dat is in het verleden ook gebeurd. Stelt u zich een oneindige raat voor, een soort honigraat met allemaal lijnen en splitsingen. De mens zelf leeft van beslissing tot beslissing. Hij heeft steeds een stukje leven, waarop hij geen invloed heeft; dan kan hij een keuze maken en na die keuze volgt weer een stukje leven, waarop hij geen invloed heeft, enz. Zijn geestelijk bestaan, dat zich een beetje heeft vrijgemaakt van wat men tijd en ruimte zou kunnen noemen, kan echter op elk willekeurig punt in die raat opnieuw beginnen.

Men meent nu, dat er in de fantasie geen wetten bestaan. Dat is zeker niet waar. Elke fantasie kent ook haar eigen wetten van oorzaak-en-gevolg. Zij gehoorzaamt aan precies dezelfde normen, die er in de werkelijkheid bestaan. Je kunt de zaak natuurlijk voor jezelf zo prettig mogelijk uitkiezen. En je vergeet dan maar, dat daaraan voor anderen misschien minder prettige aspecten verbonden zijn.

De menseneter, die droomt dat hij elke dag een nieuwe zendeling heeft, vergeet waarschijnlijk dat er ergens in het westen gebrek aan roeping zal ontstaan en dat men zich daarover grote zorgen zal maken. Maar hij stelt zich iets voor, dat kan behoren tot de werkelijkheid en daardoor schept hij in zijn wezen een affiniteit tot die andere mogelijkheid. En nu gebeurt er iets vreemds:

De persoonlijkheid, zoals ze op dit moment bestaat, past niet in de mogelijkheid, die men zich voortdurend voorstelt. Maar als die persoonlijkheid verandert, dan komt er een moment, dat ze wèl past in de mogelijkheid.

De fantasie brengt niet zonder meer de andere mogelijkheid dichterbij, maar zij verandert de mens. Zij verandert zijn denkvermogen en verplaatst het daardoor - geestelijk zowel als stoffelijk - van mogelijkheid tot mogelijkheid, tot er een moment komt, dat hij voor een keuze komt te staan, waarop hij inderdaad het begeerde kan verkrijgen. Een duivels spel, zoals u zult begrijpen. Want wat je nu begeert, zul je misschien niet meer begeren, als je zover bent veranderd. Dan wil je heel iets anders en is de fantasie van nu waardeloos geworden.

Zo zijn er dus heel veel mensen, die eigenlijk doelloos door de ruimte en door het leven zwerven, zichzelf krachtens hun denkbeelden en hun voorstellingen steeds veranderend en steeds bereikend wat ze willen op het moment, dat het voor hen waardeloos is geworden. Om daarin verandering te brengen hebben we in de eerste plaats dus wel nodig een zekere gerichtheid van de fantasiewereld.

In het kind is dat gemakkelijk genoeg. Het kind gebruikt zijn fantasiewereld om zich tussen het heden en het verleden te oriënteren. Het versmelt heden en verleden. En al ziet het in de stoof nu een troon, het vindt het helemaal niet vreemd, dat het gelijktijdig ook een stoof blijft.

De volwassene doet dat niet. De volwassene wil de waarden helemaal verschillend hebben. Maar als je ze nu eens zou kunnen versmelten. Als je de droom van de grote genezer, de grote zakenman, de grote magiër, de alomgeroemde beauty, enz. als je die alle nu eens zou kunnen aanpassen aan

hetgeen nu bestaat, als je zou beseffen dat die waarden van de fantasie ook op het heden ten dele toepasselijk zijn, dan leef je - voorlopig althans - in twee werkelijkheden.

Dat is voor velen een oude, bekende klank. Je hebt de werkelijkheid van de voorstellingswereld en de werkelijkheid van je leven. Maar omdat je die twee zoveel mogelijk identificeert, ga je de werkingen, die als actie (dus als persoonlijk werk) in de fantasiewereld bestaan, overbrengen naar de werkelijkheid. Omgekeerd ga je de problemen en de moeilijkheden, die hier onoplosbaar zijn, verplaatsen naar de fantasiewereld, waar ze oplosbaar zijn. Er is dus een uitwisselingsmogelijkheid geschapen tussen de wereld van de fantasie en de wereld van de werkelijkheid.

De mensen zijn dan wel geneigd te zeggen: Ach, zo iemand is eigenlijk maar een dwaas. Hij leeft met allerhande dingen, die niet echt zijn. Dat kan voor anderen volkomen waar zijn. Maar gaat het er nu wel om, of wij nu leven in een wereld, die precies beantwoordt aan de normen van een ander? Is het niet veel belangrijker, dat wij resultaten bereiken?

De wereld van de fantasie geeft ons resultaten daar, waar de strakke, aan normen gebonden wereld van de werkelijkheid dit niet doet. De vrijheid, die wij vinden om uit een oneindig aantal mogelijkheden een willekeurig beginpunt te vinden en daarvan uit te gaan, geeft ons de optimale mogelijkheid om een oplossing te vinden voor onze problemen en om in het leven voor onszelf toch nog waar te maken, wat we zelf willen. Hoe meer we de voorstellingswereld aan de werkelijkheid binden, des te meer we haar beperken. Maar hoe meer wij een absolute scheiding maken tussen onze werkelijkheid en de voorstellingswereld, des te kleiner de mogelijkheid is, dat we werkelijke resultaten hebben.

Nu zou ik zeggen: Fantasie heeft alleen dan zin, indien ze iets tot stand brengt, iets creëert. En dat creatief vermogen van mens blijkt altijd weer terug te vallen op de fantasie. / de

De wetenschapsmens, die werkelijk iets ontdekt, doet dit niet, omdat hij nuchter en logisch heeft gedacht, maar omdat hij heeft gespeeld met de waarden van de werkelijkheid volgens normen, die niet tot die werkelijkheid behoren. De kunstenaar, die iets schept, werkt iets uit, dat - in zijn fantasie misschien onvergelykbaar veel schoner - een nieuwe uitdrukking op aarde schept. En op deze manier moeten wij ook te werk gaan.

Wij fantaseren; daar is helemaal geen bezwaar tegen. Maar die fantasie moet een doel hebben, dat in onze eigen wereld ligt. Als dat doel in onze eigen wereld ligt, brengen wij de verwezenlijking steeds dichterbij. Daarbij moeten we in de fantasiewereld geloven in wat we doen. Het moet geen spel zijn. Zoals het kind op een ogenblik gelooft, dat het koning is en gelijktijdig weet dat het kind is, zo moeten wij leren dat onze fantasiewereld volledig waar is en dat daarnaast toch de werkelijkheid bestaat.

Hebben wij twee gelijkwaardige werkelijkheden bereikt, dan zal nl. alles, wat ergens een punt van aanraking heeft, overdrachtelijk zijn. Daar kunnen we de zaak uitwisselen. Als mijn probleem in de fantasiewereld en in de werkelijkheid gelijk is, kunnen de oplossingen in beide werelden divergeren; ze lopen een andere richting uit. Dat is normaal. Maar als ik mijn definitie van het probleem geef in mijn fantasiewereld, dan zal dit van toepassing zijn op de werkelijkheid. Daar, waar een punt van gelijkwaardigheid bestaat tussen de voorstellings- of fantasiewereld van de mens en zijn realiteit, zal hij de krachten van de fantasiewereld en de daarin vaak door hem persoonlijk geschapen wetten van toepassing kunnen verklaren op zijn eigen wereld; en omgekeerd.

Fantasie is dus niet alleen maar speelgoed. Het is ook niet alleen een vlucht uit de realiteit. Het is een mogelijkheid om jezelf a.h.w. vrij te maken van vele beperkingen; en die zijn heel wat meer dan u denkt. U bent beperkt in uw redelijk werkelijkheidsbesef door uw vroegere ervaringen.

gen, door hetgeen u geleerd hebt. Of dat juist is of niet, of uw ervaringen juist zijn of onjuist, doet niet ter zake. Zij bepalen - juist of onjuist - hoe u deze wereld ziet, wat u meent daarin te kunnen doen.

Maar uw fantasiewereld stelt misschien een willekeurige persoonlijkheid of een willekeurige wereld. Zij kiest uit de vele mogelijkheden, die er zijn, eenvoudig enkele, die aardig zijn. Zij combineert elementen, die redelijk gezien niet te combineren zijn.

Nu denkt u, dat dat weinig zal uithalen. Maar hoe denkt u, dat b.v. de chemie tot stand is gekomen? Die is niet tot stand gekomen door redelijk denken, maar doordat men eenvoudig, zoals men zegt, inspiratief wat fantaseerde met de bestanddelen van de werkelijkheid. En hoe denkt u dat uw moderne cultuur en beschaving zijn ontstaan? Uit de rede? Ach, welneen. Uit de fantasie. Dat die fantasie overal een rol speelt, zien we steeds weer.

Waarom moest men in de Franse Revolutie God dood verklaren en gelijktijdig een godin van de Rede vereren? Ziet u niet hoe eigenaardig, hoe dwaas eigenlijk dat is? Maar het begrip van de revolutie hield iets anders in. Degenen, die aan revolutie dachten, wilden eigenlijk God niet dood hebben, want met het onbekende wisten ze geen weg. Ze wilden het niet zien als een willekeurige kracht. En zo schiepen zij een beeld van de godin der Rede en daarmee het begin van uw moderne beschaving.

U denkt misschien, dat de beschaving ouder is. Dat kan gelden voor uw kerken, uw paleizen, uw meubels, maar niet voor de mensen. De mensen zijn pas gaan groeien, toen de revolutie in Frankrijk - die overigens overal haar sporen heeft achtergelaten - de mens ertoe bracht zelf te denken, om te treden buiten het vaststaande kader van zijn dagelijks bestaan. En dat is de grote kunst eigenlijk altijd weer.

Fantaseren op zich is een zinloos spel. Het is aardig. Het kan je helpen in slaap te komen of een slapeloze nacht door te komen. Maar fantaseren met inhoud wil zeggen: spelen met de waarden, die de werkelijkheid kent; nieuwe combinaties, nieuwe mogelijkheden zoeken.

In uzelf is er meer dan alleen maar redelijk besef. Er is niet alleen de herinnering en de ervaring en wat u heeft geleerd. Er is het onderbewustzijn, dat veel meer heeft geregistreerd en waargenomen dan u zich ooit te binnen zult kunnen brengen. Er is een bovenbewustzijn, waardoor u verbonden bent met de gehele mensheid en de voor die mensheid belangrijke tendensen en indrukken in uzelf ervaart. Er is geestelijk bestaan. U bent verbonden met andere werelden en sferen. Al die factoren spelen mee in uw fantasiewereld; niet in uw concrete werkelijkheid. Daarom zou men eigenlijk kunnen stellen, dat de mens pas volledig leeft in de fantasiewereld. Hij leeft daar volledig, omdat hij zijn hele wezen inzet en niet een deel ervan. Dan is het ook logisch de conclusie te trekken:

Als je je gehele wezen in een fantasiewereld inzet, is zo de logische loopplank om de totaliteit van je wezen en van je persoonlijkheid ook in de materie te openbaren.

Er zijn mensen, die de fantasie willen verwerpen. Zij zeggen: Wij zijn mystici. Wij gaan God mystiek in onszelf beleven. Is dat dan geen fantasie? Is dat ook niet een willekeurig combineren v. delen van de werkelijkheid in jezelf en wel buiten de normale en redelijke wetten om?

Weer anderen zeggen, dat zij magisch willen werken. Zij zullen alles doen volgens bovennatuurlijke wetten. Maar zijn die bovennatuurlijke wetten dan ook niet deel van de natuur? Is niet hun erkennen daarvan een soort fantasie, waardoor zij hun eigen werkelijkheid opeen nieuwe manier kunnen benaderen?

Laten we niet al te veel spreken over de fantasie als een onbruikbaar iets. Als iets, wat goed is voor kereltjes, die romans schrijven en voor dames, die damesblaadjes volpennen. Neen, de fantasie is een kostbaar werkmiddel, waardoor wij onze stoffelijke en onze geestelijke voorstel-

lingswereld en al wat ertussen ligt kunnen samenbrengen in één geheel. Waarbij wij - zonder misschien te beseffen hoe we het doen - de mogelijkheden, die er voor ons bestaan, nagaan. En als we die mogelijkheden dan durven enten op de feiten van vandaag en niet alleen op de wensdromen die we hebben, dan hebben we daarin - geloof ik - een middel om niet alleen meer bewust te leven, maar ook om juister, beter en vollediger mens te zijn.

Daarom wilde ik in dit onderwerpje een lans breken voor de fantasie. Verwerp haar niet zonder meer. Zij is de profetie, die morgen verkondigt, maar zij is ook de onbewuste erkenning van wat vandaag mogelijk zou zijn, indien men afstand zou willen doen van alle redelijke normen en beperkingen in deze wereld, die geen werkelijke basis hebben in de feiten.

-:-

K O S M O S.

Kosmos; complex geheel, bezielde door ene kracht en toch met vele eigenschappen. Eén wezen, waaruit vele wezens uitgaan, als vele handen of tentakels, die grijpen naar de materie die ongevormd is, die de geest gestalte geven. Voortdurende resonantie met je eigen oorsprong. Verbondenheid met het oneindige, met het begin van alle dingen door datgeen, wat je tot stand heeft gebracht. Zo is het leven.

Het leven is niet slechts dag en nacht, zoals de mens zegt: dag van leven en nacht van dood. Het is het voortdurend verdergaan van bestaan in wisselende fasen, maar steeds verbonden met één kracht, één invloed. Steeds één weg volgende, die ten slotte tot God voert. Het heeft de schijnbare spiraal van het noodlot, waarbij steeds hetzelfde zich herhaalt, omdat de mens niet in staat is te beseffen, hoe de volledigheid van de daad in zichzelf te verwerken.

Wij zijn de scheppers en het geschapene tegelijk. Daar, waar in ons de Kracht werkt, scheppen wij de kracht. En zo de kracht voldoende sterk gegaan is, zijn wij de kracht en aan de Kracht gelijk. En uit de Kracht gaan wij verder en worden tot eenheid met dat, wat deze Kracht heeft voortgebracht, totdat wij zijn dat, wat de Kracht heeft voortgebracht en op het eind verdrinkend in de oneidigheid en misschien toch een-zijn met de God, Die alles heeft geschapen.

Kosmos is een veelheid van dingen, die toch een eenheid is. Niets kan de eenheid, de verbondenheid verbreken. Alleen de gedachte, de illusie, schept grenzen. Maar zonder grenzen en totaal verbonden is de werkelijkheid. Alleen de gedachte, het bewustzijn, het besef, schept verschillende wegen. Maar alles is één grote weg tot de eind-bereiking.

Alleen het bewustzijn schept de tijd. Maar er is geen tijd; er is alleen één oneindige werkelijkheid, waar wij door dolen, totdat wij onszelf hebben gevonden. Want waarlijk de kosmos is de tuin, waarin wij dwalen, totdat wij onszelf vinden en erkennen.

Zelf-erkenning, uit de zelferkenning Godserkenning, dat is het Doel.

Zelfbeheersing en daaruit de vrijwillige onderwerping aan het grote Doel, dat wij erkennen in alle dingen, dat is de Bestemming.

Leven. Leven, onverschillig hoe, vol en intens, levend met de geest, levend met de materie, gaande door eeuwen en sferen en door vele werelden, dat is het Middel.

De kosmos is onze weg tot God. En God is voor ons de kosmos. Want Hij spreekt tot ons uit alle dingen.

:--:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Vierde Les.

DE ZEVEN STRALEN.

Tot op dit ogenblik hebben wij ons hoofdzakelijk bezig gehouden met het leven op aarde. Maar de geschiedenis van het leven is eigenlijk heel wat meer dan alleen het leven op aarde, dat zult u begrijpen.

Er zijn in het Al heel veel levensvormen te vinden. Al die levensvormen hebben ergens een ontwikkeling doorgemaakt, die zoal niet parallel dan toch ongeveer gelijk-vormig is met hetgeen wij hebben beschreven omtrent de geestelijke achtergrond (de geestelijke leiding), die er bij dat leven bestaat. Zodra wij echter komen bij de z.g. zeven Stralen of beter gezegd: de Heren der zeven Stralen, verandert eigenlijk het gezichtsveld. Wij kunnen niet meer alleen naar de aarde kijken, maar wij moeten kijken naar een groot gedeelte van de Galaxie (het Melkwegstelsel), waarin u woont. Wat is nl. het geval?

Alle ontwikkelingen worden door die zeven Stralen gedirigeerd. Er kan dus op geen enkele planeet leven zijn, zonder dat deze verdeling in zeven krachten of soorten een rol speelt.

Nu heb ik u verteld, dat er op aarde mensen van verschillend ras zijn. Die rassen kunnen zich vermengen. Er kan dus op den duur - en dat duurt waarschijnlijk nog wel een 20 à 30.000 jaar - een mensheid ontstaan, die het eindproduct is van alle mengrassen. Maar ook daarin blijven de 7 hoofdtypen bestaan, waarvan elk van de 7 hoofdtypen kan worden verdeeld in 21 onder-typen, enz. Dat is een oppervlakkige verdeling, die niet alleen met het temperament heeft te maken, maar ook met de geestelijke gerichtheid, de materiële belangstelling en die dus eigenlijk de levenseigenschappen bepalen.

Vandaag zou ik eens met u willen praten over wat deze krachten (de zeven Stralen) zijn, hoe u ze zich moet voorstellen en wat hun functie is in het ontstaan van het leven; want het gaat over de wording van het leven. Niet alleen van het menselijk leven ergens, neen, van de totaliteit. En dan moet u proberen - het is een vereenvoudigde versie - het zo te zien:

Als er bezieling plaatsvindt, dan is die op zichzelf niet zo belangrijk. De bezieling krijgt pas betekenis door de vormgeving, door het boetsen a.h.w. van wezen en milieu, zoals die geschiedt door hogere geesten of oudere geesten of engelen. Maar als eenmaal die vorming is geschiedt, komt het moment dat men zichzelf niet meer beschouwt als de oorzaak van het milieu (een zeer primitieve opvatting, zoals u begrijpt) of als iets, dat recht heeft op het milieu. Er wordt een wisselwerking in het bewustzijn erkend; het "ik" is separaat en het milieu is separaat. En wanneer dit optreedt, moet er een keuze worden gemaakt. Wat betreft de huidige mensheid, kan men wel zeggen, dat dat punt in de historie der

mensheid langzaam maar zeker wordt bereikt in deze dagen.

Nu moet ik kiezen voor een bepaald deel van de goddelijke kracht. Ik kan de totaliteit van mijn mogelijkheden niet ontwikkelen in de materie. Er zijn nog geen voertuigen gevonden - en dat geldt voor het hele Melkwegstelsel - waarin het totaal van de mogelijke eigenschappen ontwikkeld kan zijn. Er moet dus een keuze worden gemaakt. Die keuze is dan het zich richten op wat wij noemen één der Stralen; dus het gebruikmaken van één bepaalde weg van ontwikkeling. Heeft men zo'n weg ingeslagen, dan zijn er misschien wel knooppunten, waarop men als geest van de ene weg naar de andere zou kunnen overgaan, maar in de praktijk kan men ervan op aan een hele tijd op het ingeslagen pad te moeten verdergaan.

Omdat niet iedereen een gelijke ontwikkeling heeft, hebben wij dus die onderverdeling. Die onderverdeling is niet precies 21, ik zal het u eerlijk vertellen. Het is niet zo: hier hebben wij de 7 hoofdtypen, waarvan elk gegarandeerd 21 ondertypen heeft. In rood b.v. is de diversiteit 20. In violet is die 20. In blauw is die 22; en zo loopt dat nog wel wat uiteen. De gegeven getallen zijn dus maar een gemiddelde.

Als ik nu voor een bepaalde kleur kies, dan kies ik ook voor een bepaalde manier van denken; en dat is heel belangrijk. Als leven ontstaat en het denkt, het denkt bewust, vrij, dan vormt het zich een voorstelling van zijn omgeving. Maar het doet meer. Degene, die denkt, probeert de omgeving aan zijn denkbeeld te conformeren; en dat houdt in, dat hij op zijn wereld eigenlijk een scheppende invloed krijgt. Men zegt dan ook wel eens, dat de Heren der 7 Stralen de scheppende waarden van de geest en in feite ook van de materie beheersen.

Die zeven Heren zijn punten in de kosmos. Hoe kan men zich dat voorstellen? Wel, laten wij ons eens voorstellen, dat er een aantal zonnen zijn ergens in het centrum van een Melkwegstelsel. Ze staan daar veel dichter bij elkaar dan in uw buurt. Er zijn daar enorme krachtvelden aanwezig. Er wordt enorm veel meer materie uitgestoten en uitgewisseld. Er is kort en goed iets, wat u - als de vergelijking niet erg oneerbiedig is - misschien kunt vergelijken met het spanningsveld dat u kunt opbouwen, wanneer u aan een tafel zit om die te laten dansen. Er is dus een medium van krachten.

Nu bestaan er in het centrum van elk Melkwegstelsel misschien wel 50 van die groepen. Maar zij kunnen zich alleen richten - en dat is nu het typische - van het middelpunt af. In het middelpunt is de energie te groot, dat zit daar teveel in elkaar, maar de kracht kan naar buiten worden geprojecteerd. Zij kan worden geprojecteerd als een intentie (een gemoduleerde straling), zij kan als een suggestie naar buiten komen (een soort dwingend denkbeeld) en zij kan als ⁱⁿ een potentie naar buiten komen: een kracht, waarin een ieder, die ermee harmonie is, zelf iets kan doen.

Denkt u eens aan een beeldhouwer. Deze wil een beeld gaan maken. Daarvoor heeft hij steen nodig, natuurlijk, maar hij kan het ook met klei doen. Hij heeft iets nodig om het beeld, dat in hem is vorm te geven en te corrigeren.

Wat de Heren der 7 Stralen nu doen is tweeledig. Zij hebben twee vormen van kracht, die zij praktisch altijd gelijktijdig uitstralen. Het een is hun denken, want zij hebben een bewustzijn. Dat bewustzijn pulseert; u denkt ook niet altijd even intens. Het ander is de potentie; dat is de kracht, die eigenlijk altijd wordt uitgestraald. Dat is de gerichtheid van hun wezen.

Nu kunnen wij de Heren der 7 Stralen heel hoge engelen of wij kunnen hen een sprookje noemen, dat doet er heus niet zoveel toe. Maar belangrijk is wel, dat wij begrijpen, dat zij een realiteit zijn. De benoeming met kleuren, die wij daaraan geven, dat is menselijk; het heeft niets met de werkelijkheid te maken. Belangrijk is dus alleen, dat die Stralen stimule-

rend werken voor alle leven, dat binnen het bereik ligt.

Nu is het zo: De aarde valt door haar omloop rond de zon en door nog een paar dingen regelmatig binnen het bereik van de 7 Heren. Er zijn er veel meer, maar die 7 zijn voor de aarde werkzaam; in de praktijk komt het er wel op neer, dat de meeste andere delen van de Galaxie ook 7, soms 8 of 9 Heren hebben. Meer krachten kunnen niet zo worden uitgestraald, dat zij regelmatig in het baanverloop van een planeet werkzaam zijn. Zij beïnvloeden alle leven; dus niet alleen u, maar ook de aarde zelf. Dat kleine mosplantje of dat schimmelplantjes wordt evengoed beïnvloed als de leeuw, de panter, de slang, de jakhals of de mens. Elk van hen zal dus, wanneer hij door een Straal wordt geraakt, daarvan de suggestie, de gedachte, de wil, die wordt uitgestraald, kunnen ondergaan, maar hij zal ook de kracht ervan ondervinden. De kracht, die hij heeft, versterkt zijn vermogen binnen het kader, dat wordt bepaald door het wezen van de entiteit bij een van de Stralen. Als we dit nu willen formuleren, dan kunnen we voor dit gedeelte zeggen:

1. De 7 Stralen zijn niet de enige krachten van die geaardheid in het Al. Het zijn echter de 7 krachten, die in het baanverloop van de aarde haar regelmatig bereiken.
2. Wanneer wij de 7 krachten oriënteren, vinden wij ze in het middelpunt van de Galaxie, waar zij kennelijk bestaan in de zeer grote krachtvelden van in verhouding elkaar zeer nabij staande en vaak ook zeer grote sterren.
3. De entiteiten, die daarin leven, zijn zeer grote en machtige geesten. Zij staan boven een bezielende kracht van een ster. Zij hebben een eigen denken. Dit denken projecteren zij. Daarnaast projecteren zij hun kracht, hun potentie. Zij kunnen dit slechts doen, afgewend van het centrum van de Galaxie; dus altijd naar buiten toe.
4. Alle leven, dat wordt beroerd door deze uitgestraalde krachten (voortaan Stralen te noemen), zal voor zover het de gedachte betreft een suggestie ondergaan. Er treedt een wijziging van gedragspatroon of denken op. Voor zover het de uitgestraalde potentie of directe kracht betreft, houdt het in dat elk wezen, dat met die kracht harmonisch is, daardoor zijn eigen vermogen versterkt ziet in overeenstemming met de mate van harmonie, die met de Straal bereikt wordt.

Op grond van het voorgaande zal het duidelijk zijn, dat één van die Stralen heel veel planeten en sterren kan bereiken, voordat zij bij de aarde komt, want de afstand tussen ongeveer het middelpunt van het Melkwegstelsel en de buitenwijken waar de aarde ronddoelt, is nogal groot.

Als er nu een ster of planeet, die met de Straal volledig harmonisch is, in deze baan komt (dus tussen het punt van uitzending en b.v. de aarde), dan treedt wat wij noemen een dubbele resonans op. Dat wil zeggen: de aarde is ervoor gevoelig en de ster is ervoor gevoelig. Die ster geeft nog eens een echo en het effect wordt versterkt. Wij spreken op aarde dan van een sterke werking van deze of gene Straal.

Maar het kan ook zijn, dat een negatieve planeet of ster zich bevindt tussen de aarde en het punt van uitzending. In dat geval bereikt de straling de aarde alleen nog maar diffuus. Zij kan haar niet meer direct bereiken, want de negatieve, de niet-aanvaardende planeten, kaatsen terug. Zij werken t.o.v. de uitgezonden potentie vooral als een spiegelend vlak en richten dit dus weer naar de bron.

Als u dit begrijpt, is het duidelijk waarom op aarde die stralingen zo eigenaardig en vaak zo erratisch schijnen te wisselen. Soms heb je 2 dagen rood en dan heb je 3 weken wit. Dan komt er ineens blauw, of wit en blauw zijn plotseling aanwezig. Je vraagt je dan af: hoe kan dat?

Nu kunt u dus nagaan, dat die Stralen eigenlijk allemaal gelijktijdig zouden moeten werken, indien er zich niet tussen de bron van deze straling of kracht en de aarde zoveel vreemde lichamen zouden bevinden, die kunnen wegwerpen of aanvaarden. Maar daar zit ook iets anders aan vast.

Indien er een planeet zou zijn met enige levensmogelijkheid, die door diezelfde stralen wordt beroerd, dan zal het leven daar over diezelfde kracht of potentie kunnen beschikken. Wat meer is: dezelfde wil of gedachte, die door de Heer van een Straal wordt gegeven, zal - al ligt dat in tijd misschien wat verschillend - zowel alle tussenliggende harmonische planeten bereiken als de aarde. En daaruit kunnen wij een eigenaardige conclusie trekken:

Leven in het Al is op vele verschillende manieren mogelijk. Alle leven kan dus door de plaatselijke scheppende krachten op een eigen wijze worden opgebouwd, met een totaal eigen selectie van materiaal, van mogelijkheden, van bevoertuiging en van zintuigen. Maar alle leven in het Al zal bepaalde impulsen gemeen hebben, indien het zich bevindt binnen de gedachtenuitzendsfeer van een Heer der Stralen.

Verder geldt: De kracht van deze Stralen is eveneens voor de verschillende entiteiten (dus de verschillende levensvormen) gelijk. Zij hebben dan ook een gewenning, als zij een zeker bewustzijn hebben, waardoor zij met dezelfde kracht werken en daaruit een ongeveer gelijke prestatie (dit natuurlijk gezien in verhouding tot hun vorm, bevoertuiging en bezintuiging) tot stand brengen. Daaruit kunnen wij iets vreemds leren:

In het Al is heel wat meer leven dan hier op aarde alleen. Er zijn ook meer vormen. Vormen, die vallen binnen het gebied van dezelfde Heren van de Stralen, hebben altijd momenten van gelijkgerichtheid. Zij zullen, wanneer zij elkaar ontmoeten, staan onder een voor hen en hun wezen bekende beïnvloeding en daaruit eveneens de voor hen en hun wezen bekende krachten kunnen putten. Dat is ook weer een heel belangrijk punt.

Rassen, die elkaar volkomen vreemd zijn, die elkaar nog nooit zouden hebben ontmoet, die elkaar misschien maar oerlelijk vinden (mensen vinden elkaar al oerlelijk, hoe moet dat dan niet zijn met de verschillende rassen van de verschillende planeten!), hebben dus een bepaalde manier van denken gemeen.

Stel nu eens, dat die rassen elkaar ontmoeten onder de invloed van de blauwe Straal, dan is voor beide de gedachte aan redelijkheid, aan logica, aanwezig. Hun beider logica behoeft niet dezelfde te zijn, want dat is een product van milieu plus vorming en scholing, maar zij zijn beide logisch en zoeken beide een oplossing. Zij zullen elkaar dus gemakkelijker ontmoeten. Wat meer is: doordat zij hun logica projecteren als de wil tot contact, zal dat gemakkelijker ontstaan. Want de kracht, waarmee die wil tot contact wordt overgedragen, is nu toevallig ook de potentie van de blauwe Straal.

Het lijkt wel een ruimtevaartroman, vindt u niet? Maar dat is het niet. Dit is volkomen ernst. Want als wij nu te maken hebben met b.v. een violette straling (een variant op blauw), dan is er mystiek, een verzinken. Zou een violette invloed - in feite mijn invloed - aanwezig zijn bij de ontmoeting van twee rassen, die verder volkomen van elkaar verschillen en niets met elkaar gemeen hebben, dan zal - krachtens deze voor beide bestaande invloed, die een verzinking en een aanvaarding in het "ik" inhouden - zeer waarschijnlijk de wil om de ander te begrijpen worden tot een resonantie tussen twee verschillende rassen. Dat is geen telepathie. Ik zou zeggen: het is eerder een gevoelsoverbrenging. Het is niet mogelijk daarmee boodschappen uit te wisselen, maar je kunt voelen: wij zijn elkaar sympathiek. En daarmee zou dus iets bereikt kunnen worden.

Rood brengt daadkracht en moed met zich mee, maar houdt het gevaar in, dat twee rassen, die elkaar ontmoeten, van elkaar schrikken en denken: ik moet handelen (gedachtenimpuls), ik heb de kracht tot handelen (de po-

tentie, die wordt gerealiseerd) en er komt een botsing.

Nu zijn dit natuurlijk voorbeelden, al is dat heus in het Al wel eens voorgekomen. Belangrijk is voor mij alleen, dat u begrijpt: deze Heren der Stralen werken niet alleen op u in, zij werken op iedereen in. Zij brengen bepaalde mogelijkheden; en op andere momenten, wanneer zij niet aanwezig zijn, bent u aan uzelf overgelaten. U wordt verzwakt.

In de ontwikkeling van een ras zien wij ook dergelijke typische dingen. Misschien heeft u zich wel eens afgevraagd hoe het komt, dat wij rustig spreken over reuzeninsecten (ze zijn er inderdaad geweest), die eenvoudig totaal verdwenen zijn en waarvan alleen een soort miniatuurvorm is overgebleven. En u vraagt zich misschien ook af, waar al die sauriërs zijn gebleven, die je hoogstens in het diepvries van het Poolijs terugvindt of mooi geprepareerd met arsenicum in een museum.

Wel, stel u nu eens voor dat er een ras is, dat is ingesteld op de 7 Stralen, maar dat één van die Stralen verandert. Nu is het juist deze Straal, die voor het bestaan van dat ras belangrijk is. Wat gebeurt er dan? Er valt een zeker momentum weg. Er ontstaat een lusteloosheid, waar daadkracht moest zijn. Er ontstaat een afwachten, waar anders toch - in ieder geval met zekere tussenpozen - een aanvallende houding op haar plaats zou zijn. Naarmate het bewustzijn lager is, is het gevaar voor uitsterven van een dergelijk ras groter. En daarmee zeg ik meteen nog iets anders:

Het zijn dus niet altijd de 7 Stralen die nu regeren geweest, die de aarde hebben beïnvloed. Er zijn andere invloeden geweest en dat zijn niet alleen de rassengeesten. Neen, dat zijn krachten, waaraan ook de rassengeest zijn energie, zijn vermogen vaak kan ontnemen. Het uitsterven van rassen kan dus voorkomen door het verdwijnen van de verblijfplaats van de planeet uit het werkingsbereik van de Heer, uit wiens krachten de primaire vorming mede is geschied. Mede, er zijn altijd andere bij. Er is echter een deel weggevallen.

Als ik bij u alle bloed weghaal, dan leeft u niet meer. Toch is alles verder er nog: het zenuwstelsel, de botten, alle interne organen, uw haar, alles, wat u zich kunt denken, alleen het bloed niet. Maar dat bloed is een belangrijke factor. Ik kan nog verder gaan. Wanneer ik alleen de witte bloedlichaampjes weghaal, dan kunt u al niet meer verder leven, omdat er een ogenblik komt, dat u geen weerstand tegen infectieziekten meer heeft. U kunt zich innerlijk niet verweren en door ziekte gaat u te gronde. Een heel geringe factor kan dus voldoende zijn om rassen te doen ontstaan en te doen uitsterven. Slechts de hoog-bewuste rassen kunnen in een evolutie suppleren. Dat wil zeggen: zij kunnen door hun geestelijke instelling een harmonie met alle nog werkzame krachten behouden, maar voor hetgeen er wegvalt een nieuwe kracht erkennen, aanvaarden en daarmee werken. Is dat het geval, dan krijgen wij te maken met zeer plotselinge sprong-mutaties, die niet alleen een vormverandering inhouden, maar een zeer typische verandering van vermogen, van eigenschappen en daarnaast (en dat moet u goed onthouden, want dat is medebepalend) een relatie-verandering t.a.v. de omwereld. En dit is dan niet meer het gezellige verhaaltje over het leven alleen. Dit is het mechanisme, dat het leven beweegt.

Nu kan ik mij voorstellen dat u denkt: Houd dat mechanisme maar in je zak. Als ik weet hoe laat het is, is dat voor mij genoeg. Ik behoef niet te weten hoe de radertjes in elkaar grijpen. Maar hoe kunt u begrijpen wat u beweegt en wat het al beweegt, als u niet weet wat er op de achtergrond van het leven staat. En denkt u nu niet: O, dat kunnen wij opvangen met astrologie of zo. Daar zit al direct iemand te piekeren: zou dat misschien met de sterrenbeelden samenhangen? Neen, dat hangt niet met de sterrenbeelden samen. Het is eenvoudig een verhouding, waarbij zeer vele door u niet eens geziene hemellichamen een rol kunnen spelen. U kunt

het niet berekenen. U kunt het voelen, u kunt het weten, indien u gevoelig bent voor de uitstraling van de Heren der Stralen zelf, maar u kunt het niet aantonen. Het is een immateriële kracht, uitgezonden uit iets, wat u een materieel krachtveld kunt noemen en dat bepalend is voor de vorming van de materie.

Als wij nu even verdergaan, dan realiseren we ons, dat niet alleen maar het leven op een wereld zal reageren op die krachten. Ook de wereld zelve is - zij het niet in de bij mensen gebruikelijke zin - een levend organisme. Dat wil zeggen, dat de aarde dus dingen in zich verwerkt, opneemt of afstoot en daarnaast een zeker besef heeft. Als een wereld dus wordt getroffen door een bepaalde Straal, dan zal die Straal ook in die wereld een reactie veroorzaken. En dat geldt niet alleen voor de aarde, dat geldt voor elke planeet en elke ster, die binnen het bereik van die Straal komt.

Nu geldt: Daar, waar een Straal volledig harmonisch is, ontstaat er een revitalisatie; d.w.z. dat er in een ster of planeet een soort verjonging plaatsvindt en dat processen, die al een klein beetje aan het aflopen waren weer terugklimmen tot hun oude peil.

Is er sprake van een voor de planeet absoluut disharmonische werking, dan ontstaat er dus een afsterven van bepaalde acties en reacties en krijgen wij het doven, het wegvallen van allerhande krachten. En dan moet de planeet of ster uit zichzelf suppleren wat a.h.w. van buitenaf aan mogelijkheid niet meer wordt gegeven. Dit resulteert in verschijnselen als stormen, verplaatsingen van massa (u zoudt zeggen aardbevingen, maar dat is eigenlijk niet genoeg; het is ook wel een verplaatsing van magma-massa) en daarnaast vooral een hergroepering van waarden in de aardkern, waarbij zoals u weet nikkel, ijzer en dergelijke elementen een grote rol spelen. Voor elke planeet geldt hetzelfde.

Zijn van de 7 Stralen, die de planeet of ster beroeren, er 4 disharmonisch, dan houdt deze op als levend wezen te bestaan. Wij zien dus ook heel vaak, dat een ster eenvoudig naar een ander veld toe wisselt. En dan ineens: bom, nova, afgelopen. Maar u ziet ook andere sterren, die ook wel zo'n wisseling doormaken en misschien zelfs tot nova slaan, (dus een enorme uitbarsting hebben) in zichzelf terugkeren, een tijd rode Reus worden (onstabiele fase) en dan langzaam in elkaar schrompelen, massa gaan verzamelen en na - laat ons zeggen - een half miljoen jaren weer een kleine blauwe ster worden; dus een heel fel brandende ster, een jonge ster. Dit speelt zich overal rond ons af.

Als mens heb je er niet al te veel mee te maken, maar het is toch goed te begrijpen, dat de Heren der 7 Stralen niet alleen prettige engeltjes zijn, die met zegenende handjes nu en dan op aarde iets tot stand brengen. Het zijn kosmische en scheppende krachten, die hiërarchisch misschien niet aan de top staan, maar die vormend een fantastische invloed hebben. En daarbij zult u ook begrijpen, dat alle ondergeschikte entiteiten en geesten dus moeten werken binnen het kader van deze scheppende energie, deze potentie van de Stralen, die een planeet bereiken. Dit houdt in, dat een mens, die bewust genoeg is geworden (ik neem nu een mens als voorbeeld, maar het kan elk soort wezen zijn) zelf de potentie evengoed kan bereiken als de een of andere rassengeest.

Nu wordt ons opeens duidelijk waarom men b.v. in het oude Egypte het idee had, dat - wanneer het oordeel was gesproken - de mens, die eerst heel klein staat tegenover zijn rechters, ontdekt dat hij evengroot is als die rechters. Er zijn natuurlijk andere verklaringen voor te vinden, maar het is toch wel een fantastisch mooi symbool voor wat er gebeurt. Door onze harmonie met deze hogere krachten en ons gebruik ervan ontworstelen wij ons dus altijd aan de beheersing van de lagere vormende krachten. Het hoeft niet altijd een voordeel te zijn, maar het legt in ieder geval de verantwoordelijkheid voor wat wij zijn en zullen worden in onze eigen

handen. Wij komen vrijer te staan tegenover de kosmos, het Al. En dat vrij-staan impliceert weer, dat wij grotere verantwoordelijkheden, maar ook veel grotere mogelijkheden krijgen.

In de ontwikkeling van de rassen zien wij dan ook iets eigenaardigs gebeuren. Wanneer iemand de kracht (de potentie) van een bepaalde Straal of van enkele Stralen bewust en onafhankelijk zelf begint te gebruiken, dan zal hij zich niet alleen materieel daaraan gaan aanpassen, maar hij zal ook geestelijk zijn waarnemingsvermogen in overeenstemming daarmee wijzigen. Zo ontstaat er b.v. telepathie, om nu eens iets te noemen. Maar er ontstaat ook wat men sympathisch vermogen zou kunnen noemen: het vermogen om één te zijn, de versmeltingsmogelijkheid met het andere of de anderen. Hierdoor ontstaat ook het vermogen tot het veranderen van het "ik".

Als wij horen over weerwolven e.d., nu ja, dan lachen wij een beetje, want dat kan niet: een mens, die tot wolf wordt. In de wijze, waarop het wordt verteld, ligt de onmogelijkheid opgesloten, dat wel. Maar het denkbeeld op zichzelf is niet zo dwaas. Op het ogenblik, dat de resonans met een bepaalde harmonie ontstaat, is de materie in haar onderdelen ondergeschikt aan het besef; en dat betekent, dat er dus wezens kunnen bestaan, die amorf zijn. Maar....in perioden.

Indien je behoort onder de blauwe Straal en de witte Straal heerst, dan kun je je vorm niet veranderen. Maar is de blauwe Straal meester, dan kun je je vorm aanpassen. Je hebt het vermogen jezelf met behoud van de grondcellen (je kunt de cellen dus niet vernietigen en wat dat betreft ook niet de kristallijnen structuur, enz.) van vorm te doen veranderen. Je kunt - en dat is ook heel typisch - behalve onder het z.g. witte licht (dat is nl. een combinatie-straal met heel eigenaardige werkingen, want er zitten eigenlijk wel 60 à 70 andere krachten in) waar je misschien een zekere amorfie kunt verkrijgen, ook nog dislocatie bereiken; d.w.z. dat je van plaats verandert en soms zelfs - zij het beperkt - je in tijd verplaatst. Die mogelijkheid zit er wel in.

Nu is dat op aarde allemaal niet bereikt en in de buurt van de aarde ook niet; dit laatste om u gerust te stellen. Maar het is denkbaar, dat het elders wel is bereikt. Wanneer dit is bereikt door rassen, die worden beheerst door dezelfde 7 Heren der Stralen die u beheersen, dan kunnen zij u niet alleen verstaan en begrijpen en u misschien iets leren, maar zij kunnen u stoffelijk ook gemakkelijk bereiken. Iemand, die onder andere Stralen behoort, zal van uw standpunt een ander tijdsbesef hebben. Misschien denkt hij wel: God, wat flitst daar voorbij; en dan is het alleen iemand, die op z'n elfendertigst loopt te slenteren. Of hij zegt: Hé, nu zie ik toch duidelijk iets; en dat is een slak, die met een voor hem sneltreinvaart voorbij komt. Op die manier moet u zich dat voorstellen. Dat kan dus een andere perceptie van tijd of in ruimte zijn. U zoudt zeggen: ze leven eigenlijk in andere dimensies. En dat kan een totaal verschil in levenserkenning zijn.

Een kristal b.v. zal in een mens niet zo gemakkelijk leven erkennen; en de mens ook niet in een kristal. Beide zijn differente vormen. Indien zij elkaar ontmoeten, kunnen zij dus wel van elkaar gebruik maken, misschien, ofschoon ze op aarde wel eens sprookjes vertellen van kristallen, die mensen in beslag nemen. Dat is niet mogelijk. Maar het is wel mogelijk, dat men elkaar uitbaat. Zoals men kristallen zou kunnen gebruiken voor bepaalde chemische oplossingen, zou een kristal mensen (een bepaald biologisch geheel) kunnen gebruiken om daar 'n bepaalde energie uit te trekken om er iets anders mee te bereiken. Dat is wel denkbaar. Maar een werkelijk contact, neen. Als er andere Heren zijn, dan gaat dat niet.

Nu maak ik eigenlijk een fout, want ik stel dus twee verschillende vormen, maar dat is slechts een voorbeeld. Want er kunnen kristallen be-

staan, die onder dezelfde 7 Heren als u behoren; en tussen deze en u is - gezien de vormen en de zintuigen - waarschijnlijk een zeer beperkt contact mogelijk.

Ik wil dit deel dan besluiten met nog een klein aantal punten.

1. Vormen van leven, die elkander kunnen bereiken, begrijpen en tot samenwerking kunnen komen, ressorteren onder dezelfde Heren der Stralen.
2. De geestelijke evolutie en de evolutie-mogelijkheid van de vormen, die binnen een bepaald ruimtelijk deel bestaan, worden vastgesteld door de Heren der Stralen, die daar regeren. Ook moraliteit, milieu e.d. worden deels hierdoor bepaald.

Naarmate de wisseling van krachten, dan wel het afwisselend optreden van de Heren der Stralen als dominant sneller plaatsvindt, is er sprake van een zich meer verschillend ontwikkelende maatschappij. Het totaalbeeld wordt echter dan nog altijd beheerst door het geheel der optredende Heren, zodat het totaalbeeld altijd aan de voorgaande regel blijft beantwoorden.

3. Daar wij beseffen, dat deze Heren der Stralen kosmische krachten zijn, moeten wij niet alleen aannemen, dat zij op aarde vorming en mogelijkheden of geestelijke mogelijkheden beïnvloeden, maar wij moeten evenzeer aannemen, dat de daardoor ontstane harmonieën bepalend zullen zijn voor eventuele incarnaties buiten de aardse materie. Wij moeten verder aannemen, dat ook geestelijke contacten met een bepaald deel der sferen (zekere lagere sferen) afhankelijk zullen zijn van deze vorming.

De Heren der Stralen staan niet alleen voor vitaliteit of neiging, zij staan ook voor levensessentie. En slechts waar de levensessentie harmonisch is, is begrip mogelijk.

4. Hieruit volgt, dat alle in de materie optredende vormende entiteiten in de periode van hun optreden harmonisch dienen te zijn met één of meer van de Heren van Kracht, die op dat moment regeert of regeren.

:--:~

DE PSYCHISCHE WERKING V.D. ZEVEN STRALEN.

Wanneer wij de 7 Stralen op de mensheid zien inwerken, moeten wij begrijpen, dat zij een dubbele uitwerking hebben.

In de eerste plaats vergroten zij zijn energie of potentie in een bepaalde richting.

In de tweede plaats echter wordt daardoor het denken in een bepaalde richting geleid. Er ontstaat dus een voorkeur voor een zekere wijze van denken en daarmee ook van reageren. De daad wordt dus mede bepaald door de Straal die werkt.

Als wij proberen de verschillende Stralen alle te classificeren, dan wordt dat waarschijnlijk wat moeilijk. De eenvoudigste indeling is te stellen, dat wij 7 Stralen hebben, waarbij 3 primaire invloeden, 3 secundaire invloeden en 1 alomvattende invloed. Eenvoudigheidshalve geven wij dan ook aan die Stralen dezelfde kleurbetekenis.

Als wij spreken over blauw, dan is blauw primair eigenlijk gelijk aan een veld, dat o.m. het violet bevat, maar daarnaast ook wel degelijk de verstandelijke werking van de mens beïnvloedt en hem zo in staat stelt om

b.v. in zichzelf door te dringen en vanuit zichzelf tot grotere erkenning en ontdekking te komen.

Hebben wij daarentegen met de secundaire blauwe straling te doen, dan zien wij een scherper materialistisch denken. Wij zien een nauwkeuriger en scherpere reactie op de omstandigheden en een verminderde beïnvloeding door sentimenten.

Ik geef u dit als voorbeeld om duidelijk te maken, dat de indeling in kleuren een betrekkelijk willekeurige is, maar dat er toch wel een groot verschil bestaat.

Wij hebben nl. werkingen, die in de eerste plaats de geest aanspreken en daardoor ook de geestelijke capaciteit vergroten. Daarnaast hebben wij te maken met stoffelijke beïnvloedingen, die allereerst de relatie met de stoffelijke omwereld bepalen.

Wilt u proberen een inwerking te ontleden, dan zult u eerst rekening moeten houden met de bestaande situatie. U leeft in een wereld, waarin oorzaak-en-gevolg-werkingen een rol spelen. En wanneer deze eenmaal aan de gang zijn, kan een verandering van straling geen wijziging in oorzaak-en-gevolg teweeg brengen. Zij betekent slechts, dat uw reactie op het gevolg een andere zal zijn. Een voorbeeld ervan is misschien eenvoudig te geven.

Wij hebben te maken met een secundaire rode straling, die de stoffelijke energie opvoert en daarnaast de ethiek (?) sterk beïnvloedt. Een mens zit dus in een oorzaak-en-gevolg-werking, waarin hij iemand ontmoeten zal. Normalerweise zou deze ontmoeting betrekkelijk neutraal zijn geweest. Nu bestaat de mogelijkheid dat er een geschil is en hierdoor dus strijd ontstaat; de drang tot zelfbehoud krijgt de overhand. Het kan ook zijn, dat er sprake is van een wederkerige erkenning; maar dan krijgt deze - vooral als zij van verschillende sexe zijn - vaak de nadruk van - laat ons zeggen - een meer intiem contact.

Datzelfde kunnen we zien, wanneer wij het materiële blauwe licht hebben. Als er sprake is van een blauwe straal, is er sprake van rationeel denken. Er is tevoren (oorzaak-en-gevolg-werking) vastgesteld wat u in die periode eigenlijk zult doen. U zult zich in een kantoor bevinden, in een fabriek of in de vrije ruimte. U zult tijd voor ontspanning hebben of werktijd. Op het ogenblik, dat die straling optreedt, gaat u scherper denken. U gaat dus rationeler reageren. Die rationele reactie heeft tot gevolg dat u in uw vrije tijd b.v. iets gaat repareren of iets gaat opbouwen. Het kan tengevolge hebben, dat u in uw kantoortijd ineens fouten ontdekt, zowel in de werkwijze als in het werk zelve, die verbetering behoeven. Bevindt u zich in een fabriek, dan komen er plotseling denkbeelden, waardoor de productiemethode misschien kan worden verbeterd of uw eigen werk vereenvoudigd. U ziet dus, de omstandigheden worden niet beheerst door de stralen. En de reactie op de stralen, die in de eerste plaats dus wel een psychische is, heeft directe invloed op de wijze, waarop men het bestaande probleem benadert.

Nu is er een heel groot verschil tussen wat ik zou willen noemen de meer geestelijke en de meer stoffelijke beïnvloeding der stralingen.

Heb ik te maken met een sterke geestelijke beïnvloeding (rood b.v.), dan is de mogelijkheid groot dat ik in mijzelf een gevoel van enorme naastenliefde heb, maar dat ik geen mogelijkheid zie haar tot uitdrukking te brengen. Het kan bij dromen blijven.

Wanneer ik een geestelijke blauwe invloed heb, dan kan ik in mijzelf (dus voor mijn eigen wezen) vele ontdekkingen doen. Ik kan niet buiten mij ontdekken, maar in mij zal ik ontdekken. Maar het is evengoed mogelijk, dat ik allerhande dromen ga vormen over datgene, dat ik zou kunnen veranderen of verbeteren, indien - en dat is dus altijd voorwaardelijk - indien ik over deze of gene mogelijkheid zou beschikken. En daarmee zijn wij gekomen aan de eerste bepalende factor.

De psychische reactie op de 7 stralen kan worden onderscheiden in de reactie op de primaire straling, die niet stoffelijk gebonden is en daardoor het gevaar heeft te leiden tot dromen of tot het stellen van niet-reële situaties. Daarnaast kennen wij de secundaire werkingen, waarbij alles direct op de materie wordt betrokken en elke werking direct in en vanuit de materie plaatsvindt.

Er is echter nog een alomvattende straling. Wij noemen die dan vaak: het witte licht. Deze straal heeft de eigenaardigheid, dat zij alle werkingen van de primaire en secundaire stralingen in zich verenigt. Zij is niet een kracht op zichzelf, maar zij is de bundeling van alle krachten, die wij tot dusverre hebben gevonden.

Een mens, die door dit witte licht wordt getroffen, zal dus in al zijn faculteiten een zekere verscherping ervaren. Zijn reactie op de buitenwereld zal niet op een bepaald terrein, maar op alle terreinen meer direct worden, terwijl ook zijn geestelijke benadering en daarmee zijn filosofische mogelijkheden op elk gebied groter worden. De innerlijke erkenning kan dus groter worden, terwijl gelijktijdig de daadkracht toeneemt.

Normalerwijze hebben wij met het witte licht in verhouding slechts zelden te maken en treden de z.g. kleurstralen - hetzij primair, hetzij secundair - veel meer op. Het resultaat is, dat juist de periode van het witte licht voor de mensen er een is van zelferkenning en een mogelijkheid tot herstel van b.v. zijn fouten en verkeerde reacties. Daar wij hier weer te maken hebben met de traagheid in de mens, zal zijn besef wel ontstaan, maar voordat hij tot actie komt, is de witte invloed voorbij en dan is de reactie volgens de daarop volgende kleur. Wij komen dan tot een punt, waarbij wij kunnen stellen:

Wanneer een idee wordt geconcipieerd onder de invloed van één straal, maar daarin niet tot uitvoering komt, zal de uitvoering plaatsvinden onder een volgende straal of invloed en daarvan het karakter hebben.

Dit is heel erg belangrijk. Want de mensen weten vaak geen raad met zichzelf. Zij begrijpen niet waarom zij de ene keer zus en de andere keer zo reageren; waarom zij de ene keer traag zijn, de andere keer snel; waarom zij de ene keer vergevingsgezind zijn, de andere keer wraakzuchtig.

Nu moet u eens even nadenken over deze stralingen. Er gebeuren bepaalde dingen. Deze zijn op zichzelf doodeenvoudig. Laten we zeggen: er is een rode invloed. De ene mens slaat, de andere zou alleen willen slaan; hij komt dus niet tot de daaduitvoering. Het gehele milieu, dus alle mensen rond u, ondergaan diezelfde invloed. U bemerkt het eigenlijk niet direct. U ziet alleen dat de stemming, de sfeer, wat anders is. Degeen nu, die de daad niet tot uitvoering heeft gebracht - en dat is de moeilijkheid - komt met deze intentie in de invloed van de volgende sfeer. De eerste heeft het uitgewerkt; voor hem is het niet belangrijk meer. Maar degeen, die niet tot een concretisering van die invloed kwam, heeft dat denkbeeld, die behoefte of die noodzaak in zich. En nu krijgen wij onder invloed van de volgende straling wat wij noemen een sublimatieverschijnsel, waarbij het denkbeeld wordt omgevormd volgens de daarop volgende tendens.

Die tendens kan b.v. na rood geel zijn. Zo kan iets, wat strijd lust is geweest, doodgewoon niets dulden, wat je dan maar stilletjes in jezelf hebt geprobeerd te verwerken, dat kan een uitbarsting van naastenliefde worden. Je gaat dus je goedheid aan andere uitdragen om voor jezelf te bewijzen dat de wraakzucht, die je innerlijk koesterde, niet reeel was.

De mens zal zichzelf dus vaak heel moeilijk begrijpen om de doodeenvoudige reden, dat hij niet begrijpt hoe dergelijke invloeden zijn wezen kunnen aantasten en zijn gedragspatroon kunnen veranderen. Toch is er een eenvoudig voorbeeld te vinden, waaruit duidelijk wordt, dat de mens in zijn gedrag wel degelijk door invloeden bepaald kan worden.

Als u in oude versleten en vuile kleren op straat loopt, zult u zich tegenover uw medemeden anders gedragen dan als u er *pico bello* bij loopt. En als u het gevoel hebt, dat alles "*tiré à quatre épingles*" is en de perfectie benadert, dan ontleent u daaraan een zeker overwicht op anderen; en het vreemde is, dat u daardoor aan de ene kant ressentimenten opwekt, maar aan de andere kant uzelf kunt doorzetten, waar u dat in voden zeker niet kunt. In voden bent u hulpeloos. U bent sterker van anderen afhankelijk, maar u krijgt van die anderen een - zij het wat goedertieren - medelijden of een zekere verachting in plaats van het ressentiment en misschien zelfs de haat en nijd, die u in die goede kleren krijgt.

De stralen, die optreden, hullen ons eigenlijk in een soort geestelijk gewaad. En omdat wij allen dat geestelijk gewaad ongeveer gelijk krijgen, merken wij er niet zo heel veel van. Maar ons gedrag wordt daardoor evenzeer bepaald als door de verandering van costuum. Als u dat nu in het oog houdt, zult u ook begrijpen hoe deze stralingen, deze inwerkingen van het ene ogenblik op het andere zelfs uw intenties, uw gedragspatroon kunnen wijzigen.

Maar u kent die stralingen niet. U moet dit voor uzelf verklaren en daardoor krijgen wij dan - en dat is voor de mens het meest misleidende - de rationalisatie. Een bekend voorbeeld is iemand, die driftig wordt, weet dat hij geen reden heeft om driftig te zijn en daarom voor zichzelf gaat zoeken naar een reden om driftig te zijn, waardoor hij steeds driftiger wordt, totdat zijn drift zo onredelijk is, dat zij op zich bestaat en daarmee dus allerhande oorzaken - hetzij door woorden of door daden - tot stand brengt, waarmee hij later eigenlijk geen raad weet. Iets dergelijk kan gebeuren, als ik probeer de invloed van de stralen te verklaren.

Een mens heeft een eigenaardige psychologie. Hij wil vaak zichzelf alleen maar zien als een redelijk wezen. Zijn emoties wil hij verklaard en gerechtvaardigd zien. Als ik boos ben op iemand, dan ben ik niet boos op die persoon omdat ik boos ben, maar omdat de ander mij een reden heeft gegeven. Dat kan het geval zijn, dat kan ook niet het geval zijn. Maar voor mij kan ik dit boos-zijn alleen aanvaarden, indien er een reden is.

Deze zelfrechtvaardiging - ergens een afwijking van de drang tot zelfbehoud - zal dus juist datgene, wat wij anders zouden kunnen erkennen (het eigenaardige ritme van de 7 stralen die op ons inwerken), kunnen maken tot een voortdurend groter wordende zelfmisleiding. Wij bouwen een beeld op van onszelf, waar wij eigenlijk dus niet meer in passen. Wij hebben pretenties, die absoluut niet meer deel zijn van onze werkelijkheid. Wij stellen eisen aan de medemens, die absoluut onredelijk zijn. Uw maatschappij is een voorbeeld van dergelijke rationalisaties. En de wonderlijke wijze, waarop alles in die maatschappij verloopt, maakt duidelijk hoe er steeds meer rationalisaties nodig zijn om te voorkomen, dat de hele zaak spaak loopt. En daarin ligt het essentiële punt, als u wilt spreken over de psychische invloeden uit de 7 stralen.

Nu ga ik deze invloeden - psychisch bezien - even straal voor straal na, zodat u zich een voorstelling kunt vormen van wat er zonder omgeving en zonder de bijkomstigheden of de aanwezige oorzakelijkheden te beschouwen in u zal gebeuren.

Dan begin ik uit de aard der zaak weer met blauw. Blauw primair geeft de mens een gevoel van verbondenheid hetzij met het hogere, hetzij met de mensheid. Hij doorbreekt zijn beperkingen op dit moment en hij heeft ook het gevoel dat hij alle dingen a.h.w. kan samenvatten. De reactie erop is materieel gezien meestal activiteit, hervormde activiteit; geestelijk gezien is het een poging tot zelferkenning, daarnaast mystieke Godsbeleving.

De 2e primaire waarde, die we kennen, noemen we rood. Zij is levens-

kracht. Zij geeft een gevoel van grotere vitaliteit en zij maakt het ons mogelijk de wereld zonniger te zien. Wij zien overal mogelijkheden, of zij er zijn of niet; en ook in onszelf ontdekken wij capaciteiten, die wij tot op dat ogenblik niet aanwezig achtten. Wij zijn bereid er het beste van te maken. Onze benadering van alles is dus zeer positief. Gelijkzeitig echter menen wij - en dat is hierbij het gevaar - dat onze eigen weg de juiste is. Orthodoxie en fanatisme op welk terrein ook zijn de weergave van een rode invloed, waarmede men harmonisch is. Geestelijk betekent het streven; het betekent echter niet Godsverbondenheid.

Daarnaast kennen wij dan de 3e primaire waarde, het z.g. geel. Deze gele waarde is in de eerste plaats een geluksgevoel. Er is misschien geen grote vitaliteit, maar er is wel het gevoel van verbondenheid in die zin, dat men alles rond zich beschouwt als deel van zichzelf. Dit kan in negatieve zin vaak betekenen, dat men zich gekwetst voelt, terwijl dit helemaal niet nodig is. Het kan ook betekenen, dat men eisen stelt aan de wereld, die men eigenlijk niet kan stellen; en dat men van God dingen verlangt, die onmogelijk zijn. Want elk van die kleuren hebben ook negatieve invloeden. Positief gezien is het een geluksgevoel. Wij menen, dat wij de wereld aankunnen. Voor ons ligt het hemels Jeruzalem open en wij hebben op dat ogenblik het gevoel te weten, dat er niets meer kan gebeuren.

Dan hebben wij als 4e invloed het witte licht. Het witte licht, dat primair zowel als secundair werkzaam is.

Het witte licht ontdoet alles a.h.w. van zijn waan en illusies. Het is geestelijk gezien een moment van zelferkenning. Voor een ogenblik laten wij de pretenties wegvallen. Meestal houden wij dat niet lang vol. Wij proberen ons dus te onttrekken aan deze feiten, maar wij voelen wat wij werkelijk zijn. Kunnen wij dit aanvaarden, dan ligt hierin wel degelijk ook het contact met het Goddelijke. Er ligt een zeker geluksgevoel in, omdat wij een bestemming hebben. Tevens ligt er ook vitaliteit in, waardoor ons streven innerlijk wordt versterkt.

Gelijktijdig werkt het witte licht stoffelijk door en het brengt ons stoffelijk energie. Maar gelijktijdig doet het ons sneller reageren. Oorzaak en gevolg worden voor ons a.h.w. versneld. Wij kunnen dat niet begrijpen en redelijk verwerken, maar psychisch gezien betekent dit dat wij zeer snel schokken achter elkaar krijgen. Wij hebben dan echter ook wel de kracht om die op te vangen. Zo kunnen langere perioden van wit licht niet alleen innerlijk geestelijke vernieuwing en zelferkenning mogelijk maken, maar ook grote wijzigingen van het stoffelijk gedrag en soms zelfs ook van de lichamelijke toestand.

Gaan wij verder terug, dan vinden wij het gele licht secundair. Wij hebben dan het gevoel, dat het goed zal gaan. Het bevordert vaak een zekere roekeloosheid, want wij hebben het denkbeeld dat alles, wat wij doen, zonder meer goed zal zijn. Er is geen besef van oorzaak-en-gevolgwerking. Daar staat echter tegenover, dat wij de wereld zonnig zien. Wij hebben dus contact met de wereld en de mensheid. Het is een periode, waarin men veel ervaringen opdoet en door deze schijnbare - ik zeg: schijnbare - lichtzinnigheid, ontstaat vaak een grote verrijking zowel van de ervaring (die dus ook materieel is, herinneringsleven) als ook van de geestelijke mogelijkheden.

Het rode licht in secundaire fase, stimuleert a.h.w. het bloed. Men zou kunnen zeggen: de mensen worden wat feller, wat hitsiger, en dan dat laatste in algemene betekenis. Men reageert feller op de buitenwereld. Men is meer bereid te vechten en te strijden. Men denkt niet redelijk en gaat alleen van zichzelf uit. Men is niet meer in staat te begrijpen dat er zekere grenzen zijn. Het feit, dat men eens een daad stelt, is de rechtvaardiging voor alle noodzaken, die eruit voortkomen. Eén slag

is misschien gerechtvaardigd, maar onder een rode invloed blijf ik doorslaan. Er is dus een zekere begrenzing weggevallen. De mens is onbeheerst en de instinct-reactie zal onder de rode invloed veel sterker zijn dan normaal.

Dan krijgen wij ten laatste de blauwe invloed secundair.

De blauwe invloed bevordert het redelijk, het scherp denken, maar zij beïnvloedt ook het sorteren der indrukken uit de wereld. Iemand, die eenzijdig is ingesteld, zal onder een blauwe invloed zeer selectief ervaren. Hij hoort en ziet a.h.w. alleen wat zijn belangstelling heeft; voor het andere is hij werkelijk dood en doof. Onder de andere invloeden neem je alles wel op, maar je moet het in die tendens verwerken. Onder de blauwe invloed is de ervaring dus heel erg selectief.

Verder zien we onder de blauwe invloed een volledig redelijk reageren, maar vaak onder zeer beperkte erkenning. Wij zien dus niet alles, wij reageren volkomen redelijk, maar wij gaan niet uit van de totaliteit, maar alleen van een bepaald deel van die totaliteit. Een politicus of een econoom b.v. is geneigd dit te doen.

Een typisch psychisch verschijnsel hierbij is verder het gevoel van onaantastbaarheid. Ik heb gelijk en ik ben bereid dit gelijk te betogen. Het resultaat is, dat wij in een dergelijke periode zeer grote discussies krijgen. Blauw licht brengt discussies meestal over meer materiële onderwerpen. Het is een gevoel van zelfhandhaving in positieve zin. Wij krijgen daarom een sterke confrontatie met meerwaardigheids- en minderwaardigheidscomplexen, met alle onredelijkheid die daaruit voortkomt.

U begrijpt, dat er over deze invloeden veel meer te zeggen zou zijn, maar de psyche van de mens is nu eenmaal iets, wat niet geheel te definiëren is. Ieder mens is een tikkeltje anders. Ieder mens heeft een wat andere achtergrond van herinnering en ervaring. Hetgeen door mij hier werd gesteld is algemeen en als zodanig ook algemeen geldend. U zult voor uzelf ontdekken, dat u het meer moet preciseren. Maar dat hindert niet. Als u dat doet in een primair blauwe periode, dan zult u niet alleen uzelf beter leren kennen, maar u zult ook voornemens maken waarschijnlijk ten aanzien van uw verder reacties. Een rode invloed kan die goede voornemens dan wel weer overhoop gooien, maar zij blijven op de achtergrond en in de herinnering hangen.

De geest heeft aan al die invloeden deel en voor haar geldt:

Alle primaire invloeden zijn - ook door de ervaring, welke tijdens die invloeden optreedt - in de eerste plaats bewustzijnsverruimende ervaringen. Het bereik van de geest wordt door deze invloeden dus sterk vergroot.

Het witte licht vergroot eveneens wel het geestelijk bereik, maar het selecteert tevens. Het brengt ons dus tot het afdanken van bepaalde ervaringen, die eigenlijk niet veelzeggend genoeg zijn, gezien het kader van ons eigen bewustzijn. De secundaire invloeden hebben geestelijk heel weinig belang.

Concluderende: Wanneer wij de werking van de zeven invloeden op de mens gadeslaan, dan kunnen wij aan de hand daarvan stellen:

Er zijn een groot aantal ervaringen, mogelijkheden en daden, die voor de geest van buitengewoon groot belang zijn, omdat zij haar helpen vormen. Daarnaast bestaat echter een bijna gelijk aantal werkingen en invloeden, die voor de geest van generlei belang zijn en die dus alleen materieel van enige importantie kunnen zijn. In het leven is voor de geest niet alles belangrijk.

Ik geloof, dat ik hiermede mijn onderwerp wel mag besluiten. De psyche van de mens omvat zowel zijn verstand, een groot deel van zijn gevoelsleven en onderbewustzijn, als ook zijn geestelijk bestaan. Ik heb

met al deze krachten rekening gehouden. Ik wil u alleen nog één waarschuwing meegeven:

U bent meestal geconditioneerd. U reageert op één van de stralen sterker dan op de andere; dat wil zeggen dat voor u geestelijk zowel als stoffelijk de beste mogelijkheden voor bewustwording, daadstelling en erkenning liggen binnen het kader van die ene straal. Als u alleen logisch en verstandelijk wilt denken, terwijl u behoort tot een gele of rode straal, dan zult u weinig of niets bereiken - in de stof niet en in de geest niet. Er is nu eenmaal in u een bepaalde tendens, die moet u volgen; en geen mens kan u daarvan afhouden, want u zult het toch doen.

Leer daarom ook in uw medemens te begrijpen en te aanvaarden, dat hij of zij volgens een bepaalde kracht of straal reageert en dat deze voorkeur voor een bepaald deel van de kosmische kracht, zonder dat men het eigenlijk wil of zonder dat men het zelfs maar beseft, het eigen gedrag van die ander bepaalt.

-:-

O N M O G E L I J K.

Is het mogelijk, dat iets onmogelijk is? Of zou mogelijk het onmogelijke toch mogelijk zijn? Is mijn vermogen groter dan ik denk? Of ontken ik misschien mijn vermogen? En wil ik mijzelf opzettelijk te klein achten, omdat ik graag het onmogelijke wil gebruiken om mij te verschuilen achter mijn tekort schieten? Is mijn angst voor mijn mogelijkheden en mijn verantwoordelijkheid niet allereerst de oorzaak, dat ik zovele mogelijkheden afwijs? Is mijn erkennen van al wat bereikbaar is eigenlijk niet gelijktijdig de oorzaak van mijn afwijzen van zovele andere dingen?

Als mens leef je. En als mens leef je zonder vaste waarden, zonder vaste bindingen en zonder vaste krachten, ook al lijkt het misschien anders. In dat leven móét je - of je wilt of niet - op een gegeven ogenblik nieuwe horizons zien, nieuwe ideeën aanvaarden, nieuwe krachten beleven. En als je dat niet wilt en niet kunt, dan zijn die dingen niet onmogelijk, maar je noemt ze zo. Je noemt ze zo, omdat je niet erkennen wilt, dat het anders moet. Dat je anders zou moeten zijn dan je bent. Dat er andere krachten in je schuilen dan je denkt, dat er in je zitten.

De mens is bang voor het onbekende. Ik geloof, dat hij het onbekende vooral onmogelijk noemt, als het zo dichtbij komt, dat hij ernaar zou kunnen grijpen.

Het is de angst van de mens, die het woord "onmogelijk" bepaalt. En als de mens die angst zou kunnen overwinnen, waar zou dan nog iets beperkt kunnen worden? Waar zou dan nog een grens kunnen worden gesteld? Want zeker, een mensenleven is kort, maar een mensenziel leeft eeuwig.

Je zou van vorm tot vorm kunnen gaan en van tijd tot tijd en altijd verder werken aan een en hetzelfde doel misschien. Werken aan een en dezelfde perfectionering van je wezen, zodat het de volmaaktheid weerspiegelt in het facet, waarvoor je bent geschapen. Dat is niet onmogelijk, maar je noemt het onmogelijk, want de taak lijkt te zwaar en de weg is te lang. Het duurt te veel levens, voordat je kunt krijgen wat je begeert. Het is zo moeilijk genoeg te nemen met wat je krijgt. Het is zo gemakkelijk anderen de schuld te geven van alles, wat verkeerd gaat. Neen, laten we dan maar liever van onmogelijkheden spreken.

Maar niets is voor ons onmogelijk. Wij, die schepselen zijn van de Oneindige, van de Kracht die alles instandhoudt. Wij, die alle mogelijkheden in en door Hem omvatten. Wij, die niet willen zijn wat we zijn, maar willen ontvluchten naar iets anders; en juist daarom in ons leven steeds weer "onmogelijk" roepen tegen de eisen, die ons worden gesteld en de gaven, die ons worden geboden.

:--:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**

Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

FEBRUARI 1967.

Nummer 5.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Practische achtergronden

Geluidsmagie

Bezweringsen

Horizon

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

De ritmen der evolutie

Geestelijke en stoffelijke ontwikkelingen

Evolutie

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

1947

1947

1947

1947

1947

1947

1947

1947

1947

1947

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK X.

PRACTISCHE ACHTERGRONDEN.

In het occultisme - en daaronder verstaan wij het totaal van de z.g. geheime wetenschappen - vinden wij voor de mens altijd weer de noodzaak om uit te gaan van niet-bewezen stellingen, zich te baseren op ervaringswetenschappen en in zeer vele gevallen ook door zelfsuggestie en suggestieve werkingen naar buiten toe bepaalde resultaten mogelijk te maken. Dit houdt in, dat een deel van het z.g. occulte niet is gebaseerd op de menselijke werkelijkheid, maar moet zijn gebaseerd op de synoniemen en resonansen, die in de gehele natuur bestaan. Of deze nu wel of niet in de normale wereld tot expressie komen, is van weinig belang.

Als wij b.v. aan bepaalde planeetwerkingen bovendien een achtergrond in een der oude elementen toekennen, als wij de oude elementen verdelen in mannelijke en vrouwelijke of als wij uitgaan van een tweede werkelijkheid of van de verschijnselen van een slechts als hypothese bestaande vierde dimensie, gebruiken wij in alle gevallen een uitdrukkingswijze, waardoor het onmogelijke voorstelbaar wordt, niet-bewust erkende harmonieën toch kunnen worden geactiveerd en het niet-uitdrukbare een formulering kan krijgen, die voor onszelf - inclusief de geestelijke en emotionele achtergronden - nog net hanteerbaar is.

U zult begrijpen, dat dit in de praktijk zeer vele problemen en moeilijkheden, maar ook mogelijkheden met zich brengt. Ik zou graag enkele punten naar voren willen brengen t.a.v. de meer gekende en algemeen gebruikte verschijnselen, die tot het occulte worden gerekend. En dan denk ik hier allereerst aan de prognose, aan de techniek der voorspellingen.

Vele mensen gaan uit van het standpunt, dat een prognose ofwel een toeval is, dan wel een zuivere wetenschap. Geen van beide is waar. De occulte prognostiek - zelfs indien het een vooruitzien van scènes betreft - is gebaseerd op wat men noemt: de lijn der mogelijkheden. In de prognose zal er dus altijd een keuze plaatsvinden. Het is de kwestie van "ja" of "neen", zoals we dit ook in de computer-techniek tegenkomen. Het eindresultaat van de voorspelling is dus een aantal selecties, die op "ja" en "neen" zijn gebaseerd. Daarbij kan op elk knooppunt een verkeerde keuze zich voordoen. Naarmate echter meer wordt gewerkt met deze techniek der voorspelling, blijkt er in het "ik" een zekere bias (een bevooroordeeldheid) te ontstaan t.a.v. de in het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid bestaande maximale en optimale tendensen. Er ontstaat dus een keuze, waardoor de zekerheid van een juist gericht kiezen aanmerkelijk groter wordt.

In de praktijk is men geneigd om - als het over prognosen gaat - te beginnen met ingewikkelde voorspellingen en technieken. Indien wij deze

achtergrond in aanmerking nemen, zouden we het veel eenvoudiger kunnen doen. De laatste keuze is immers een onderbewust proces. Het is een proces, dat niet berust op verstandelijke kennis en ook niet op inspiratie zonder meer. Het eigen bewustzijn en onderbewustzijn, het alomvattend bovenbewustzijn van de mensheid spelen hierin een grote rol.

Willen wij dus werken met een prognostische techniek en willen wij ons die aanleren, dan is het het verstandigst een aantal vragen te stellen ten aanzien van toekomstige gebeurtenissen. U kunt dat betrekkelijk eenvoudig doen.

Bijvoorbeeld: Zal Ajax de volgende wedstrijd winnen of niet?

Of als u daarin geen interesse heeft: Wint of verliest de K.V.P. bij de verkiezingen? Of desnoods: Zal de eerste, die voorbij komt, een jongen of een meisje zijn?

Al die mogelijkheden zijn er. Als wij een vraag kiezen, waarop het antwoord "ja" of "neen" kan luiden, dan hebben wij dus een normale kans van 50 %. In werkelijkheid ligt dat wel een beetje anders. Maar wij kunnen aannemen, dat er voor 50 % kans is dat wij juist kiezen.

Als wij deze proeven nu regelmatig herhalen, dan zal op een gegeven ogenblik blijken, dat het percentage juiste antwoorden toeneemt. Wij hebben op 100 van deze vragen b.v. 75 keer juist gespeculeerd en 25 keer onjuist. Verder leren wij zien op welk terrein wij de vraag het gemakkelijkst juist beantwoorden. Want niet elke vraag heeft op hetzelfde betrekking, neem ik aan. Door op deze manier gedurende enige tijd proeven te nemen vergroot men dus niet alleen eigen vermogen tot prognostisch reageren, maar erkent men bovendien die vlakken of punten van het bestaan, waarop eigen prognostisch vermogen de grootste weerklank, de grootste harmonische mogelijkheid vindt. Door deze eenvoudige methode gedurende enige tijd te volgen blijkt, dat men in staat is om op den duur in 9 van de 10 gevallen een juiste predictie te geven voor vaak zeer complexe feiten.

Nu zult u begrijpen dat in een voorspelling, die vele factoren (keuze-mogelijkheden) inhoudt, het percentage aanmerkelijk zal dalen. Maar dat is niet zo belangrijk. Wij blijven nog ver boven het gemiddelde van de normale kansberekening; en dat moet ons eerste doel zijn. Zodra we weten, dat bij een prognostisch denken meer dan normaal kan worden verklaard, ontstaat zelfvertrouwen.

Zelfvertrouwen is voor de mens wederom zeer belangrijk. De mens, die aarzelt, is gespannen. U kunt dit met een spierreactie vergelijken. Iemand, die overtuigd is dat hij een bepaalde prestatie kan volbrengen, werkt gecoördineerd, soepel en in feite ontspannen. Degeen, die niet zeker is van zichzelf, is geneigd zich te forceren. Hij presteert in verhouding dus minder met meer moeite. Zelfvertrouwen geeft die nodige ontspannenheid, waardoor - zelfs met een eenvoudige spierprestatie - het maximum bereikbaar wordt.

Ook voor geestelijke waarden, geestelijke reacties, zelfs voor doodgewoon mentaal werk als b.v. rekenen, blijkt dit het geval te zijn. Naarmate men zekerder is van zichzelf, zal men gemakkelijker en juistere reageren. Dat wil niet zeggen dat men de juiste antwoorden geeft; maar het wil zeggen dat men een maximale prestatie levert met een minimum aan vermogen en aan vermoeidheid.

Hierop kunt u zich dan weer baseren en zeggen: Naarmate ik meer zelfvertrouwen heb, zullen de voor mij eerst wat wonderlijke waarden van instinctief aanvoelen, van inspiratie en zelfs bepaalde geestelijke invloeden normaler en zonder afzonderlijk te worden gezien in het geheel worden geïntegreerd. Mijn totale prognose zal door deze integratie aan finesse, aan betrouwbaarheid, ja zelfs aan juiste detail-omschrijving winnen, terwijl gelijktijdig de mogelijkheid tot een geforceerd verkeerd beslissen (door verstandelijke of instinctieve overwegingen) wordt uit-

geschakeld.

Als ik dit zeg voor prognostisch werken en denken, dan moet u begrijpen dat dit ook geldt voor elke occulte bezigheid. Zelfs als het gaat om contemplatie of meditatie, deze toch wel zeer abstract aandoende toestanden, waarvan geen werking naar buiten wordt verwacht, zien wij dat zelfvertrouwen en een zekere geoefendheid een belangrijke bijdrage tot goede resultaten leveren of tot het verkrijgen van betere mogelijkheden.

Ik mag dan eenvoudigweg het volgende constateren:

1. Zelfvertrouwen dient gebaseerd te zijn op reeds bereikte prestaties plus aangevoelde mogelijkheden. Zodra één van beide ontbreekt, zal een wanprestatie het gevolg zijn.
2. Elke werking kan worden teruggebracht tot 2 factoren.
Bij contemplatie kan dit zijn: beschouw ik wel of beschouw ik niet mede het onderwerp van mijn contemplatie.
Bij prognose kan het zijn: deze weg of gene weg.
Zodra wij alles herleiden tot 2 factoren, is het mogelijk een zekere beheersing te verkrijgen en een zekere contrôle te gewinnen.
Herleid het totaal van uw occulte bezigheden, zodra het gaat om oefening, tot 2 facetten: positief en negatief. Tracht voorlopig geen verdere detailleringen te vinden.
3. Ga met zelfvertrouwen volgens de bovenbeschreven weg te werk en controleer uw resultaten eerst, nadat zij tot stand zijn gekomen en niet tijdens de totstandkoming. Op deze wijze voorkomt u, dat uw denken, uw mentaliteit of uw verwachtingen u bedriegen in uw be-reiking.

Na deze eenvoudige punten, die voor u toch - naar ik meen - belangrijk zijn, willen we de achtergrond gaan beschouwen van de resonans, die er kan bestaan tussen mensen of tussen krachten. Een groot gedeelte van het occulte is immers daarop gebaseerd.

Wat zijn nu de factoren, die voor een dergelijke resonans in aanmerking komen; en waarom moeten wij daarbij een bepaalde indeling hanteren?

Een resonans is mogelijk tussen gelijke of vergelijkbare waarden, mits zij een onderlinge aanvullingsmogelijkheid bezitten. Dat is een ingewikkelde regel, maar ik hoop dat u deze goed wilt overdenken.

Als twee snaren van gelijke lengte met elkaar in resonans zijn, kan de resulterende toon hoogstens iets worden versterkt, meer niet. Zodra echter een tweede snaar gaat meeklinken, verandert het timbre; er ontstaat een gemakkelijker waarneembaar verschijnsel. Wij zeggen daarom: Resonans heeft altijd plaats tussen ongelijksoortige waarden, die echter in wezen of werking vergelijkbare mogelijkheden bezitten.

Resonans is b.v. man - vrouw. Vrouw - vrouw kan wel een harmonie geven, maar in de meeste gevallen geen verrijkende resonans, omdat een gelijkheid in elementaire aanleg een onmiddellijke verrijking belet. Vrouwen, die qua argument met elkaar in contact zijn, zullen elkaar goed begrijpen; zij zullen elkaars elementen versterken en daarmee het expressieve element, maar ook vaak het excessieve element in hun discussie b.v. vergroten. Indien echter een vrouw met een man wordt geconfronteerd, zal de vrouw op de man moeten reageren. In haar discussie zal zij dus in haar vrouwelijk denken de elementen van een mannelijke logica of denkwijze moeten introduceren. Omgekeerd wordt de man geconfronteerd met de - volgens hem redelijk niet te volgen - conclusies van de vrouw, die echter voor hem nog voldoende betekenis hebben om zijn eigen argumentatie daaraan aan te passen. De samenwerking betekent dus een verrijking van denken en van argument bij beiden. Ik weet, dat dit een onvolledig voorbeeld is, maar het is toch - naar ik meen - verhelderend.

Op dezelfde wijze kun je zeggen, dat b.v. aarde en water gelijke ele-

menten zijn. Zij worden beschouwd als vrouwelijk. Als zij met elkaar in contact komen, ontstaat er alleen maar modder. Als we datzelfde zeggen van vuur en lucht, dan zien wij dat een ontmoeting van vuur en lucht eenvoudig meer vuur en meer luchtverplaatsing veroorzaakt. Maar als ik vuur met aarde in aanraking breng, dan ontstaat er iets anders. Door de gloed ontstaat er uit de aarde iets, wat geen vuur en geen aarde meer is. Het kan een gefixeerde vorm zijn: b.v. een vloeibaar gesteente, dat een nieuwe verrijking van de aarde betekent; het kan een vuurtest zijn, waarin vuur kan worden bewaard.

Als ik vuur en water met elkaar in aanraking breng, dan ontstaat er stoom. Er is dan een nieuw verschijnsel (waterdamp), die voor de aarde belangrijk is, maar die niet zonder meer tot die aarde behoort. Daardoor ontstaat er b.v. neerslag en de mogelijkheid tot vruchtbaarheid. Op deze manier kan men dus - ook wat de elementen in de oude formulering betreft - zeggen: Er is een aantal waarden, die - wanneer zij samentreffen - iets nieuws creëren.

In het occultisme hebben wij aan een resonans alleen iets, als zij een verrijking betekent. Niet een versterking, maar een verrijking. In het occulte is een harmonie op zich dus aanvaardbaar; zij kan een vergroting van kracht of van mogelijkheden geven. Maar een werkelijke resonans volgens vooromschreven waarden betekent: het creëren van het nieuwe: een nieuwe mogelijkheid, een nieuwe toestand, een nieuwe situatie. Deze creatieve factor is de verklaring van de werkelijk scheppende processen en de werkelijk kenbare fenomenen, die in het occulte zo vaak worden geciteerd en zo zelden worden geproduceerd.

Het is duidelijk, dat deze achtergrond ook hier kan leiden tot een paar heel simpele richtlijnen en veronderstellingen.

1e. Een fenomeen is nimmer het resultaat van twee gelijksoortige krachten, die samenwerken, maar van twee verschillende krachten, die met elkaar in resonans kunnen komen en daardoor een kracht veroorzaken, die in beide afzonderlijk niet aanwezig is.

2e. Indien ik in het occulte iets wil bereiken - onverschillig op welk terrein - kan ik dus nimmer volstaan met harmonie. Daarmee kan ik alleen het bestaande versterken. Ik moet altijd een contact zoeken met het andere (het a.h.w. aan mij enigszins tegengestelde), dat op mij kan inwerken en waarop ook ik inwerk. De dan ontstaande kracht en de dan ontstane verschijnselen liggen buiten het kader van 't normale, het natuurlijk te verwachten verschijnsel.

3e. Indien ik dus wil werken met de krachten van het z.g. geheime, het duistere of het occulte, is het voor mij belangrijk na te gaan, welke elementen in mijzelf - geestelijk en ook stoffelijk - dominant zijn. Ik zal in mijn werken altijd vermijden op deze krachten een beroep te doen. Ik zal een beroep doen op de krachten, die aanvullend of desnoods tegengesteld kunnen werken, mits daarvoor in mij nog een voldoende begrip en een voldoende ontvankelijkheid bestaat.

Weer eenvoudige regels. Maar regels, die kunnen bijdragen tot het veranderen van het menselijk begrip.

Het is aardig tot u te zeggen, dat er geen onmogelijke dingen bestaan. In zekere zin is dat waar. Het is heel aardig te zeggen, dat u alles kunt. En ook dit is principieel waar. Maar u kunt die dingen alleen waar maken, indien u de achtergrond begrijpt, waartegen de verschijnselen tot stnad komen. En dat is nimmer de perfecte evenwichtigheid. Het is het werken van tegengestelde waarden. Het is het werken van krachten, die niet aan elkaar gelijk zijn, ofschoon zij in hetzelfde vlak actief kunnen zijn.

Zo kunt u vanzelf doorgaan naar de voor velen wel zeer belangrijke denkbeelden van b.v. spiritisme, spiritualisme, magnetiseeren, eventueel bepaalde yogi-gebruiken en wat dies meer zij. Ook hier ziet men heel veel

mensen, die ermee werken; maar men ziet slechts weinigen, die er werkelijk een goed resultaat mee bereiken. Hoe komt dat?

Elke mens heeft persoonlijke kwaliteiten en eigenschappen. Ik kan natuurlijk proberen mijzelf te forceren. Een vrek zou zichzelf ervan kunnen overtuigen, dat het noodzakelijk is aalmoesen te geven. Maar omdat hij elke aalmoes betreurt, zal hij de vreugde van het geven niet kennen en daarmee de kracht, die uit het geven kan voortspruiten, evenmin ervaren.

Wij moeten dus nagaan: wat zijn onze eigenschappen? Wat ligt voor ons - ook al ligt het misschien buiten de norm van ons denken en bestaan - nog binnen het kader van het aanvaardbare. Iemand, die tegen zichzelf in handelt, kan denken daarmee door een offer veel te bereiken. In de praktijk loopt het op niets uit. Het offer moet in de eerste plaats voor het "ik" ergens aanvaardbaar zijn of worden erkend als onvermijdelijk. Pas als dat het geval is en er dus een accept in het "ik" aanwezig is, is het mogelijk er ook iets mee te doen, er iets mee te bereiken.

Hier hebben we dan een grondprincipe van de magie. We zullen trachten ook dit in een paar regels te formuleren.

- a. Het is onmogelijk te werken met krachten, die men als volledig onaanvaardbaar ziet of erkent.
- b. Het is onmogelijk om met resultaat te werken met krachten, die men als volledig aan zich onderworpen erkent.
- c. Het is niet mogelijk resultaten te bereiken door handelingen, riten en wat dies meer zij, tenzij men voor zich deze eerst heeft aanvaard; en wel, zonder dat men zich van de juistheid ervan behoeft te overtuigen met kunstmatige elementen.

Dan volgt daaruit een tweede reeks. En die zegt:

- a. De samenwerking van ongelijkwaardige krachten, waarden, persoonlijkheden of sferen resulteert in het ontstaan van kenbare en aanvaardbare verschijnselen. Het kenbaar of het aanvaardbaar resultaat is zeer belangrijk. Zolang dit niet optreedt, heeft men de juiste werkwijze nog niet gevonden.
- b. Het resultaat, dat men zoekt, bepaalt het punt van uitgang, wanneer men de resonans-mogelijkheden voor zichzelf nagaat. Want niet elke mogelijke resonans bergt in zich gelijksoortige mogelijkheden. In de resonans zal vaak slechts één principe gelijk bestaan in b.v. twee persoonlijkheden of twee werelden. Elke andere motivering maakt het contact en de resonans waardeloos en eerder tot krachten verbruiken dan tot kracht of fenomeen scheppende waarde.
- c. Wie in het occulte veel wil bereiken, zal allereerst zijn eigen wezen en denken moeten nagaan. Slechts wie daarvan uitgaat, kan de juiste, niet aan het "ik" gelijke of gelijkwaardige krachten en mogelijkheden vinden, waardoor een actie buiten het "ik" bereikbaar wordt.

Als u dit nu ook heeft overwogen, dan begint er zich geloof ik voor u zo langzamerhand wel een beeld te vormen. Ik had in plaats van prognostiek ook heel gemakkelijk kunnen spreken over geestelijke genezing of iets dergelijks. Of we hadden het net zo goed kunnen hebben over de mogelijkheden van telekinese als over die van gedachten-lezen. Maar voor al deze dingen geldt hetzelfde beginsel. In die achtergrond zijn wijzelf de voor ons beheersbare en daardoor de meest belangrijke factor. Ons besef, ons bewustzijn, ons innerlijk bepalen echter t.o.v. welke krachten, verschijnselen en mogelijkheden in het leven (van de geest en van de stof) voor ons een zekere waarde is gelegen. Die waarde moeten we dus ook bepalen.

Als u een geest aanroept en u wilt een mooi sonnet scheppen, dan moet u geen spotgeest oproepen. En als u vreugde wilt scheppen voor een

ander, is het niet goed daarvoor een demon op te roepen. Dat is duidelijk. Er moet een gelijkheid zijn en er moet een verschil zijn. Daarom: Stel u alle krachten, waarmee u samenwerkt of denkt samen te werken (suggestie kan ook een rol spelen), steeds zo voor, dat zij voor u een bepaalde eigenschap of een bepaalde hoofdbestreving bezitten. Door dit te doen zult u - zelfs indien de voorstelling op zichzelf zinloos is en alleen in u enige realiteit kan gewinnen - toch het vermogen tot afstemming van het "ik" op andere waarden, waarin wel een soortgelijke resonansmogelijkheid aanwezig is, tot stand kunnen brengen.

Wie tot God bidt, krijgt soms verbinding met iets heel anders. Maar door zich tot God te richten met een bepaald doel en een bepaalde verwachting t.a.v. die God, wordt bepaald met welke waarden een resonans kan worden bereikt.

Resonans is - en dat moet u goed onthouden - wanneer de eerste impuls is uitgezonden, geen vrijwillige maar een automatische procedure. Indien er dus een voldoende selectie is, kan de geest b.v. u dit contact (deze resonans) niet ontzeggen. Maar wanneer de geest op de stof inwerkt, zal ook de stof haar een zekere resonans niet kunnen ontzeggen, mits de waarde, waarop ze in hun bestreving gebaseerd zijn, ondanks de verschillen, voldoende gelijk is.

-:-

HOOFDSTUK XI.

G E L U I D S M A G I E .

Geluid is natuurlijk de overbrenging van een trilling. Een trilling kan dus resonanties kennen, waarbij neventonen - zelfs in het niet-waarneembare of onhoorbare - kunnen ontstaan en worden gewekt. Het bekende hondenfluitje is maar een van de voorbeelden van supersone trillingen, die met een kleine variant voor de hond supersoon blijken te blijven en aan de andere kant hoorbaar worden (maar niet luid) voor de eigenaar van het bewuste fluitje.

Wij moeten ons proberen voor te stellen, dat de menselijke geest in zijn voertuigen, het menselijk lichaam in zijn z.g. chakra's, zelfs de planeten, de metalen, de planten, alles wat er op aarde bestaat, uiteenvalt in een aantal hoofdfrequenties. Wij kennen b.v. de grote frequentie (16-bladige lotus), dat is de ya. Nu denkt u, dat dit ya op zichzelf een betekenis heeft. Ja. Maar het is eigen een letter. Het is dus niet direct alleen maar een klank.

Spreekt we over de 2-bladige lotus, dan kennen wij de hoofdklank mm. Een M dus. Dat is ook een letter.

Er bestaat a.h.w. een alfabet van frequenties. Een alfabet, dat als we het in letters zouden moeten uitdrukken, voor de doorsnee-mens 51 tot 53 tekens zou bevatten. Elke letter geeft dus een bepaalde klank en een klankcombinatie weer. Indien ik die klankcombinatie op de juiste manier weet te vormen, zal ik hierdoor inwerken op al, wat er met die klanken verwant is. En wanneer de klanken, die ik produceer, in een bepaalde verhouding t.o.v. elkaar staan, dan zal in verhouding daarmee dus ook een werking van de verschillende krachten worden veroorzaakt.

Als u nu eens probeert terug te denken aan dat alombekende woord "Aum". Wat vinden we daar eigenlijk in, als het goed wordt uitgesproken? We vinden daarin de beginlater ya. Yaum zou het eigenlijk moeten zijn.

Wij vinden daar verder in: de um of am. Een letter, die een lager chakra aanspreekt (acht-bladig). We vinden daarin de m, die - zoals zo even reeds is gezegd - hoofdzakelijk het voorhoofdschakra beroert. Als wij nu deze combinatie zien, dan wordt er door het woord uit te spreken een verbinding gemaakt tussen de verschillende fasen en factoren van het menselijk bestaan: Aum. En als u het gebaar ziet dat ik erbij maak, dan denkt u onwillekeurig aan bepaalde oosterlingen, die met dat gebaar a.h.w. zeggen, dat ze u met hun denken, hun spreken en hun hart ontvangen; dat ze dus eerlijk zijn. Een samengaan van verschillende factoren. Zoals de drie bekende aapjes, die niet zien, niet horen, niet spreken. Het is de samenwerking van deze dingen, die een bepaalde waarde inhoudt.

Als ik nu die klank uitstoot, dan zal ik niet alleen tot mijzelf spreken. Ik zal alles, wat in een bepaalde frequentie met mij harmonisch kan zijn of kan resoneren, eveneens beroeren. Het woord "Aum" is dus niet slechts een beïnvloeding van mijn persoonlijkheid, maar ook van mijn totale omgeving. Het is - mits op de juiste wijze gebruikt - een middel om de daar heersende wetmatigheden en verhoudingen tijdelijk of misschien zelfs blijvend te wijzigen.

Men noemt dit dan: klank-magie. U zoudt het evengoed kunnen noemen: de chemie der trillingen. Want wij doen met deze klanken niets anders dan mengen. Wij mengen een bepaald element met een ander element; en wel in een zekere verhouding. Het resultaat bevat beide elementen, maar vertoont eigenschappen, die in de beide elementen afzonderlijk niet tot uiting kwamen. Ik mag dus aannemen, dat elke klankcombinatie - onverschillig welke - een bepaalde betekenis heeft. Ook een naam.

Nu moet u eens even nadenken, hoe vreemd het is, dat wij klanken als Ma en Pa overal ter wereld zullen aantreffen. Ma en Pa worden in de menselijke taal gebruikt om aan te geven, dat er al een resultaat is: dat er een kind is; of dat er een bepaalde actie is. Het kan dus een bepaalde status of rang uitdrukken. Dit zijn algemene begrippen. Het zijn begrippen, die voor een groot gedeelte der mensheid ongeveer gelijk zijn. En of je nu Pa bent, omdat je kinderen hebt, of Pa(k) bent, omdat je boer bent, of Pa(h) bent, omdat je ergens regeert, heer bent, dat maakt niet veel verschil uit. In alle drie de gevallen werk je op het andere in en ben je bepalend voor de resultaten, die in het andere ontstaan.

Als dit kan gelden voor een gewoon woord, dan zal dit ook moeten gelden voor elke naam. Een naam met a-klanken is over het algemeen een primaire naam. We kennen b.v. Marie, Karel, Arie, enz. Dit zijn primaire namen. Zij zijn gebaseerd op een bepaald chakra, dat voor iemand, die die naam draagt, meestal dominerend is. En vreemd genoeg niet, omdat dit in hem de meest ontwikkelde eigenschap is, maar omgekeerd: omdat de naam, die een veel voorkomend verschijnsel is in zijn gedachten en in zijn woorden, voor hem een voortdurende activering betekent van een bepaald chakra. Namen kunnen in dit geval eigenschapsbepalend zijn.

Nu gaan we over naar namen, die z.g. secundair zijn. Bijvoorbeeld: Tom, Monica. Als de ca erbij komt, dan is er toch weer een primair element bij. Maar zeggen we Monique (zoals de Fransman), dan valt het weer weg. Hilda, afgekort tot Hil, ontbeert de a-klank, dus de primaire werking. We zeggen van dergelijke namen, dat zij combinatiewaarden bevatten.

Een o- of om-klank betekent over het algemeen een gelijktijdige stimulus van enkele der lagere en één der hogere chakra's.

Een oe-klank geeft over het algemeen aan een evenwichtigheid tussen bepaalde hogere en bepaalde lagere chakra's; een wisselwerking.

Krijgen we een ie-klank, zoals bij Piet, maar ook bij Hilda (het zijn vergelijkbare klankwaarden), dan spreken wij van een primair geestelijk element, waardoor het lagere wordt beheerst.

Om het dus heel eenvoudig te stellen: Als we een Arie hebben, dan zal hij over het algemeen "down to earth" zijn; hij zal dus erg stoffelijk

denken; een uitgeslapen jongen zijn. Maar Arie zal in zijn uitgeslapen handelen worden gedomineerd door een idealisme. Hebben we te maken met een Piet, dan zal die naar buiten toe vaak heel wat idealistischer zijn dan hij werkelijk is. Zijn motiveringen zijn in feite vaak sterk materieel. Al het andere is alleen maar een soort bekleding, een zelfhandhaving; dat is secundair. Dat wil niet zeggen, dat die idealen niet gemeend zijn. Het wil alleen maar zeggen, dat ze a.h.w. de aanvulling zijn van het stoffelijke; de stoffelijke nood. Bij Arie is het omgekeerd. Daar is de realiteitszin noodzakelijk om zijn ideaal te kunnen bewaren.

Als we dat voor namen kunnen doen, dan is het logisch, dat we dat ook voor begrippen en woorden kunnen doen. En dan zouden we zo ver kunnen gaan, dat ik zeg: Ik stel een nieuw woord samen. Dat woord heeft dus een bepaalde klankbetekenis. Ik kan uit de letters (ik heb er nu maar een paar van gebruikt, uit de aard der zaak) een woord samenstellen, dat een heel eigenaardige invloed op de mens heeft. Ik behoef dan nog niet eens een nieuwe samenstelling te nemen. Ik kan b.v. denken aan een samenstelling als Karakorum. En b.v. in een secundair woord: vobiscum.

Ik kan die woorden nu gaan gebruiken, zonder dat ze in een zinnig contact met elkaar staan. Zoals ik elementen, die eigenlijk niet bij elkaar behoren, kan gebruiken om een bepaalde actie te doen ontstaan. We kunnen b.v. zeggen: Ongebluste kalk en water zijn helemaal niet nodig voor een maaltijd. Maar als ik geen vuur heb, kan ik door die twee bij elkaar te voegen de maaltijd verwarmen. Zo kan ik dus bepaalde woorden of woord-combinaties gebruiken, niet omdat ze een doel in zichzelf zijn, maar omdat zij resonansmogelijkheden bevatten, waardoor de werkingen, die wij werkelijk wensen, gemakkelijker tot stand worden gebracht.

Dan beëindigen wij dit misschien wat meer abstracte onderwerpje met enkele korte formuleringen:

1. Elke a-letter ofwel combinatie van de a-klank met een andere letter of letters (voorbeelden: sja, ka, ma, ra, pa, ya, wa, e.d.) bepalen primair geestelijke en mentale impulsen. Hun grootste invloed betreft over het algemeen het denkvermogen, het onderbewustzijn en eventuele geestelijke waarden of werelden.
2. Alle letterklanken, waarin meeklinkt 'n i, een oe, een e, e.d. zijn combinatieklanken of -woorden. Zij zullen als verbindend materiaal of als onderstropping over het algemeen niet zonder meer als magisch-resultaat-brengend woord kunnen worden gebruikt.
3. Het is niet zo belangrijk, dat u die klanken leert beheersen, dan wel dat u begrijpt wat deze klanken doen. Elke klank is een stimulus o.m. voor enkele van uw chakra's, voor enkele delen van uw lichaam en voor bepaalde dingen in uw omgeving. De woorden, die u het meest gebruikt, zullen daarom zowel uw eigen reactie en geaardheid als de reactie en geaardheid van de omgeving t.a.v. u mede bepalen. Indien u daarbij dus nadrukkelijk en met intensiteit vermijdt o-, i-, e- en oe-klanken te gebruiken en daarentegen over het algemeen wel de a-klank met een zekere nadruk inschakelt, kunt u er zeker van zijn dat geestelijke waarden en mentale mogelijkheden de voorrang krijgen. Voor alle reiniging gebruikte men woorden en formuleringen, waarin de a-klank veelvuldig voorkomt, met een voorkeur voor de combinaties ka, ya, la.
4. Klank-magie vergt een zeer langdurige studie. De eenvoudige principes, zoals ik ze hier heb uiteengezet, zijn echter zonder meer te begrijpen. Zorg ervoor, dat u zich niet in een omgeving beweegt - en zeker niet te lang beweegt - waarin bij herhaling bepaalde klankwaarden te sterk voorkomen. U verliest uw zelfbeheersing en uw

redelijkheid; en zowel uw geestelijke als uw stoffelijke processen gaan op een door u niet beheersbaar onbewust vlak verder. U kunt dan de resultaten van uw eigen zijn en werken niet meer voldoende bepalen.

:--:

BEZWERINGEN.

De meesten van u weten wel, wat er onder bezwering wordt verstaan. Een bezwering is een aantal gedachtenkrachten, event. ondersteund door andere riten, waardoor men zekere krachten oproept, richt en bepaalde resultaten tracht te bereiken.

Nu kan men natuurlijk bij bezweringen altijd uitgaan van het standpunt, dat het alleen goden en demonen zijn, die het 'em doen; en trachten de krachten te richten, zoals iemand een rozenkrans laat zegenen met wijwater door de pastoor. Maar de feitelijke situatie ligt een klein tikje anders. Ik denk, dat het binnen het kader van deze cursus daarom wel interessant zou zijn om eens na te gaan wat de ingrediënten zijn, die gezamenlijk dan "bezwering" heten.

Bij elke bezwering is vooropgesteld een denkbeeld van het doel. Als je iets wilt bezweren of iets wilt oproepen of wat dan ook, dan zul je moeten beginnen met een doel te hebben. Dit is nl. bepalend voor je mogelijkheden. Een bezwering is nl. een gebouw, dat wordt opgebouwd uit vele verschillende bestanddelen. Maar je moet een fundament hebben; en dat moet stevig zijn, het moet goed omschreven zijn. Anders deugt het geheel niet en krijg je de meest krankzinnige afwijkingen. Wij noemen dit: een doel.

Wat kan bij de bezwering een doel zijn?

Wel, we krijgen in de eerste plaats het denkbeeld van informatie (ik wil iets weten); in de tweede plaats van reformatie (ik wil iets hervormen, een toestand veranderen); in de derde plaats van deformatie (ik wil iets aantasten); en in de vierde plaats een conformatie (ik wil iets bevestigen).

Alle doelstellingen vallen dus onder de genoemde hoofden. Elke keer als ik een doel heb, moet ik dus beginnen met na te gaan:

- a. Wat wil ik? Wil ik iets veranderen (een kracht richten op iemand om bij hem iets te veranderen ten voordele of ten nadele)? Wil ik wéten wat er aan de hand is? Of: wil ik zeggen wat er moet gebeuren? Ik moet precies weten: wat ga ik doen. Dat is heel belangrijk, want je eigen wezen, je persoonlijkheid, wordt door dit doel evenzeer gericht als de eventuele krachten, die je oproept.
- b. Je moet begrip hebben van macht. Nu kan macht reëel zijn. Ik kan dus een praktisch vermogen hebben, waardoor ik geesten of mensen kan dwingen. Maar ik kan evengoed een beroep doen op andere kracht. Ik kan dus een ontleend gezag of een ontleende macht gebruiken (ik beroep mij o.a. op Godsnamen).
- c. Ik kan werken met een volledig fictieve macht of een fictief gezag. U zult zeggen: Is dat laatste nu werkelijk mogelijk? Ja. Op het ogenblik, dat ik zelf geloof een macht te bezitten (ook indien ik die in feite niet bezit), ontleen ik hieraan voor mijzelf een voldoende zekerheid om die macht uit te oefenen, zolang ik niet direct word aangevallen en verslagen in de macht, die ik veronder-

stel. Dat wil dus zeggen, dat we soms eigenlijk helemaal zonder geesten en werkelijke goden of engelen werken. Wij kunnen eenvoudig werken met fantasie. Maar die moet dan ook wel zo stevig in haar schoenen staan, dat wij er zelf volledig in geloven.

Dan zult u zeggen: Maar als we nu een God oproepen, is dat dan anders? Ja. Als ik een Godsnaam gebruik, dan moet ik wel weten, wat die Godsnaam omschrijft. Als ik roep naar Jahwe, Tetragrammaton wat mij betreft, dan moet ik weten wat ik ermee bedoel. Ik moet dus wel het begrip kennen, dat er in die Godsnaam zit. Maar die God zelf en de krachten van die God behoef ik verder niet te kennen. De naam is hier nl. (en dat is een magisch principe) een samenstelling van klanken en waarden, waardoor een verbinding met die andere kracht tot stand komt. Ontleende macht vergt dus begrip en een zekere kennis. Ze vergt niet - zoals men misschien hieruit al heeft begrepen - een volledig geloof of zelfs maar een volledige aanvaarding. Aanvaarding of geloof kunnen conditioneel, tijdelijk zijn. En wat geloof betreft, dit kan soms geheel ontbreken.

Dan kan ik natuurlijk werken met mijn eigen macht. Nu ja, die eigen macht, daarvan moet je overtuigd zijn; die groeit altijd langzaam. Daarom geldt dus bij een bezwering: Als ik het doel heb, dan zal ik de weg kiezen, die voor mij de meest aanvaardbare is om macht tot uiting te brengen. Voor de doorsnee-mens is dit ontleende macht.

Bij ontleende macht dient men te weten, welk aspect van het Goddelijke men met een bepaalde naam aanroeft. Of men erin gelooft, is verder niet van belang. En als we dat hebben, dan komen we aan het volgende punt:

We moeten zorgen, dat de krachten onszelf niet kunnen beroeren. De macht, die wij bezitten, kan misschien voldoende zijn, maar er zou een aarzeling kunnen komen in ons aanvaarden van de kracht van die God b.v., in ons geloof in onszelf, of zelfs in de fantasie, die we hebben opgebouwd. Daarom stellen wij tussen onszelf en datgene, wat wij bezweren - ook als het hier niet gaat om het oproepen van een geest - altijd een grens. Die grens kan een temperatuurgrens zijn. Ik kan b.v. iets (een voorwerp, dat ik voor een bezwering gebruik) in het midden van een bakje water laten drijven. Ik kan zorgen, dat het warmer staat; dat het gloeiend heet is b.v. Ik kan het ook in de koelkast stoppen. Ik heb dan een begrenzing geschapen. Er is een verschil tussen het milieu, waarin datgene, wat ik wil bezweren (of het symbool ervan) zich bevindt en mijn eigen milieu. Dit schept een onaantastbaarheid. Op het ogenblik, dat er een volledige gelijkheid van waarde bestaat voor mij en hetgeen ik wil bezweren of waarop mijn bezwering is gericht, zal elke werking op mijzelf terugslaan of kunnen terugslaan. Dat is begrijpelijk. Per slot van rekening, als je samen op het aambeeld gaat zitten en je zegt dan tegen de voorhamer "val maar", dan is de kans heel groot, dat je allebei een onderdonder krijgt. Daarom moet je dus zorgen, dat er een verschil is.

Ten laatste: Ik heb altijd iets nodig, waardoor de bezwering van kracht wordt. Dat kan een geest, een demon of een duivel zijn. Het kan ook een bepaalde natuurwet of iets anders zijn. Maar ook daarvoor moet ik een omschrijving hebben. En dan geldt in dit geval:

Ik gebruik altijd als uitdrukking van de volbrenging een naam (die dan wederom in zijn betekenis bekend moet zijn), een kracht of een gebaar (eveneens bekend in zijn betekenis), een symbool (bekend in zijn betekenis) of - en dat kan ook mogelijk zijn - een associatie.

Die associatie kan zijn een element. Ik wil iemand door een bezwering behoeden voor b.v. verdrinken. Dan doe ik dit door het voorwerp in een kommetje water te gooien en er wat water uit te halen. Met andere woorden: het water mag en kan u niet schaden. Dat is dus een associatie. Daarmee is het beeld voldoende overgebracht.

Hier heeft u dan de grondbeginselen van bezweringen. Maar er zit nog

veel meer aan vast. En dat is ook logisch.

Als ik met die bezweringen bezig ben, dan bouw ik over het algemeen een ritueel op. Of dat ritueel er nu één is om iemand op afstand te genezen, hem dood te maken of om een geest op te roepen of te verdrijven, ik gebruik daarvoor bepaalde vaststaande formules en gebaren en gewoonlijk ook vastliggende stoffen. Waarom doe ik dat?

Wel, door gewoontevorming, dus door het voortdurend gebruik van gelijke associaties, wordt het mij mogelijk weliswaar beperktere bezweringen uit te spreken, maar ze steeds juist en volledig uit te spreken. Het is of ik de taal van de wereld van geestelijke machten moet leren. En omdat ik weet, dat ik de totale vocabulaire niet kan beheersen, beperk ik mij tot een basis-vocabulaire van b.v. 200 woorden, waarmee ik reeds het nodige toch wel kan zeggen, al wordt het ingewikkelder. De ritus wordt dan eigenlijk schijnbaar zwaarder en meer omvattend dan noodzakelijk is. Maar dat komt nu juist, omdat ik alles heb teruggebracht tot grondbegrippen; en vaak meer begrippen nodig heb om hetzelfde uit te drukken.

Bij de opbouw van de riten ga ik dus weer uit van het doel; en daarbij kunnen we de indeling, die ik zo even heb gegeven, gemakkelijk gebruiken.

Elk doel (dus de wijze, waarop het doel afzonderlijk bestaat) wordt alweer uitgedrukt in een afzonderlijke wijze van beginnen en van handelen. Indien wij voor onzelf met die bezwering nog bijzonder veel resultaten willen behalen en we willen de bezwering een langere tijd handhaven, dan is het heel verstandig om ook daar de zaak vast te leggen.

Als ik iemand b.v. de waarheid wil laten zien, dan kan ik natuurlijk moeilijk een beeld van de waarheid nemen. Maar ik kan wel een portret van die persoon nemen, daarop schrijven "waarheid" en het dan met het gezicht naar beneden op een spiegeltje plakken, bij wijze van spreken. Dat alles dan op een plankje leggen en er rondom dat plankje mijn symbool en mijn tekens vastleggen. Want elke keer, als ik dat ding zie, het benader of daaraan maar denk, dan werkt die bezwering door.

Dat is dus een eenvoudige methode om de werking te verlengen en te zorgen, dat steeds weer de gelijke kracht wordt uitgezonden. De hoofdwaarde of de macht - dat heb ik al gezegd - waarmee de doorsnee-mens werkt, zal over het algemeen zijn ontleend aan het Goddelijke.

Er zijn ook nog een paar dingen, die u er altijd bij moet onthouden:

Indien ik iets negatiefs wil bereiken, dan kan ik dat nooit van uit het Goddelijke zelve doen. Maar in het totaal van de schepping (dus onder het gezag van het Goddelijke) zijn krachten, die daarvoor speciaal geschikt zijn. Bij wijze van spreken: Ik kan van de goeie God niet vragen, dat Hij met de een of andere tandenstoker iemand in zijn lichaam gaat prikken om hem door pijnen af te persen of op een andere wijze tot bezinning te brengen. Maar wat ik wel kan doen, dat is een macht zoeken, die reeds zo geaard is en die dan te sturen in de naam van God. Maar ik kan dan nooit een liefdevolle God gebruiken. Ik moet dan altijd een gezag-handhavende, een toornige, een actieve God hebben. Dus kies ik mijn Godsnaam in overeenstemming met de kracht, die ik wil gebruiken.

U zult dan zeggen: Maar waarom nou eigenlijk met die bezweringen altijd denken aan het negatieve? Nou, de mensen gebruiken bezweringen meestal wel daarvoor.

Maar als ik nu iets bijzonder goeds wil doen, dan is het duidelijk, dat ik daaraan ook uitdrukking moet geven. En die uitdrukking - zelfs al is dat alleen maar een uitzenden van doodgewoon kracht naar een ander, zonder meer - moet voor mij gefixeerd zijn. Wat is voor mij het aspect van God, waarin de grootste kracht ligt?

Punt 1.: De kracht, die voor mij nog kan werken. Ik antwoord daarop.
Dan: welke naam past daar bij? Die naam is de naam, die ik in mijn bezwering gebruik.

Punt 2.: Heeft die God misschien voor mij nog enkele boden (laten we zeggen: Michael, Gabriël of een ander. Azraël zou ik maar buiten beschouwing laten; dat is een soort transporteur van zielen). Weet ik dus welke kracht ik als uitvoerende kracht daarnaast kan stellen, dan heb ik verder niets meer nodig. Want: ik heb de kracht, die optreedt als bemiddelaar; ik heb de naam van een God, die voor mij de macht uitdrukt; en ik heb mijn eigen wezen, dat tot die God roept.

Maar misschien zou die God niet luisteren. Ik moet Hem dus eigenlijk wakker schudden; of beter gezegd: ik moet Hem voor mijzelf waar maken. De een doet dat door op zijn knieën te vallen; de ander door een zegenend gebaar te maken; en de derde misschien door een tekeningetje of een plaatje te bekijken of een kaarsje aan te steken.

Punt 3.: Wat drukt de aanwezigheid van dit aspect van God voor u het zuiverst uit? Herhaal elke keer, als u eraan denkt, dezelfde handeling. En u zult tot uw verbazing zien, dat de zaak als vanzelf loopt.

Is het nu werkelijk een engel, die die krachten overbrengt? Ooh, in 9 van de 10 gevallen: neen. Net zomin als het een Indian scout is, zoals sommige anderen beweren, of een liefdevolle geestelijke broeder of zo iets. Dat is allemaal maar formulering. Waar het in feite om gaat, dat is dat er een soort heelal in het heelal wordt geschapen.

We behoren tot verschillende werelden of sferen, dat is duidelijk, en tot een bepaalde sfeer van een bepaalde kracht. Ik behoortoe; ieder ander kan er ook toe behoren. Wanneer de ander in contact is met die sfeer, dan kan ik mijn kracht via die sfeer automatisch geven. Maar wat meer is, de ander zal - doordat hij mijn intentie in die sfeer voelt - voor zichzelf de kracht van die sfeer nemen en gebruiken. Het is dus een soort inductie-proces. Er behoeft helemaal geen God en ook geen geest bij te pas te komen. Het gaat er alleen om: Wie ben ik? Wat ben ik? Wat denk ik? Wat is die ander? Daarom geldt nog iets anders:

Ik kan nooit een kracht via bezweringen op anderen richten of van anderen weghouden, indien ik niet tenminste de trilling en de naam van die ander ken en zo mogelijk een voorstelling van diens persoon bezit. De voorstelling behoeft niet gelijk te zijn aan het origineel. Ze moet voor mij echter wel het origineel representeren. Zo ziet u, dat een bezwering helemaal niet zo moeilijk is, als het wel lijkt.

Nu kan ik mij voorstellen, dat iemand zegt: Maar hoe zit het nu met de fantasiewereld?

De fantasiewereld is eigenlijk een soort afstem-systeem. Kijk eens, Als u een radio heeft en u draait de wijzer op de schaal op Hilversum, dan zit u toch ook niet in Hilversum? Maar u scheidt een conditie, waardoor Hilversum te ontvangen is. Wat ik dus doe, heeft erg veel weg van een soort bezwering. Ik weet helemaal niet wat er precies in die kast gebeurt, als ik aan de knop draai. Maar voor mij is het belangrijk, dat ik net zo lang draai, totdat de wijzer staat, waar hij voor mij op dat moment behoort te staan.

Iemand, die u gaat vertellen, dat hij afstemt door de wijzer te verschuiven, leeft in een fantasiewereld. Die wijzer is alleen maar een aanwijzing, een indicatie, meer niet. Maar aangezien die wijzer nu eenmaal is verbonden met de rest, zal dat afstemmen inhouden, dat inderdaad alles, wat er achter zit, op de juiste wijze draait. Zo moet u die fantasiewereld

eigenlijk zien.

In de fantasiewereld ga ik de scala van mogelijkheden na. Die scala van mogelijkheden is kosmisch. Alles, wat ik denk, kan bestaan. Als ik dat logisch opbouw, heb ik een beeld. Ik heb iets gefixeerd. Ik heb a.h.w. de wijzer der mogelijkheden voor mij gezet op een bepaald gebied. Wat dat gebied voorstelt, dat geeft toch helemaal niet. Het gaat erom dat de instelling juist is. Indien de instelling juist is, dan werkt het mechanisme - zullen we maar zeggen - van de eigen geest, dus van de eigen persoonlijkheid. Het stelt zich dus in op sferen en op bepaalde krachten.

Het stelt een bepaald doel. Een doel, dat helemaal niet reëel is, zoals het wordt gefantaseerd, maar dat past bij mogelijkheden, die wel in de realiteit bestaan. En zo schep ik, als ik nu maar denk dat ik een macht bezit (dus als ik denk aan de knop te kunnen draaien; ik durf het aan), dan schep ik vanzelf een resonantie, een contact of een harmonie (dat kan verschillend zijn) met die ander of dat andere, dat ik mij in de fantasiewereld voorstel. Er is een verbinding.

Wanneer die verbinding er is, zal wat er in mij bestaat als fantasie of idee voor de ander worden getransponeerd in waarden, in macht en in werkelijkheden, die in zijn realiteit, in zijn leven passen. En dan hebben we dus helemaal niet te maken gehad met een echte God of met een echte engel. Dan hebben we alleen te maken met de structuur van de kosmos, van het heelal. Alleen daardoor al kan de bezwering reeds werken; kan ze al van kracht zijn.

Nou, dan kan ik dit zo langzamerhand gaan afronden door op te merken, dat een bezwering veel meer inhoudt dan de meeste mensen denken. Ze denken: een bezwering, dat is een geest of zo iets. Maar als u een wrat wegneemt door haar voor een cent te kopen, dan is dit ook een vorm van bezwering.

Als u een symbolische handeling verricht - onverschillig welke - dan is dit in wezen dus reeds een vorm van bezwering, zodra daarmee de voorstelling is verbonden van iets, wat daardoor ergens op aarde of in de geest gebeurt, zonder dat er eigenlijk een directe samenhang bestaat, behalve in de gedachten. Dat is dus al een bezwering.

Als u b.v. sterk zit te denken: "laat het morgen mooi weer zijn, want ik moet morgen uit", dan is dit een poging tot bezwering. En als u nu maar gelooft in uw beheersing van de hoge en lage drukgebieden, dan heeft u nog kans, dat het lukt ook. Alleen, in Nederland zijn de behoeften vaak zo verdeeld, dat het een vraag is hoe lang je het houdt, als je het eenmaal hebt; dat geef ik graag toe.

De eindconclusie is dus duidelijk: Als bezwering mag alles worden beschouwd, waardoor - zonder dat er een direct redelijk oorzakelijk verband bestaat - resultaten of werkingen worden beoogd en bereikt in of buiten het "ik".

En als we dat weten, dan kunnen we de indelingen daarop toepassen. En we kunnen ook besluiten om zelfs deze eenvoudige daden, die een bezwering inhouden, tot een klein ritueel te maken, waardoor de kans op blijvend goede resultaten groter is.

-:-

H O R I Z O N .

Horizon, einder. Einde van hetgeen je ziet. De buiging van de aarde, waardoor de lucht als een lijn zichtbaar wordt, die het zijn beperkt. Maar als je verdergaat, dan gaat de einder met je mee. Wat achter je werd gezien, verdwijnt in het niet. En vóór je komt in het verschiet, wat zo even nog niet was....voor jou; want je draagt je horizon met je.

De buiging van de wereld, waarop je staat, je vermogen tot zien, de manier waarop je het zijn ondergaat, al tezamen bouwt de horizon van het bestaan. Dat geldt voor de geest zowel als ook voor de stof.

Wie tracht boven de einder uit te zien, hij zal illusies ondergaan. En eerst wanneer hij kan stijgen, zodat hij meer van het onvermoede kromme van het bestaan kan beseffen of overzien, wat méér gaan zien. En hij zal zien verheffen uit het niet, wat anderen nog niet zien en niet beseffen.

Zo is de horizon van het bestaan in feite het vermogen om - boven de waan van het eigen heden en het eigen "ik" uitstijgend - wat meer te zien van werkelijkheid, wat meer te overzien vooral van alle krachten, die er samenwerken; het vinden van een verband met de oneindigheid. En zelfs dan blijft er nog een horizon. Want als de einder wegvalt, dan is er slechts oneindigheid.

Oneindigheid kan voor een mens toch niet bestaan. Niet slechts de tijd, maar ook de ruimte moet voor hem begrensd zijn. Anders valt hij in een ledig niet, waarin hij niet kan bestaan, omdat hij niet durft te zijn zonder een begrenzing. Dus je hebt je eigen horizon.

Maar weet: dit is niet werkelijkheid. Dit is een schijn, die uit mijzelve is voortgekomen.

Naarmate het "ik" stijgt en zich meer verheft, beseft het meer van wat er is, al blijft begrenzing voor mij bestaan. En eerst wanneer ik mijzelf heb ontworsteld aan al, wat nog begrenzing kan zijn of kan betekenen en de laatste waan is gevloeden en ik mijzelf heb gevonden in werkelijkheid, dan is er slechts één horizon: Gods Oneindigheid, waarbuiten voor mij niets bestaat en niets kan bestaan; waarbuiten ik niet meer kan gaan. Maar dan kan ik niet meer stijgen. Dan moet ik aanvaarden het bestaan, dat God heeft gegeven, dat uit Hem voor mij voortbestaat, waarin mijn wezen leeft.

: - : - :

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Vijfde Les.

DE RITMEN DER EVOLUTIE.

Wij hebben ons in de voorgaande lessen beziggehouden met alles, wat zo'n beetje te pas komt bij de geestelijke ontwikkelingsgang, de invloeden, die de aarde beroeren en de manier, waarop het ontstaan van het leven op aarde zowel als het geestelijke leven in een kosmisch plan en een kosmische wetmatigheid zijn opgenomen.

Nu moeten we echter terug naar de wereld, omdat wij hier te maken hebben met verschillende verschijnselen, die wij toch niet alleen maar aan rassengeesten en grote krachten uit de kosmos kunnen toeschrijven.

Er zijn op aarde bepaalde wetten in werking, die als verschijnsel met zich brengen, wat men vermoedelijk bij gebrek aan beter met de mooie naam "evolutie" pleegt te betitelen. Nu moet ik er meteen bij zeggen, dat dit begrip evolutie alleen betrekking heeft op de bevoertuiging, maar zeker niet zonder meer kan worden toegepast op de geestelijke waarden en op de ziel. Wat is nl. het geval?

Er ontstaat een levensvorm. Deze levensvorm bevindt zich binnen een bepaald milieu en past zich daarbij aan. Maar nu blijkt, dat die levensvorm op een gegeven ogenblik vastloopt. Zij is zozeer aan een bepaald milieu gewend, dat elke geringe wijziging kwetsbaar maakt. Tegen die kwetsbaarheid kan men zich verzetten; en er ontstaat dus een steeds complexere structuur van de levensvorm, waardoor zij zich binnen bepaalde perken kan handhaven.

Wij kunnen tegenwoordig nog heel veel voorbeelden daarvan vinden. Als u b.v. naar de duinen gaat (u zit er vlak bij), dan vindt u daar bepaalde planten, die in het zand kunnen leven. Denk eens aan de dennen; denk eens aan het helm. Nu blijkt, dat de den een bepaald wortelstelsel heeft. Maar de den, die aan een zeekust groeit, heeft een diepere wortelgang (dus een betrekkelijk rechte en diepgaande wortelstok), terwijl daarnaast de wortels breed worden uitgespreid om een weerstand tegen de wind, een verankering, te geven. Gaan wij na hoe dat verder in elkaar zit, dan blijkt dat de grootste voedselopname geschiedt door één-meestal wat verderop in 2 of 3 hoofdtakken gedeelde - wortel, die bijna recht naar beneden gaat.

Zien wij nu de den van dezelfde soort en dezelfde familie op de hei, dan blijkt dat de wortel daar in de eerste plaats niet zo diep gaat, maar in de tweede plaats ook, dat hier van - laat ons zeggen - een gemiddelde van 6 wortels er 4 schuin naar beneden lopen, daar een heel fijn wortelnet vormen (wat in het duinzand bijna niet het geval is) en dat de verankering dus veel minder stevig is. Dat is te begrijpen. De den op de hei heeft minder met eenzijdig sterke stormen te maken en komt dus niet zo

snel tot een verankering in een bepaalde richting. Hier zou men dus al kunnen spreken van een aanpassing. Maar nu kan er een ogenblik komen, dat er buitengewoon veel stormen gaan woeden. Dan zouden al die bomen op den duur ontworteld moeten worden. Zij kunnen dat niet uithouden. Behalve als er nu één boom is, die leert om de snelheid, waarmee het wortelnet wordt uitgebreid en verplaatst, te vergroten. Deze kan dan, naarmate er meer spanningen in het milieu optreden, steeds a.h.w. naar de omstandigheden toewerken. Het resultaat zal een aanpassing zijn niet alleen van het wortelstelsel, maar waarschijnlijk ook een lichte verandering in de voedingsopname en daarmee in de structuur van de naald; de kleur b.v. kan veranderen, het kan een andere tint groen krijgen.

Bij helm zien wij precies hetzelfde. Helm is verwant aan moerasgras. Het moerasgras heeft een dicht onder de oppervlakte groeiende wortel. De helm, familie ervan, heeft een zeer diep-gravende wortel met een voor een dergelijke plant eigenlijk wel zeer fijn wortelnet. En dit zijn nu maar een paar voorbeelden.

Wat is er eigenlijk aan de hand? De vorm moet worden aangepast en verfijnd. Kan dit niet meer, dan ontstaat er een soort, die in ongunstige omstandigheden leeft. Die kan zich niet meer volledig en overal uitbreiden en wordt tot enkele - vaak beschermde plekken - beperkt. En daar kan zij haar leven nog wel verder handhaven. Dat geldt ook voor dieren.

Indien echter de complexiteit van het aanpassen te groot wordt (laten we zeggen: er komt bewegelijkheid van de wortels bij een boom; er zijn er enkele, die dat hebben en die zich ook stabiliseren door het neerlaten van luchtwortels, welke als verankering kunnen worden gebruikt, denk eens aan b.v. de waringin), dan kan het mechanisme zich niet verder aanpassen.

Nu blijkt, dat de volgende aanpassing niet meer kan plaatsvinden in deze complexe vorm. Wij moeten dus terug naar een vereenvoudiging van vorm. In die vereenvoudiging wordt waarschijnlijk de bewegelijkheid of de stabilisatie-mogelijkheid bewaard, maar niet meer zonder meer uitgevoerd. Daar staat tegenover, dat men bij de plant een andere voedingsgewoonte krijgt. De plant verandert zich eveneens en zij kan op den duur zelfs een totaal nieuwe soort worden.

U maakt op aarde nieuwe planten door kruis-mutatie. U doet dat bewust; kruisbestuiving bij tulpen b.v. en de daaruit voortkomende varianten. De natuur doet het echter ook. Zij doet dit bij diersoorten, maar ook bij de mensen. Want wat is het geval?

Op het ogenblik, dat een materiële structuur zodanig complex is geworden, dat zij eigenlijk geen verdere aanpassingsmogelijkheden meer bezit, moet er een factor worden ingeschakeld, waardoor toch nog een handhaving mogelijk is; en dat is een vorm van sentiëntie: begrip.

In de eenvoudige levensvormen zien wij dat overal optreden. Als u denkt aan b.v. de aanpassing van de grote dieren uit de tijd van de sauriërs, dan zult u tot uw verbazing ontdekken, dat b.v. de vliegende sauriër (ichtosaurus) zich eigenlijk langzaam maar zeker heeft veranderd in de familie vleermuis. Als u gaat kijken naar de vele grote waterdieren, die er eens waren, dan komt u tot de ontdekking, dat sommige van hen eigenlijk gemuteerd zijn naar kleinere bewegelijke vormen, die over het algemeen bovendien iets meer besef hebben, dus iets meer denken en iets sneller reageren dan de sauriërs deden.

Hier hebben wij dus het principe van het leven. Zodra complexiteit van stoffelijke vorm optreedt, ontstaat de behoefte aan sentiëntie: bewustzijn en reactievermogen. Zodra het reactievermogen groot genoeg is, herontstaat de behoefte tot fixatie van de vorm, want nu gaat de sentiëntie voor zich de aangenaamste, de meest acceptabele vorm uitkiezen. Hierdoor wordt de structuur steeds ingewikkelder. Men wil geen afstand doen - of dat nu een meer-cellig wezen, een dier of een mens met grote

ideën is - van wat men heeft opgebouwd. Men bouwt het dus verder uit tot het moment, dat er geen andere mogelijkheid meer is.

Je kunt je echter niet verder blijven aanpassen zonder te gronde te gaan aan je eigen complexiteit. Op dat moment ontstaat er een prikkel tot bewustzijn. Door het bewustzijn ontstaat er een vormverandering, die soms meer in het nageslacht ligt. In andere gevallen reeds in een plant en in een dier zonder meer merkbaar wordt. Daardoor krijgen wij een over het algemeen wat kleinere, maar zeker sneller reagerende eenheid, die op haar beurt zich voorlopig weer in alle omstandigheden kan handhaven, maar bij het vinden van een vaste milieu-waarde zich wederom op de prettigste manier fixeert.

Het is een soort slingerproces. Wij krijgen de uitslag naar het materiële. Is in het materiële organisatorisch de top bereikt, dan slaan wij terug en gaan schijnbaar naar beneden, maar hier slaan wij iets hoger naar bewustzijn op. Is het bewustzijn hoog genoeg gestegen, dan is de aanpassingsmogelijkheid, die men ziet, groot genoeg; men zinkt weer terug en komt tot een hogere vorm van materiële organisatie.

Het totale proces, dat wij evolutie noemen, is materieel dus gebaseerd op het vinden van ofwel de top van sentiëntie (bewustzijnswaarde), dan wel een top van materiële waarde. Deze beide tezamen treden echter nooit op; zij wisselen elkaar af. Hierdoor wordt voor alle levensvormen op aarde, die onder de omstandigheden redelijk kunnen blijven bestaan, een voortdurende aanpassing gegarandeerd, terwijl gelijktijdig door het verhogen van de bewustzijnswaarde, die erin ligt, ook een vergrote mogelijkheid voor de geest wordt gegeven, die daarin wil leven. En daarmee hebben wij dan een heel belangrijk iets geconstateerd.

Bij die vormveranderingen treden - vooral als het lagere wezens zijn - rassengeesten helpend en geleidend op; maar zij kunnen de cyclus op zich niet onderbreken. Zij kunnen stimuli geven. Zij kunnen ervoor zorgen, dat - indien complexiteit al bereikt moet worden - deze een basis kan vormen voor een verdere bewustwording; een vergroting van begrip a.h.w. Indien het begrip voldoende hoog is gestegen, dan kunnen zij de stimuli scheppen om dit begrip om te zetten in praktijk. Theorie en praktijk schijnen op aarde altijd samen te gaan, maar kosmisch gezien, is dat niet het geval. De theorie baart de praktijk; in de volledige uitwerking van de praktijk wordt een nieuwe en in waarde hogere theorie herboren.

Als wij dit nu allemaal hebben gezegd, dan kunnen wij de mensen bekijken. Want de historie van de mens is een wonderlijk en afwisselend schouwspel.

Wij krijgen op een gegeven ogenblik de organisatie van de jachtgemeenschap. De jachtgemeenschap leidt tot teamwork. In dat teamwork vinden wij een steeds vastere indeling van plaats en rang, totdat er een stamgemeenschap bestaat, die in de praktijk is gefixeerd.

Die fixatie doet weerstanden ontstaan. Er is geen voldoende mogelijkheid meer voor de leden van het team om zelf ook nog wat te betekenen. Er ontstaat een revolutie; en wij zien stamvermenging. De familie-groep wordt nu een grote gemeenschap en de jachtpraktijk wordt verrijkt met allerhande elementen, waarvan sommige godsdienstig zijn, maar andere zich ook richten op het gebruiken van plantaardig voedsel, het vervaardigen van kleding en van werktuigen. Zo is het in een primitieve maatschappij.

Maar waarom zouden wij alleen daar kijken? Want als wij de hele geschiedenis doorgaan, dan zien wij steeds weer de opkomst en het verval van een bepaalde groep of een bepaalde organisatie. In de tijd, waarin u leeft, is er ook een dergelijk proces aan de gang. Wat is er nl. gebeurt?

De mens had een aantal geestelijke impulsen en prikkels. Daardoor

werd hij in staat gesteld zich denkbeelden te vormen, die veel verder gingen dan zijn feitelijke bekwaamheden. Men zou hier kunnen denken aan de alchemisten in de vroege Middeleeuwen en aan al die onderzoekers op onverschillig welk vlak: medisch gebied, metallurgie, enz. Al die mensen hadden dus denkbeelden, die veel verder reikten dan hun mogelijkheden of praktische kennis. Een mooi voorbeeld daarvan is b.v. de Griekse filosofie; maar ook de filosofie, die wij b.v. in Frankrijk vinden in de tijd van de Encyclopaedisten. Gaat u nog weer verder, dan vindt u die theorie ook weer terug in laten we zeggen ongeveer 1860.

Tussen 1860 en 1890 bouwt zich een theorie omtrent de menselijke samenleving op. Zij neemt haast de vorm aan van een religie, want zij is nu eenmaal niet ingrijpend te fixeren. De mens verfijnt deze stellingen in zoverre, dat zij overtuigend worden en aan een behoefte van de mensen tegemoet komen. Het is de omwenteling - u kent dat allemaal - van de werkende stand, die zeker niet alleen in Rusland plaatsvindt, maar ook - en zelfs vroeger - in Engeland, in Nederland, in Duitsland, overal. En daardoor ontstaat het mechanisme, waaruit de verwezenlijking van de theorie moet voortspuiten.

Wij zien dus b.v. de socialistische gemeenschappen ontstaan. Wij zien de socialisatie van alle andere staats- en denksystemen. Wij zien een poging om te fixeren. Het marxisme b.v. is, ondanks zijn stelling van progressiviteit, uitermate orthodox. Die orthodoxie uit zich o.m. in een toenemend aantal eisen en verordeningen, een toenemend bureaucratisch ambtenarenapparaat, een toenemende nadruk op de eenzijdige uitbreiding van industrieën en een absolute verwaarlozing van wat men b.v. het individueel leefklimaat zou kunnen noemen. De mensen worden door dit mechanisme echter in staat gesteld meer te zien, meer te doen, meer te begrijpen; en er komt een ogenblik, dat dit te complexe geheel verzet gaat oproepen.

In het begin is dat onverschilligheid. Men reageert eigenlijk niet meer op al die uitbreidingen. En dat betekent, dat de uitbreidingen niet meer bewust en gericht geschieden, maar dat ze zich gaan gedragen als een soort woekering, een soort kanker. (Waarmee ik niet wil zeggen, dat de hedendaagse bureaucratie met kanker te vergelijken is, ofschoon ze veel gekanker veroorzaakt.)

Die bureaucratie nu brengt de mens aan het denken over zichzelf, over zijn eigen rechten, zijn eigen wil, zijn eigen wensen; er ontstaat de behoefte om zichzelf te zijn. Maar dat kun je niet meer, zolang je de voorschriften aanvaardt. Die voorschriften, d.i. sociale habitus, sociale moraal en al wat erbij hoort. De mens breekt zich dus los en schijnbaar zakt hij af. Hij is b.v. niet meer zo productief. Hij is niet meer zo betrouwbaar. Hij gaat niet meer in zijn werk op. Maar hij zoekt. En door dit zoeken gaat hij begrijpen, wat hij eigenlijk werkelijk wil.

Er ontstaat een humanistische theorie, die in deze dagen eigenlijk met de verdere ontplooiing van het existentialisme (dat overigens in de tijd van Erasmus al bestond en door hem zelf al werd uitgedragen) een verdere ontwikkeling van het existentialisme betekent naar een individualistisch bestaan. En deze theorieën moeten langzaam vorm krijgen.

Uw hedendaagse studenten-relletjes overal ter wereld, uw provo's zijn een direct gevolg hiervan. Je zou denken dat het een ontworteling of een ontbinding is van de mensheid of van de maatschappij; maar dat is niet waar. Het is een normaal evolutie-verschijnsel..

Als een top van complexiteit is bereikt, waarin het "ik" zichzelf niet meer kan zijn, dan zoekt het "ik" voorlopig naar een theorie (een denkbeeld, een innerlijke waarde), waardoor die vrijheid wordt herwonnen. De nadruk valt niet meer op de stoffelijke structuur, maar zij gaat over naar het gedachtenleven. Zij wordt filosofisch, misschien zelfs mystiek. Daardoor gaat men beseffen, dat het op een andere manier ook - en mis-

schien beter - mogelijk zal zijn. Men laat al die tē hoge stellingen langzamerhand in de steek en gaat terug naar de praktijk.

Die praktijk lijkt in het begin een afdaling in het duister; want wat blijft er nu over van onze hoge idealen? Maar daardoor is men in staat voor zichzelf materieel waar te maken wat die idealen alleen innerlijk en theoretisch zijn. Er ontstaat een dieptepunt, waarin het gedrag van de mens zowel van stoffelijk als van geestelijk standpunt uit in feite anarchistisch is. Uit dit anarchistische principe ontstaat weer de nieuwe structuur: het organisme, dat langzaam maar zeker vorm moet geven aan de erkenning, die hier is gemaakt. Wij gaan dan weer naar boven. De structuur wordt steeds ingewikkelder. Zij wordt een techniek, een mechanisme, waardoor er grotere mogelijkheden voor het "ik" zijn. Nu die mogelijkheden bestaan en de mens zich daarin uitleeft, komt wederom het punt van verzadiging. Deze slingering is dus eigenlijk een goddelijke wet, een natuurlijke wet.

Als u hoort, dat de geest zich op aarde zo druk bezighoudt met het menselijk leven, dan zult u wel eens zeggen: "Tjone, jonge, jonge, wat doen zij?" Maar nu wordt het u misschien duidelijk. Zij hebben niet ten doel u geestelijk of lichamelijk tot een top te brengen. Hun doel is juist te zorgen, dat zodra er een fixatiepunt is bereikt, waardoor er geen begrepen en geplande ontwikkeling meer kan plaatsvinden, die voor de mens nog hanteerbaar is, maar er een woekering ontstaat, de mens te doen terugkeren, zodat hij op een ander terrein een hoogtepunt bereikt.

En wat betekent dit nu eigenlijk voor incarnaties?

Het zal u duidelijk zijn dat de geest, die - althans in deze zin - niet aan het evolutionaire proces onderworpen is, door haar ervaringen een bepaalde voorkeur krijgt. Zij krijgt een voorkeur voor geestelijke of voor stoffelijke elementen. Kort gezegd: de een is filosoof en de ander is technicus. Wij zien dan ook, dat zeer vele entiteiten zich achtereenvolgens steeds weer manifesteren in een periode van technisch uitgebreide ontwikkeling en fixatie. Dat gaat voort tot het ogenblik, dat ook zij een keer die golfbeweging kunnen meemaken, ten dele of geheel. En dan fixeren zij zich op het geestelijke. Bij hun incarnatie blijven zij een tijdlang de geestelijke ontwikkeling zoeken. Zij letten dus niet op de materie. Op deze wijze zien zij in zichzelf de tegenstelling van vormgeving (i.c. creatie) en erkenning, wijsheid, begrip. Zij gaan dan begrijpen, dat deze beide elkaar aanvullen en dat zonder een uitdrukking van het innerlijk er geen bereiking mogelijk is; maar dat een uitdrukking zonder innerlijke waarde eveneens geen bereiking kan geven. Eerst als begrip en uiterlijkheid, innerlijke waarde en stoffelijke waarde kunnen samenvloeien en t.o.v. elkaar als een werking worden erkend, is er voor de géést een evolutie. Dan breidt het bewustzijn zich uit en kan het een steeds groter deel van de schepping omvatten.

De achtergrond van het evolutionaire proces is dus in feite de voortdurende verandering van waarde. Die verandering van waarde zien wij niet alleen maar voor de mens op aarde optreden. Wij zien, dat een ras op een bepaalde planeet een technische top kan bereiken en misschien die planeet erbij kan vernietigen. Dat is in het Al meermalen gebeurd.

Maar wat is dan het resultaat daarvan? Dat zij bij hun incarnatie op een chaotische planeet weer beginnen hetzij als helpende of leidinggevend geesten, hetzij direct als geïncarneerde wezens. Het is logisch. Chaos en vorming zijn beide facetten van het bestaan. In het totaal van de historie van de mensheid komt dit steeds weer naar voren.

Er zijn tijden dat de occulte en magische kennis van de mens die van de huidige tijd schijnbaar - ik zeg: schijnbaar - ver te boven gaat. Tijden, waarin alles, wat tegenwoordig belangrijk en wetenschappelijk wordt genoemd, behoort tot inwijdingsleren. Tijden, waarin men niet beschikt

over magnetrons en electronenmicroscopen en toch stellingen weet op te bouwen over het heelal, over de vorm en structuur van de materie, het wezen van het zijn zelf, die zelfs in uw dagen, als ze juist worden geïnterpreteerd, uitermate verbluffend zijn. Maar wat blijkt nu?

Die kennis van de oudheid, of wij dit nu Atlantis noemen, of als wij misschien nog verder teruggrijpen naar de eerste ontwikkeling van Mû (die overigens hoofdzakelijk een bureaucratische was met een krijgsmanachtige hoed), of als we kijken naar Egypte, het Romeinse Imperium, het Frankische rijk van Karel de Grote (dat overigens door Pepijn is gevestigd en niet door Karel), wij zien overal hetzelfde: mystiek geeft de denkbeelden, die tot techniek kunnen worden. Daarbij blijft een groot gedeelte van de mystieke erkenning onvervuld. Wij kunnen de mystieke erkenning niet volledig omzetten in de materiële uiting; wij moeten afdalen. Maar door die afdaling, de neergang, stimuleren wij een vormgeving; en nu blijkt, dat die vormgeving mogelijkheden schept voor het begin.

Men kan zeggen, dat de hedendaagse wetenschap b.v. praktisch ontbloomt was - en voor een deel nog is - van elk begrip voor filosofie. Men zou kunnen zeggen: de wetenschap, dat is zo iets als goochelen met de feiten en werken met de verschijnselen. De theorie is secundair. Zij is het hulpmiddel om nieuwe verschijnselen te vinden. Maar als die verschijnselen op een gegeven ogenblik zo complex worden, dat men gaat zoeken naar een synthese (en daar is men op het ogenblik hier en daar druk mee bezig), dan moet men terugkeren van de feiten naar de theorie, naar de innerlijke erkenning. Dan wordt eigenlijk de overbruggende gestalte in de techniek alweer tot een soort toverdokter, een wondermens, een superman.

Die superman beschikt over veel meer feiten dan men in het verleden kende; d.w.z. dat hij zijn erkenningen juister kan aanpassen aan de feiten. Zijn innerlijke waarde, zijn innerlijke beleving, juist doordat de praktijk erbij is, bereikt dus een veel groter en veel juister besef dan hem tevoren mogelijk was. En komt men dan op het punt, dat de synthese een zodanige vereenvoudiging maakt, dat wij weer naar een complexiteit toe moeten, dan zal die nieuwe structuur dus ook een hoger niveau inhouden. Dit gebeurt bij levensvormen; dit gebeurt bij beschavingen; dit gebeurt zelfs bij menselijke geesten. Al is daar, zoals ik reeds zei, de evolutie toch een klein beetje anders dan beschreven.

Ik geloof, dat dit voert tot een aantal eenvoudige conclusies, die onvermijdelijk zijn voor één mens, die de geschiedenis van het leven waarlijk wil beseffen. Hier volgen zij dan:

In de eerste plaats: Het samengaan van stof en geest is alleen mogelijk, indien de waarden afzonderlijk dominerend optreden, zodat de dominantie van geest over stof en stof over geest voortdurend wisselt. Het is deze afwisseling, waaruit het bewustzijn wordt geboren en de mogelijkheid tot verdere vorming of beheersing in de materie.

In de tweede plaats: Alle verschijnselen, die wij negatief plegen te noemen, hebben een positieve waarde en betekenis. Want al datgene, wat is en wat gebeurt, voert immers tot een nieuw begrip, een nieuwe beleving, een nieuwe erkenning. Het verschijnsel van de vernieuwing is voor het leven van het allerhoogste belang. Zonder dit kan er geen werkelijk leven meer bestaan.

In de derde plaats: Bewustzijn is het resultaat van ervaring plus het vermogen op de ervaring stellingen te baseren, die wederom in de praktijk kunnen worden geuit.

Wij zijn er echter niet, want die evolutie neemt tijd. Maar de tijdsverdeling is natuurlijk niet regelmatig. De evolutie van half-eiwit tot het ééncellig wezentje vergt ongeveer 650.000 jaar. De evolutie van één-

cellig wezen tot de splitsing jager en gejaagde ofwel grazer en levens-eter en meercellig wezen duurt maar 100.000 jaar. Vandaar tot de complexe plantvorm buiten het vloeibaar milieu plus de complexe diervorm in en buiten het milieu vergt 250.000 jaar. En wanneer wij eenmaal aan de mens toekomen, dan komen wij tot de eigenaardige conclusie, dat de dominante menselijke rassen elkaar afwisselen. Terwijl het ene bijna 500.000 jaar bestaat, treedt het andere slechts ongeveer 50.000 jaar op, om weer door een nieuwe soort te worden vervangen. Er is dus geen vast ritme te vinden, althans niet als wij de tijd rekenen, zoals mensen dat doen.

Maar op de achtergrond van het evolutie-verschijnsel ligt iets anders. Hebben wij niet twee factoren ontmoet: het eerste is uitbouw, dus vergrote complexiteit; het andere is sentiëntie, besef.

De uitbouw kan niet worden gesteld in tijdseenheid, maar slechts in uitbreidingssnelheid. Indien de uitbreiding geschiedt met één factor per jaar, dan is 600.000 jaar weinig of niets. Indien zij geschiedt met 100.000 factoren per uur, dan kunnen misschien 4 à 5 weken voldoende zijn om een kritiek punt te bereiken.

Geestelijk is het hetzelfde. Als men langzaam overweegt en steeds blijft haken aan enkele denkbeelden, als men a.h.w. dogmatisch is, dan kan het vele eeuwen, vele duizenden en tienduizenden jaren duren, voordat er een nieuwe gedachte is gevormd, die weer in de materie kan worden uitgedrukt. Maar op het ogenblik, dat het denken, ondanks zijn mystieke inslag, toch pragmatisch wordt, zien wij een versnellings-effect, waardoor in betrekkelijk korte tijd - soms in enkele jaren - het denkbeeld wordt omgezet in materie en complexiteit.

De tijds waarde in het leven kan worden gemeten met de maatstaven, waarmee men het menselijk leven meet. Het menselijk leven is trouwens voor de geest in de mens alleen maar een verschijningsvorm. Willen wij begrijpen, wat op de achtergrond van het leven en het levende ligt, dan moeten wij dus omschakelen van de tijdseenheid of zelfs de schatting van een levensduur in een bepaalde vorm naar resultaat. Resultaatswaarde-ring ofwel ontwikkelingsnelheid is de enige concrete tijd.

Als u in het geestelijk leven komt, zult u ook daaraan veel kunnen hebben, want het zijn alweer een paar eenvoudige regels, die ik hier stel, maar zij doen u in de eerste plaats misschien beter begrijpen, waarom de geest in een andere tijds waarde kan leven; en in de tweede plaats zal zij u duidelijk maken, dat uw leven niet in jaren kan worden geteld, maar alleen in ervaring.

1e regel: Voor het leven is tijd geen duur, maar een opeenvolging van bereiking, prestatie of ervaring.

2e regel: De belangrijkheid van het tijdseffect wordt niet bepaald door de eenzijdige bereiking, maar door de wisseling. Veelheid van factoren betekent tijd. Eenheid of gelijkblijvendheid van factoren betekent stilstand.

3e regel: Op het ogenblik, dat vanuit een geestelijke of een materiële top van complexiteit geen werking meer in de andere richting is, ontstaat er een vernietiging, waarin tijdloosheid optreedt tot dezelfde fase - maar nu actief en bewegelijk - wederom is bereikt.

Met die 3 regels kunt u het voorlopig wel stellen, denk ik.

Nog enkele kleine conclusies, voordat wij de les eindigen.

1. Als je aan leven denkt, denk je onwillekeurig aan de ziel en aan de geest. Men vraagt zich wel eens af, waarom de ene geest zo snel incarneert en de andere zo traag. Dit is menselijk. Beide geesten incarneren vanuit een geestelijk standpunt naar een gelijke bereiking en doorleving. Voor hen beiden zal de tijdsduur dus gelijk

- zijn, ongeacht het verschil dat materieel daarin wordt gevonden.
2. De geest kan niet zonder de materie bestaan, omdat de materie noodzakelijk is om de vernieuwing van besef tot stand te brengen en daarmee de vernieuwing van beleving.
 3. Wanneer wij in de materie leven en de geschiedenis en de achtergrond van het leven begrijpen, zullen wij ons eigen leven niet baseren op gelijkblijvende waarden, maar wij zullen een voortdurende wisseling, vooral een wisseling van geestelijke en materiële waarden, tot stand willen brengen. Wij zullen bij beide trachten te gaan tot een zo groot mogelijke detaillering en uitwerking, opdat de top van complexiteit - geestelijk of materieel - de stimulans kan worden voor vernieuwing van begrip, van denken en ook van vorming.

:--:

GEESTELIJKE EN STOFFELIJKE ONTWIKKELINGEN.

De geest is het bewustzijn, dat zich rond de ziel heeft gevormd. Naarmate de feiten, die worden waargenomen, zich uitbreiden, zal dus de geest een groter geheel worden en zullen de werkingen daarin minder automatisch zijn.

In het begin zal de geest, zelfs wanneer zij stoffelijke ervaringen opdoet, in feite reageren volgens de natuurwetten, die haar zijn ingeschapen en zal zij bij haar beleven worden geleid door entiteiten met een groter bewustzijn. Zodra echter in de materie de mogelijkheid ontstaat om een confrontatie met een vastliggende buitenwereld te doen plaatsvinden, worden er nieuwe impulsen geschapen, waardoor het denken (ik mag deze term ook voor de geest gebruiken) zich ontwikkelt.

Het denken van de geest geschiedt, zoals dat van de mens, in tegenstellingen. Elke definitie is dus in feite de vaststelling van een tussen twee erkende uitersten gelegen waarde. Wordt nu het materiële geheel, waarin de geest zich kan manifesteren, complexer, dan zal het aantal ervaringen, dat zij opdoet, eveneens een grotere complexiteit bezitten. Maar omdat zij als geest leeft en daarbij haar bestaan dus niet alleen mag oriënteren op een stoffelijke relatie met de buitenwereld, zal zij trachten voortdurend uit het geheel der complexe ervaringen tot een synthese te komen. De synthese vindt op verschillende niveaus plaats. Ik zou u hiervan gaarne enkele voorbeelden willen citeren.

Een ééncellig wezen kent het verschil tussen rust (rust, die gelijk is aan bevrediging en voeding) en dreiging, die gelijk komt aan voor het "ik" overmatige activiteit en gebrek aan voeding. Hierdoor wordt het verschil als synthese: er is absorptie-mogelijkheid; niet-absorptie of niet-opname is gebrek en is onaanvaardbaar. De conclusie, die de geest in deze fase maakt, is: ik moeten feiten absorberen.

Als de geest leeft in een meercellige structuur, die al dadelijk ingewikkeld kan zijn (denken wij aan een eenvoudig dier of een misschien wat meer complexe plant), dan komt hier verder bij de kwestie van groei en van zelfhandhaving; aan de andere kant belemmering van groei en aantasting van het eigen "ik". Dit lijkt misschien betrekkelijk eenvoudig, maar er zijn heel wat waarden aan verbonden. Zo zal de geest tot een synthese komen, waarbij het bestaan van het "ik" niet meer als vorm primair

wordt gesteld, maar als erkenning.

Zolang ik mijzelf blijf erkennen, ben ik in leven, word ik bewust. Zodra een denken gaat optreden (b.v. bij de hoger georganiseerde dieren: een hond, een paard, voor de mensen bekende voorbeelden), dan ontstaat er daarnaast een afmeting- en een getallen-relatie. De hond en ook het paard hebben een eigen soort rekenkunde; zij kunnen hoeveelheden bepalen. En daarmee doen de begrippen: oneindig of niet-beheersbaar en beperkt of eindig en beheersbaar, hun intrede in het denken. De geest brengt ook hier weer een synthese en zegt: De oneindigheid, voor mij onbeheersbaar, moet aanvaard worden; en uit deze aanvaarding moet ik komen tot beheersing van de eenvoudige of eindige factoren.

Is dit eenmaal bereikt, dan kunnen wij komen tot de genegenheidsbindingen, die eveneens in de hogere diersoorten bestaan en verder ook bij de mens voorkomen.

Deze genegenheidsbindingen zijn vooral in het begin mede gebaseerd op een zelfbevrediging. De hond, die zijn baas liefheeft, heeft hem niet lief om wille van de baas, maar omdat deze voor het "ik" een onvermijdelijke aanvulling van het ego betekent. De liefde, die op deze wijze bestaat, brengt met zich mee, dat men het andere of de ander dus mede moet gaan verwerken in zijn eigen oordeel. Er kan geen sprake meer zijn van een eenvoudige zelfhandhaving en zelfuitdrukking. De expressie is eveneens gebonden aan de complexiteit. Het resultaat is, dat de geest daaruit de conclusie trekt: Liefde is de uitbreiding van mijn wezen plus mijn vermogen. Het ontbreken van liefde is de beperking van mijn wezen en mijn mogelijkheden.

Zoals u uit deze enkele voorbeelden reeds heeft gezien, is er dus een definitieve parallel te vinden tussen de stoffelijke vormen, die door een geest bekleed kunnen worden en haar eigen stadium van ontwikkeling. Eenmaal in de mens neemt de complexiteit nog veel verder toe, omdat wij worden geconfronteerd met een zelfbeschouwing. Er is niet alleen meer de erkenning van een relatie, een vaak onverbreekelijke relatie met de andere of het andere, maar er is tevens de erkenning van het "ik" in relatie tot de ander en het andere. En zo komt naast de liefde de beoordeling.

Het is eigenaardig, dat in de geestelijke ontwikkeling de liefde komt vóór de rechtvaardigheid. De rechtvaardigheid vloeit voort uit de liefde en zo ontstaat het oordeel, dat - ofschoon op zich een vervreemding van de verbondenheid met de oneindigheid - voor de geest toch ook weer inhoudt, dat zij misschien wel voor het eerst in haar bestaan zichzelf en bewust kan richten op bepaalde frequenties en mogelijkheden in geestelijke werelden. Van een bewuste wereld- of sfeerselectie kan eerst in deze fase worden gesproken.

Een geest kan niet als dier eenvoudig overgaan en dan een bepaalde sfeer bereiken. Het dier kan voortbestaan met een beperkt bewustzijn. Dit wordt dan veroorzaakt door de liefde-erkenning, zolang de factor, waaruit de liefde is voortgekomen, voor het "ik" nog kenbaar bestaat; en dan is er verder rust of sluimering.

De mens echter sluimert niet meer, want hij oordeelt; en doordat hij verwerpt en aanvaardt, selecteert hij een sfeer, een gezelschap, een contactmogelijkheid. Het intense leven begint. Maar de rechtvaardigheid van de mens is vaak voornamelijk een zelfrechtvaardiging. Er is nog geen erkenning van goddelijk recht en goddelijke wetten. Er is slechts de erkenning van een eigen verplichting t.a.v. het milieu; en van het milieu t. a.v. het "ik". Zodra de mens nu boven de eenvoudige dierlijkheid uitstijgt, zien wij dat hij het supranaturale (zo ge wilt: godsdienstigheid, God, e.d.) gaat betrekken in zijn relaties. Zijn rechtvaardigheid is dan niet meer de uitdrukking van zijn wezen, maar de erkenning van een hogere kracht en de daaruit voortvloeiende wetmatigheden.

De liefde is eveneens niet meer in de eerste plaats een persoonlijke relatie. Zij is a.h.w. een erkenning van eenheid of noodzakelijke eenheid, die voortkomt uit een in het hogere aanwezige binding. En daarmee kan de geest - zelfs reeds in stoffelijke vorm - komen tot een uittreding. Zij kan dus geestelijke werelden ook tijdens het stoffelijk bestaan beleven; zij kan daarnaast vanuit haar geestelijke werelden ook de stoffelijke werelden benaderen en daarin actief zijn; en in beide gevallen is de activiteit bewust mogelijk.

Als je het geheel van deze parallel overziet, kom je tot de conclusie, dat stof en geest - ofschoon voor elkaar noodzakelijk en elkaar aanvullende - toch in wezen verschillende waarden zijn. De materie is waardevol door de ervarings- en de erkenningsmogelijkheid, die zij geeft. De geest echter is waardevol door haar erkenning van verbondenheid.

Een verbondenheid kan nimmer materieel bestaan, ongeacht de bij mensen misschien daaromtrent bestaande afwijkende meningen. Het is slechts het innerlijk, waarin een werkelijke binding (dus met de geest) bestaat.

De geest kent een toenemend zich binden met waarden, waardoor zij op den duur verschillende sferen kan bevatten. Zij kan desnoods in de materie leven en gelijktijdig in een van de hogere vormloze sferen. Op aarde treedt zij dan meestal op als Verlosser, Leraar, Ingewijde. Zij zal op aarde de verbondenheid trachten waar te maken, die voor haar geestelijk erkend bestaat. Het eind van het lied is ongetwijfeld, dat de geest zozeer de eenheid en verbondenheid gaat beseffen, die voor haar in de sferen met het Goddelijke en in alle sferen, zowel als op aarde met de materie en alle daarin voorkomende vormen bestaan, dat zij de verantwoordelijkheid en de aansprakelijkheid kan aanvaarden voor een complex leven, waarin vele entiteiten aanwezig kunnen zijn.

Een mens doet dit in zekere zin ook. Hij treedt op als organisator van een samenleving van cellen in verschillende vormen en met verschillende taken. Maar stel nu, dat men in staat is om deze cellen een eigen bewustzijn te laten (niet alleen een automatische reactie), ze een zekere vrijheid van beweging geeft en desondanks in het geheel een organische vorming weet te handhaven, dan zijn wij gekomen bij een entiteit, die niet alleen als groeps- of rassengeest kan optreden, maar die op het punt is te evolueren naar planeetgeest. De binding met de stof is nog steeds noodzakelijk; die kan niet worden vermeden. Maar de periode daarvan heeft niet overeen te stemmen met de levensduur van de planeet.

Van de mens kunnen wij zeggen: Er leeft één geest in van geboorte tot overgang. Van een wereld moeten wij zeggen: Hierin kunnen verschillende entiteiten afwisselend of opeenvolgend als planeetgeest optreden, terwijl de normale processen van bestaan voor die planeet voortgaan.

Er is dus geen absolute binding meer met de materie. Er is slechts nog een zelferkenning en -vervulling, die door de binding met de materie tot uitdrukking wordt gebracht en verder wordt waar gemaakt. Op het ogenblik, dat men zelfs dit niet meer van node heeft, zal men toch nog willen deelhebben aan het proces "scheppen" en men zoekt de essentie.

De essentie van levensmogelijkheid is de krachtbron, waaruit het leven voortkomt: een ster b.v. Bij deze ster is het niet belangrijk, of zij feitelijk aan planeten leven geeft of niet. Belangrijk is voor haar, dat zij levengevende krachten uitstraalt, dat zij in deze krachten haar eigen bestaan bevestigt en in het erkennen van andere bronnen van leven voor zich de verbondenheid met de totaliteit nog verder gaat bevorderen.

En nu zien wij iets eigenaardigs: Terwijl in een wereld nog geen gelijktijdig optreden van twee wereldzielen of planeetgeesten plaatsvinden, kan in een zon soms een hele groep entiteiten gelijktijdig aanwezig zijn. Hier is het gevoel van verbondenheid zo groot geworden, dat de werking naar buiten toe onbelangrijk is, maar de uiting van eigen begrip van leven het éinig belangrijke is.

Vandaaruit is het slechts een enkele stap naar een entiteit, die zelfs alle uitingen van het Al kan verlaten en die kan bestaan in wat voor een mens eenvoudig duister is, maar dat voor een dergelijke geest een verbondenheid is met het totaal van het Al: de erkenning van alle geesten, die nog levenskrachten uitstralen; de erkenning van alle wereldzielen, die de complexiteit van hun wereld toch nog tot een organisch geheel weten te maken; zelfs van alle mensen en alle dieren, die op planeten leven en van alle levensvormen, die kunnen dolen tot in de duisternis tussen de sterren.

Dit is de bijna goddelijke staat, waarin voor het eerst - naar ik meen - het ego niet meer tot een zelfbegrenzing komt. Er is een wezens-erkenning. En de veelheid van de binnen het "ik" als geheel erkende aanwezigende factoren van strijd en van genegenheid, van ongerechtigheid en rechtvaardigheid brengen voor het "ik" het creatief denken, het creatief vermogen tot stand. Er komt het concept van creatie tot stand. En zodra men het concept heeft "ik kan creëren, ik ben dus niet afhankelijk van hetgeen er buiten mij bestaat en waarvan ik mij deel ga voelen, ik kan het zelf waarmaken", staat men voor de keuze om in de idee te verzinken en zo zichzelf één te voelen met een Godheid, die misschien eens heeft geschapen, of bij het uitdoven van krachten in het Al in te grijpen en - zelf scheppend - sterren en planeten en levensvormen te gaan voortbrengen.

Deze scheppingsgang draagt tot aan het laatste moment van het scheppen altijd weer de mogelijkheid van het contact met de materie in zich. Het is juist daarom, dat volgens mij wel degelijk een parallel kan worden getrokken tussen materiële ontwikkeling en geestelijke bewustwording. Ook al zal de geest niet altijd aan dezelfde materie gebonden kunnen zijn, zij zal haar contact met de materie steeds van node hebben. En ook al kan de materie soms onbezield zijn, er zal altijd een bezielende invloed nodig zijn om via verandering en ontwikkeling voor haar een uitdrukking van haar wezen mogelijk te maken.

Twee waarden in het Al vormen voor de geest gezamenlijk het leven.

Twee waarden in het Al brengen de totaliteit van alle emoties, die wij kennen.

Twee waarden in het Al: de materie en de geest brengen ons enerzijds tot het afstand doen van rechten op het Al; anderzijds tot de erkenning van onze eigen verbondenheid met het Al.

In het begin verwachten wij een wederkerigheid. En als wij de eerste stoffelijke vormen en hun bezielers zien, dan blijkt er een verwachting te bestaan, dat dat leven bepaalde verdiensten en resultaten met zich zal brengen. Op den duur is echter deze behoefte niet meer aanwezig.

Soms reeds bij de mens (meestal echter later) ontdekt de geest, dat het niet belangrijk is, wat het Al voor jou is, maar dat het belangrijk is wat jij voor het Al bent. Dat het niet belangrijk is welke stoffelijke contacten, relaties en mogelijkheden er al of niet bestaan voor datgene, wat je bezielt, maar dat het belangrijk is, dat je zelf de contacten erkent en vanuit jezelf handhaaft zowel in liefde als in een begrip van rechtvaardigheid, zodat je waar bent en jezelf getrouw.

In al hetgeen u in deze cursus is geleerd en zal worden geleerd, zullen deze concepten - zij het op de achtergrond - een rol spelen. Want je kunt niet anders dan leven tussen materie en geest. Je kunt niet anders dan leven tussen confrontatie en ervaring en bewustwording. Dit zijn grenzen, die door het scheppingsvermogen zelf gesteld zijn. Je kunt wel degelijk echter - je hiervan bewustwordende - ook je eigen aandeel in het leven geestelijk en stoffelijk gaan baseren op jezelf; want wij kunnen God slechts waar maken, indien wij onszelf waar maken. Wij kunnen het totale bewustzijn slechts dan verwerven, indien wij durven en kunnen uitgaan van onszelf. Wijzelf zijn voor onszelf de actieve factor van het

leven. Wij, voor onszelf en door onszelf, creëren de daad van zelfverwezenlijking, waaruit bewustzijn voortvloeit.

-:-

E V O L U T I E.

De schijnbare groei, waarin vorm na vorm beter en juiste zou moeten zijn; en toch illusie. Want de vorm verandert; maar is zij beter of is zij slechter dan zij is geweest? Zij is anders.

Evolutie is verandering; niet verbetering of groei, zoals men verkeerd tracht te stellen. Wijzelve evolueren niet, maar ons wezen en vooral ons begrip van eigen wezen verandert. Onze evolutie is een uitbreiding van mogelijkheden; en elke evolutie in de stof is dat evenzeer.

Wij kunnen gaan spreken over grote goddelijke krachten, die dit alles regeren, maar veranderen we daarmee het wezen der dingen?

Het is eenvoudig te zeggen dat er een God is, Die alles regelt. Maar ontheft ons dit van onze aansprakelijkheden en verantwoordelijkheden? Het feit, dat er een evolutie bestaat, zelfs indien dit verandering is en niet - zoals men denkt - verbetering, brengt ons in contact met een leven, dat onze zaak is.

Het hogere kan beperken, het kan lering geven, het kan ingrijpen. Leven moeten wij zelf. En zo wij willen evolueren, zullen wij steeds moeten veranderen. Niet als een kameleon, dat zijn vorm behoudt, maar zijn kleur verandert, doch als een wezen dat zijn eigenschappen verandert, dat door fusie en scheiding voortdurend weer zichzelf herontdekt en opnieuw leert begrijpen.

De volledigheid en totaliteit van ons bestaan kan worden uitgedrukt met het woord "evolutie", inderdaad. Omdat wij, een steeds grotere wereld omvattende, door juister te beseffen wat werkelijk waardevol is, wat werkelijk betekenisvol is, het onbelangrijke verliezen en zo een steeds groter deel van het leven steeds juister beseffen en uitdrukken; en dat in een veelheid van vormen, daden en mogelijkheden.

Wat wij een evolutie noemen, is de waarmaking van een goddelijk Plan, het besef van een onveranderlijke werkelijkheid en de terugkeer tot ons eigen wezen.

:--:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 6066 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MAART 1967

Nummer 6.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Natuurmagie

Sterren

Geesten

De vier elementen

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Ontwikkelingen

De godsdienst in de samenleving

Incarnatie

De stem van het hart

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions.

2. It also highlights the need for regular audits to ensure the integrity of the financial data.

Conclusion

The following table provides a summary of the key findings from the study.

The data indicates that there is a significant correlation between the variables studied.

Further research is needed to explore the underlying causes of these trends.

The results suggest that implementing the proposed measures could lead to improved outcomes.

Overall, the study provides valuable insights into the complex nature of the problem.

The authors would like to thank the funding agency for their support and the participants for their cooperation.

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK XII.

N A T U U R M A G I E.

De natuur zelf is tot op zekere hoogte bezield. Er zijn vele stellingen omtrent de soorten wezens, die in de verschillende oude elementen zouden vertoeven. Daarnaast zijn er bezielingsverschijnselen waargenomen in b.v. bomen, bergen e.d. Een groot gedeelte van de feitelijke natuurmagie nu is gebaseerd op het tot uiting doen komen van dergelijke krachten.

Er zijn vele voorbeelden van magische bestrevingen, waarin die natuurkrachten een hoofdrol spelen. Wij kunnen daarbij denken aan bepaalde vormen van Egyptische magie, de verschillende vormen van Indische magie en zelfs aan de vervorming, met christelijke bijvoegingen zou ik haast zeggen, van de oude Afrikaanse magie, die onder de naam Voodoo bekend staat.

Nu is het niet mijn bedoeling u bezig te houden met een betoog over de origine van b.v. Baron Samedi, een van de toch niet zo vriendelijke goden van die Voodoo, maar ik zou u wel een inzicht willen geven in datgene, wat zich in feite kan afspelen; en daarvoor heb ik de Voodoocultus als basis genomen. Ik doe dit, omdat deze cult enige bekendheid geniet in deze wereld en men misschien aan de hand van hetgeen ik daarover vertel ook zal kunnen begrijpen op welke wijze bepaalde krachten zich kunnen manifesteren. De praktische gebruiksaanwijzingen, voor zover in dit verband mogelijk, zal ik u dan aan het einde van dit betoogje geven.

Als Voodoo wordt bedreven, dan zien wij allereerst en misschien als meest belangrijk element het geluid. Voodoo, meestal plaatsvindend op afgelegen plekjes, in z.g. tempels, die heel vaak niet veel meer zijn dan een fabrieksbarak, desnoods een open plaats ergens in de jungle of in het moeras, wordt van veraf al kenbaar door het haast obsederend roffelen van trommen. Wij kunnen hier dan de parallel trekken met Afrika. Maar belangrijker is, dat deze trommen twee belangrijke stemmen hebben. Wij kennen een zeer diepe, galmende trom, die eigenlijk een uitermate versterkte o-klank oplevert, daarnaast verschillende lichte trommen, waarop de roffels ook veel scherper klinken; en deze blijken ya- en a-klanken weer te geven.

Als u nagaat in hetgeen we hebben gezegd over geluidsmagie wat deze klanken betekenen, dan zult u begrijpen dat hiermee een beroep wordt gedaan niet alleen op de mens zelf als geheel binnen een cult, maar dat er wel degelijk ook een invloed wordt uitgeoefend, die op de verschillende chakra's a.h.w. pressie uitoefenen. De drums zijn het begin.

Wij zien het gezelschap over het algemeen rond een hogan, een Voodoo-priester. Meestal is er dan ook nog in het midden een offerpaal en een

offerkuil bij. Wij zien de mensen zich daar bewegen. In het begin gaat dat betrekkelijk langzaam. Wanneer echter de drums langzamerhand op tempo komen en het gezelschap ook grotendeels aanwezig is, dan zien wij dat de mensen zich steeds sneller en daarmee ook onbeheerster gaan bewegen.

Aanvankelijk is het een soort schuifeldans, al snel wordt het een soort wervelen. Wij zien hier een parallel met hetgeen b.v. de dansende derwischen doen. Het is duidelijk, dat dit geluid plus de wijze van bewegen, van een absolute overgave aan het ritme, kan leiden tot een trance-toestand.

Deze trancetoestand treedt dan ook regelmatig op. De hogan is er dan bij om ervoor te zorgen dat iemand, die in trance in elkaar zakt, weer wordt opgericht. Meestal heeft de priester een levende kip in zijn handen en nog een bosje kruiden of een mes (dat kan verschillen) en strijkt daarmee over zo'n patient. Die komt dan wel weer bij, maar zijn uitingen zijn veranderd. Deskundigen, die een beetje weten wat Voodoo is, zeggen zelfs dat zij de geest, die bezit neemt, kunnen herkennen aan de verandering in het medium.

Nu kan dat allemaal humbug zijn. De trance kan zuiver een kwestie van hysterie zijn. Het roffelen van trommen enz., alles kan ten slotte alleen maar een opzweepen veroorzaken. Maar wat gebeurt er nu? Er ontstaat een algemene toestand, die trance bereikt ofwel zeer sterk benadert. Er is dus een volledige uitstraling op astraal terrein; en dit kan men vergelijken met een groot krachtveld.

Als ik een grote magneet heb, dan kan ik ijzer aantrekken, en zelfs van een betrekkelijk grote afstand. Als ik een grote kring van Voodoo-dansers heb en ik heb daarbij een kundige hogan, die dan meestal door zijn echtgenote (althans door een van de dames) wordt geassisteerd, dan zien wij ook nog dat er bovendien de mogelijkheid bestaat het geheel te besturen. Want de hogan, de priester zelf, wordt niet in de trance mee betrokken; dat komt pas veel later. Hij brengt dan bepaalde offers. Dat kan b.v. zijn: het vuur-offer van een kip of het slacht-offer van een geit, soms een offer van beide, soms worden er vogel-offers en ook wel vis-offers gebracht. Het ligt er dus maar precies aan wie men wil oproepen.

Die offers hebben dus ook een zeker eigen leven. Want het is altijd leven wat daar wordt geofferd. Dit leven is verwant met de elementen. Wanneer de levenskracht, gestuwd door dit grote veld, plotseling los komt van de stoffelijke binding, dan ontstaat er een gerichtheid van de totale kracht van de gemeenschap. En het resultaat, dat weet u zelf wel, is dat men dan lang niet altijd zijn wens verhoord vindt. Want al pretendeert Voodoo alles mogelijk te maken en kan het vele - op zijn minst genomen - onaangename verschijnselen teweeg brengen, toch is het lang niet altijd een volledige bereiking of een vervulling van de gestelde wensen. Maar daar gaat het mij ook niet om. Er is dus de mogelijkheid een natuurkracht te dwingen a.h.w. af te dalen. Er is een contact door dwang mogelijk. En die dwang kan ik (hier bij de Voodoo) uitoefenen door middel van het bloedoffer.

Maar ik kan het ook anders doen. Ik kan een systeem opbouwen van verschillende krachten, die gezamenlijk ongeveer de gelijke waarde van uitstraling hebben als van het hier gebrachte offer. En al is die uitstraling dan zwakker en geen directe levenskracht, indien ik mij daarop volledig concentreer, zal ik daardoor dit fluïdum, dat rond mij bestaat, absoluut kunnen oriënteren. Die oriëntatie brengt (en dat is een automatisme - dat is u al eerder gezegd) een direct contact met een geest of met een natuurkracht.

Nu moeten wij hierbij niet denken aan demonen of engelen. En ik geloof zelfs, dat het niet helemaal zuiver is te spreken over rassegeesten

en dergelijke. Je zou eerder kunnen zeggen, dat je dat deel van de aard-uitstraling (het gedeelte van het levensverschijnsel aarde als totaal, waarin dat element op de voorgrond treedt) in het bijzonder beïnvloedt. Regenmakers gaan vaak ook op een soortgelijke wijze te werk. Ook zij kennen klank en dans als de belangrijke elementen bij hun plechtigheden.

Deze gehele natuurmagie is dus gebaseerd op het tot stand brengen van een contact met de levenskracht (niet met bepaalde entiteiten) in bepaalde natuurverschijnselen. Daardoor is het mogelijk - zelfs zonder dat wij aannemen, dat er een persoonlijkheid als besturend of beantwoordend optreedt - door de wil van de mens, die immers gericht is (wat wij voor de gemiddelde wil van het element niet kunnen zeggen) het element in een bepaalde richting te dwingen. Zodra die dwang zich nu gaat bewegen in de richting van zeer specifieke handelingen, die niet geheel aan het element eigen zijn, dan wordt het een beetje twijfelachtig, of wij resultaat krijgen. Zolang echter het beroep op het element zelf wordt gedaan en op de grondeigenschappen ervan, is werking inderdaad te verwachten en dikwijls haast zeker.

Wat kunnen wij hieruit leren?

Het is niet altijd noodzakelijk, dat bepaalde geesten of entiteiten beantwoorden aan onze uitzending van wensen of aan onze oproeping. Het is zeer wel mogelijk, dat in feite niet-georganiseerde of niet-denkende krachten van een bepaalde frequentie of van een bepaalde inhoud onder het gezag of de dominantie van onze wil geraken.

De praktijk is natuurlijk wat moeilijker. Trouwens, ik zou u niet eens willen leren hoe u weer moet maken, want dat zou in Nederland tot nog grotere verdeeldheid leiden. Dan zou je nog een regenpartij en een mooiweerpartij erbij krijgen. Maar wat ik u wel kan leren is dit:

In uw eigen leven spelen elementen vaak een bepaalde rol. De ene mens heeft b.v. veel tegen warme vloeistoffen; de ander is bijzonder vatbaar voor b.v. tocht en wordt dus door de atmosfeer nogal sterk gestoord. Weer een ander mens heeft misschien agorafobie (ruimtevrees) en wil gaarne afgesloten zijn. Hij voelt zich dus aangetrokken tot het aarde-element. U heeft bepaalde dingen, die in uw leven op de voorgrond treden en die met één der oude elementen mogen worden geassocieerd. Indien u in uw leven en in uw wijze van leven iets dergelijks ontdekt, dan zult u begrijpen, dat u daardoor alleen reeds met bepaalde krachten van de natuur harmonisch bent. Als die harmonie onbewust is, kan ze nog steeds worden uitgedragen - vergeet dat niet - maar als zij bewust wordt gebruikt, zullen de resultaten veel beter zijn.

Degeen, die b.v. voortdurend last heeft van atmosferische storingen en die niet tegen een harde wind kan (ik bedoel hiermee een stormwind of zo iets), kan door zich dit te realiseren rond zich a.h.w. een afweer tegen de wind opbouwen. De wijze waarop? Ook daarop kan ik een betrekkelijk eenvoudig antwoord geven.

Realiseer u de wind, zoals hij buiten u optreedt. Stel u in op rust, op windstilte. Doe dit met volledige concentratie, a.h.w. met de macht van uw denken en uw gevoel. Indien u dit doet, zult u misschien niet feitelijk de wind dwingen te gaan liggen, maar u zult zeker de inwerking van de wind op uzelf beperken.

Een ander voorbeeld: Als u met de aarde op enigerlei manier verwant bent, dan zult u over het algemeen goede resultaten hebben met planten. U heeft dan, wat men noemt, een "groene duim". Maar als u nu bewust de kracht gaat uitstralen, dan is het voor u mogelijk de planten, die binnen uw regelmatig verzorgingsbereik zijn een veel snellere, betere en grotere wasdom te geven dan normaal. U kunt dus a.h.w. een deel van uw geestelijke gevoelens omzetten in iets, wat nog sterker werkt dan de beste kunstmest. Dat klinkt nu weer een beetje oppervlakkig, maar u kunt het doen. U heeft invloed op de natuur.

Een tweede punt dat wij uit dit verhaaltje over Voodoo hebben geleerd, is wel dat de mens, die tezamen met anderen in een toestand van verrukking komt - ongeacht de redenen daarvoor, onthoudt u dat - daarvoor een krachtveld schept, waarin bepaalde elementalen en geestelijke krachten zich kunnen manifesteren en waarbij ook een gerichte wil over bepaalde natuurkrachten een zekere macht bezit. Dit laatste wordt weinig gebruikt. Maar als u b.v. op de een of andere uitvoering bent (een concert, wat mij betreft), waar de gemeenschap gezamenlijk een zekere toestand van ontruktheid bereikt en u kunt daarin een scherp gerichte gedachte geven, dan zult u alle geestelijke krachten en ook natuurlijke krachten en waarden dus, die binnen het bereik van de gewekte emotie vallen, kunnen richten op een bepaald doel.

Voorbeeld: U wilt op afstand genezen. U bent met anderen samen en u zit te luisteren naar het een of ander muziekstuk, dat allen ontroert (dus meestal wel niet zo erg modern en misschien ook niet zo buitengewoon klassiek). De gemeenschap ondergaat die muziek als buitengewone schoonheid. Concentreer u in die schoonheid, die voor u o.m. toch ook levenskracht en denken inhoudt, op een patient. Probeer de gevoelens van ontspanning, van rust, overgave en ook van vitaliteit, welke in die gemeenschap ergens zijn gewekt over te dragen aan de patient. U zult tot uw verbazing ontdekken dat u resultaten behaalt, die u met alle zoeken en werken in eenzaamheid vaak niet bereikt. Want er zijn niet veel mensen, die gebruik maken van een dergelijke kracht; en daarom kunt u bijna zeker zijn, dat u het ontstane astrale uitstralingsvlak door uw wil zelf kunt moduleren.

Een punt, dat zeker ook interessant is bij de beschouwing van de Voodoo, is wel dat de hogan nooit een inbeslagname van een der dansers voor een langere tijd toelaat; althans niet op een zodanige wijze, dat de geest zich volledig gaat uiten. Hij probeert dit altijd te voorkomen. Zou iemand volledig inbeslag genomen zijn - hetzij door hysterie, hetzij door een werkelijke entiteit - dan wordt hij buiten de kring gebracht. Met andere woorden: indien wij zelf het heft in handen willen houden, dan kunnen wij niet een geest, een entiteit, of zelfs maar een schijnbeeld van een entiteit vrije uiting geven. De mens, die met krachten werkt, die binnen het kader van de natuurmagie vallen, moet altijd zelf blijven domineren. Bij een overgave aan geestelijke krachten kan dat anders liggen, maar zolang het gaat om de krachten van de natuur en al wat bij de natuurmagie te pas komt, moet de mens zelf het heft in handen houden.

Misschien is het wel goed daaraan te denken, als u zich bezig houdt met concentratie en contemplatie, waarbij u desnoods weer genezing of een ander doel voor ogen heeft.

Op het ogenblik, dat u uw contemplatie, concentratie of wat dan ook uw wezen laat absorberen, heeft u geen zeggenschap. U moet de toestand en de spanning wekken, maar zelf vol-bewust en met eigen wil het doel daarvan blijven stellen en het blijven richten.

Dat zijn dan enkele conclusies, die toch wel practisch en ook bruikbaar zijn, zou ik zeggen.

Een ander verschijnsel, waarop ik nog niet ben ingegaan, is dat eigenaardige gevoel dat men bij bepaalde inwijdingen ondergaat. Bij de Voodoo zien wij dat men aan een bepaalde entiteit of aan een bepaalde kracht wordt toegewijd. Die toewijding aan die kracht wordt door de neofiet ondergaan als een sterke beïnvloeding van de persoonlijkheid. Hij ontleent daaraan een zekere macht en een bescherming.

Nu herhaal ik weer eens: Het is niet noodzakelijk, dat hier de een of andere geest bij betrokken is, al is het maar een elementaal-geest. Het is voldoende, dat wij een gevoel van verbondenheid met een bepaalde kracht in de natuur of van hogere waarde (dat kan tot God toe gaan) in onszelf vol-

ledig beleven of alleen door ons die beleving te herinneren een bescherming, een zekere vrijwaren in het normale bestaan voor onszelf mogelijk te maken.

U zult zich afvragen hoe dit te gebruiken is. Wel, ik zal u een eenvoudig voorbeeld geven.

U heeft op een gegeven ogenblik een gevoel gehad, dat u even met het hogere verbonden was: een emotie, een flits van licht, waaraan u misschien later met een zekere weemoed terugdenkt. Als u gaat beseffen, dat die flits in feite een verandering heeft betekend in uw psyche en dat dus de herinnering aan dit beeld alleen reeds de reactie van de wereld op u en uw reactie op de wereld kan wijzigen, dan kunt u in toestanden van spanning, van gevaar, van disharmonie zelfs, u dit beeld te binnen roepen. U kunt eraan denken, zoals de ingewijde van de Voodoo denkt aan de geest, aan wie hij zich heeft toegewijd. Door dit denken alleen verandert u uw uitstraling en - zeker als het een hoge kracht is, die u daarbij voor ogen heeft gehad - zal die uitstraling alle nadelige invloeden terzijde schuiven. U kunt een groot deel van de gevaren en onaangenaamheden voorkomen, wanneer u een dergelijke beleving heeft gehad en daarnaar teruggrijpt.

En dan nog een laatste punt, waarna ik dit hoofdstuk wil besluiten.

Ik heb, zoals reeds is gezegd, gegrepen naar de Voodoo. Voodoo is eigenlijk een mengsel - dat moet u heel goed begrijpen - van kennis (o.m. kruidenkennis, vergiftenkunde, mensenkennis; dus psychologie, zielskennis zelfs) en het bovennatuurlijke. Wij kunnen, als wij magisch willen denken, nooit alleen maar volstaan met geest zonder meer. Indien wij het paranormale tot stand willen brengen, dan hebben wij daar wel degelijk de materie bij nodig. Daarvoor zijn er heel wat eigenaardige voorbeelden te geven.

Wij weten, dat b.v. bescherming tegen slangengif, die in de Voodoocultus en ook bij bepaalde Bosnegers wordt gegeven, bestaat uit het inbrengen in het bloed van wat plantaardige bestanddelen door middel van een blaasbuisje. Wij weten, dat men de geestelijke gesteldheid van mensen en zelfs hun wilskracht door bepaalde vergiften, die meestal met de spijs worden ingegeven, kan beïnvloeden. Wij zien steeds weer het middel optreden. En degeen, die zich in het occulte wil bezighouden met iets wat aan magie grenst, zal dan ook moeten begrijpen, dat om werkelijk iets te doen dat op magie lijkt en zeker natuurmagicie, hij moeten leren gebruik maken van de z.g. harmonische elementen in de natuur.

U zult ontdekken, dat bepaalde planten een zekere associatie, een zeker gevoel wekken; dat zij door hun geur b.v. de mens een zekere invloed doen ondergaan. Denkt u eens aan de anjer, denk eens aan de roos, maar denk ook eens aan heel eenvoudige planten als pijpkruid en paardebloem. Onthoudt u dit:

De eigenschap, die in de plant zit, ook als zij niet meer onmiddellijk kenbaar is, blijft daarin bestaan, wanneer zij in gedroogde vorm aanwezig is.

Als ik iets tot stand wil brengen, waarvoor ik b.v. een zekere nuchterheid, een zekere distantiatie nodig heb, dan is het helemaal niet zo vreemd om het gedroogde poeder v. bloem en blad, beide, van een anjer te nemen en dat in te nemen of iemand in te geven. Deze medicijn op zichzelf is niet bijzonder gevaarlijk. Zij is ook niet bijzonder werkzaam volgens de mensen, maar zij brengt in het lichaam een bepaald harmonisch element en - totdat het in het lichaam is omgezet - blijft er daardoor een bijzondere vatbaarheid bestaan.

Bij dit gedroogde poeder (gedroogde plantaardige bestanddelen worden heel veel gebruikt) krijgen wij bovendien nog iets anders. Doordat het gedroogd is, zal het lichaamssappen opnemen. Het mengt zijn eigenschappen dus met die van het lichaam en daardoor ontstaat er in het lichaam een

zeer grote affiniteit zelfs voor waarden, waarmee het op zichzelf geen verband en geen affiniteit zou kunnen kennen.

Ik ga u geen recepten geven, dat is natuurlijk dwaasheid. Maar u kent allen de gewone kruidkunde. Men gebruik bepaalde kruiden om b.v. overvloedig vocht af te drijven, om bepaalde rheuma-verschijnselen te onderdrukken en wat dies meer zij. Onthoudt u daar nu eens bij, dat die dingen op zichzelf wel werkzaam zijn, maar dat zij veel werkzamer worden, indien zij gepaard gaan met een geestelijke invloed, een geestelijke wilsimpuls. En voor degeen, die eens een proef wil nemen met de kruidenmengsels van b.v. Dr. Nattermann of Dr. Nouhuys: U moet zich eens voorstellen: wat voor een kracht zou mij kunnen helpen? Dan neemt u het kruid in, bij voorkeur in poedervorm, dus niet een tisane. Vervolgens gaat u zich op die macht en op uw doel concentreren. Als u het gevoel krijgt van een zekere spanning - en niet eerder! - kunt u eventueel de tisane nog innemen. Het resultaat zal de meesten van u wel zeer verbazen, omdat de medicijnen een veel grotere en directere werking vertonen dan anders het geval zou zijn.

Kijk, dat kunt u nu ook leren uit deze natuurmagie. De middelen, die worden gebruikt, zijn meestal niet alleen maar geneesmiddelen of beschermingsmiddelen. Zij zijn heel vaak in de eerste plaats ook afstemmingsmiddelen. Zij ontleen hun werkelijk grote activiteit dan ook niet aan hun eigenschappen zonder meer, maar aan de mogelijkheid die ontstaat om de door het materiaal ontstane geringe werking door geestelijke invloeden tot bijna het oneindige desnoods toe te versterken.

Nu, ik zou zeggen: ook dit kan voor sommigen van u praktisch bruikbaar zijn. En het nemen van de proef zal velen, die zich toch wel met kruiden bezighouden zo nu en dan, niet veel moeite kosten.

-:-

HOOFDSTUK XIII.

S T E R R E N .

In heel veel occulte werkingen worden wij geconfronteerd met astrologische berekeningen en wij kunnen zeker tegen de wetenschappelijke aanvaardbaarheid van de astrologie menig punt aanvoeren. Toch kunnen wij constateren, dat het licht van b.v. de maan op de emotionele inhoud en gesteldheid van de mens een grote invloed uitoefent. Ook kunnen wij bewijzen, dat volle maan bij bepaalde planten grotere concentraties tot stand brengt. Wij zien b.v. in bepaalde kruiden ineens een grotere digitale afscheiding dan normaal. De maan werkt dus.

Wanneer de zon in een bepaalde fase t.o.v. de aarde staat, dan is zij werkzaam en kunnen wij aan hetgeen er in gewas en zelfs in dieren en ook in mensen geschiedt bepaalde werkingen zien.

Indien wij de sterren willen beschouwen als de regelaars van het menselijk leven, zijn wij absoluut fout. Maar indien wij uitgaan van de sterren (en dan denk ik hier niet alleen aan de planeten, maar wel degelijk ook aan de vaste sterren e.d.), die in het emotionele leven en reageren van de mens wijzigingen kunnen doen ontstaan, dan geloof ik dat dit volledig juist is gesteld.

Hieruit volgen dan weer de nodige conclusies.

- 1e. Geen enkele horoscoop en ook geen enkele directe beïnvloeding door het licht van één ster of van verscheidene sterren of van de sterrenhemel, kan een feitelijke verandering bij u zonder meer tot stand brengen. Er kan een emotionele verandering ontstaan; en hierdoor veroorzaakt u zelf de feitelijke verandering.
- 2e. Aan de hand van de sterren is een noodlot niet afleesbaar. Wel is afleesbaar een emotionele verandering in de mens. Wij kunnen dan daaruit wel enige conclusies trekken.
- 3e. De invloed van sterren, planeten, enz., geldt niet alleen voor de mens. Zij zal gelden voor alle daarvoor gevoelige organismen en zelfs dode stoffen. Hierdoor kunnen wij onder bepaalde omstandigheden, waarbij de menselijke emotie vaak een grote en bepaalde werking betekent, van planten, van dieren en zelfs van dode stoffen een andere reactie verwachten.

In de astrologie is het niet zozeer belangrijk, dat wij ons oriënteren op wat die planeten en sterren nu eigenlijk te zeggen hebben. Belangrijk is, dat wij beseffen, dat bepaalde emotionele wijzigingen zich in ons wezen kunnen afspelen. En nóg belangrijker is, dat wij beseffen dat tegelijkertijd die eigenschappen worden vastgelegd in materie, in plant en dier. Wij kunnen daardoor bepaalde inwerkingen en invloeden bewaren.

Nu ga ik maar weer even in de richting van de magie.

U weet allen dat heksenalf, waarin veel kruiden voorkomen, die o.m. laudanum, digitaline en nog wat andere stoffen bevatten, worden bereid uit kruiden, die op een bepaalde tijd zijn geplukt. Dus niet het ogenblik van verwerking is belangrijk, maar dat van afzondering van het leven of afzondering uit het normale milieu. Dit betekent, dat wij b.v. water kunnen blootstellen aan het licht van de maan, daardoor daarin een heel kleine verandering van vibratie tot stand kunnen brengen en dat water behoudt (zolang er geen ander licht bij komt en zeker niet langdurig bij kan komen) iets van die eigenschap. Dat een plant, die bij volle maan of bij nieuwe maan (dat komt ook wel voor) is geplukt en onmiddellijk daarna zo goed mogelijk is gedroogd en tegen ander licht beschermd, bepaalde grondstoffen en eigenschappen bevat, die van de normale plant eigenlijk verschillen. Eigenschappen, die weer kunnen worden gebruikt, wanneer wij die kruiden hanteren.

Wij weten, dat er in dieren bepaalde mogelijkheden en eigenschappen zijn. Zo blijkt, dat om olifanten te vangen (dit is misschien een gek voorbeeld; maar waarom eigenlijk niet?) wij het best gebruik kunnen maken van de periode met wassende maan.

Willen wij echter slangen vangen, dan kiezen wij bij voorkeur enkele dagen na volle maan, omdat wij dan het grootste resultaat kunnen verwachten. Er zijn dan bepaalde affiniteiten tussen de mens en de slang en tussen de mens en de olifant zelfs denkbaar. Een olifant, die na volle maan is gevangen, blijft langer wild dan één, die vóór volle maan is gevangen. Waarom? Niemand kan het verklaren. Maar ik denk, dat hier de emotionele toestand van het dier een grote invloed uitoefent. En als wij daarvan uitgaan, dan kunnen wij heel rustig als volgt redeneren:

Wij behoeven niet aan de horoscopie en de astrologie als een onveranderlijke en vaststaande waarde of zelfs wetenschap zonder meer te geloven om er gebruik van te kunnen maken. Indien wij beseffen, dat wat in de mens een emotioneel evenwicht betekent en in plant en dier meestal een afscheidingsevenwicht is, op bepaalde momenten kan worden gefixeerd en dat de astrologie ons kan helpen om in grote lijnen de juiste ogenblikken te constateren, dan kunnen wij stoffen afzonderen, planten drogen en afzonderen, zelfs vloeistoffen doen bestralen en afzonderen en daardoor deze emotie-wekken eigenschappen bewaren, ook buiten de perio-

de, waarin zij natuurlijk voorkomen.

Dit is zuiver magie. Het is niet redelijk, maar het werkt. En zo ik dit weet, kan ik nog verdergaan en zeggen: Het is mij dus mogelijk om de eigenschappen, die normalerwijze alleen zouden optreden bij b.v. volle maan of bij een bepaalde conjunctie Mars-Saturnus-Zon, op elk willekeurig ogenblik, zij het in zwakkere mate, te trekken uit de daarvoor speciaal bewaarde materialen. Heksenzalven en vele recepten van oude halve magiers (zelfs Paracelsus) benutten deze kwaliteiten.

Nu weet ik wel, dat u natuurlijk niet van plan bent zo'n hele kruidenkamer aan te leggen en dat het voor u misschien heel erg moeilijk is om alles nu precies na te gaan. Maar als u een bepaald voorwerp als gelukbrengend ziet en een bepaalde constellatie voor u als gelukbrengend beschouwt, zou het goed zijn juist in deze periode het voorwerp bloot te stellen aan het sterrenlicht en het daarna verborgen te dragen.

Dit is grof bijgeloof vanuit wetenschappelijk standpunt, maar in het occultisme betekent het een versterking van werkingen en waarden.

Als u een bepaalde eigenschap kennelijk beter bezit bij wassende of bij afnemende maan (noemt u maar iets) en u wilt die eigenschap ook op andere tijden kunnen ontwikkelen, dan is het misschien juist u te realiseren op welke wijze u iets van die situatie kunt bewaren. Onthoud daarbij:

Afsluiting voor bijkomende invloeden dient over het algemeen te geschieden door het voorwerp te bewaren zo goed mogelijk afgesloten van de lucht, volledig afgesloten van licht en - indien even mogelijk - gewikkeld of gehuld in t.a.v. statische electriciteit tenminste met één tussentrap verschillende materialen: b.v. ivoor, zijde en glas. Drie verschillende materialen; tezamen kunnen ze een redelijke afscherming vormen. Ik kan u niet precies verklaren waarom; dat zou te ver voeren. Maar het blijkt, dat u die dingen kunt doen.

Wat kunnen wij uit dit korte lesje nu nog meer aan praktische regels halen.

1. Geloof niet in de lotsbepalende werking van uw horoscoop, maar realiseer u, dat zij wel degelijk uw emotionele reactie op de feiten kan aanduiden.
2. Realiseer u, dat voor u gunstige omstandigheden vaak te fixeren zijn zelfs in memento's; maar in het bijzonder door daarvoor speciaal bestemde materialen te isoleren. U kunt dan de gewenste invloed, zij het in zwakkere mate, voor uzelf later wekken en uw eigen afstemming veranderen.
3. Bij het benaderen van anderen dient u rekening te houden met hun reactie. Het kennen van de geboorte-horoscoop zal u misschien niet alles zeggen omtrent het karakter, maar het zal u wel een grote aanduiding geven in de richting van de emotionele reactie en daarmee van vele psychische processen. Door hiermede rekening te houden kunt u op de juiste momenten altijd goede resultaten verkrijgen.

Voor dit laatste geef ik dan nog een klein voorbeeld.

Laten wij aannemen, dat u handelsreiziger bent of mijnentwege docent of iets anders. U krijgt in uw beroep met mensen te maken. Indien u in staat bent om ongeveer uit te maken welke mensen voor bepaalde constellaties gevoelig zullen zijn, dan kunt u ook op die momenten voor die mensen een zo groot mogelijke invloed vormen en zult u, indien u zelf binnen deze constellatie nog voor u gunstige eigenschappen kunt opwekken, zelfs de ander gedurende deze periode kunnen domineren. Het is hierdoor dus mogelijk voor de handelsreiziger om meer te verkopen en voor de docent om bepaalde punten dieper in het brein van de leerlingen te prenten en ten slotte ook een

logische reactie op deze punten bij de leerlingen te bereiken.

Hiermee heb ik voor vandaag mijn lessen beëindigd. Ik ben mij ervan bewust, dat dit 2e deel summier is en vele punten onaangeroerd laat. Voor degenen, die zich over dit gebrek aan ontwikkeling van theorieën zouden willen beklagen, verwijs ik naar de titel van de cursus.

:--:

G E E S T E N .

De voorstelling van de mens over de wereld van de geest is wel wat vreemd. Hij denkt eraan als een wereld, waarin allemaal levende wezentjes zijn. Meestal wezentjes, die je niet kunt zien en pakken; die allerhand macht hebben, welke de mens niet bezit en waarvoor je moet uitkijken, zelfs indien zij goed zijn.

Deze voorstelling is natuurlijk een teruggrijpen naar het oude natuurgeloof van de mens, waarin hij overal onbekende krachten zag en die zonder meer persoonlijkheid toekende. Maar als wij het wezen van de z.g. geesten nader gaan ontleden, dan komen wij tot de conclusie, dat er zijn:

- a. werkelijke persoonlijkheden;
- b. z.g. schijn-persoonlijkheden (restanten van werkelijk bestaand hebbende persoonlijkheden op een bepaald vlak);
- c. z.g. gedachtenbeelden;
- d. z.g. projecties, die voor een kort ogenblik kunnen bestaan;
- e. z.g. natuurgeesten of elementalen, die in hun vorm meestal door de mens worden bepaald en in hun wezen door de levenskracht van de wereld, waartoe zij behoren.

In het occultisme krijgen wij met die geesten altijd weer te maken en daarom is het misschien wel goed om juist voor het verkeer met geest en geesten een paar eenvoudige regels te geven en een paar conclusies te trekken.

1e regel: Elke werkelijke persoonlijkheid, die door de mens als geest wordt aangesproken, heeft feilen en mogelijkheden. Hij kan op bepaalde gebieden sterker zijn dan de mens, op andere gebieden zal hij steeds zwakker zijn. Er is dus in dit geval een andere reeks waarden in de geest aanwezig, maar niet noodzakelijkerwijze grotere krachten of mogelijkheden.

2e regel: Elke geest, die niet werkelijk bezield is, kan door alle waarden, waarin een wil en een denken bestaat, worden bezield. De z.g. "schil" of schijnvorm kan dus zowel door uzelf worden bezield - ook als u het niet weet - als door ieder ander. Het betekent, dat contacten met de geest, voor zover het openbaring betreft, zeer zeker contrôle behoeven.

3e regel: Alle z.g. natuurgeesten zijn voor hun vorm-eigenschappen en optreden grotendeels afhankelijk van het beeld, dat u zich ervan maakt. Indien u dus met natuurkrachten wilt werken, zult u eerst een beeld daarvan moeten ontwerpen.

Nu een paar eenvoudige conclusies:

Een werkelijk contact met de geest kan alleen bestaan volgens de mentale waarde. Een geest kan dus alleen datgene uitdrukken, wat volgens het

verstandelijk denken en vermogen van de mens uitdrukbaar is.

Het wil verder zeggen, dat elk contact met een geestelijke wereld beperkt is; dat visioenen b.v. nimmer volledig juist kunnen worden uitgelegd; en dat geen enkele uitspraak van een geest als absoluut bindend mag worden beschouwd.

De mensen, die in spiritisme e.d. met de geest in contact komen, moeten dus heel goed begrijpen, dat hetgeen belangrijk is, niet uit die geest zelf voortkomt. Wat wordt medegedeeld, is steeds een hergroepering van menselijke waarden, waarbij de groepering van de geest kan uitgaan, maar het besef en de reactie altijd in de mens zelf moeten liggen.

Als het een kwestie wordt van helderziende waarnemingen e.d., moet u er altijd aan denken dat u zelf het beeld kunt maken dat u of een ander bij u waarneemt.

Hier heb ik dan nog enkele persoonlijke commentaren aan toe te voegen.

Indien u de geest op enigerlei wijze gebruikt, contact ermee heeft of uit de geest iets ontvangt, dan is dat wel iets van uzelf, maar het is iets, dat u niet beseft. Contact met de geest betekent vóór de mens een vergroting van zelfkennis.

Alle occulte werkingen (dus de op aarde kenbare resultaten van een contact met de geest) zullen tenminste mede vanuit de mens zelf worden veroorzaakt. En dat houdt in, dat - als u genoeg weet - u in de meeste gevallen de geest niet nodig heeft om iets tot stand te brengen. De geest treedt op als vervanging van de hiaten in uw eigen bewustzijn.

Verder vind ik het ook wel aardig erop te wijzen, dat de meeste mensen van de geest een soort vraagbaar en klaagmuur maken, waartoe zij zich steeds wenden, wanneer zij in zich de erkende noodzakelijke oplossingen onaanvaardbaar achten. Als zij dan doen wat zij willen, geven zij daarvan de geest de schuld; en als het dan verkeerd uitloopt, dan hebben zij de geest verkeerd begrepen of de geest heeft daarmee een bijzonder diepe bedoeling. Geef u s.v.p. niet aan dergelijke idioterie over. Realiseer u, dat u altijd zelf moet beslissen; dat de geest, of het contact met de geest, een toelichting kan betekenen op die delen van uw bewustzijn, waartoe u nog niet direct toegang heeft, maar dat het in feite grotendeels daarbij blijft.

Dan over de kracht van de geest. De geest heeft kracht, dat is zeker waar. Maar die kracht is op aarde door de geest zelf over het algemeen niet volledig hanteerbaar en bestuurbaar. Er is altijd menselijk bewustzijn en menselijke tussenkomst voor nodig om vanuit de geest iets op aarde te doen. Indien u dus bepaalde werkingen uit de geest ontmoet, die u niet leuk vindt, dan moet u daarvan eenvoudig afstand nemen en zij houden vanzelf op.

Nu kom ik aan het punt natuurkracht en natuurgeesten, dat vandaag schijnbaar nogal belangrijk was. Daarvan moet u dit onthouden:

Als u verwacht, dat een watergeest u kwaadaardig gezind is, dan is waterschade bijna niet te voorkomen. Maar waarom zoudt u aannemen dat de elementen u, juist u, vijandig gezind zijn? Waarom zoudt u aannemen, dat de krachten der natuur, die de vitaliteit van de aarde uitdrukken, strijdig zijn met uw werkelijke belangen en behoeften? Indien u aanneemt, dat de natuurverschijnselen en de daarin levende krachten een bevestiging vormen van al hetgeen er in u leeft, dan zult u ontdekken, dat die natuurkrachten u voortdurend helpen en steunen. Het is hier niet het ingrijpen van elementale of natuurkrachten wat bepalend is, maar de houding, die de mens aanneemt ten aanzien van het element.

En nu heb ik zo even ook gesproken over schijnvormen. Als u een vorm opbouwt van b.v. een aardmannetje of een feetje, dan moet u niet aannemen, dat die in feite zo bestaan. U scheidt het beeld. Als u het scherp

genoeg heeft gemaakt en u associeert het met een element, kan voor u een deel van de levenskracht van het element binnen die vorm worden uitgedrukt. Daar het beeld een schepping van uzelf is, is een verstandelijk contact voor u mogelijk, zelfs met elementaire en elementaire krachten, waarin feitelijk geen redelijk vermogen bestaat. Het is nl. de harmonie van het beeld met het element, waardoor een weergave van de eigenschappen van het element op redelijke wijze mogelijk wordt.

Hetzelfde is het met de beheersing van elementaire krachten. Als ik mij voorstel, dat een bepaald geestje in staat is om de trapnaaimachine te laten lopen (ik neem dit voorbeeld, omdat iemand, die nogal veel wist van geestelijke zaken dat inderdaad heeft gedaan), dan moet u begrijpen dat de mens, die a. een natuurkracht voor zich concreteerde en dus voor zichzelf mentaal bereikbaar maakte door er een vorm aan te geven, en b. die kracht op een bepaalde manier richtte door zijn wil, daarmee inderdaad die kracht als energie kon gebruiken op elk stoffelijk vlak, dat met de voorstelling en de kracht van de aarde zelf in overeenstemming was. Vandaar dat Helène Blavatsky natuurgeestjes in haar dienst had, die veel voor haar opknapten. En dit brengt ons weer een stap verder in de richting van het juiste beeld van de geest.

Als ik bang ben voor de geest - of het nu een echte of een namaakgeest is - dan zal die geest altijd verschrikkelijk zijn. Als ik niet bang ben voor een bepaalde geest, dan kan die geest niet verschrikkelijk zijn. Als ik niet bang ben voor iets, overheers ik het; en ik kan dus wel het andere aantasten, maar het kan mij niets doen. De beste verdediging tegen al hetgeen je in de geest als onaangenaam of onjuist ervaart, is dus:

- a. er niet bang voor te zijn;
- b. proberen je die werking of kracht voor te stellen als iets, wat voor jou werkt.

Het resultaat zal dan vaak zijn, dat bepaalde krachten uit de natuur en zelfs uit de geestelijke werelden (entiteiten) u werkelijk helpen.

Als je met de geest bezig bent, dan komt je natuurlijk voor die bekende warwinkel van voorstellingen t.a.v. de geest te staan. U weet wel: In de Islâm hebben ze de houri's; en aangezien sex in het christendom zondiger was, hadden zij daar succubae e.d. Hier werd dus - en dat is zeer interessant om na te gaan - een geestelijke vorm gegeven aan primair menselijke instincten en behoeften. Is het dan zo vreemd om aan te nemen, dat juist in het contact van de mens met de geestenwereld de mens vele geesten zelf opbouwt en vormt, die niets anders zijn dan een weergave van zijn eigen behoeften en tekortkomingen? En hebben we dat eenmaal aanvaard, dan weten we dat de oplossing voor alles, wat met de geestenwereld verband houdt, in onszelf ligt.

Dan kunnen wij doorgaan in de richting van het z.g. magische, waarbij de een of andere magiër, die b.v. Piet Jansen heet, maar zich mischien Adalbertus Magnus noemt, de geest van de een of andere duivel uit de diepste hel bezweert om daarvan bepaalde gegevens te verkrijgen of hem taken op te dragen. Wat is daarvan waar?

Een geest uit het duister oproepen is uit de aard der zaak wel mogelijk, maar de gestalte en de eigenschappen van die geest en ook de kracht, welke in die geest schuilt en van haar uitgaat, worden niet bepaald door de geest zelf. Ze worden bepaald door de voorstelling van de magiër. Dat wil dus zeggen, dat onze vriend Piet in feite zelf uitmaakt, of precies dezelfde kracht onder dezelfde omstandigheden optreedt als een zingende en weldoende engel of als een verschrikkelijke en als het even kan ook hem verterende demon. De verschillen in de werelden van de magie worden gemaakt door de mens. En aangezien ze door de mens worden

gemaakt, zijn alle verschillen in de menselijke en menselijk-magische benadering van de geestenwereld te herleiden wederom tot de stoffelijke behoeften en angsten van de mens.

Wie dus de werkelijke wereld van de geest wil zien, zal zijn begeerten en angsten moeten overwinnen. Wie slechts met begeerten tot de geest gaat, wordt over het algemeen in de vorm van de geest geconfronteerd met zijn angst, omdat zijn begeren de onderbewuste uitdrukking is van zijn angsten. Wie vol angst tot de geest gaat, ziet - daar hij in die angst ook zijn begeerten vreest - de geest als de uitdrukking van zijn begeerten. Wat natuurlijk heel erg jammer is voor mensen, die zo ontzetten geleden hebben onder de bezoeken van de duivel. Zoals meneer de pastoor van Ars of Antonius (dat was ook zo'n mooie) en andere kluizenaars en anachoreten, die de duivel maar steeds zagen in allerlei liederlijke gestalten. Uw conclusie kunt u hier zelf trekken.

Maar als ik niet vrees en niet begeer, dan ben ik neutraal, in zoverre het de vormende werking betreft. Wat ik dan concipieer, is de werkelijke uiting van de geest, voor zover ik die kan bevatten. Om de waarheid van geest en geestelijke krachten te benaderen, moet je zonder begeerte of angst de indruk van de geest opnemen. De weergave zal dan nimmer het volledige wezen van die geest geven, maar wel alle aspecten, waarmee je bewust nog harmonisch kunt zijn.

En dat wordt aardig. Want als ik geestelijk een operatie nodig heb (nu ja, voor een ander natuurlijk), dan is het voldoende mij voor te stellen, dat een geest

- a. een arts is;
- b. de operatie kan uitvoeren;
- c. over het nodige instrumentarium beschikt;
- d. daarbij geen feitelijk stoffelijke beschadiging tot stand behoeft te brengen.

Deze voorstelling bepaalt de wijze, waarop de kracht uit de geest, al dan niet beziel, in verschijning treedt. Heb ik nu bovendien nog contact met een werkelijke entiteit in de geest, dan zal deze haar gevoeligheden toevoegen aan het door mij geprojecteerde beeld en daardoor werkelijk in staat zijn iets te volbrengen, wat ik dan bij gebrek aan beter en met mijn verstand later als "geestelijke operatie" zal omschrijven.

Hier is dus helemaal geen sprake van het goede doktertje in de geest, een soort "goed heertje", dat als boete voortdurend magen opensnijdt, nierstenen verwijdt en andere pukerige bezigheden verricht, die voor geesten geloof ik niet attractief zijn. U kunt dan dat beeld vervangen door het begrip van een altijd aanwezige kracht, die in deze vorm altijd kan optreden, zolang u daaraan de nodige eigenschappen toekent.

En dan kom ik weer tot enkele conclusies:

1. De voorstellingswereld van de mens is niet alleen bepalend voor de vorm, waarin de geest optreedt, maar ook voor de resultaten, die het optreden van de geest in de materie eventueel kan hebben.
2. De kracht, die door de mens aan een bepaalde geest wordt toegekend, is bepalend voor de kracht, die deze werkelijk bezit.
3. Daar hierbij de fantasiewereld een grote rol kan spelen, is het belangrijk om - althans wat de resultaten en ontwikkelingen betreft - zo dicht mogelijk bij de bekende werkelijkheid te blijven. En ook dit is, gezien het voorgaande, volledig logisch.

Nu zullen er heel veel mensen zijn, die mij gaan aanvallen en zeggen: Hoor eens, waarde vriend, je hebt mij nu verteld, dat die geest in feite niets is en niets kan. Maar dat is niet waar. De geest bestaat volkomen reëel. Zij heeft haar eigen wereld, waarin zij een eigen persoon-

lijkheid heeft. Die persoonlijkheid kan zij beter uiten, naarmate de mensen neutraler tegenover die geest staan. Om u een voorbeeld te geven:

Wanneer ik met u kom spreken, gebeurt het wel eens dat men van mij niets anders verwacht dan flauwiteiten. Het wordt dan voor mij zeer moeilijk om nog enig ter zake doend antwoord te geven of enig ter zake doende opmerking te maken. Het zijn uw verwachtingen, die mij in mijn mogelijkheden beperken. Ik heb wel een wil, maar in die wil zit toch altijd de noodzaak tot een zekere overeenstemming met u; zonder dat kan ik niets bereiken. Voor u geldt precies hetzelfde, als u naar de wereld van de geest wilt gaan of daarnaar uitreiken.

U kunt in de wereld van de geest alleen datgene van uw menselijke wereld tot uiting brengen, wat door de geest wordt aanvaard en toegelaten. In feite zijn onze werelden dus nogal van elkaar gescheiden.

Het resultaat van dit alles heeft u vaak kunnen meemaken op menige bijeenkomst. U heeft het in menige les kunnen lezen. De ernst, waarmede u zelf de zaak benadert, de aandacht, die u heeft, de verwachtingen, die u koestert zelfs, zijn mede bepalend voor de resultaten, die u krijgt. En dan zegt men wel eens, dat het de schuld is van de geest, als het dan tegenvalt. Maar in 9 van de 10 gevallen is het uw eigen schuld. Dit is niet om een verantwoordelijkheid af te schuiven, maar het is om duidelijk te maken welke verhoudingen er bestaan tussen de werelden van stof en geest.

En toch weet u ook allemaal, dat u met die geest ergens verbonden bent. U kunt op de geest een beroep doen en zij zal u vaak helpen. Hoe zit dat dan?

U heeft iets verloren. Indien u onderbewust wel weet waar het is en bewust niet, kan de geest daarvan gebruik maken hetzij door u een impuls te geven, waardoor u zich in de juiste richting beweegt en daar zoekt, hetzij door u de herinnering te geven.

Wanneer u geestelijke hulp nodig heeft en u zoekt in de geest zekerheid, een zekere stabilisatie, dan geeft u daarmede de geest, die u aanroept (of dat nu God is of Ome Jaap, die al 10 jaar over is) de gelegenheid om u die rust te geven. Dus, begrijp het heel goed: de geest kan in feite voor u alleen datgene doen, waartoe u de geest machtigt en haar de middelen ertoe geeft.

Dan zult u zich afvragen wat wij op aarde zo druk doen met b.v. de Witte Broederschap? Dat is ook werk van de geest.

In de eerste plaats zijn er mensen op aarde, die zich van de opzet van de Witte Broederschap volledi bewust zijn. Hierdoor is er dus reeds een verbinding geschapen. Zonder die mensen zou het veel moeilijker zijn.

In de tweede plaats kunnen wij gebruik maken van de gedachten en verlangens van de mensen, die - bewust of onbewust - daarbij een beroep doen op hun God of de geest; op de hulp van niet-stoffelijke krachten. Door die hulp te geven in overeenstemming met ons eigen wezen en daar, waar de mens in zijn verwachtingen voor ons niet harmonisch is, weg te blijven (wat dus heel natuurlijk gebeurt), kunnen wij inderdaad invloed uitoefenen.

Nu ga ik het geheel samenvatten in een stelletje korte en naar ik hoop ook praktische regels:

1. Doe zoveel mogelijk alles zelf zonder de geest. Door dit te doen bereikt u een innerlijke gesteldheid en eventueel kennis, waardoor in noodgevallen de geest u inderdaad kan helpen. U verschaft dan de geest de middelen ertoe.

Iemand, die niet heeft leren lopen, kan nooit het uithoudingsvermogen tot lopen uit de geest krijgen. Iemand, die voortdurend loopt, heeft reserves en kennis omtrent de lichaamsprocessen in zich, waardoor de geest hem kan helpen langer, beter en harder te lopen.

- Dit geldt ook zowel t.a.v. leren als van wat anders.
2. Ga ook bij uw studie van de geest en uw werken met de geest uit van uzelf. Baseer uw werken zoveel mogelijk op stoffelijke condities en omstandigheden en eerst wanneer uw mogelijkheden uitgesput schijnen, doe dan een beroep op de geest en de krachten uit de geest.
 3. Maak u niet te veel en te concrete voorstellingen van geesten en geestelijke krachten. Indien u dit doet, scheidt u ze zelf; en veel van hetgeen zij voor u betekenen - ook wanneer dat lijden of tegenwerking is - wordt uit uw eigen levenskracht genomen. Door een zo klein mogelijke voorstelling en een zo neutraal mogelijk beroep op de geest zijn de beste resultaten te verwachten.
 4. Besef, dat u in de materie een zekere mate van vrede moet bereiken om de werkelijke, de bezielde entiteiten, die in hogere sferen bestaan, te kunnen ontmoeten. Als u een Meester meent te hebben en u bent onevenwichtig, dan heeft u daarmee reeds gezegd dat u geen Meester hebt, maar slechts een projectie van uzelf. Innerlijke evenwichtigheid, levensaanvaarding, bewust streven betekenen, dat contact met hogere werelden mogelijk is en dat die hogere werelden juist door uw eigen activiteit en streven in uw eigen wereld kunnen helpen om bepaalde resultaten te bereiken.

-:-

DE VIER ELEMENTEN.

Vier zijn de richtingen, waaruit de winden waaien.

Vier zijn de krachten, die men zich voorstelt als grondbestanddeel van het bestaan, van de aarde, van de wereld en zelfs van het eigen ego.

Vier zijn steeds de krachten, die men elementen noemt. Grondstoffen. Maar de grondstoffen hebben geen zin en geen waarde; indien er niet een vijfde element aanwezig is. Want zelfs in de oude indeling der elementen is er boven de vier de ether, de levende Kracht, die alles doordringt.

Zo moeten wij beseffen, dat de elementen - t.o.v. elkaar in evenwicht zijnde - de ether zo volledig mogelijk tot uiting brengen, maar in hun onevenwichtigheid niet kunnen bestaan, indien de kracht van de ether, de werkelijke levenskracht, er niet is om zelfs hun strijd en geschil mogelijk te maken.

Indien u de tegenstellingen met elkaar in overeenstemming brengt of tijdelijk gelijkschakelt, dan zal de waarde van de levenskracht sterker spreken. Indien u de tegenstellingen ziet als een voortdurende strijd, dan zult u misschien de strijd ondergaan en daardoor de levenskracht niet erkennen, die toch aanwezig zal blijven, altijd. Want boven de elementen staat de Kracht van alle bestaan en alle leven, die wij de goddelijke Kracht, het goddelijk Licht of zelfs het scheppend Woord noemen. Het is deze Kracht, die wij ook in de materie, in de materiële wereld en in de tegenstellingen van de mens zelf voortdurend geopenbaard zien.

Het besef van deze openbaring als beslissend en niet de houding, de relatie, de werking van de elementen op zich, maakt de mens tot een bewust wezen, dat ontsnapt aan een al te elementaire gebondenheid aan de elementen. Een bewust burger van een Groot-Kosmische wereld, die zelfs in de materiële elementen het Groot-Kosmisch besef voortdurend uitdrukt en in de beleving daarvan de elementen voortdurend herleidt tot een juist evenwicht in een strijd, die uiting geeft aan de goddelijke Kracht, die in hem wordt beseft.

:--:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Zesde Les.

ONTWIKKELINGEN.

Wanneer men als mens probeert de historie te volgen, dan zien wij bepaalde aspecten steeds weer opduiken. Wij zien, dat bepaalde figuren, zoals heersers; met een zeker savoir faire en ook met een zekere foutieve persoonlijkheid steeds weer optreden. Wij zien, dat in cyclische verschijnselen verschillende rangen en standen elkaar opvolgen. En wij zien ook, dat de beschavingen elkaar voortdurend afwisselen en daarbij - vreemd genoeg - zichzelf ofwel stabiliseren op een bepaald punt en daardoor onvruchtbaar worden, dan wel terugval- len tot een barbarisme, terwijl elders eenzelfde beschaving zich eigen- lijk meer ontwikkelt. Dit is een van de verschijnselen in het leven, die men niet alleen stoffelijk kan bekijken, maar waarbij men moet uitgaan van het geestelijk schema; dat aan alle leven ten grondslag ligt.

Wij hebben te maken met bescherm- of geleidegeesten en met rasse- geesten. Wij zien overal geestelijke krachten, die de mens op aarde pro- beren bij te staan. Maar terwijl we in de begin-periode van de wereld hebben gezien, dat de nadruk vooral lag op materiële vorming, blijkt later dat een rassegeest b.v. zich meer bezighoudt met wat men karak- tervorming zou kunnen noemen. Dat wil dus zeggen, dat in een bepaald volk of ras gedurende een zekere periode karakteristieken van gedrag ontstaan, die niet meer alleen uit de stof zijn af te leiden.

Wij zien b.v. plotseling een periode van krijgshaftigheid; een pe- riode van twistziek gepraat; een periode van buitengewone industriële inventiviteit; een periode, waarin de handel zelf wel floreert, maar de inventie terugvalt tot nil.

Als je dit goed bekijkt, kom je tot de conclusie dat een rassegeest op een gegeven ogenblik dus kennelijk de genetische achtergronden gaat vormen voor hetgeen zich in een bepaald gebied of in een bepaald volk zal afspelen.

Nu kun je dan met astrologische bepalingen aankomen, maar je zult niet kunnen ontkennen:

- a. dat een bepaald volk in een bepaalde periode een geestelijke ach- tergrond heeft;
- b. dat die geestelijke achtergrond bepalend is voor de verdere ontwik- keling van dit ras, ook stoffelijk.

Nu zit het moeilijke punt hierin: een geest, die altijd geïncarneerd is geweest in perioden van krijg en krijgsmanschap, zal geen behoefte heb- ben terug te keren bij eenzelfde volk, indien dit stoffelijk is geëvolueerd naar een ander en meer vreedzaam bestaan. Die geest zoekt dan weer een harmonische sfeer op om te kunnen incarneren. En dit is nu een der ver-

schijnselen, die wij - juist als wij de geschiedenis van het leven proberen te ontleden - niet uit het oog mogen verliezen.

Er is een tijd geweest, dat in b.v. Egypte de mensen langzaam maar zeker rijp waren voor een zekere revolutie. Het was een magisch-godsdienstige revolutie, die culmineerde in de verkondiging van Aton door de profeet, die zich in plaats van kind van Amon kind van Aton heeft genoemd: Ichnaton. Als men zo'n periode bekijkt, dan vallen daar bepaalde dingen direct op:

In de eerste plaats: Met een heleboel geheimdoenerij wordt afge-rekend.

In de tweede plaats: Er is een hevig conflict tussen enerzijds de gezagsorganisatie (de priesterkaste, het oude Hof) en anderzijds de be-lijders van het nieuwe.

In de derde plaats zien we een zekere offerbereidheid, omdat de volgelingen van Aton om hun God te kunnen volgen en eren zeer vele maat-schappelijke mogelijkheden a.h.w. opgeven.

U zult begrijpen dat iemand, die in die periode Aton heeft gevolgd en daarmee zocht naar een vrijer contact met God en een vrijer en algeme-ner begrip voor wat men tegenwoordig misschien de occulte of mystieke waarde van het leven zou noemen, zich niet zal kunnen manifesteren in een volledig materialistische maatschappij. Indien een volk materialis-tisch is georiënteerd, dan is het met die geest niet harmonisch. Het resultaat is, dat een dergelijke geest vooral daar gaat incarneren, waar een soortgelijk conflict en dus een soortgelijke mogelijkheid tot ont-wikkeling weer bestaat.

Voor de mensheid houdt dit bepaalde consequenties in. Want degene, die die vrijheid zoekt, zal de vrijheid niet alleen maar in zijn gedachten zoeken. Hij zal die metterdaad proberen uit te drukken. Hij geeft iets daarvan aan zijn kinderen mee. De genetische vorming van het ras wordt voor een deel bepaald door deze impulsen. En zo kun je zeggen, dat het optreden van groeps-incarnaties en van incarnatie-groepen bepalend kan zijn voor de verdere ontwikkeling van een ras.

De vraag is nu: Kunnen we daarvan voldoende voorbeelden vinden? En dan heb ik hier een klein aantal, die misschien zal toelichten wat ik bedoel.

Er is een volk geweest, dat leefde waar tegenwoordig zo'n beetje de Gobi-woestijn ligt; althans voor een groot deel. Dit volk bestond uit een priesterkaste, die voor die tijd een zeer grote geestelijke, filoso-fische, mystieke bereiking had. Daar was een conflict tussen de krijgers-kaste en de priesterkaste; of we zouden ook kunnen zeggen: tussen geeste-lijkheid en wereldlijke overheden. Deze mensen zochten toen een uitweg; en die werd gezocht in een conflict, in een interne oorlog. Maar een deel van wat we zouden kunnen noemen de geestelijke intelligentia vluchtte. Zij vluchtten naar het noorden en kwamen terecht in het zuiden van China. Daar vormden zij voor China weer de basis van een filosofische ontwikke-ling.

Een ander deel trok naar het zuiden. Ook zij waren mystiek ingesteld, maar zij waren toch wat practischer. Zij waren meer direct magiërs. Zij gaven aanleiding tot het ontstaan van o.m. fakirisme, zoals men dat tegenwoordig noemt. Daarnaast legden zij de allereerste grondslagen voor het systeem, dat later als yoga bekend zou worden. Dan zien we een hele tijd eigenlijk een soort stabilisatie. Er gebeurt daar heel weinig.

Maar ongeveer 500 à 600 jaar later zien we ineens, dat in het zui-den van Afrika een vreemde ontwikkeling begint. Tot nu toe was daar een betrèkkelijk eenvoudige maan-magie. Maar de natuurverering was toch eigen-lijk wel superieur. Aan mystiek werd weinig gedacht. En wat er aan magie was, was gebruiksmagie zonder meer. Nu zien we ineens, dat in verschil-lende zwarte rassen (o.a. zeer sterk bij de Zoeloes) mensen komen, die

doordenken. Er ontwikkelt zich een vorm van sociale magie, die dus niet meer zuiver persoonlijk is gericht en die grote beschermende eigenschappen bezit.

Er ontwikkelt zich dus een nieuwe denkwijze. Er worden nieuwe tempels gebouwd. Er worden totaal nieuwe principes gebruikt; b.v. in de relatie tussen mens en dier. Een deel daarvan is als dansen bij vele stammen overgebleven. Dat duurt ook weer een 300 jaar ongeveer; en daarna valt het weer weg.

Ondertussen zien wij plotseling een vreemde mystieke ontwikkeling plaatsvinden op de grens van Mexico. Daar beginnen de Indianen een nieuwe begrip te krijgen voor hun verwantschap met hemel en aarde. Er ontwikkelen zich plotseling totaal nieuwe bezweringsmethoden. De re-gendans b.v. De slangendans van de Hopi stamt uit die periode.

De cultuur toont verder een aantal heel eigenaardige symbolen, die - als we ze willen herleiden - worden teruggevonden in het zuiden van Afrika, in de Gangesvallei en ook nog in bepaalde oude ornamenten in het zuiden van China.

Zou dit nu allemaal toeval zijn? Neen. Want hier heeft sprongsgewijs, met sprongen van nu een drie- à vierhonderd, dan eens zeshonderd, dan misschien achthonderd jaar een bepaalde groep zich in een ander volk gemanifesteerd. Bij elk volk werd een nieuwe ontwikkeling doorgemaakt; er kwam iets nieuws bij.

Ik heb opzettelijk niet de Egyptenaren genomen. Zij waren vanuit ons standpunt nog een beetje te tweeledig. Daar waren te veel verschillende richtingen. Hier echter zien wij werkelijk een krijgsmanskaste.

Het typische is, dat van deze groep op het ogenblik zeer veel in Amerika is geïncarneerd. Wij zien van deze groep verder heel veel mystici. Die mystici vinden we - vreemd genoeg - op het ogenblik (u zult het misschien niet geloven) in India. Wat er is overgebleven van de magiërs, die vroeger in de Gangesvallei werkten en vandaaruit een groot deel van de hindoe-cultuur hebben beïnvloed, vinden we terug in Chili, Argentinië en zelfs ook nog wel in Brazilië. Deze groepen hebben kennelijk steeds gezocht naar een wijze om wat ze reeds waren begonnen door te zetten; om hun ontdekkingen, hun ervaringen, hun geestelijke opvoeding weer als het ware te toetsen aan de stoffelijke mogelijkheden.

Als we dan de parallel gaan trekken, dan komen we tot de conclusie, dat bepaalde vormen van natuur-eredienst, die op het ogenblik opgang maken in Brazilië, Argentinië, enz., dat we die kunnen herleiden tot de oude rituelen met bijna gelijke inhoud van Afrika.

Maar niet alléén Afrika. Want zelfs als we in de bekende tijd willen blijven en we kijken bij de vroege Kali-Durga-riten, dan vinden we daar ook hetzelfde gebruik. De manier, waarop het geitje wordt geslacht in India een paar duizend jaar geleden bijna, in Afrika zesduizend jaar geleden en nu in Argentinië bij bepaalde plechtigheden misschien een jaar geleden of nu op dit moment, is praktisch gelijk.

Dus de geestelijke ontwikkeling blijft ergens stabiel! Maar de magische consequenties, die daaraan vastzitten, zijn veranderd. Was het in de vroege Kali-Durga-verering, die ik nu maar als één van de voorbeelden neem, een tevreden-stellen van de godheid, was het in Afrika een bezweren van de godheid, zo is het in Argentinië eigenlijk al een soort magisch bevelen van de godheid geworden. Er zit in het geestelijk proces dus een zekere progressie. En dat kunnen we overal elders precies hetzelfde zien.

Ik kan nu wel beginnen met een paar grondstellingen en dat zijn deze:

- a. In elk ras zullen afwisselend bepaalde kwaliteiten en eigenschappen voorkomen.
- b. De incarnaties binnen het ras zullen echter niet een afwisseling betekenen wat betreft de kwaliteit van de geest.
- c. De geest incarneert altijd zo dicht mogelijk bij haar vorige trap van

beschaving en zoveel mogelijk in overeenstemming met haar vorige denkwijze.

Hierdoor wordt het leven langzaam maar zeker gecompliceerder. Want dat steeds invoeren van nieuwe geestelijke elementen betekent, dat de achtergrond van het stoffelijk voertuig steeds groter moet worden. Als je voorouders hebt gehad, die magiërs, krijgslieden of zakenlieden zijn geweest, dan is de mogelijkheid, dat je die kwaliteiten in jezelf ontwikkelt, groter. De diversiteit van menselijke uitingsmogelijkheid wordt groter, naarmate het aantal differente incarnaties binnen het ras eveneens groter is geweest.

Dan moeten we nu eens kijken naar de z.g. kroonfiguren. Zoals je bij elke mutatievorm altijd ergens de kroonmutatie hebt (d.w.z. de eerste mutatie, die helemaal vast is, die haar eigenschappen blijft behouden en die een resistentie heeft tegen de omstandigheden, waardoor ze nog duizenden jaren precies gelijk blijft, ongeacht alle mutatievormen die voorkomen) kun je zeggen: Hé, hier is dus toch wel iets bijzonders aan de hand.

Neem b.v. de z.g. Turkse tulp. Deze tulp bestond duizenden jaren geleden reeds. Op het ogenblik wordt de tulp overal geteeld in vele variaties. Maar als al die variaties en mutaties zijn uitgestorven, zal die Turkse tulp nog bestaan. Zij is een grondmodel, een kroonfiguur.

In de totale ontwikkeling van alle leven komen we dergelijke kroonfiguren eveneens tegen. Wij zien om b.v. eens wat te noemen bij de eerste kleine paardjes figuren optreden, die een bepaald kuddevorming aanmoedigen. De hengst blijft bij de merrie en beweegt zich niet afzonderlijk daarvan. Dit ontwikkelt zich steeds verder. En zo krijgen we op een gegeven ogenblik de hengst, die de regeerder is van een samengestelde kudde; niet meer alleen bestaande uit zijn eigen vrouwtjes, maar ook uit jongere hengsten en soms zelfs hun eigen kudde daarin.

Bij de mensen zien we hetzelfde. Er zijn figuren, die op een gegeven ogenblik een priesterlijk gezag weten te scheppen, dat in plaats van een enkele familie of een enkele stam een groter aantal stammen gaat omvatten. Wij zien die figuren later terugkeren als de vereerders van goden van een bepaalde stad. Zij gaan die goden uitdragen, totdat ze een land gaan regeren. Denk wat dat betreft eens aan Amon en Re. Oorspronkelijk stadsgoden; die later bijna de universele goden van zelfs Neder-Egypte zijn geweest, maar waarschijnlijk ook nog van een groot deel van Boven-Egypte. Gaan we dan nog wat verder, dan ontdekken wij een soort pausen. Nu moet u me niet kwalijk nemen; dit is niet speciaal tegen de katholieken gericht. We vinden dit bij de boeddhisten ook in de functie van bepaalde leraren en abten. Mensen, die dus een gezag vestigen, waardoor alles wordt gereguleerd.

We zullen dus kunnen begrijpen, dat die hele godsdienstige ontwikkeling om dergelijke kroonfiguren draait. En als zekere pausen geen bepaalde machtsbehoefte hadden gehad en ook geen behoefte aan leergezag tussen 300 en 700 n. Chr., dan was er geen katholicisme geweest en geen reformatie. Dan was er een veel zwakkere christelijke zending geweest. Dan was er geen christelijke cultuur ontstaan. En die cultuur heeft dan weer bepaald, hoe de mensen daarbinnen konden leven.

We vinden dat ook op het gebied van krijgsmanschap. In het begin krijgen we misschien te maken met de een of andere kleine vorst en handelaar - laat ons zeggen - ergens in Malaisië. Deze vorst en handelaar begint met een vloot. Hij is half rover, half koopman, maar hij gaat ertoe over om vaste steden, vaste posten aan te doen. Hij breidt zijn rijk a.h.w. uit door koloniën te stichten. Later zien we ditzelfde verschijnsel optreden bij de handelaren van Ur. Dezen leggen havens aan. Zij maken redenen, die voorzien zijn van kaden en zelfs van bepaalde beschermings-

middelen; ze leggen er een soort fortent aan. Diezelfde mensen zien we dan een hele tijd later weer optreden b.v. in de Egeïsche kwestie; de Griekse steden die koloniseren.

Gaan we weer verder, dan komen we ze tegen als Engelsen in de Engelse koloniale periode en ontwikkeling. We komen ze tegen in de beginperiode van de ontginning van het Amerikaanse vasteland; en nog veel later als de groteoorlogsheren van Japan.

Deze mensen zijn geen krijgers. Neen, ze willen land, ze willen hun debiet uitbreiden. Ze zijn in feite kooplieden, ook al noemen ze zich misschien in de laatste geschiedenis Daimio's. Ze zijn meer krijgsman dan iets anders.

Deze incarnaties nu zijn dus wat wij noemen: kroonincarnaties, want er zijn altijd twee of drie figuren, die belangrijk zijn voor een totale ontwikkeling. Zo hebben wij b.v. in Japan twee families: de familie Toyoto en de familie Kasimate. Twee families, die eigenlijk niet eens zo erg op de voorgrond treden, maar toch beslissend zijn voor de gehele ontwikkeling van Japan van 1900 tot nu toe. Want zij zijn het, die onder meer het conflict over Sachalin tot stand brengen (Japan-Rusland). Later zijn zij het, die de kolonisatie van China (Korea-China) bevorderen en daarmee eigenlijk helemaal bepalen wat Japan op de wereld gaat doen. Ik weet niet, of dit voorbeeld voldoende is, maar ik heb mijn best gedaan. Wat ik daarmee wil zeggen, is dit:

In het leven incarneren geesten, die geen bepaald doel hebben of geen bepaalde bestemming. Zij worden in hun ervaringen grotendeels door de cultuur bepaald, waartoe ze zich voelen aangetrokken. Dit zich aangetrokken voelen is het resultaat van hun vroegere leven. Maar vaak is het eerder een gewoonte dan een preferentie.

Iemand, die in het verleden boer is geweest, blijft meestal boer, totdat in die boerenfamilie op een gegeven ogenblik de noodzaak ontstaat om krijgsman te worden. Dan zien we een reeks incarnaties, waarbij dus het krijgsmanaspect op de voorgrond treedt. De kroonfiguren zijn dus degenen, die binnen een bepaald ras altijd weer een stimulans geven.

Nu kunnen wij als mens een dergelijke stimulus misschien verwerpen en zeggen: Ja, maar het kon beter anders. Maar vraag u eens af, wat de werkelijke betekenis is.

Ik heb zo even Japan als voorbeeld genomen. Stel eens, dat Japan niet tot conflicten met de buitenwereld was gekomen en ook niet was gekomen tot een sterk verzet tegen alles, wat christelijk was. Dan zou Japan zichzelf zijn gebleven. Het zou aan de oorlogen niet hebben deelgenomen, maar ook niet aan de industriële en andere ontwikkelingen. Het zou een eiland van rust zijn geweest misschien; maar juist daardoor zijn betekenis hebben verloren. Dit volk is echter gestimuleerd. Het heeft dus zijn stempel gedrukt op geheel Azië. Dat stempel-drukken gebeurt niet door heersen, maar door het beïnvloeden van mentaliteit.

In Indonesie b.v. zien wij een mentaliteit, die voor een groot gedeelte parallel loopt aan en gestimuleerd werd door de Japanse overheersing.

Als u zich dat gaat realiseren, dan zegt u: Zo'n paar kroonfiguren en zo'n enkel volk kunnen dus de geschiedenis van het leven op aarde veranderen. En dat betekent dus dat een mens, die eenzijdig gericht is, ook na zijn dood die eenzijdigheid behoudt; dat hij daardoor selectief optreedt binnen de volkeren en de eigenschappen van die volkeren helpt bepalen.

Als je dan verdergaat, zeg je: Ach, wat moet ik er eigenlijk mee doen? Hoe moet ik verklaren, dat bepaalde figuren optreden? Wat is Winston Churchill b.v. voor iemand? Waar komt die man vandaan?

Ga je het ontleden, dan blijkt, dat deze man - vreemd genoeg - terugvalt op een bepaalde Maori-stam. Daar heeft hij oorspronkelijk een incarnatie gehad; en in die incarnatie is zijn benadering van het leven bepaald.

We zien dat ook later terug. Zijn belangstelling voor praten en voor politiek was ook bij de Maori's zeer sterk. Zijn belangstelling voor waarneming, voor het rapporteren was bij de Maori's een van de veelgeprezen volksgewoonten. En naast de belangstelling voor waarnemen, voor politiek en voor reportage ook zijn behoefte om de gemeenschap op een - ik zou haast zeggen - magische manier te binden. Er is een abstract begrip, een soort verplichting; en die is belangrijker dan al het andere. Dat is hetgeen Winston in zijn leven meebrengt.

En kijk eens naar Charles de Gaulle. Daar hebben we ook een heel interessante figuur. Als we die man ontleden, dan blijkt dat hij een zeer vroege incarnatie heeft gehad in de buurt van Bengalen; dat hij daarnaast zelfs een leidende priesterlijke functie heeft gehad in Egypte ongeveer een 1900 jaar v. Chr. Als je nu naar die man kijkt, dan is het een typische Franse generaal. En wat is nog typerender? Zijn manier van optreden, die bijna priesterlijk is. Zijn beroep op "l'honneur de la France, la gloire de la patrie", waarmee hij in feite dus weer goden en machten aanroept. En als je ziet hoe hij bestuurt, dan zie je ook weer dat daarin dezelfde "priesterlijke handigheid" zit om eigen superioriteit ten koste van alles te handhaven.

Churchill bepaalt het verloop van de historie van Engeland voor een heel groot deel; en misschien zelfs een deel van de wereldgeschiedenis. De Gaulle is bepalend voor de ontwikkeling in Europa, of we het willen toegeven of niet. We behoeven het niet met hem eens te zijn, maar hij is een soort draaipunt, een as, waarom bepaalde zwenkingen plaatsvinden. En die zwenkingen houden ook in: verandering van mentaliteit, zelfs van rassenkwaliteiten, bepaalde rasmenging, een bepaalde selectiviteit. Die selectiviteit, daarop moeten we wat De Gaulle betreft niet al te trots zijn, want u weet: de priester geeft de voorkeur aan dociliteit en desnoods idiosie boven individualiteit en intelligentie. Maar goed, dat is nu niet zo erg belangrijk. Belangrijk is: deze mensen spelen een rol, waar de hele geschiedenis om kan draaien.

Als je zegt "Hitler", och, dan denk je onwillekeurig aan Nero. Nu is hij toevallig geen incarnatie van Nero, laat u dat gerust stellen. Hij kon trouwens ook geen viool spelen. Als we die man gaan bekijken in zijn mentaliteit, dan zeggen we: We vinden in hem eerder iets terug van de heilige oorlog. Dus van de oorlog, waarmee je het hemelrijk verovert en niet meer terug kunt. Ga je verder kijken, dan vind je inderdaad, dat hij heeft deelgenomen aan de heilige oorlog bij de strijd tussen Ali en Hoessein in Arabië. En als je nog verder teruggaat, dan zie je, dat hij deel heeft uitgemaakt van een Shiva-verering. Dus ook daar een achtergrond.

Deze dingen zijn verklarend. Zij geven je een inzicht in de samenhangen van deze geestelijke achtergrond van het leven. Het lijkt uitermate verward. En als je het zo bekijkt, vraag je je af: Hoe kan dat nu allemaal?

Realiseer u eens, dat bepaalde kroonfiguren (dat zijn dus niet de beste - onthoud dat goed - maar het zijn de meest eenzijdige, de meest vasthoudende en ook lang niet altijd de meest intelligente) dus steeds weer terugkeren met hun oude eigenschappen en daarbij binnen een ras worden gebruikt om een evolutie tot stand te brengen. Een evolutie, die ze zelf misschien niet beseffen en niet begeren. Per slot van rekening, Churchill was helemaal niet van plan het einde van het Brits Imperium in te luiden. Toch heeft hij dat gedaan. De Gaulle is helemaal niet van plan geweest het nationalisme in Europa uit te roeien. Toch is hij door zijn houding en door zijn manipulaties de oorzaak, dan langzaam maar zeker de nationale verschillen aan het afnemen in plaats van aan het toenemen zijn. En dan ga je begrijpen: Deze mensen werden dus ergens gebruikt. Ze incarneren vrijelijk. In hun eigen leven nemen ze een groot gedeelte

van hun beslissingen inderdaad ook wel vrijelijk. Maar in een ras is een omwenteling nodig. De rassegeest weet dit. Maar hij kan tegenwoordig niet zo gemakkelijk meer ingrijpen via zuiver natuurlijke invloeden. Indien hij dat zou doen, zou hij de mens te veel een minderwaardigheidscomplex bezorgen; en dat is niet de bedoeling. Hij moet dus proberen de mensen via de mens te manipuleren; en dat doet hij door bepaalde incarnaties te bevorderen. Maar één zo'n incarnatie is niet genoeg. Er is altijd een achtergrond voor nodig.

Als wij één Egyptenaar in een bepaald land zien incarneren en hij wordt daar een bepalend punt (een draaipunt) voor de menselijke evolutie, dan zien we een hele groep mee komen. Dat doen ze allemaal vrijwillig. Maar hun gelijke afstemming, het gelijke doel misschien ook wel, wordt door de rassegeest beseft en gebruikt om juist voor hen zo aantrekkelijk mogelijke voertuigen te scheppen.

Dat heeft consequenties, dat begrijpt u. En die gaan we nu in een paar punten neerleggen.

1. De rassegeest, die oorspronkelijk door het manipuleren van het milieu in staat was voertuigen zodanig te veranderen, dat hierdoor geestelijke mogelijkheden voor incarnatie ontstonden, zal - naarmate het bewustzijn in een bepaalde levensvorm toeneemt - minder kans hebben om het milieu op onmerkbare wijze te manipuleren. Hij kan dan niet meer van buitenaf werken naar een bepaalde verandering. Hij moet a.h.w. binnenin de stimuli doen ontstaan, waardoor de verandering schijnbaar gewild (dus niet meer alleen spontaan maar werkelijk begeerd) uit een volk tot stand komt.
2. Elke verandering van geestelijke waarden heeft in de laatste 2000 jaar zeker een verandering van raseigenschap als gevolg. Door de voortdurende wisseling van ras tot ras, waarbij elk ras tijdelijk aan de top staat, stil staat, dan terugvalt, om weer terug te keren tot een hogere graad, wordt er een veel grotere integratie verkregen. Er ontstaat een gedachtenwereld, waarin alle mensen aan het menselijk denken gelijk leren deelhebben. Naast de materiële evolutie een geestelijke evolutie, gebaseerd op begrip, op onderling verstand, op onderlinge samenwerking.
3. Indien een rassegeest ontdekt, dat een bepaalde bevorderde reeks incarnaties schadelijk is, zal hij trachten - hetzij in samenwerking met andere rasse- en groepsgeesten, hetzij door het doen ontstaan van een verdeeldheid in het eigen ras - de gunstige ontwikkelingen te behouden en alle niet gewenste nevenverschijnselen te vernietigen. Het typerende hierbij is dat de mensen, die daarin een rol spelen, volgens eigen bewustzijn en uit eigen wil ageren en dat toch de totaliteit een voortdurend "gepland" geheel blijft.

Daarmee hebben we vandaag dus weer iets bijgeleerd, zou ik zeggen. Hoe wij de spiraal van de historie bezien, ligt voor een groot gedeelte, als wij op aarde zijn, aan het land waar wij ons bevinden, aan de ideeën die wij voorstaan en aan de geschiedvervalsing die men noodzakelijk heeft geacht om de vuile was te verbergen. Maar ondanks al deze factoren, die toch een zekere onevenredigheid van interpretatie tot stand brengen, kan een ieder zien dat een regelmatig, een cyclisch weerkeren van geestelijke tendensen en verschijnselen bepalend zijn voor verandering van rassen.

Wij zien dat volksverhuizingen plaatsvinden, zelfs nog in deze tijd, al krijgen ze dan vaak het karakter van verschuiving van arbeidskrachten, emigratie en immigratie. Wij zien dat het oude zich voortzet. En juist daarom mogen wij ook stellen:

In de geschiedenis van het leven is de geestelijke achtergrond, waardoor het lot van het totale ras wordt bepaald, van het allerhoogste belang.

Zo wij nu hebben gesproken over mensen, volkeren en incarnatiegolven van menselijk bewuste geesten, mogen wij daarbij niet vergeten, dat ditzelfde ook van kracht is voor alle incarnerende geesten, waar ook in het Al. De geschiedenis van het leven staat niet stil bij deze ene aarde. U kent die wereld.

De voorbeelden, die daaraan ontleend zijn, spreken voor u meer dan die, welke zijn ontleend aan de een of andere willekeurige planeet in de verre ruimte. Maar hetzelfde, wat zich hier heeft afgespeeld, speelt zich op andere werelden nu af. Hetzelfde, wat hier morgen misschien zal ontstaan, is in het verleden van andere planeten reeds zo geweest.

Vormen mogen verschillen, culturen mogen verschillen, de wijze waarop men zijn gedachten uitdrukt moge verschillen, maar de gang van het leven blijft gelijk. Omdat de tendens steeds weer is: het scheppen van een voertuig, waarin een perfecte balans tussen geest en stof mogelijk is en zo een volledige levensbeleving en uiting.

Pas als dit is bereikt, zullen kroonfiguren geen grote rol meer spelen. Pas als dit volledig is bereikt, zal ook het ingrijpen van de rassegeest - hoe indirect het misschien nu reeds is - afgelopen zijn. En daarmee begrijpen wij nu misschien ook, dat wij allen - in de geest en in de stof - deel zijn van een enorm ontwikkelingsproces, dat zich volgens vaste regels voltrekt. Regels, die kosmisch zijn, die kennelijk aan het Goddelijke zijn ontleend. Regels, die we misschien niet helemaal begrijpen, die we niet altijd kunnen waarderen, maar waarop wij toch onze verwachtingen voor de toekomst steeds weer moeten baseren. Want alleen zo kan het verdergaan.

:--:

DE GODSDIENST IN DE SAMENLEVING.

De godsdienst is - gezien vanuit haar werkelijke betekenis - in de eerste plaats een emotionele kwestie. De mens zoekt een God en zoekt voor zich een voorstelling van het Al, die niet redelijk is en die dus ook in vele gevallen met de feiten eigenlijk niet strookt, omdat hij hierdoor voor zich aan het leven en vooral aan zijn eigen persoonlijkheid reliëf kan geven. Het bestaan in een vliedend moment van tijd is niet bevredigend. Het bestaan in een soort hulpeloosheid temidden van een ongeorganiseerd Al lijkt hem niet aanvaardbaar, want hij wenst bepaalde rechten te hebben. Hij heeft er behoefte aan gewroken te worden, indien hem onrecht geschiedt; en hij wenst ook een beloning voor zijn goede zorgen.

Het is dit misschien wat koopmansachtig talent, dat de mens reeds in het begin van zijn geschiedenis heeft gebracht tot een soort ruilhandel met onbekende machten. Deze onbekende machten mogen wij dan uitbeelden als goden, demonen of misschien zelfs als bewoners van andere, hoger georganiseerde planeten. Het is niet belangrijk welke gestalte we die primaire goden en ook natuurkrachten toekennen. Belangrijk is, dat de mens in zijn gevoel van onzekerheid zich een voorstelling ging maken van het Onbekende; en dat hij dit Onbekende ging gebruiken als een aanvulling van zijn persoonlijkheid en vooral van zijn persoonlijkheidsbeeld.

De godsdienst is het logisch voortvloeiende uit dit alles. Als wij de kern van de moderne godsdiensten bestuderen, dan blijkt dat zij niet bedoeld zijn als een godsdienst; d.w.z. als een rituele benadering van de Godheid. Ze zijn in de eerste plaats bedoeld als een wijze van leven. Zij geven de mens niet de structuur, waardoor zijn persoonlijkheid de nodige nadruk krijgt, maar zij geven hem een weg, die hij kan gaan om voor zich temidden van het leven en van het Al een zekere waarde, waardigheid en ook persoonlijkheid te gewinnen.

Het feit, dat de mens zeer ongaarne iets aan zijn werkelijke leefwijze verandert, heeft ertoe geleid, dat de godsdiensten meer en meer een compensatie werden van zijn maatschappelijke tekortkomingen.

Degenen onder u, die zich herinneren hoe de godsdiensten in het verleden de heersende machten altijd hebben verdedigd, hoe zij gehoorzaamheid hebben gepredikt aan de armen en een beloning in de hemel beloofden en hoe zij voor de weldadigheid van de rijken eveneens gegarandeerde en versierde plaatsen in het hiernamaals ter beschikking stelden, zullen zich realiseren: dit kan niet op werkelijkheid berusten.

De achtergrond is altijd vaag. Er is een God. Maar als ik dit zeg, dan zeg ik alleen maar: Er is een onbekend iets, dat zich aan mij voordoet als de een of andere persoonlijkheid. Het is mijn persoonlijke constatering, niet een kosmische vaststelling. Elke mens, die vanuit zich op deze wijze tot een besef van de godheid of tot een interpretatie daarvan komt, zal ook vanuit die godheid komen tot een juiste aanvulling van eigen leven; d.w.z. tot een aanpassing van zijn leefwijze aan zijn innerlijke noodzaak. De godsdienst heeft dit in vele gevallen onnodig of onmogelijk gemaakt. En daarom kunnen wij de invloed van de godsdienst op de mens zeker niet zonder meer bejubelen.

Er zijn bepaalde punten, die ten voordele van de godsdienst schijnen te spreken. Om een zeer eenvoudig argument te hanteren: In een tijd, dat Europa praktisch ongeletterd was, werden de kennis, het lezen, het schrijven, de kronieken, maar ook vele oude filosofieën bewaard in de kloosters. Ook systematisch onderzoek en systematische werkwijzen (het begin van de wetenschap) treffen wij aan in de vroeg-middeleeuwse kloosters. Dat moge juist zijn. Maar dan stel ik hier tegenover, dat dezelfde kerk, die binnen de kloosters deze kunsten, waarden en wetenschappen behoeft, deze kennis haast bewust heeft uitgeroeid bij de eenvoudige burgers. Dat zij een situatie heeft geschapen, waarbij kennis en wetenschap in feite haar prerogatief werden. Zij heeft niet alleen bewaard, zij heeft ook vernield. Dezelfde kerk, die in deze dagen oude handschriften toegankelijk maakt voor de wetenschappelijke onderzoeker, is aansprakelijk geweest voor de tweemaalige verbranding van de grote boekenrijen in Alexandrië, waarin de wijsheid van de oudheid was vastgelegd.

De Islâm, die enerzijds een vernieuwing en een totaal nieuwe sociale opbouw mogelijk maakte in het Nabije Oosten, heeft zeker veel goeds gedaan. Maar heeft zij daarnaast niet de eigenlijke cultuur van het verleden grotendeels vernietigd? Ook zij heeft veel ten onder doen gaan en heeft vele rechten, die oorspronkelijk de gemeenschap toekwamen, naar zich toegetrokken en toegekend aan haar imams en oelama's.

Als wij naar het kaste-systeem in India kijken, dan zien wij ook daar hoe de godsdienst in feite de verdediging wordt van de voorrechten van een enkele klasse. En zo kunnen we verdergaan.

Kort en goed, sociaal gezien is de godsdienst niet direct begerenswaard. Ze is een factor, die de eigen geestelijke en zelfs materiële emancipatie van de massa aanmerkelijk belemmert en vertraagt.

Toch mogen wij die godsdienst zeker niet bepaalde gunstige aspecten ontzeggen. En één daarvan is wel: het scheppen van een gemeenschapszin, die zonder de godsdienst niet in zo snelle en grote omvang zou kunnen bestaan. De sociale binding, die tot stand is gekomen juist door de godsdiensten, mag zeker niet worden onderschat. Dat deze grote gemeenschappen, indien zij uit een andere bron waren ontstaan, ongetwijfeld vele verderreikende ontwikkelingen voor de mens mogelijk zouden hebben gemaakt, mogen wij daarbij dan wel terzijde stellen, omdat het de vraag is, of die mensheid zou zijn gekomen tot een zo grote sociale samenhang.

Als wij de godsdienst in haar directe werking beschouwen, dan zien wij dat b.v. de eenwording van Europa (eerst hoofdzakelijk onder Pepijn en later onder Karel de Grote) tot stand wordt gebracht door de macht van het geloof en door de binding van het geloof.

Aan de andere kant zien wij gelijktijdig, dat de oude wetenschap van de Druïden, van de oude priesters, van de natuurgodsdiensten, volledig wordt onderdrukt en teniet gedaan. Zodat b.v. de op zich zeer grote vroeg-Saksische cultuur praktisch verdwijnt; en wel op een wijze, dat hiervan weinig of geen resten

meer overblijven.

Indien u mij dus vraagt te spreken over de invloed van de godsdienst op de mensheid, dan moeten mijn meningen wel verdeeld blijven. Ik kan zeggen: Indien er geen godsdienst zou zijn, zou er iets anders zijn geweest. Dat bewijst de geschiedenis van b.v. het communisme. Daar hebben we dan een materialistische dialectiek. Maar een dialectiek - laten we dat niet vergeten - die de mens evenzeer beheerst; die hem evenzeer tot een bepaald gedrag dwingt; en die hem evenzeer een bepaald doel, een soort beloning voor ogen stelt, als de kerken met hun hiernamaals.

Ik geloof, dat we de vraag kunnen herleiden tot de moeilijkheid, die de mens heeft bij zijn benadering van God.

God is ongrijpbaar. Waarom? Mogelijkerwijs omdat de mens zich niet iets kan voorstellen, dat meer is dan een mens. Die ongrijpbare Godheid moet ergens worden teruggebracht tot een menselijke waarde, tot een menselijk systeem.

Er bestaat op aarde geen enkele wet, die - ofschoon zij pretendeert uit God te zijn - in waarheid een goddelijke wet is. Dit geldt ook voor uw Tien Geboden. Zij zijn sociale wetten. Ze zijn wetten, die voortkomen uit menselijke behoeften, niet uit een goddelijke noodzaak. Zij drukken niet uit wat God van de mens verlangt, maar datgene, wat de mens van node heeft om zijn samenleving, zijn gemeenschap op te bouwen en instand te houden.

Als men dit gaat beseffen, zal men zeggen: Indien ik God in mijzelf benader, sta ik wel buiten al deze wetten, maar ik zal in mijzelf een wet tot stand brengen. En deze wet zal evenzeer beperkt zijn, evenzeer een verstoffelijkte uitdrukking van onbegrip als alle z.g. goddelijke wetten.

De godsdienst geeft één wet en legt die aan de gemeenschap op. De innerlijke Godserkenning doet één innerlijke wet erkennen, maar stelt de mens daarvoor alleen aansprakelijk. Een aansprakelijkheid, die de mens niet wenst te dragen. Een mens wil altijd zijn verplichtingen delen met anderen. Hij wil schulden delen met anderen of afschuiven op anderen. Hij wil niet zelf de onmetelijke last van een innerlijk begrip dragen in een leven, waarin zijn eigen tendensen en begeerten zozeer in strijd zijn met hetgeen de gemeenschap van hem eist.

De godsdienst heft deze tegenstellingen op. Zij neemt eenvoudig het gezag in handen. Zij zegt de mens: Ik ben de waarheid. Ge moogt niet nadenken; gij moet niet nadenken; gij hebt alleen te aanvaarden, wat ik u zeg.

Die godsdienst zegt tegen de mens: Wat ik zeg dat goed is, is goed. Ze zegt tegen de gemeenschap: De vorm, die ik u geef, is de door God gewilde vorm. Daarmee is de mens van zijn aansprakelijkheid af. De schuld valt terug op God of op de godsdienst. De last van het zelfstandig handelen gaat teloor in de last-aanvaarding van een God of een pseudo-Godheid. Zo kan men dus komen tot een innerlijke rust.

Deze innerlijke rust heeft overigens geleid tot heel wat interessante ontwikkelingen van het menselijk denken. Of wij nu teruggaan tot de oude en geheime boeken van sommige Arabische magiërs, verder teruggaan misschien tot de primaire wetten, zoals die werden uitgevaardigd in Uruque of in Egypte, of verdergaan tot in deze tijd, wij zien altijd weer, dat het menselijk denken door zijn ontmoeting met een geformuleerde godheid komt tot een systematische benadering van die godheid. En deze systematische benadering maakt het hem mogelijk innerlijk t.a.v. de godheid een houding te bereiken, die niet meer in overeenstemming behoeft te zijn met de gedragsnorm, die door de gemeenschap (in feite door de godsdienstige achtergrond van de gemeenschap) wordt bepaald.

Er is een splitsing mogelijk geworden van innerlijk en uiterlijk leven. Deze splitsing, die m.i. gelijktijdig bezwaren voor de geestelijke ontwikkeling met zich brengt, maakt anderzijds een persoonlijk uitstijgen boven het massaal besef mogelijk, zonder daarbij gelijktijdig in 'n zodanige strijd te komen met de massa, dat men hierdoor wordt vernietigd. Een balans misschien. Een factor, die de mogelijkheden en noodzaken van geest en stof ergens in evenwicht houdt en vooral de zwakkere, die geen eigen inzicht en geen voldoende eigen wil bezit, de steun geeft, waardoor hij zichzelf als een eenheid kan blijven beschouwen.

Zonder de godsdienst zouden vele mensen worden verteerd door hun innerlijke strijdigheden. Daar is ze - ongeacht haar vreemde afkomst, haar onvolmaakte vorm en haar vaak onredelijke pretenties - van belang. Maar ze mag niet worden beschouwd binnen de gemeenschap en binnen de mensheid als een noodzakelijke factor. Zij moet worden beschouwd als een staf, een misschien onaangename en gevaarlijke staf, die dienst doet - zolang men nog niet voldoende kan zien - om de weg vóór zich af te tasten. Maar degeen, die kan zien, zal die staf m.i. moeten wegwerpen, omdat hij zonder dit tastend voortgaan sneller, juister en bewuster zijn doel bereikt.

De grote vraag, of godsdienst met de geest samenhangt, kan ik als volgt beantwoorden: De geest (d.w.z. entiteiten, die niet in de stof leven zoals de mensen) heeft altijd invloed gehad op het menselijk denken en leven. Er is een gemeenschappelijke wereld, waarin mens en geest elkaar ontmoeten, ofschoon deze helaas buiten het gemiddeld materieel en redelijk besef van de mens blijft. Deze geesten hebben zich in het begin aan de mens geopenbaard. Zij hebben voor die mens a.h.w. bepaalde richtlijnen gegeven. Zij hebben hem geholpen kennis te verwerven. De oude lichtgoden of lichtzuilen uit de eerste primitieve periode van M^d zijn misschien te vergelijken met de idolen van een latere tijd; datgene, wat niet-redelijk wordt aanvaard en vereerd, omdat men het niet begrijpt.

De geest zal voortdurend blijven inwerken. En binnen de kerk (de godsdienstige gemeenschap) vindt zij heel vaak de mogelijkheid tot beïnvloeding, die in een misschien te koortsachtig geworden stoffelijk leven niet zo gemakkelijk mogelijk is. In de stilte van een kerkelijke bijeenkomst is een inspiratie gemakkelijker te bereiken. De concentratie van die mensen op een God, zelfs indien dat een volledig waanbeeld zou zijn, maakt het mogelijk iets van de waarheid te injecteren en te projecteren door de ontstane ontvankelijkheid.

Wij zien dus, dat enerzijds het bestaan van de godsdienst op zichzelf enigszins moet worden betreurd; en dat we anderzijds moeten toegeven, dat voor de geest en voor de - wat men noemt - hogere krachten op aarde die godsdienst toch een middel is geweest om de mensheid verder te helpen.

Zolang de godsdienst niet door een dogmatisch eng systeem te strenge beperkingen oplegt aan het beleven en denken van de mens, meen ik dan ook, dat zij een absoluut nuttige factor zal blijven, ongeacht de verdere ontwikkeling van de mensheid. Integendeel, een groot deel van hetgeen de godsdienst in het verleden betekende, is achterhaald. Zij is nu nog een staatkundige factor. Haar economische invloed echter begint te slinken. En binnenkort zal zij zelfs staatkundig en politiek een steeds minder waardevolle factor worden. Ze zal steeds meer worden een organisme, dat naast de mensheid bestaat en dat zich daardoor misschien zal proberen terug te trekken uit de realiteit van het menselijk leven. Zij zou integendeel juist moeten worden: een wijze van leven en niet een wijze van denken en geloven.

Ik zie de toekomstige ontwikkelingen zeker niet zonder God. God in een ingeschapen erkenning en behoefte van de doorsnee-mens. En zelfs indien hij Hem verstandelijk verwerpt, blijft hij onderbewust ergens ernaar hunkeren, blijft hij er innerlijk rekening mee houden. Maar God is iets anders dan een godsdienst.

De godsdiensten zullen zich versmelten. Zij zullen voor de doorsnee-mens een middel worden om de rust en de mogelijkheid te vinden met zijn God - zoals hij denkt - en misschien in feite met de geest in contact te treden en om zichzelf te hervinden. En daarnaast waarschijnlijk ook om zijn gevoel van geestelijke verbondenheid met anderen ook meer menselijk te bevestigen.

De kerk (de godsdienst) zal dan echter meer en meer verdwijnen. Ze zal niet meer zijn de dogmatische kracht, die een bepaald deel van de mensen in een bepaalde denkwijze bindt - eventueel onder bedreiging met helse pijnigingen. Zij zal worden tot een denkwijze, waarin alle mensen elkaar kunnen ontmoeten en waardoor - juist hierom - voor alle mensen God een meer bereikbaar persoonlijk iets wordt, dat een meer persoonlijk aanvaarden van verantwoordelijkheid voor eigen leven vergt. In de geschiedenis heeft de godsdienst veel goeds en veel kwaads gedaan. Maar de geschiedenis der godsdienst wordt gemaakt door mensen. Verande-

ringen, die het komend Aquarius-tijdperk gaat brengen, zijn volgens mij tevens grote veranderingen in het menselijk denken en daardoor mede in alles, wat godsdienst heet. God zal meer leven op aarde, naarmate men Hem meer beleeft en minder formalistisch dient.

-:-

I N C A R N A T I E.

Ik drijf in het ledige. Er zijn geen afmetingen en er is geen tijd. De herinneringen verbleken en het contact met anderen is geworden tot een haast onhoorbaar roepen op een verre afstand. Er is geen mogelijkheid meer tot actie. Er is geen nieuwe mogelijkheid meer; en het oude is ijl en vaag geworden.

Dan is de enige weg terug tot het leven. Het zoeken naar iets wat houvast geeft, iets wat niet verandert, iets wat niet gehoorzaamt aan de gedachte en wat niet afhankelijk is van een voortdurende innerlijke activiteit.

Het "ik" richt zich dan op de materie. En uit de materie stromen reeds onmiddellijk na het contact duizenderlei gevoelens op het "ik" toe. Het zijn stemmingen. Het zijn emoties. Het zijn ogenblikken van verlatenheid en ogenblikken van absolute vreugde. Het zijn begeerten en angsten. En alle tezamen worden tot een wervelstorm, waarin het "ik" zich een ogenblik opgenomen waant en voortgedreven naar een vreemde, oneindige bestemming. Soms verliest het zichzelf erin en dan geschiedt er een incarnatie, waarbij het "ik" geen enkele zeggenschap heeft; waarbij het zelf niet weet waar het zal terecht komen.

Maar vaak, heel vaak, zal het "ik" uit die totale storm bekende elementen terugvinden. Herineeringen, die reeds waren verbleekt, beginnen weer op te leven. De voorstellingen van het "ik", die langzamerhand in de voortdurende wisseling van gedachten waren weggedreven, krijgen weer vorm, gestalte en lijn. En men concentreert zich op datgene, wat het "ik" bevestigt. Want hier is wederom leven, hier is activiteit; en men overweegt mogelijkheden.

Men bedenkt, dat hier een weg is om duidelijk te maken hoe waar en waardig dit ego toch in feite was. En dan wordt men langzaam dichterbij getrokken om intenser en intenser de sfeer, de gevoelens, de emoties, de angsten, de mogelijkheden van het milieu in zichzelf te beleven, tot het ogenblik, dat er plotseling een vortex van kracht is, zodat het "ik" zich niet meer kan houden en als in een afgrond, in een tijdloze diepte wordt afgezogen, om dan - haast gevangen - zich bewust te worden van de binding met een mens.

De binding met een mens, waarin een leven langzaam ontwaakt. Een leven, waarvan je voor een kort ogenblik misschien nog wel weg kunt gaan, maar dat je steeds sterker terugroept; dat steeds intenser een weivering wordt van zenuwstromen en magnetische velden. Een binding, die niet meer ongedaan kan worden gemaakt.

En soms een enkele keer - maar dat is slechts zeer zelden - is er een "ik", dat uit de veelheid van mogelijkheden en behoeften, die uit de wereld eerst als een vage golf en dan meer gedefinieerd op het "ik".af-

komen, bewust selecterend (niet alleen meer wat aan het "ik" beantwoordt of wat het "ik" aangenaam zou vinden of niet alleen meer een ontwijken van wat het "ik" vreest), komt het tot een bewust erkennen van een doel.

Dat doel betekent dan, dat men blijft zweven over de totaliteit, langzaam selecterend, mogelijkheid na mogelijkheid, soms vele generaties achtereen, totdat er dit ene punt komt, dat perfect beantwoordt aan het doel. En dan snel, zoals een havik zich stort op een prooi, werpt de geest zich bewust in de materie. Bewust ketent zij zich. En omdat zij zich bewust ketent, stijgt zij ook bewust vanuit die ketening nog omhoog. Zij heeft niet - zoals de anderen - haar verbinding verloren. Zij blijft verbonden met de roepende stemmen uit de verte. En langzaam maar zeker krijgen ook deze meer helderheid en klaarte; want het leven betekent een herleven, ook van geestelijke mogelijkheden.

Dan leeft er een wezen reeds vóór het geboren is weer bewust in contact met hogere en zelfs hoogste sferen. Dan brandt er een eeuwig licht, dat in het bijzonder rond de moeder a.h.w. cirkels van bescherming trekt; dat alle niet-juiste, niet-harmonische geesten probeert weg te drijven; dat waarschuwend werkt, als er ook maar één oneffenheid op de levensweg zou dreigen. En men dwingt zelfs de moeder te gaan naar de omstandigheden, die het meest perfect, het meest harmonisch zijn - of het nu een paleis is of een stal, opdat het ego zal worden geboren in die omstandigheden, waarin het waarlijk zijn geestelijk bewustzijn en zijn stoffelijke noodzaak gelijktijdig vanaf het begin volledig kan uitdrukken.

Dat zijn de geboorten van bewusten. Incarnaties, die gewild en niet alleen uit noodzaak plaatsvinden. Dat zijn de geboorten van hen, die de Leraren zijn van de mensheid. Degenen, die de dienaren zijn van de totale ontwikkeling in een stofwereld, welke de geestelijke waarden nog niet volledig beseft.

En zo gaat de stormwind door. Geesten fladderen opwaarts als bladeren, gedreven door de draaistroom van de wind: doden, die opgaan naar een andere wereld. En daar vertoeven ze en zweven ze, totdat ze hun houvast hebben verloren, totdat er geen contact en geen werkelijkheid meer schijnt te bestaan - om dan terug te keren. Totdat er een ogenblik komt, dat er één niet slechts opwaarts wordt gedreven, maar bewust uit weten en kracht opwaarts wiekt. Een leeuwerik, die de zon zoekt, hoger en hoger, veranderend, tot zij licht is geworden en niet meer terugkeert, niet meer incarneert.

Incarnatie is de uitdrukking van onze behoefte tot leven; de uitdrukking van onze behoefte tot bewustzijn. Zij is niet het "ondanks jezelf" terugkeren tot de materie. Het is de noodzaak tot evolueren, tot uitbreiden van bewustzijn, uitgedrukt in de verstillings en verstomming van al, wat in zich geen vooruitgang meer kent.

Incarnatie is de sleutel tot de werkelijkheid van je eigen wezen. Zij is de uitdrukking van de eeuwige verbondenheid van stof en geest. Maar bovenal de weg, die het "ik" kiest tot de zelfvergetelheid, waarin de aanvaarding van de totaliteit mogelijk wordt.

Het "ik", geïsoleerd van het Goddelijke, zoekt via vele incarnaties een weg terug tot zijn eindbestemming en oorsprong: de eenheid in het goddelijk scheppingsplan, waarin het bewust zijn plaats in het geheel inneemt, handelt uit het geheel en dan - toch nog bewust als ergens een eigen "ik" - de totaliteit voortdurend in zich beleeft.

--:-

DE STEM VAN HET HART.

De stem van het hart kan niet bestaan. Het hart is een orgaan, dat krimpt en dijkt, dat het bloed door de aderen jaagt en soms zichzelf vertraagt, dat aarzelt, maar spreken doet het niet.

Er is geen stem van het hart. Er is een innerlijk weten, dat niet met de stof is verbonden; dat lang vergeten waarden uit geestelijke waarheid en geestelijke tijd naar voren brengt.

Maar al te vaak spreekt men dan van de stem van het hart en voelt zich door zijn innerlijke stem gedreven, terwijl men nog niet even wil wachten en luisteren, of wat men in zich wellen voelt, wat vreemde stemmen fluisteren, soms niets meer is dan de echo van eigen ledig zijn.

Zoek in uzelf de waarheid. De stem van het hart alleen zegt niets. Zij kan niet spreken. Zelfs God spreekt in ons steeds met onze stem. En luisteren wij naar Hem, het is niet de stem, het is niet het woord, maar het is de siddering van kracht alleen, waarop we horen.

Men kan dan zeggen: Maar het wil ons toch bekoren dit alles af te luisteren. Dit fluisteren van stemmen in mijn wezen te maken tot spreken met God en zonder vrezen opgaan tot het Allerhoogsten.

Ik kan ook zeggen: Jakkas, moet ik nou alleen en voor mijzelf hier al die waarden vinden? Ik kan het niet. Ik luister naar de stem van het hart.

Ik zeg u: Indien gij u zo tart door u te maken tot profeet, die spreekt en predikt voor het eigen "ik", gij zult niet veel bereiken. Maar luister naar de vreemde kracht, niet naar de stem, die in u leeft. Voel hoe er buiten stoffelijk zijn en redelijkheid om in u een vreemd erkennen leeft, dat niet omschreven wordt en onderstreept als dompe drum de woorden van uw hart. Het ritme is de werkelijkheid; dat is de eeuwigheid, die spreekt. Dat is het wezen, dat voor korte tijd de redelijke grenzen van het menselijk bestaan verbreekt en opvliegt naar een hoger zijn, waarin geen werkelijkheden meer in mensenwoorden leven.

In al uw streven: zoek naar uzelf en zoek uzelf te zijn. Luister naar de stem van eigen hart, zo ge wilt, maar niet zo sterk, dat daardoor wordt verstilld wat achter deze stem in u voortdurend gaat en staat en werkt en drijft. Niet in het woord en in het begrip, maar in het onbegrepen werken schrijft God Zijn wil in het wezen.

Maar zonder die emoties leven valt zwaar.

De stem van het hart spreekt in de edelste termen en uit de naam des Heren soms slechts van de eigen angst, het eigen stil begeren, de eigen kracht tot oordeel en eigen innerlijke macht, terwijl niets wordt volbracht. Waarom dan aan die stem zo'n nadruk steeds gegeven?

Aanvaard haar zoals ze is, maar leer uzelf leven op het vreemde dat in u bestaat; het ongekende, dat ge ondergaat, zonder dat het in stof of geest met woorden is omschreven. Dat alleen is werkelijkheid. Dat is het leven, dat de grenzen van een menselijk emotioneel of redelijk bestaan het verst overschrijdt.

:--:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

APRIL 1967

Nummer 7.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Stralingen
Magie en psychologie
Magische werkelijkheid
Maya

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Vormontwikkeling
Magische achtergrond in de menselijke ontwikkeling

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

100-100000

100-100000

100-100000

100-100000

100-100000

100-100000

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK XIV.

S T R A L I N G E N .

Stralingen komen in de natuur op vele wijzen en met vele verschillende mogelijkheden en eigenschappen voor. In de magie hebben wij in de eerste plaats te maken met de uitstraling van dode en levende stoffen. Ik zal hier enkele voorbeelden geven, waarbij ik uitdrukkelijk opmerk, dat de gegeven afstanden en afmetingen slechts ongeveer benaderd zijn. Ik stel:

Als wij een stuk metaal hebben, dan zal de uitstraling daarvan over het algemeen kenbaar zijn als een blauwe waas en reiken tot rond 4 à 5 cm buiten het voorwerp. Is de massa zeer klein, dan zal het u duidelijk zijn dat in verhouding de uitstraling dus ook kleiner zal zijn. We nemen de uitstraling van 5 cm aan bij een minimum massa van 3 tot 4 kub. cm. Dit betekent dus, dat de werking van bepaalde krachten in het metaal, die niet onmiddellijk merkbaar is voor de mens met normale middelen, uitreikt tot ongeveer 5 cm.

Hebben wij te maken met stoffen, die door het menselijk denken zijn beïnvloed, dan is er in de eerste plaats sprake van een afwijking van de uitstraling zelf; en wel in die zin, dat het menselijk denken zich kan baseren op de oorspronkelijke uitstraling en - afhankelijk van de sterkte - daarbij een soort tweede uitstraling tot stand kan brengen, die van ongeveer 1 tot zelfs 60 à 70 cm kan uitkomen boven de eigen uitstraling van b.v. het blokje metaal. Dat wil zeggen, dat de intensiteit van de gedachte, die in de materie wordt gelegd, in zeer grote mate bepalend is voor: a. de intensiteit van het daarvoor ontstane secundaire stralingsveld; b. voor de afstand, waarop dit veld nog kenbaar zal zijn, gerekend vanaf het voorwerp.

In de magie werken wij met heel veel methoden van overdrachtelijkheid, waarbij wij gebruik maken van metalen, klei, was, hout; kortom, allerhande niet-levende stoffen. Daarnaast gebruiken wij kristalstructuren, zoals b.v. edelstenen, half-edelstenen, etc. Elk van deze stoffen heeft een eigen stralingsveld. Voor hout is dat over het algemeen een bleekrood en eveneens met een afstand van ong. 6 cm bij een minimum van 3 kub. cm. Voor steen is dat iets minder.

U zult dus begrijpen, dat wij bij deze ingelegde spanningen ervoor kunnen zorgen, dat de materie onze gedachten a. vasthoudt; en b. kenbaar maakt tot op een bepaalde afstand buiten het behandelde voorwerp. Wat is hiervan eigenlijk de achtergrond?

Alles, wat in de materie bestaat, heeft wat men noemt een eigen aura, een eigen uitstraling. Indien die uitstraling als basis wordt genomen, kan op grond van de energie van die uitstraling een tweede, nu door de gedachte en dus vrij te moduleren, uitstraling worden veroorzaakt. De geaardheid van de materie zal ongetwijfeld bepalend zijn voor de wijze, waarop de energie wordt opgenomen, de aard van de energie die wordt opgenomen en de wijze, waarop die uitstraling plaats vindt plus de duur daarvan.

Wij geven voor de witte magie de voorkeur aan edele metalen, waaronder goud, platina en zilver (een redelijk zuiver zilver) van het grootste belang zijn. Deze metalen nemen weliswaar de kracht niet zo onmiddellijk op, maar zij behouden de secundaire uitstralingswaarden gedurende lange tijd. Zij hebben niet de neiging, zoals b.v. lood, zink of tin, om de kwaliteit van de ingelegde straling langzaam te verdoezelen.

Een metaal, dat eveneens bruikbaar is om daar krachten in te leggen, die niet al te snel vervagen en hun betekenis veranderen, is messing. Messing (koper) wordt ook wel gebruikt voor het maken van z.g. siderische pendels. Dat is duidelijk, als u weet dat het hier weer gaat om een straling, die zuiver kan blijven en die dus niet snel vervormt. Een redelijk snelle opname, sneller dan bij edele metalen, is bij messing van goede kwaliteit verzekerd.

Practische conclusies:

Alle gebruiksvoorwerpen absorberen uw denken. Alle gebruiksvoorwerpen hebben een eigen straling. Naarmate die straling zuiverder is, zal meer van uw gedachtenkracht worden gevegd, voordat het voorwerp de zaak weerspiegelt. Maar dan zal het ook gedurende zeer lange tijd teruggeven wat u erin heeft gelegd. Wees daarom voorzichtig met het hanteren van metalen, wanneer u in een toestand van melancholie bent. Het is bijna zeker, dat koperen voorwerpen (in mindere mate ook tinnen voorwerpen) een zeer sterke reflectiewaarde voor u hebben, waarbij het messing ongeveer een half jaar de ingelegde emotie blijft terugstralen en uw stemming dus kan aantasten. Edele metalen kunnen dit nog veel langer doen. Indien u perioden van grote neerslachtigheid heeft of grote drift, probeer dan zo snel mogelijk andere, even sterke gedachtenwaarden uit te stralen in de nabijheid van uw gebruiksvoorwerpen.

Een tweede punt, dat hierbij van belang is: Als ik een overdrachtsvoorwerp gebruik, dat alleen maar voor een korte tijd werkzaam behoeft te zijn, dan zal ik de voorkeur geven aan gebakken aardewerk; en wel bij voorkeur nog uit porseleinaarde vervaardigd. Hier is nl. de opname betrekkelijk groot. De afgegeven energie is tamelijk sterk, zij heeft een redelijke reikwijdte buiten het voorwerp en verdwijnt betrekkelijk snel. Een emotie van normale inhoudswaarde zal, ingelegd in een porseleinen voorwerp met een normale uitstraling van 5 cm, een uitstralingsgebied van die emotie hebben van ongeveer 30 cm en zal - alweer bij een gemiddelde sterkte van de ingelegde impuls - na ongeveer 3 à 4 weken verdwenen zijn. Grof aardewerk en z.g. kleisteen houden weliswaar de invloeden langer vast en stralen ze dus ook langer uit, maar hun uitstralingswaarde is kleiner. Wij kennen daarbij de z.g. vertroebelende en imitatieve elementen, waardoor de eigen uitstraling van de steen bepalend wordt voor de reflex, die wordt gewekt. Willen wij iemand op korte termijn helpen, dan is vaak het in intense concentratie hanteren van een stukje steengoed voldoende om een tijdelijke uitstraling in diens omgeving te verzekeren.

U zult begrijpen, dat we dit voor allerhande dingen kunnen toepassen: gunstige suggesties bij genezing; blijmoedigheid scheppen; een tegenhanger scheppen voor bepaalde onevenwichtigheden van het karakter. Het is echter niet aan te raden zeer gespecialiseerde indrukken vast te leggen in voorwerpen met een langere werkingsduur.

Stel, dat u gelijkmoedigheid vastlegt in een edel metaal met een behoorlijk sterke uitstraling. Stel verder, dat dit edel metaal door de persoon in kwestie bij zich wordt gedragen. Gedurende de eerste paar maanden is de werking absoluut gunstig. Maar nu zich eenmaal - dank zij deze inwerking - een innerlijk evenwicht heeft hersteld, komt door het voortgaan van de inwerking een onverschilligheid tot stand, die in eigen leven - geestelijk zowel als stoffelijk - grote nadelen kan meebrengen. Daarom zij uitdrukkelijk gewaarschuwd voor gespecialiseerde tendensen, afgestemd op bepaalde personen. Het is dan raadzaam om daarvoor edele metalen te gebruiken. Gebruikt men messing, dan moet men zeker weten dat deze invloed toch wel een half jaar tot 9 maanden gewenst is.

U begrijpt, dat al die uitstralingen weinig invloed zullen hebben, indien er in de mens niet iets is, wat daarvoor ontvankelijk is. Wij kennen bij de mens

de eigen aura. Hiervan zeggen wij, dat de werkingswaarde van de z.g. stoffelijke aura gemiddeld 40 cm buiten het lichaam uitsteekt. Onder invloed van b.v. sterke statische ladingen krimpt dat in tot ongeveer 20 cm; maar bij een compensatie zal tijdelijk dan ook een uitbreiding tot 50 à 60 cm kunnen geschieden.

Deze eerste uitstraling of eerste laag behoort geheel tot het lichaam. Zij is zuiver fijn-stoffelijk. Alle inwerkingen daarop worden in het lichaam gereproduceerd. Omgekeerd zullen in deze laag van de aura alle in het lichaam plaats hebbende werkingen kenbaar kunnen zijn. In tegenstelling tot de stoffen, waar we spreken van een vaste kleur van de uitstraling, is er bij de mens wel sprake van een vaste grondkleur (vaak blauw, in andere gevallen geelachtig), maar wij weten dat hier zeer sterke kleurveranderingen kunnen optreden en dat deze kleurveranderingen door de mens bewust kunnen worden beïnvloed.

Buiten deze z.g. eerste laag komt een tweede laag van de aura, die door het denken en het bewustzijn wordt veroorzaakt. Indien wij aannemen, dat de eerste laag bij een persoon, gezien diens vitaliteit, ongeveer 40 cm is, dan mogen wij aannemen, dat de reikwijdte (vanaf het lichaam gemeten) voor de tweede laag van de aura kan gaan tot 80 à 90 cm. Alles, wat binnen deze laag komt, kan voor een gevoelig iemand een directe beïnvloeding van zijn denken betekenen, ook als dit niet bewust wordt verwerkt.

Den kennen wij nog de z.g. zuiver geestelijke werkingen. Bij de zuiver geestelijke werking krijgen wij een zeer sterke uitstraling, die echter regelmatig tot bijna nul terugvalt. Er is hier dus geen sprake - zoals in beide voorgaande gevallen - van een tamelijk vaste straling, die een bepaalde afstand gedurende langere tijd beheerst. Er is sprake van een voortdurend uitbreken van gevoeligheidsspitsen op geestelijk terrein, die doen denken aan de enorme uitschieters, die we in de corona van de zon zien. Laaiende vlammen, die soms 3 à 4 meter - in enkele gevallen zelfs meer - van het lichaam verwijderd actief kunnen zijn.

Deze derde laag is niet te beschouwen als fijn-stoffelijk. Zij bevat eerder iets, wat vergelijkend gesproken energie is van elektrische of eventueel magnetische geaardheid. Hierdoor is dan ook niet een directe inwerking op een ander of op iets anders mogelijk, maar wel een tijdelijke beïnvloeding van alle bewustzijns- en levensprocessen. Waar geen leven is, heeft deze geestelijke uitstraling weinig of geen betekenis.

U zult begrijpen, dat het gebruik maken van een geladen voorwerp dus bijzonder belangrijk is, indien wij zeker zijn dat dit zich regelmatig in de buurt van de persoon bevindt; en wel zo, dat het tenminste binnen het tweede stralingsveld (de tweede laag) van de aura aanwezig is. Hier immers ontstaan directe contacten en zijn directe beïnvloedingen mogelijk. Daarbuiten zijn er wel enkele inductieve werkingen vast te stellen, maar de intensiteit en betrouwbaarheid daarvan is veel minder dan die, welke door een direct contact van beide uitstralingen tot stand komt.

Hier volgen weer enkele eenvoudige conclusies.

Indien ik mij bevind in een omgeving of bij een persoon, die mij niet sympathiek is, moet ik rekening houden met de gemiddelde uitstraling van de persoon, het voorwerp of de omgeving. Ik zal mij dus voor iemand, die mij werkelijk irriteert, trachten te houden op een afstand van ongeveer 2 meter. Immers, beider uitstraling kan ongeveer 80 cm uit het lichaam komen. Op deze wijze ontstaat een hiaat en zal de onderlinge beïnvloeding zeer gering blijven. Is de afstand echter 1 meter, dan heeft men schijnbaar wel afstand bewaard t.o.v. de ander, maar in feite wordt men door diens aurale werkingen en speciaal gedachtenwerkingen zeer sterk beïnvloed.

Uitwisseling van krachten, het aftappen van krachten, het wekken van impulsen is op deze wijze mogelijk. Indien er personen zijn, door wie u zich zo nu en dan "leeggezogen" voelt, dan is het dus raadzaam om zoveel mogelijk een afstand van ongeveer 2 meter tussen deze persoon en uzelf te handhaven. Ook zon-

der verdere afscherming bent u dan tamelijk zeker, dat er geen grote kracht aan u kan worden onttrokken.

Het is daarnaast natuurlijk ook interessant te weten wat wij zelf kunnen doen. Want zo goed als wij afstand kunnen houden en daardoor de werking van bepaalde stralingen kunnen verminderen, evenzo kunnen wij ongetwijfeld ook iets naar ons toe halen.

Als ik wil psychometreren (d.w.z. de gedachteninvloeden, hechtend aan een bepaald voorwerp, wil aflezen en daarbij zoveel mogelijk concrete gedachten of beelden wil ontvangen), dan is het logisch, dat ik dit voorwerp op een afstand breng van minder dan 40 cm van mijn lichaam. Daar ik bovendien een zo direct mogelijke reeks zenuwimpulsen wens te ontvangen, is het eveneens logisch, dat ik daarbij de plaatsing van het voorwerp kies in de buurt van een van mijn chakra's of - zo u wilt - zenuwcentra, zenuwknooppunten. Bijzonder voor psychometrie geschikt is voor degeen, die overigens nog niet van geestelijke waarden bewust is, de zonnevlecht; voor degeen, die een geschoold concentratie- en denkvermogen heeft, is ook heel vaak het voorhoofdschakra geschikt; terwijl voor degenen, die het van inspiratief en impulsief spreken moeten hebben, het in de buurt van het keelkop-chakra houden de meest gunstige resultaten oplevert.

Indien ik bepaalde krachten wil ondergaan, is het eveneens duidelijk, dat ik hiertoe een zeker contact moet zoeken. Een dergelijk contact zal dus altijd moeten bestaan uit tenminste het raken van de aura's. Indien het gaat om meer mentale en misschien ook emotionele waarden, is de gemiddelde afstand van 1.50 à 1.60 m. net voldoende om dit contact mogelijk te maken. Gaat het echter om meer stoffelijke waarden en begrippen of om iets wat men meer concreet moet uitdrukken, dan zal rekening moeten worden gehouden met een afstand van hoogstens 70 cm onder normale omstandigheden. Dan immers is contact voldoende mogelijk. Men zal dan in staat zijn elkander beter aan te voelen beter af te lezen en ook op de ander beter kunnen inwerken.

Ik heb hier t.a.v. de aura wel enkele punten van belang aangestipt, waarmee u - indien u magisch wilt werken ten aanzien van een medemens - zeer zeker uw voordeel kunt doen. Er zijn echter aan die aurale stralingen nog vele andere aspecten verbonden.

Op het ogenblik, dat ik overga tot een concentratie op één punt en daarbij emotioneel (dit is zeer belangrijk) en mentaal het andere kan uitsluiten, ontstaat er een uitschieter van geestelijke kracht. Deze uitschieter is - althans theoretisch - niet aan afstand gebonden. Op deze wijze is het mogelijk een afstand van duizend km met evenveel gemak en in dezelfde tijd te overbruggen als een afstand van tien cm.

Het zal u duidelijk zijn, dat wij deze gerichte geestelijke krachten alleen kunnen gebruiken, indien wij een ander geestelijk willen bereiken of langs geestelijke weg iets met die ander tot stand willen brengen. Spreekt men over genezing op afstand, dan zal er dus altijd sprake zijn van het gericht uitzenden van een dergelijke geestelijke impuls. En dan zal elk antwoord daarop moeten uitgaan van de geest; en via de geestelijke impuls werkingen moeten veroorzaken in de eerste en tweede laag van de aura van de ontvanger. Eerst vandaaruit kan worden gedacht aan een zuiver lichamelijke inwerking.

Dat de straling van een mens ook op een andere wijze is te projecteren, vinden wij in enkele in het occultisme nogal bekende verschijnselen, als de wichelroede, de pendel, die in feiten een verlengstuk vormen van de mens zelf.

De wichelroede geeft zoals u weet een uitslag. Wat de meesten niet bekend zal zijn, is dat er zeer veel verschillende vormen van wichelroeden zijn. Wij kennen de z.g. rechtljnige typen, bestaande uit de gevorkte hazelaartak; de z.g. lus van metaaldraad met kogels, de lus met draaihandvatten. Maar we kennen ook de speciaal afgestemde wichelroede. Daarvoor zijn vaak hele figuren van b.v. draad (men geeft de voorkeur aan koperdraad en in enkele gevallen aan aluminium) vervaardigd; en deze bezitten eveneens twee handgrepen.

Als ik zo'n voorwerp gebruik, dan laad ik dat met mijn eigen aurale krachten, maar door mijn concentratie gespecialiseerd. De uitslag, die de wichelroede geeft, behoeft dan ook niet afgestemd te zijn op één bepaald gebied; b.v. water. Het kan net zo goed gaan om gasleidingen of om de aanwezigheid van mineralen. Het kan zelfs gaan om afwijkingen in een gezondheidstoestand; dus het met de wichelroede vaststellen van zieke plekken in het menselijk lichaam en aan de hand daarvan een diagnose stellen. Eigen instelling is bepalend.

De vorm van de wichelroede is van veel minder belang dan men veronderstelt, daar het niet de wichelroede is, die ten slotte het resultaat tot stand brengt. Er zijn altijd werkingen van eigen stoffelijke aura (eerste laag) bij betrokken en verder zeer vaak de z.g. onwillekeurige spierreacties en spierspanningen. Wij zien dan ook, dat zeer geoefende mensen op dit gebied werken met de handen of met de vingers. Een van de bekende methoden om water te zoeken is, indien geen wichelroede bij de hand is, ongeveer te lopen als de klassieke voorstelling van de slaapwandelaar: met beide handen uitgestrekt. Op het ogenblik, dat een impuls wordt gevoeld, slaan de handen omhoog.

Een andere methode, vaak gebruikt als het gaat om het opsporen van voorwerpen e.d., is het spannen van twee vingers in boogvorm, terwijl de beide handen elkaar niet volledig beroeren. Men kan b.v. daarvoor de handen sluiten om de duim, met uitzondering van de wijsvingers die tegen elkaar drukken, terwijl er tussen de vuisten een kleine afstand is. Het eigenaardige is, dat hier verscheidene reactievormen mogelijk zijn, zodat zowel naar beneden als naar boven een uitslag kenbaar wordt. In gevallen, dat er een absoluut storende invloed optreedt, schijnen de beide vuisten met onweerstaanbare kracht uit elkaar gedreven worden. Hier is sprake van een mentale reactie, waarbij de eerste of fijnstoffelijke straling van het lichaam door de gedachtenenergie enerzijds wordt gestimuleerd en zo het onbewuste en onderbewuste ervaren kan reproduceren; terwijl aan de andere kant het opvangen van stoffelijke, maar ook van onstoffelijke stralingen door de projectie, die de gedachten op dit bepaalde punt leggen, op een betrekkelijk grote afstand kenbaar wordt.

Iemand, die met een wichelroede werkt, kan een gevoeligheid hebben, die voor bodemonderzoek gaat tot ongeveer 150 tot 200 m diepte; voor afstand gaat die tot ongeveer 50 m. Iemand, die met de handen werkt (afhankelijk van zijn getraind zijn en de zuiverheid van zijn instelling), kan diezelfde of zelfs iets grotere resultaten bereiken.

Het is duidelijk, dat iemand, die met de wichelroede wil werken om b.v. ziekten vast te stellen, daarmee steeds zal werken binnen de aurale straling van zijn patient. En dan is het niet goed te werken op een afstand van meer dan 60 cm van het lichaam. Het is zelfs beter, dat men werkt op een afstand van 40 tot 50 cm, zodat men zeker is, dat eigen aurale veld - via de roede uitgedragen - zich geheel kan vermengen en daardoor zuiver kan reageren op de stralingsverschijnselen, die het lichaam van zijn patient produceert.

Hieruit blijkt dus alweer, dat we met de wichelroede heel wat kunnen doen. Toch is het wichelroede-lopen langzaam maar zeker uit de mode geraakt. Iemand, die echter iets wil zoeken en niet in staat is om dit langs normale weg te doen, kan nog steeds - zelfs als betrekkelijk weinig trilling aanwezig is - gebruik maken van de wichelroede, mits hij zich voldoende daarop weet te concentreren. Vraag u nimmer af, hoe de uitslag van de roede tot stand komt. Elke concentratie op het "hoe" en het "waarom" vermindert de kans op een goed resultaat.

Een tweede vorm, die ik reeds heb aangesneden, is de z.g. pendel. De meesten van u weten wat pendelen is. Ik geloof dus, dat ik dat niet verder behoef uit te leggen. Bij het pendelen moeten we rekening houden met het feit, dat wij ons niet alleen oriënteren op eigen uitstraling, maar bovenal op eigen onderbewustzijn. Wij kunnen hierbij bepaalde eigen geestelijke en onderbewuste reacties kenbaar maken. Maar wij doen dit in de eerste plaats binnen een aardmagnetisch veld. Dat betekent, dat het bij pendelen het beste is, indien u zich op

dat aardmagnetisch veld oriënteert. Keer uw rug naar het noorden; strek dus uw pendel in zuidelijke richting. Het zal u duidelijk zijn, dat pendelen berust op onwillekeurige bewegingen of - indien men bij wijze van uitzondering van een standaardophangingspunt gebruik maakt - van de impulsen in de aura, die langzamerhand die van de pendel kunnen beïnvloeden. Snelle resultaten bereikt men uit de aard der zaak meer, indien de onbewuste en onwillekeurige beweging kan worden overgedragen.

Er zijn hier enkele punten, die ik meteen voor u wil aanstippen:

Een rechte slingering, die dus van noord naar zuid gaat en terug, is een z.g. mannelijke slingering. Zij wordt doorgaans als bevestigend gezien. Een cirkel (u kunt dit het best constateren door te pendelen boven een rond voorwerp of een blad papier, waarop u een cirkel en - als het even kan - ook de noord - zuid en oost - west verhouding heeft aangegeven), is vrouwelijk. Zij betekent gewoonlijk een ontkenning. Verder geeft zij absorberende elementen aan, terwijl de slingering gevende en dus kracht-uitstralende elementen aan geeft.

Gaan wij nu kijken wat er daarnaast nog aan figuren kan voorkomen, dan ontdekken we het volgende: Er bestaat de mogelijkheid, dat een ovaal wordt gedraaid. Een ovaal is niet bevestigend en niet ontkenkend uit de aard der zaak. Het geeft ons echter aan, dat er een complexiteit bestaat, waarin de hoofdwaarde van onze vraag of instelling weliswaar juist is, maar waarin enkele bijkomende factoren niet juist waren. Het is dan goed het punt, dat we willen uitpendelen nader te bezien en ons juist op onze vraag, dus op het antwoord dat we willen hebben, te concentreren. We krijgen dan meestal een eenvoudiger uitslag. Hierbij moet ik nog een opmerking maken:

Mensen, die zich niet al te zuiver concentreren of misschien alleen maar receptief werken, zonder dat ze met hun pendelen een tevoren gesteld doel hebben, zullen vaak een uitslag zien. Die uitslag is dan een halve draai, die zowel naar links als naar rechts kan gaan. Als u de figuur zou uittekenen, krijgt u zo iets als de karikatuur van een knakworstje, dat dus licht gebogen is. Meestal zien we de uitslag bij de man rechts, bij de vrouw naar links. De uitslag t.a.v. het middelpunt is hierbij van geen belang. Aanduiding is: bevestigend. Verdere aanduiding is: grotere concentratie is noodzakelijk.

Interessanter maar gelijktijdig moeilijker wordt het, indien wij te maken krijgen met een slingering, die twee en in sommige gevallen ook meer punten omvat, draaipunten. De eenvoudigste voorstelling hiervan is een 8, waar dus voor en achter het middelpunt, waarboven de pendel zich bevindt, een aparte cirkel wordt gedraaid, welke beide cirkels met elkaar verbonden zijn door de beweging. In dit geval hebben wij te maken met een tweeledig probleem en een tweeledige ontkenning. Willen wij hieraan conclusies verbinden, dan is het (zeker voor de beginner) het eenvoudigst na te gaan welke tegenstelling in de vraag of in de concentratie is bevat en een der delen uit te schakelen. Door ze achtereenvolgens te behandelen kan men met de pendel gemakkelijker een ook voor de ongeoeffende mens bruikbaar resultaat verkrijgen.

Heeft u - wat in enkele gevallen voorkomt - drie, vier of zelfs meer slingerpunten, waarbij de draaiing afzonderlijk nog weer eens rond een middelpunt plaats vindt, dan lijkt het me althans voor de beginner beter om het probleem te staken, daar voor niet-deskundigen en -geschoolden geen uitleg mogelijk is; en zelfs voor geschoolden het beschouwen van het zo tot stand gekomen symbool slechts aanleiding is tot een hernieuwde formulering van gedachte en vraag.

In principe kan iedereen van de pendel gebruik maken. Het gewicht van de pendel is van weinig belang. Gebruikt men een zware pendel, dan is over het algemeen het best deze aan een kettinkje van metaal (bij een messing-pendel b.v. een koperen kettinkje; bij een edel metalen pendel een zilveren kettinkje) te gebruiken. De pendel, die men gebruikt (de beste is uit messing vervaardigd en heeft onderaan een punt, zoals het schietlood van een timmerman, zodat gemakkelijk de afwijking van de punt en daarmee ook de beweging kan worden waarge-

nomen), kan als ze licht is ook aan een zijden draad worden gehangen. We geven er de voorkeur aan om daarvoor geen kunststoffen als b.v. nylon te gebruiken, terwijl ook katoen (vooral z.g. geglansd of gesteven katoen) minder betrouwbare resultaten geeft. De soepelheid van de draad of ketting is van groot belang. Indien u geen messing bij de hand heeft, kunt u wel volstaan met een ring. Maar het pendelen met een ring geeft het grote nadeel, dat niet de zuivere figuur kenbaar is, zodat wel een zeer directe slingering of draaiing constateerbaar zal zijn. Het is daarom eenvoudiger van een eenvoudig metalen voorwerpje gebruik te maken, dat één spitse punt heeft dat naar beneden kan hangen in een redelijk evenwicht.

Ten laatste wil ik t.a.v. het pendelen nog dit zeggen: U kunt er allemaal gebruik van maken. Maar vooral als u begint, zult u niet in staat zijn gelijktijdig goed geconcentreerd te pendelen en de uitslag juist te constateren. Werk in het begin, als u even kunt, met een waarnemer. Laat de waarnemer de verschillende uitslagen constateren. Wilt u het heel erg deftig en netjes doen, gebruik dan voor het pendelen b.v. een blad papier zoals voor een horoscoop wordt gebruikt, met een gradenindeling. Oriënteert u dit zuiver noord - zuid en pendelt u boven een middelpunt, dat u behoorlijk stevig en dicht heeft aangegeven. Trekt u de lijnen door, die de verschillende hui-zen plegen te beperken, zodat de afwijking van richting eveneens te constateren is. Dit laatste is vaak belangrijk, indien wij de richting, waarin wij iets willen zoeken, willen ontdekken.

Pendelen op z.g. spiritistische wijze wil ik u niet aanbevelen. Het zoeken naar contact met de geest is op deze manier moeilijk en bevat zoveel onbewuste eigen reacties, dat van een zuivere mededeling weinig of geen sprake is. Wilt u het met alle geweld doen, gebruikt u dan een z.g. klankenwaaier, waar u de letters in de waaiervormig gerangschikte vakken invoegt, terwijl de punt, waarop de pendel rust, dan altijd het middelpunt van de waaier vormt. U kunt daarin dan ook bepaalde woorden aanbrengen. De resultaten zijn en blijven onbetrouwbaar.

Als wij andere methode voor het contact met de geest nagaan of voor voor- spellingen e.d., dan worden wij eveneens met straling geconfronteerd; en wel in het bijzonder met onze eigen uitstraling. Als wij het aanzitten rond een tafel zien, zoals het bij spiritisten wel gebeurt als het gaat om meer fysieke fenomenen, als tafeldans, dan vormen wij door de wijze, waarop de handen op de tafel worden gelegd, een uitstraling. Hierbij moet worden gerekend met het feit, dat de voornaamste uitstralingsmogelijkheid van de menselijke energie (dat is op astraal vlak) gewoonlijk plaats vindt vanuit het voorhoofdschakra, de zonnevlecht of een ontwikkeld borst- of keelkopchakra. Neem echter de zonnevlecht als meest voorkomend punt. En daarnaast door visualisatie en normaal handgebruik ook zeer sterk de vingertoppen.

Wanneer u zo'n tafel met uw eigen kracht laadt, kan een geest natuurlijk daarvan gebruik maken. Maar uw eigen gedachten, uw gemeenschappelijke gedachten, die met elkaar in contact zijn door de uitstraling van deze mentale aura, vormen een eenheid, die nimmer uw eigen denken volledig weergeeft, maar die de gemeenschap gezamenlijk een soort complex-bewust geeft. En dit complexe bewustzijn kan in die tafeldans, in klopperschijnzelen e.d. wel degelijk optreden als een antwoordende entiteit. Het is dus goed hier even te waarschuwen:

Wie gebruik maakt van een dergelijke communicatiewijze met de geest en niet het fenomeen op zich zoekt, loopt grote kans dat de kring als geheel antwoord geeft op de vragen van een deel van de kring, zonder dat hier een hoger bewustzijn dan dat van de in de kring aanwezigen een rol bij speelt.

Bij kruis-en-bord zien wij een soortgelijk iets. De mens heeft in zijn uitstraling een zekere polariteit, al is hij daarvoor niet erg gevoelig. Doordat de aanwezigen over het algemeen allen werken met de rechterhand (of met beide handen, waardoor een gekruiste polariteit ontstaat), is het het veld eenzijdig en t.a.v. de eigen uitstraling van de mens enigszins neutraal. Hierdoor kan

kruis-en-bord door elk bewustzijn dat gericht kan uitstralen (of het van een mens komt, van een dier, uit een omgeving - vastgelegde indrukken in een gebouw e.d. - of van een geest) bepaalde impulsen mededelen. Deze impulsen worden altijd gesuppleerd door de verwachtingen van de aanzittenden en ook door de in hun bewustzijn aanwezige waarden. Als niemand van u b.v. het woord "kakkerlak" gespeld wil zien, dan zal dit zeker ook niet gebeuren. Als u het alleen bewust verwerpt en onderbewust een grote nadruk erop legt, dan heeft u kans dat het woord veelvuldig wordt gespeld. Het heeft echter als communicatiemiddel met de geest of zelfs als zuivere uitdrukking van het onderbewustzijn geen volledige betekenis.

Bij de hantering van een planchette (een schrijfstift) en in zekere mate ook bij automatisch schrift zonder planchette zien wij een beïnvloeding optreden, die gaat via de z.g. tweede of mentale laag van de aura naar de eerste of z.g. lichamelijke uitstralingslaag van de aura. Hierbij kan wederom elke waarde uit het onderbewustzijn een uitdrukking tot stand brengen. Elk geestelijk contact dat men bezit kan hierdoor een meer kenbare vorm verkrijgen. Daarnaast kan een ieder, die op uw aura kan inwerken, eveneens uw reacties helpen besturen. Zo krijgt u dus ook wel resultaten, waarbij de geest inderdaad schrijft of aan het woord is. Van zekerheid kan echter niet worden gesproken. Het resultaat zal op zichzelf en zeer objectief moeten worden gezien, wil men aan de hand daarvan conclusies trekken. Toch is er één aspect - zowel bij het automatisch schrift, het werken met planchette als ook met kruis-en-bord, waarop ik wil wijzen.

De doorsnee-mens heeft een sensitiviteit, die verder vooruitgrijpt in de tijd dan zijn redelijk bewustzijn kan zien. Juist als er sprake is van een gemeenschap, die aanwezig is tijdens de zitting - of dit nu schrift is, planchette of kruis-en bord - zal een vraag t.a.v. de toekomst vaak uit een gemeenschappelijk weten worden beantwoord. Het is wel degelijk mogelijk zo redelijke prognosen te verkrijgen. Men zal zich dan echter wel enige tijd erop moeten specialiseren.

Ten laatste nog een ander punt, waarin deze stralingen een grote rol spelen. Er zijn nu eenmaal altijd stralingen van buitenaf aanwezig. Die stralingen kent u onder bepaalde kleuren, zoals het blauwe licht, het witte licht, het rode licht, enz. Deze invloeden werken op u in; dat is volledig juist. Maar voor zover het uw handelen en bewustzijn betreft, is er nimmer sprake van de zuivere invloed. Zelfs uw realisatie daarvan is altijd de vermenging van uw eigen uitstraling op mentaal terrein (en eventueel hoger) en de van buiten komende impuls. Voor zover het u stoffelijk betreft, kan dus worden gezegd: Alle van buitenkomende impulsen worden door mij verwerkt als het mengsel van mijn eigen weten en de van buiten komende invloed. Alle stoffelijke resultaten zullen mede door mijzelf kunnen worden bepaald.

Ik heb nu gesteld, dat de mens eigenlijk zelf de kleur van zijn aura voor een deel kan bepalen. Hij kan dus door zijn instelling en concentratie de kleurwaarde ervan veranderen. En dat betekent ook, dat de actiewaarde ervan verandert. Een mens, die weet dat hij aan bepaalde stralingen van buitenaf bloot staat (of dit nu de meer algemene stralingen zijn, zoals deze kosmische lichtstralen of de uitstraling van bepaalde entiteiten, personen of zelfs een omgeving), zal door zijn instelling op de juiste wijze te veranderen een inwerking op zichzelf kunnen verwerven, die voor hem altijd aanvaardbaar en beheersbaar blijft.

Leer uw instelling mentaal, emotioneel en tevens uw houding stoffelijk aan te passen aan uw omgeving, aan de inwerkingen op uzelf, die u vermoedt of eventueel vreest. En hier zijn ook weer enkele meer praktische aanwijzingen van belang.

Indien u lichamen een zekere regulatie tot stand wil brengen, dan zijn daarvoor houdingen, die u zo goed mogelijk afschermen tegen alle directe beïnvloeding van het lichamelijke deel van uw aura. De meest ideale daarvan is natuurlijk de lotushouding, maar wij kunnen niet verwachten dat een westerling dit

gemakkelijk tot stand brengt. Ik geef daarom een paar eenvoudige richtlijnen voor degeen, die zich wil afsluiten.

Ten eerste: Zorg ervoor, dat de knieën elkaar niet beroeren, maar kruis de enkels. Laat de handen rusten aan de buitenzijde van de dijen; en wel zo, dat zij met de vingertoppen net de knieën beroeren. En - indien u dit onopvallend kunt doen - sluit duim en wijsvinger tot een cirkel. Strek de andere vingers. Laar de top van de middelvinger de knieschijf beroeren, terwijl duim en wijsvinger gesloten liggen net boven de knieschijf. Zit verder zo recht mogelijk, zodat de ruggegraat zoveel mogelijk één rechte lijn vormt. Laat het hoofd daarbij iets naar voren zakken, zodat u gemakkelijk kunt kijken naar het punt, waar de enkels elkaar kruisen.

Deze houding is een lichamenlijk afscherming, die vooral zeer bruikbaar is, indien u te maken heeft met geestelijke invloeden en er geen gezelschap in de buurt is, dat zou kunnen helpen een meer ontspannen mentaliteit te bereiken.

Ten tweede: Concentratie en daarmee ook de beheersing van het geestelijke deel der uitstraling geschiedt het best niet door aan niets te denken. Dit is praktisch onmogelijk en leidt vervolgens alleen maar tot een versterking van alle impulsen, die tot u komen en het u daarvan bewust worden. Richt u op een voorstelling, die u zeer aangenaam is. Dit kan een zuiver stoffelijke voorstelling zijn: een schilderstuk, een bloem, een plant, een kleur, onverschillig wat. Beschouw deze contemplerend. Zolang u dit doet, bent u niet alleen afgezonderd van de storende invloed, maar u verzamelt gelijktijdig een reserve aan kracht, waardoor bij de verbreking van de concentratie uw weerstand aanmerkelijk groter is en een aantasten van uw wezen door geestelijke entiteiten of door magisch gezonden krachten veel minder lonend en daardoor ook minder waarschijnlijk wordt.

Ten derde: Afscherming kan mentaal tot stand worden gebracht, mits er een emotionele nevenwerking bestaat; want om een juiste afscherming te bereiken, heb ik niet genoeg aan mijn verstand. Dit kan alleen de tweede laag van de aura ten dele concretiseren en daarin werkingen ontdekken en afwijzen. Zodra ik echter geestelijk een eenheid, een gevoel van harmonie bereik en daarbij het doel "afscherming" voorop stel treedt niet alleen mijn geestelijke waarde op als een versterking van de buitenkant van de aura, doch de aura zelf wordt iets teruggetrokken en geladen met geestelijke kracht. Dit is het z.g. magische schild, dat ook wel wordt gebruikt om magische aanvallen van anderen af te slaan of af te wijzen.

Dan heb ik nog een eenvoudige tip voor u, indien u meent dat u niet gezond bent of indien u het gevoel heeft dat u erg neerslachtig bent enz.

Om de stoffelijke aura harmonisch te maken is een erkenning van de kwaal noodzakelijk. Deze erkenning behoeft niet omschreven te worden, maar zij moet tenminste een erkenning van de symptomen inhouden. Als ik dit eenmaal weet, dan concentreer ik mij erop (dit is dus een mentale werking) om alle kracht juist op deze punten harmonisch te doen vloeien. De mentale delen van de aura gaan nu compenseren voor de z.g. waarde- of trillingsverschillen (ook wel kleurverschillen genoemd) in de in het stoffelijk deel van de aura optredende afwijkingen. Het resultaat is een egalisatie van astrale en tot het levenslichaam behorende krachten en daarmee een vitalisering van de delen die zijn aangetast.

Als er sprake is van zenuwspanningen, die aansprakelijk zijn voor de kwaal (ook dit komt vaak voor), zal de egalisatie de overvloedige kracht uit de betreffende delen van het lichaam via de aura afvoeren en over het gehele lichaam verdelen. Dit is een zeer eenvoudige en praktische methode. Zij vergt echter als alle in onze cursus beschreven methoden natuurlijk wel enige oefening.

Ten vierde: Daar mijn eigen straling (geestelijk, z.g. mentaal en zuiver stoffelijk) altijd haar tegenwicht heeft in alle mij omringende wereld en sfeer, kan ik met elk dier stralingen - mits ik haar bewust gebruik - mijn eigen ontvankelijkheid voor anderen vergroten. Een receptiviteit voor - laat ons zeggen - de gedachtenstraling van anderen kan ik het best vergroten door mij lichamenlijk te ontspannen. Ik heb met hetgeen er in het lichamenlijke deel van de uitstraling gebeurt niets te maken. Ik gebruik het mentale deel van de uitstraling nu om

bewust daarin één zwak punt te scheppen. Ik zal dus geen algehele ontvankelijkheid nastreven (dit zou overigens alleen maar tot zeer verwarde indrukken leiden), maar slechts op één bepaald punt. Om dit te doen kan ik verder gebruik maken van een voorstelling (ik denk aan iets, aan iemand; aan een plaats) en stel mij daarvoor geheel open. Het resultaat is, dat in die richting ontvankelijkheid gaat optreden.

Eén waarschuwing echter: U kunt zich nooit voor één persoon alleen openstellen. De openstelling gebeurt op een bepaalde basiswaarde (of dit nu communicatie is, een boodschap, wel-willen of iets anders) u stelt zich open voor alle daarmee harmonische waarden, die a.h.w. in dezelfde lijn liggen. En dat betekent, dat u altijd een veelvoud van indrukken zult opdoen. Door u echter het beeld van de plaats, het voorwerp of de persoon sterk voor ogen te houden zal één daarvan gaan domineren. Zolang u zich daarop concentreert, ontstaat er voor u een gedachtengang (het is geen horen van woorden, maar een gedachtengang), die in de praktijk voldoende gelijk loopt met hetgeen u aan de ander wilt mededelen of van de ander verwacht, dat van een feitelijk telepathisch contact kan worden gesproken.

Wilt u werken met krachten, dan geldt precies hetzelfde. Het openstellen voor krachten is dat nimmer voor één persoon of één plaats alleen. Het is altijd een openstellen voor harmonische waarden. Door de concentratie op de persoon, de plaats of het voorwerp kan echter worden bereikt, dat de in het "ik" optredende gevoelens (vaak prikkelingen) de weergaven zijn van die speciale kracht.

Omgekeerd voor het zenden: Er wordt eerst een afgeslotenheid voor de gehele wereld in het denken geschapen, gepaard gaande met een scherpe concentratie op persoon, plaats of voorwerp. Daarna wordt het "ik" eveneens opgesteld. Op dit punt van openstelling en vandaaruit wordt dan rustig maar met grote concentratie en een gevoel van grote stuwkracht datgene, wat men wil mededelen (dus wil uitstralen) uitgezonden. Het is niet van belang, dat dit lange tijd wordt volgehouden. Wel is het van belang, dat de intensiteit groot is. Een eenmaal tot stand gebracht contact is dan over het algemeen - vooral als het een overdracht van krachten betreft - betrekkelijk eenvoudig gedurende lange tijd te handhaven.

Wilt u dan nog met het volgende rekening houden: Bij telepathische contacten komt het heel vaak voor, dat u met verscheidene personen of entiteiten (want ook geesten kunnen daarbij betrokken zijn) gelijktijdig in contact staat. Het is daarom verstandig voortdurend vóór het begin van een boodschap of zelfs maar een antwoord uzelf zowel als de ander tot wie het is gericht te definiëren. In de eenvoudigste vorm door u een voorstelling van de persoon of van uzelf te maken, of door de namen te noemen, die meestal een automatische associatie inhouden. Op deze wijze is het mogelijk zowel wat betreft de overdracht van krachten of van gedachten als van emoties een behoorlijk grote zekerheid van contactwaarde te verkrijgen.

Daarmee hebben we eigenlijk alles gezegd, wat in dit bestek voor u van belang is. Het is een wat lang hoofdstuk. Maar daar, waar wij te maken hebben met praktisch occultisme, zullen wij straling en stralingswaarden voortdurend weer ontmoeten. Dit zijn basisbegrippen. Datgene, wat ermee wordt bereikt, is altijd een persoonlijke ervaring. Men kan met bepaalde methoden werken. De wijze, waarop zij voor het "ik" een meer concrete vorm krijgen, moet echter zelf worden ervaren. Ook hier geldt:

Werk vanuit de grondbeginselen en tracht uw eigen systeem, uw eigen contactmogelijkheid en werkwijze op te bouwen.

Nog een ding om misvatting te voorkomen. Onthoudt u één ding goed: De menselijke aura wordt door het gewone magnetisme (van een magneet) niet beïnvloed t.a.v. polariteit. De aura van man en vrouw reageren beide volkomen gelijk en gelijkwaardig op noord- en zuidpool, zonder daartussen enig verschil te maken. Magnetische werkingen worden echter wel gevoeld. Statische elec-

triciteit beperkt tijdelijk de gevoeligheidswaarde en kan een gevoel van opgesloten-zijn veroorzaken. Maar als de spanning niet meer is aangelegd, ontstaat daarna een verbreiding en vergroting van vermogen, zodat in sommige gevallen het zich bevinden in een statisch veld grote voordelen heeft voor later werken en optreden.

:--:

MAGIE EN PSYCHOLOGIE.

De moderne psychologie heeft geprobeerd door te dringen in de diepste roerselen van de mens. Het resultaat is, dat men inderdaad begint te begrijpen hoe vele innerlijke werkingen en spanningen in het menselijk leven ook een directe en daadwerkelijke uitdrukking zijn. Men komt er achter, hoe verschillende traumata kunnen ontstaan door zuiver psychische inwerking. Men begint zich te realiseren, dat suggestie van zeer groot belang kan zijn voor het wereldbeeld, waarin de mens leeft; en dus ook voor de reacties, die hij t.a.v. de werkelijkheid zal tonen. Men wil zelfs wat verder gaan dan dit en klopt -- zij het zeer bescheiden -- aan het onbekende deel van het ego, waarin zich niet nader te omschrijven krachten en werkingen schijnen te verhullen.

De magie nu heeft eigenlijk altijd gewerkt met de waarden, die de psychologie tegenwoordig begint te ontwikkelen en waarmee zij tracht het leven te verklaren.

Men leeft in een wereld van begoocheling. Het is voor de mens als het begin van het heksen: 1 x 1; neem 1 en 0, maakt 2 (?) Neem God en neem de illusie (de imaginatie); voeg ze samen en er ontstaat de wereld van tegenstelling, waarin we kunnen leven. En 2 maakt 3. Dat is ook heel begrijpelijk. Want we komen eigenlijk uit deze imaginatie plus de goddelijke werkelijkheid tot de persoonlijke reactie, tot de openbaring van onze versie van leven.

De magiër heeft altijd als punt van uitgang genomen: de beïnvloeding van de nul, van de imaginatie, de begoocheling. Als ik mijn begoochelingswaarde (dus mijn wereldvoorstelling) hoe dan ook verander, dan zal God en daarmee de werkelijkheid onaangetaast blijven. Maar voor mijzelf wordt het resultaat daarvan een totaal andere. De krachten, die volgens waan A. absoluut niet te uiten zijn, blijken plotseling dominant geworden te zijn, indien ik een ander beeld voor deze waan in de plaats stel.

Het gaat er in de magie niet om de werkelijkheid te omschrijven. Men heeft dit wel eens gedacht. Von Nettesheim b.v. heeft pogingen in die richting gedaan. Maar alles, wat met de magie samenhangt, is illusie. Het is echter niet de gewone illusie van de goochelaar. Het is niet het handige trucje, waarmee je een ander in de waan brengt dat er een wonder gebeurt. Het is eenvoudig het verschuiven van je eigen werkelijkheidsaanvaarding, waardoor nieuwe mogelijkheden ontstaan. Van die nieuwe mogelijkheden maak je gebruik. En als je dan later terugkeert tot het normale, meer algemeen aanvaarde beeld van leven, dan is er dus een soor mirakel gebeurd. Dat wonder is volkomen natuurlijk geschied. Het was door de wijze, waarop je die wereld beleefde, voor jou op dat moment volkomen natuurlijk.

De psychologie leert ons, dat vanuit het standpunt van het sujet elke reactie redelijk is. De krankzinnige handelt vanuit ons standpunt niet-redelijk. Maar in zijn eigen wereld zijn zijn reacties wel degelijk redelijk. Ze zijn een direct reageren op zijn eigen wereld. En als de krankzinnige daardoor dingen doet, welke wij niet kunnen aanvaarden in een normale wereld, zo zegt de psycholoog:

dan moeten wij proberen de aanvaarding van de krankzinnige terug te brengen naar onze aanvaarding.

De psychiatrie is niet gebaseerd op het genezen van bepaalde aspecten in de persoonlijkheid, maar eenvoudig op het terugbrengen van die aspecten naar de algemeen aanvaarde werkelijkheid. Met andere woorden: iemand, die gek is, blijft net zo gek als tevoren; alleen hij ziet het nu zo, dat het de anderen niet opvalt, omdat ze op die manier allemaal een beetje gek zijn.

De magiër is dus ergens eigenlijk ook een soort krankzinnigevanuit het standpunt van de wereld, van de maatschappij. Hij verschuift eenvoudig maar alle erkende basiswaarden. Hij stelt een totaal ander begrip van licht en duister, van goed en kwaad, van moraliteit. Hij scheidt een ander beeld van werking en van kracht. Hij kent aan zijn gedachten en woorden een heel andere inhoud toe. Hij gaat zelfs zover, dat hij het redeloze en het zinloze tot het toppunt van redelijkheid verheft. Dat is waanzinvanuit de moderne wereld gesproken.

Maar nu blijkt, dat die waanzin resultaten heeft; en daarmee ontstaat een conflict. Want als de magiër resultaat heeft en dat past niet binnen de werkelijkheid van de anderen, dan moeten zij op de een of andere manier dat resultaat aanvaardbaar maken. En daar zien wij dus in deze moderne wereld de rationalisatie ontstaan. Zij is eenvoudig bedoeld om alles weg te praten, wat niet zou passen binnen de algemeen bestaande en vereerde waanvoorstelling. Het is maar goed, dat wij in de magie en in het normale leven die ene waarde hebben, waar zelfs de psychiatrie in de laatste tijd niet omheen kan, laat staan de psychologie: nl. God, het Onbekende. Maar een onbekende waarde, die als energie, als kracht, als bestaan voor ons toch wel een bijzonder grote betekenis heeft.

Als ik nu magisch wil gaan werken en ik kan dat niet meer doen, zoals in de oudheid door eenvoudig maar iets te geloven of iets te accepteren als waar, dan kan ik misschien gebruik maken van de methoden, die de psychologie heeft ontwikkeld om voor iemand, die buiten de gemeenschap staat, de waarde van de gemeenschap weer aanvaardbaar te maken. Anders gezegd:

De vormen van suggestie, van hypnose, van zelfopenbaring, van zelf uitleven, van het "acteren" a.h.w. van eigen leven of droomleven, die bestaan in de psychiatrie als middelen om terug te komen tot de werkelijkheid, zijn evenzeer bruikbaar als middelen om uit de menselijke werkelijkheid de magische werkelijkheid te betreden. Het ligt er maar aan wat we nastreven. Zo gezien is de magie in feite niets anders dan een vorm van toneelspelen.

De magiër acteert voor zichzelf zijn werkelijkheid. Hij maakt haar daardoor voor zichzelf zo volkomen reëel, dat hij alle waarden, die in hem liggen, daarin kan afreageren. De agressiviteit kun je - zo zegt de moderne psychiatrie - vaak door dit z.g. inspiratief toneel doen afreageren. Laat de mensen hun spanningen op elkaar ontladen in een toneelspel, iets wat ze zelf zien als een spel; zij kunnen er gemakkelijker in binnentreden.

Door de magie zouden we dus ook kunnen zeggen: Naarmate een mens meer het ritueel durft beleven als ritueel, wetend dat het een spel is, wetend dat het eigenlijk geen enkele betekenis heeft in de maatschappelijke zin van het woord, maar gelijktijdig daarin zijn innerlijke waarde verbeeldend en uitend, zal hij die innerlijke waarde voor zichzelf tot werkelijkheid gaan maken. En daarmee betreedt hij dan de wereld van het occulte, van het onbekende.

Wij zien de laatste tijd in uw wereld een voortdurend teruggrijpen naar die wereld van het onbekende. Een modern schilder, die zich "actie-schilder" noemt, probeert niet meer een voorstelling weer te geven. Hij probeert met kleuren een actie uit te drukken; m.a.w. de verhouding: zichzelf tot de wereld. Het resultaat zal voor velen misschien niet interessant of belangrijk zijn, maar dat doet niets ter zake. Hij heeft daar een magisch element geschapen. En hij kan uit dit magisch ageren met deze actie en met de kleuren voor zichzelf een toestand van bevrediging bereiken.

Maar stel nu eens, dat hij een stap verder wil gaan. Stel eens, dat hij deze actie maakt tot de benadering van een doel, dat voor hem anders onmogelijk is. Zal hij dan niet in zichzelf door dit in feite magisch ageren een tijdelijke vervlochtenheid bereiken met alles in zich, wat normalerwijze voor hem onmogelijk is?

De magie kan u geen gaven schenken, die u niet bezit. Dat is een volkomen verkeerde ópvatting. Maar de magie maakt het u mogelijk alles, wat er in u bestaat en waarmee u dus in de wereld kunt ageren, te gebruiken. Magie is niet een middel om anders of meer te worden dan je bent, maar om van die delen van jezelf gebruik te maken, die je nodig hebt.

En wat doet nu de psychologie? De psychologie probeert de mens aan te passen aan de bestaande noodzaak. Als men u vertelt, dat er nog steeds welvaart in de wereld is, dan is dat in feite ergens een leugen; en dat weten we allemaal. Maar als we nu voortdurend blijven doen, alsof die welvaart er wel is, dan zal de mens zich blijven oriënteren op die welvaart, zo denkt men. Zijn reactie t.a.v. het bestaan zal dus zijn, alsof hij welvaart geniet. Daardoor zal de schijn van welvaart, die we nu handhaven, weer de achtergrond krijgen van de menselijk aanvaarding en het menselijk streven; en zij wordt weer tot realiteit. Dit noemt men dan: sociale psychologie. Maar is het feitelijk niet zuiver magie?

Laat ons in de magie van óns standpunt uitgaan. Laten wij zelf proberen niet om het onmogelijke te bereiken, maar eenvoudig om een tijdlang aan te nemen, dat het onmogelijke mogelijk is; dat het onvoorstelbare, waarvan we toch innerlijk wel een voorstelling dragen, waar is.

Hier krijg je dan ineens de psychologie als achtergrond voor je magisch werken en streven. Het is niet een kwestie van: bedrieg jezelf voortdurend. Het is gewoon een kwestie van: bedrieg jezelf voor een ogenblik in zoverre, dat je ongehinderd je wezen en je krachten kunt inzetten en gebruiken.

We weten, dat dit in het verleden vaak op een heel andere wijze is gebeurd. Wij kennen daar de wat orgiastische erediensten, waarin de mens in een verrukking van zinnen, van dans, van geluid, van kleur, van geuren en wat dies meer zij, zichzelf prijs gaf. Een prijsgeven, dat niet - zoals men denkt - ten doel had zich uit te leven, maar om zichzelf los te maken van de normale werkelijkheid; om binnen te treden in een wereld, waarin het andere reëel zou zijn.

Op gelijke wijze maakt men nog in deze dagen gebruik van allerhande middelen. Uw beat-muziek en vooral de nieuwste vormen ervan met lichteffecten erbij zijn in feite niet veel anders. Ook zij zijn een middel tot werkelijkheidsvervreemding. En degenen, die naar de middelen grijpen als LSD, marihuana of wat er dan ook verder wordt gebruikt, tot het ethersnuiven toe, doen in feite ook niets anders dan proberen hun band met de bestaande werkelijkheid te verbreken. Nu is mijn betoog alleen maar dit:

Alle methoden, die men daarvoor normaal gebruikt, zijn een vlucht voor de werkelijkheid, waarbij de tweede werkelijkheid niet wordt beleefd als iets, wat kan worden gebruikt in de werkelijkheid, die men verlaat.

De psychologie spreekt hier van een massale werkelijkheidsvlucht bij de bevolking, die meer en meer toeneemt. En men noemt daarbij zelfs radio, film, literatuur. Men zegt: De mens kan die werkelijkheid niet aan en probeert eruit weg te komen.

Dan zeg ik: Laten we dan magisch denken. Laten we dan niet alleen die werkelijkheid ontvluchten. Laten we - al is het maar tijdelijk - een andere werkelijkheid ervoor in de plaats stellen, waardoor wij kunnen doen wat ons anders onmogelijk lijkt.

En als je dan toch bezig bent, waarom zou je dan de grens alleen maar stellen in het stoffelijke? Waarom zou je alleen maar een beetje sterker, een beetje vlugger of een beetje gezonder willen worden? Waarom zou je niet meteen de geestelijke krachten inschakelen? Je hebt ergens een mentale wereld en je hebt een geestelijke wereld. Voeg die dan in die nieuwe schijn-werkelijkheid

in. Werk daaruit. Het klinkt misschien krankzinnig te zeggen: Een mens, die met een volledig geloof aan zijn droom kan dromen, kan zichzelf gezond dromen. Hij kan voor zichzelf geestelijke en zelfs stoffelijke beschermers dromen, zo intens, dat als hij in nood komt, ze hem inderdaad zullen bijstaan. Dat ze voor hem - al zijn ze nog zo subjectief t.a.v. de wereld - zo concreet worden, dat hij daardoor wordt beschermd of dat hij er kracht uit put.

Waarom zou men dat dan niet doen? Waarom zou men die mogelijkheid afwijzen? De gehele situatie wijst ons uit een psychologisch standpunt natuurlijk weer op de vervreemding van de werkelijkheid. Men zegt: Het is niet concreet, wat je droomt. Ik voor mij zeg dat wat ik magisch beleef, wat ik emotioneel doormaak, wat ik met mijn daden uitdruk, waar ik in opga, voor mij wel degelijk een werkelijkheid is.

Men kan zeggen, dat een krankzinnige, die door een duivel wordt achtervolgd, alleen maar droomt. Maar is het wel een droom? Is het voor die mens niet een realiteit? Waarom dan alleen duivels? Waarom niet een engel, die ons bijstaat? Laat ons die dan zo reëel maken. Dan zullen we het goede en de kracht ervaren, zoals de krankzinnige de nadelige gevolgen ervaart, die hem ten slotte in een soort coma doen vervallen.

Waarom zouden we dan alleen dingen moeten dromen, die krachten nemen en niet dingen dromen, die kracht geven? Laat ons dan niet zwakker worden, zoals velen die door de droom worden gekweld. De psychiatrie spreekt hier immers van complexen, die over het algemeen in een droombeleving mede tot uiting komen. Laat ons iets dromen, wat ons sterker maakt. Want als die dromen krachten kunnen wegnemen, dan kunnen ze ook krachten geven.

Men zal waarschijnlijk erover vechten, of dit allemaal nu wel aanvaardbaar is. Men zal zeggen: Als de magiër in feite niets anders doet dan op de meest grove wijze door middel van zelfhypnose en zelfsuggestie de werkelijkheid terzijde schuiven, mogen wij dat dan wel aanvaarden? Mogen wij dit dan wel als positief stellen?

Mijn antwoord is: Mijne vrienden, indien u door middel van hypnose, van suggestie op de divan van de psychiater genezing krijgt, dan is dat ook een zeer subjectief proces; dan is dat ook niet reëel. Er wordt dan ook gewerkt met allerhande voorstellingen en waarden, die in een concrete wereld, zoals anderen die kennen, in feite geen betekenis hebben. En toch kunt u daardoor genezen. Waarom zou de psychiatrie wel gebruik mogen maken van die dingen en de magie niet? Waarom zou het algemeen bedrog en de algemene suggestie in de handelswereld wel aanvaardbaar zijn en niet bij de mens, die in en vanuit zich tot een nieuwe bereiking tracht te komen? Waarom mogen staatslieden wel een volkomen verkeerd beeld van de werkelijkheid tekenen en dit als een noodzakelijkheid voor de gezondheid van de verhouding der volkeren schetsen? En waarom mag de magiër niet voor zichzelf een ander beeld van de wereld ontwerpen om daarin krachten te vinden om die werkelijkheid aan te kunnen en te overwinnen?

De argumenten: dit is maar zelfbedrog; dit is alleen maar zelfmisleiding; dit is een vlucht voor de werkelijkheid, gelden niet meer, indien wij ons realiseren dat de mens niet leeft in een concrete werkelijkheid. Hij leeft in een objectief niet bestaand Al. Hij leeft in een wereld, die wordt gecreëerd door hem en voor hem. Zijn hele bestaan is niet gebaseerd op feiten, maar op een interpretatie van feiten. Het is niet gebaseerd op werkelijke noodzaken, maar op interpretaties, waarin wenselijkheden zijn verwerkt. Hij wordt gebiologeerd door allerhande dingen, die goed en voornaam heten en die het in feite niet zijn. Zijn hele werkelijkheid is een samenstel van onwerkelijkheden, waarachter de werkelijkheid schuil gaat. Juist daarom meen ik te moeten zeggen:

Deze middelen, deze toegepaste psychologie, die zo'n deel is geworden van uw maatschappij, mag wel degelijk ook magisch worden gebruikt. Wij mogen wel degelijk ook buiten de aanvaarde normen om voor onszelf kracht, gezondheid, genezing, nieuw inzicht, nieuwe vreugde zoeken. Alleen....we moeten begrijpen (en dat is zeer belangrijk) dat de wereld, waarin we die krachten en mogelijkheden vinden, niet gelijk is aan de werkelijkheid, die wij met anderen delen. We moeten

in staat zijn steeds terug te keren tot die wereld van de anderen. Wij mogen onszelf niet vervreemden van wat samenleving, maatschappij is, wat mensheid heet. Maar wij mogen dus wel gebruik maken van onze niet-geopenbaarde mogelijkheden en krachten, van onze contacten, inzichten en begrippen om buiten die werkelijkheid om de mogelijkheid te vinden, die binnen onze gezamenlijke werkelijkheid niet bestaat.

De magie is niet - ik herhaal het - alleen maar het werken met de machten van goden en demonen. Het is eenvoudig het terzijde stellen van de algemene werkelijkheid, van de algemene wereld, om tijdelijk in een eigen wereld het "ik" te ontplooiën en de contacten en mogelijkheden van dit "ik" (en niet alleen de toch in feite ook subjectieve opvatting van anderen) het eigen bestaan te laten regeren.

Wie contacten weet te zoeken in de magie en beseft wat hij doet, zal tot zijn verbazing moeten erkennen: ik word niet alleen steeds meer magiër, ik word niet steeds meer alleen de mens, die het schijnbaar onmogelijk kan doen of die de omstandigheden weet te dwingen, maar: ik word ook de mens, die steeds meer inzicht heeft in de werkelijke achtergrond van anderen. Want de magie beoefenen, zonder dat je psychologisch inzicht in anderen groter wordt, is niet denkbaar. Juist hij, die voortdurend de ene werkelijkheid voor de andere ruilt, gaat zien welke concrete waarden er zijn verbonden aan beide werkelijkheden. En hij zal ook in een ander erkennen, wat de objectieve waarde van zijn persoonlijkheid is achter de subjectieve projectie, die men in de wereld werkelijkheid noemt, maar die in feite niets anders is dan de maya, de imaginatie, de fantasie, waarin men gezamenlijk leeft.

-:-

MAGISCHE WERKELIJKHEID.

Al wat ik ben in de oneindigheid is deel van mijn wezen.

Al wat ik niet beseft en ken, behoort tot mij. Al datgeen, waarvan ik mij gescheiden acht, is met mij verbonden.

Al wat oneindig lijkt, is eindig, omdat ik het kan beseffen en beleven.

Er zijn geen grenzen, indien ik mij kan ontworstelen aan de grenzen, die ik mijzelf heb gesteld. Indien ik kan ontkomen aan de beperking van mijn zoeken naar mijn opvattingen; indien ik mij kan bevrijden van de schijnbaar ondraaglijke drang der dagen, treed ik binnen in het rijk van de magische werkelijkheid.

Het is geen God, die mij tegenooit treedt, eerder een vage schemering van flikkerende kracht, waarin ik voortdurend mijzelf hernieuwd laad met vermogens, waarin mijn gedachten worden tot de communicatie, die antwoord vindt uit duizend punten tegelijk.

Ik ben ontgroeid aan mijn grenzen. Ik heb in mij het vermogen om al wat ik beseft waar te maken. De wereld van mijn gedachten is niet meer een droon. Zij is de vormende kracht, waarmee ik de werkelijkheid haar vorm geef, zoals de pottenbakker zijn pot op de draaischijf.

De wentelingen van het noodlot, die mij schijnen te beheersen, zijn geworden tot een erkende functie, waarmee ik de wereld vorm en schep. En mijn innerlijke waarheid is geworden tot de uitdrukking van een oneindigheid, die zelfs in de tijd kan worden bevestigd.

Arme mens, die niet zijn magische werkelijkheid kan beseffen. Die gebonden aan stoffelijk denken en begeren, gebonden vooral ook aan zijn beseft van onvermogen, niet in staat is de vrije wereld van krachten te betreden, die zijn

werkelijk erfdeel is.

De magische werkelijkheid is de wereld, waarin "onmogelijk" niet meer bestaat. Het is de wereld, waarin "tekort-schieten" alleen als een bewuste actie kan bestaan. Het is de wereld, waarin een angst slechts een erkenning is van datgene, wat onmiddellijk harmonisch met het "ik" wordt weergegeven en waarin de begeerte slechts de erkenning is van wat in jezelf leeft en dat - erkend in jezelf - reeds de bevrediging inhoudt.

De magische werkelijkheid is de oneindigheid teruggebracht tot de beleving van een mens. Het is de grenzeloosheid van het Al, toegelaten in de beperkte vormuitdrukking van het menselijk bestaan. Het is het "ik", dat - reikende van een schijn van samengebalde vorm en chaos tot het absoluut ongevormde - kiest wat het wil zijn, wat het wil betekenen en wat het kan waar maken.

Het is moeilijk deze werkelijkheid te betreden. Maar wie leert daarin langzaam binnen te gaan, is méér dan mens. Zijn menselijke vorm is nog slechts de onbelangrijke weergave van zijn totaal en waarlijk leven en bestaan.

--:-

M A Y A.

Als ik word geboren, is de werkelijkheid Gods zo groot, dat ik haar niet kan zien. Ik spiegel mijzelf in God en moem mijzelf de werkelijkheid. Naarmate ik meer anderen erken die deel hebben aan mijn bestaan, zal ik ons gezamenlijk beeld werkelijkheid noemen. En hoe groter mijn besef en hoe groter mijn wereld, hoe groter Maya, de moeder van de werkelijkheid, die in haar uiterlijk de begoocheling is. Want wie spreekt over de begoocheling, vergeet vaak dat ze alleen kan bestaan, omdat haar kern de waarheid, de werkelijkheid is.

Wie van u werkelijkheid wil zoeken, zal - hij kan niet anders - beginnen bij de waan. Wie zoekt naar de waarheid, begint met de illusie. Het is niet kwaad of verkeerd te beginnen met waan of illusie, indien wij slechts beseffen, dat de uiterlijkheden de werkelijke inhoud niet bepalen.

Als wij zelf leren God te vinden, niet meer als ons beeld of evenbeeld, maar als een werkelijkheid waarvan wij deel zijn, zodra wij kunnen deelhebben in het werkelijk denken Gods, als de scheppende kracht Gods voor ons een werkelijkheid wordt waarin wij slechts een deel zijn, dan begint Maya langzaam maar zeker weg te drijven als een fata morgana. Dan lijkt het een ogenblik, of we in het Niet staan. Maar zij, die ooit in de woestijn het spiegelbeeld in de lucht hebben zien hangen, weten: het spiegelbeeld hangt altijd tussen mij en de werkelijkheid.

En zo is het ook hier. Juist degenen, die op de begoocheling toestreeft en haar voor zich ziet vervluchtigen, weet dat erachter een werkelijkheid ligt, die van het droombeeld slechts in details en niet in concrete waarde zal verschillen.

Gods werkelijkheid is onmetelijk. Alle mogelijkheden en alle waarheden zijn erin bevat. Niet zoals wij denken. Niet zoals wij ze menen te zien. Ons zien is Maya. Maar achter ons zien ligt de Werkelijkheid, die wij eens bereiken, wanneer wij de woestijn van het onaanvaardbaar feit zijn doorgetrokken, de spiegeling der mogelijkheden zijn voorbij gegaan en zijn gekomen aan de bronnen der waarheid.

:--:-:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Zevende Les.

VORMONTWIKKELING.

Wij hebben tot nu toe hoofdzakelijk die ene ontwikkeling gevolgd, die wij zien uitmonden in de moderne mens. Daarnaast echter worden wij geconfronteerd met ongetelde andere levensvormen. En sprekende over de geschiedenis van het leven, moeten wij natuurlijk ook al dat andere op aarde en eventueel later ook elders, mede in beschouwing nemen.

Wat nu is kenmerkend voor het leven op aarde?

In de eerste plaats wel, dat alle levenskracht ongeveer gelijk is.

In de tweede plaats, dat de activiteit van een wezen niet noodzakelijkerwijze diens levenskracht als geheel bepaalt, maar dat dit kennelijk voortkomt uit het ontwikkeld-zijn van het zenuwstelsel en de aanwezigheid van grote zenuwknoppunten of een brein, waarin een voortdurende actie-mogelijkheid bestaat. Een klein dier of een klein wezen met een groot brein of een uitgebreid zenuwstelsel heeft dus in verhouding meer levenskracht en meer levensmogelijkheden dan al de minder ontwikkelde soorten. Dit geldt ook voor het individu.

Voor de soort lijkt het haast het omgekeerde. Hoe eenvoudiger een levensvorm is, des te gemakkelijker zij zich aanpast. Indien de aanpassing niet mogelijk is, zie wij het ras eenvoudig verdwijnen.

Als wij eens kijken naar b.v. de grote reptielen, dan ontdekken wij dat een aantal van die wezens (waaronder overigens ook enkele zoogdieren waren, die tot de oceaan terugkeerden) kunnen voortleven. Maar zij ontwikkelen in verhouding ook hun zenuwstelsel wat beter; en hun reactie- en denkvermogen (meestal een groepsreactie) is ook aanmerkelijk groter dan van de dieren, die in de moerassen en op de vastelanden verblijven.

Terwijl zich overal de enorme strijd van de sauriërs afspeelt, verandert er iets aan de wereld. Het is niet veel. Er verandert iets aan haar rotatie. Het is eigenlijk onbelangrijk, maar die rotatieverandering betekent een verandering van magnetisch veld. Dat betekent, dat bepaalde plantensoorten teniet gaan; dat andere plantensoorten muteren; de voedingsmogelijkheden worden moeilijker. Gelijkijdig ontstaat er een grote verzwaring van de voortplanting; zij is niet zo eenvoudig meer mogelijk.

Daarbij zien wij juist in de periode, dat dit zich begint te openbaren, de massale vormen van de betrekkelijk kleine vleeseter optreden, die wij kennen als de *tirannosaurus rex*. En deze worden slachters. Zoals een wilde hond niet om te eten maar alleen om te doden soms 20 à 30 schapen de keel openscheurt, zo zijn vooral deze grote sauriërs, die volledig door de impuls worden beheerst, niet meer in staat zichzelf te beheersen; zij doden zonder meer. Het gaat niet meer om voedsel, het gaat om de strijd, om het bloed. En dan zien wij de sauriërs in zeer korte tijd verdwijnen, terwijl een aantal op het land levende en in verhouding kleinere dieren zich wel handhaven.

Wanneer de sauriërs verdwenen zijn, vinden wij nog steeds rode beren, sabeltandtijgers en wat er nog meer voor lieve huisdieren waren in die tijd. Maar onze primitieve poes, de sabeltandtijger, kan niet blijven bestaan, zoals hij is. Hij is wat te groot; zijn gebit is niet geschikt voor de kleinere prooi, die hij najaagt. Het resultaat is dat een aantal van die dieren uitsterft; andere daarentegen brengen een steeds kleiner wordende generatie voort en zo zien wij de vorm veranderen, waarbij de afstand tussen de sabeltandtijger (ongeveer vier keer zo groot als een normale tijger) en de gewone tijger wordt afgelegd in een periode van nog geen 50 jaar. Maar de tijd, dat wij alleen de sabeltandtijger hebben tot het ogenblik, dat wij een normale tijgerachtige vorm (alleen het velletje ziet er nog een beetje anders uit) zien optreden, bedraagt ongeveer 50 à 70 jaar. Dat is een zeer korte periode, zoals u zult begrijpen.

Gelijktijdig zien wij overal elders ook verandering. Er is iets veranderd op aarde. Leven, dat zich niet kan aanpassen, gaat teniet. Leven, dat beschikt over een hoger georganiseerd zenuwstelsel en over een primitieve weerbaarheid tegen de omstandigheden, wijzigt eenvoudig zijn vorm en leeft verder.

In diezelfde tijd zien wij het paard groter worden. Wij zien de hondachtigen, die overigens niet doen denken aan de hond, maar behoren tot de familie lupus (wolven) zeer snel in aantal toenemen. Wij bemerken voor het eerst de grotere roedelvorming (een jachtkudde a.h.w.) en wij zien ook bepaalde onderlinge reacties.

De geluidstaal, die wij tegenwoordig bij wolven en ook bij de honden aantreffen, de uitdaging, de jachtroep enz., vinden wij eerst in deze periode terug. Kennelijk is communicatie noodzakelijk geworden, omdat er minder dode prooi is te vinden en omdat datgene, wat je najaagt, steeds sneller wordt en steeds minder gemakkelijk door een paar of een familie is te overweldigen. Ik geef dit alles alleen maar als voorbeeld voor een stelling. Die is nl. deze:

Het leven mag worden geregeerd door de rassegeest, het mag mede worden bestuurd door vormende krachten van buitenaf, maar het moet zich aanpassen. De vergroting en versnelling van aanpassingsvermogen is dus afhankelijk van ofwel de eenvoud van structuur, dan wel van de complexiteit van zenuwstelsel en denkvermogen. In het eerste geval krijgen wij een praktisch onmiddellijk en spontane mutatie. Dat zien wij bij planten, maar ook bij vele lagere levensvormen.

Als u een nieuw middel tegen griep hebt, dan kunt u er zeker van zijn, dat een nieuwe soort griep binnen 30 à 40 dagen opkomt en dat daaruit cultuures voortkomen (volken zou je eigenlijk moeten zeggen), die binnen niet al te lange tijd - ongeveer een jaar - overal in verschijning treden; dus kennelijk plotseling overal aanwezig zijn.

Van insecten en de daaruit ontstane resistente stammen heeft u ook wel gehoord. De eerste vliegen vielen dood neer bij het eerste wolkje DDT. Nu zijn er al, die tegen elkaar zeggen: "Jô, als je gaat eten, moet je er wat pittigs bij hebben"; en dan nemen zij een snuifje DDT mee.

Aanpassing. Aanpassing haast tot in het oneindige. Maar daardoor gelijktijdig vorm, selectie. Want de uiterlijke vorm moet langzaam maar zeker weer aan de innerlijke verandering en noodzaken worden aangepast.

Wij zien in de wereld twee processen zich gelijktijdig afspelen. De eerste is een interne aanpassing; d.w.z. een aanpassing van stofwisselingsprocessen, leefwijze en ook een verandering van instincten. Hierin kunnen wij primair de rassegeest proeven, die probeert het voortbestaan op de juiste wijze te verzekeren en bovendien bij genetische selectie de nadruk gaat leggen op de meest gewenste vormen.

Maar daarnaast zien wij aan de buitenkant een behoefte ontstaan, die wordt bepaald door de omgeving. U denkt misschien, dat de giraffe zomaar vlekjes heeft gekregen en dat de tijger z'n strepen kreeg, omdat hij een ontsnapte boef uit de een of andere kattengevangenis was. U lacht misschien over deze opvat-

ting. Toch denken de mensen vaak: nu ja, een tijger is een tijger, omdat hij strepen heeft. Maar of je hem nu in een tank stopt, het beest heeft zijn strepen niet altijd gehad. Hij moest een camouflage vinden. Hij moest in zijn milieu de mogelijkheid krijgen om onopvallend te jagen. En wij zien, dat zijn kleuring zich daarbij aanpast; dat de huidtekening juist in zijn jachtgebied een perfecte camouflage voor hem is. En dat zien wij ook overal elders.

Mag ik daarom stellen, dat een van de kentekenende verschijnselen van het leven is, dat het zich voortdurend aan de levensnoodzaak aanpast, maar gelijktijdig zijn vorm wijzigt om zo eenvoudig mogelijk te leven.

Wanneer wij de mensheid bezien, ach, dan veranderen de typen ook nog wel wat. Wij vinden de wat ouderwetse typen met ontzettend zware botten; een beetje vierkant, helemaal niet zo leuk. Het zijn de mensen, die hopeloos proberen spierballen te ontwikkelen en toch altijd meer lijken op de verpakking van bier. Daarnaast zijn er typen, die veel lichter gebouwd zijn, wier spieren veel minder ontwikkeld zijn, maar wel evenrediger, aesthetischer verdeeld. Typen, die als het erop aankomt misschien veel minder weerstand hebben, maar die meer appreciatie wekken, die in hun milieu op een hogere waardering kunnen rekenen.

Nu is het eigenaardige, dat een dergelijke aanpassing door alle tijden heen een rol heeft gespeeld. U denkt misschien, dat het type van uw voorvaders - of u daarvoor nu de zwarten of donkergetinten uit het zuiden neemt (de Keltische typen) of u zoekt het in de blonde, blauwogige Germanen en Noren - algemeen was. Maar als u even nadenkt, dan ontdekt u dat de volksverhuizingen daarin een zeer grote rol hebben gespeeld.

Een volksverhuizing in de oudheid is niet alleen maar een trektochtje, een reisje. Neen, dat is leven en voortdurend verder gaan. Het is een voortdurend leven van strijd, waarbij men zich in een steeds wisselend milieu bevindt en dus ook in de natuur altijd weer voor nieuwe verrassingen komt te staan. Zelfs het klimaat verandert van maand tot maand, van jaar tot jaar. Hierdoor ontstaat er een selectie. Wij krijgen mensen, die - als wij te maken hebben met voetgangers - rijzig zijn. Het zijn gespierde, zware typen. Hun kleur doet er niet zoveel toe; zij veranderen toch te vaak hun omgeving om een bepaalde kleur (een schut) nodig te hebben. Dat moeten zij zich maar aanmeten. Wat zij nodig hebben is snelle reflexen, strijdlust. En wij zien, dat zij het inderdaad krijgen.

De mensen, die als betrekkelijk tengere en eenvoudige typen ergens in Azië aan hun trektocht beginnen, komen in Europa aan als gespierde, veel grotere typen. De kleur van de ogen is veranderd; zij zijn verziend geworden. Hun leefgewoonte, hun methode van eten en drinken is ook veranderd. Wij zien dat zij b.v. veel meer verschillende stoffen kunnen eten dan iemand, die ter plaatse altijd met een vast diëet te maken heeft. Waar hun voorouders aan het begin van de tocht eenvoudig aan vergiftiging zouden sterven, dat wordt als een bijvoeding gebruikt door degenen, die via de steppen van Rusland langzamerhand Duitsland en hun eindbestemming naderen.

Wat is dat eigenlijk voor een typisch proces? De mens verandert dus ook; en hetzelfde zien wij bij dieren.

De konijntjes, die op het ogenblik nog steeds in zo rijke getale in Australië en in Nieuw-Zeeland rondstoeien, stammen af van de gewone konijntjes in Europa. Maar als je gaat kijken, hoe zij zich gedragen, dan blijkt dat er een grote afwijking is.

Wij vinden in Australië in de eerste plaats kolonie-vorming. Dat is er in Europa niet. Wij zien wel een soort buurtschap, maar net als bij boeren: ieder met een eigen hol en een eigen hoeve. In Australië vinden wij bepaalde konijnen-soorten, die nog holen graven en die onderling verbinden, zodat meer nesten met elkaar in verbinding staan. Aan de andere kant vinden wij ook weer konijnen, die helemaal geen holen meer graven. Het zijn wel konijnen, maar ze hebben de legergewoonte van de haas overgenomen. Bovendien hebben zij een eigenaardige trekne-

thode. Zij blijven niet meer in één revier (wat het Europese konijn wel doet), maar zij trekken voortdurend verder. Waarom? Hoogstwaarschijnlijk, omdat het milieu het noodzakelijk maakt; omdat het milieu hun instincten wijzigt.

Daar kunnen wij tegenover stellen, dat het Europese konijn over het algemeen veel verstandiger reageert en door herhaling sneller leert dan het Australische. Omstandigheden bepalen kennelijk niet slechts uiterlijk en leefgewoonte, maar hebben ook nog iets te maken met de ontwikkeling van wat wij intellect noemen.

Nu begin ik met een stelling, die menigeen zal verbazen. Ik stel nl., dat het dier, dat in zijn milieu de mens als vormgever overheersend aantreft, slechts twee mogelijkheden heeft: het moet ofwel voortdurend intelligenter worden, dan wel het moet zijn mentale ontwikkeling volledig staken. Van beide vormen hebben wij voorbeelden.

U moet niet denken, dat een koe dom is. Maar zij heeft op een gegeven ogenblik haar behoefte tot eigen activiteit, tot zelfstandigheid, voor een deel a.h.w. prijsgegeven. Zij heeft daartegenover een soort klakkeloze aanvaarding gezet, zoals wij die b.v. bij de stadmens vinden.

De hond was een vriend van de mens, net als het paard. Zijn instinct en zijn denkvermogen, zijn herinneringsvermogen ontwikkelden zich in de richting van de mens, maar baseerden zich op een samenwerking. En dat is begrijpelijk, want zowel paard als hond hebben een arbeid, die zij met de mens tezamen moeten volbrengen. De leefwijze wordt door het onderling begrip bepaald.

Stel daar nu weer andere dieren tegenover. De kat b.v. De kat is misschien spitsier en veel slimmer dan de hond. Toch duurt het heel lang, voordat zij ook maar een derde van de vocabulaire heeft begrepen en onthouden, die een hond in de eerste vier à vijf maanden van zijn pub-zijn al onthoudt. De kat is veel handiger, als het erom gaat zichzelf te redden, maar aan de andere kant heeft zij niet die doldriestheid, als de mens erbij is. Zij vertrouwt de mens altijd maar half; zij blijft schichtig. En wat zien wij: De hond is misschien een goede dief en de kat is misschien ook een goede dief, maar terwijl de hond steelt en dan schuldig gaat doen, zal de kat hoogstens zeggen: "Ik ben je te slim af geweest, vader."

Er is nog een eigenaardig iets, dat is nl. dit: Wij zien vaak een samenwerking tussen huisdieren ontstaan. En ook daar moet het menselijk milieu dus wel een rol spelen, als wij een vriendschap zien - zoals inderdaad voorkomt - tussen kippen, ganzen, geit, ezel, paard koe, hond en kat. Dieren, die normaal t.o.v. elkaar neutraal of soms zelfs vijandig zijn. Als wij dan zien, dat zij als een gemeenschap kunnen functioneren, moeten wij nog verder gaan en zeggen: Niet alleen dat de vorming van het intellect wordt bepaald, maar de mens schept een milieu, waarin de gemeenschap niet meer ras-bepaald wordt, maar nest-bepaald. Men hoort bij elkaar. Men heeft hetzelfde voedsel. Men neemt elkaanders geur over (bij dieren een zeer belangrijke zaak) en men voelt zich daarvoor één familie. Buiten die gemeenschap zal de hond katten jagen; zal de kat tegen honden blazen; zal het paard schichtig zijn, als er misschien een hond komt; en de koe zal er helemaal niets voor voelen te stoeien met een geit. Maar binnen de gemeenschap doen zij dat wel.

Wat leren wij uit dit alles? Dat een kunstmatige gemeenschapsvorm de rasonderscheiden niet doet wegvallen, maar ze mentaal verzwakt en daarvoor in de plaats een teameest, een samenwerking brengt. Bij die samenwerking blijkt een gemeenschap van dieren, die onder de mens ressorteert maar waarin diverse elementen zijn opgenomen, stimulerend te werken voor alle delen daarvan. De koe, die bevriend is met een paard, met een geit, een kat of een hond, is intelligenter en vanuit menselijk standpunt vaak onhandelbaarder dan de koe, die alleen maar koeien heeft om gezamenlijk mee te herkauwen.

Wat voor het leven geldt in één vorm, moet te herleiden zijn tot een algemene regel, die voor alle leven geldt. Indien de invloed van rassegeesten kan worden beperkt en op den duur zelfs deels ongedaan kan worden gemaakt door milieucondities, dan moet dit ook gelden voor de mens en voor elk levend wezen

dat er bestaat, zelfs voor b.v. een natuurgeest. Dan moet dit ook gelden voor elke levensvorm, die in het Al maar denkbaar is. Hoogstens kunnen wij half-levende vormen uitschakelen, zoals bepaalde viri; niet alle, maar bepaalde.

Wat betekent dit voor de mens?

De mens was oorspronkelijk gewend om in kleine gemeenschappen te leven. Zijn gemeenschapsleven (en daarmee zijn denken, maar ook zijn innerlijke ontwikkeling, zijn emotionele inhoud, zijn habitus) wordt bepaald door de familie. Als u eens denkt aan de stamhoofden van b.v. Arabieren-stammetjes, die als wijze vaders hun stam regeren, dan realiseert u zich waarschijnlijk niet, dat u hier te maken heeft met een vorm van samenleving, die eens ook in uw eigen wereld, uw eigen land, bij uw voorvaderen heeft gedomineerd.

Naarmate de bevolkingsdichtheid toeneemt, ontstaat interrelatie tussen stammen. Wij zien dit eerst ontstaan in huwelijksgebruiken. Het huwelijk in de eigen stam of in de eigen gemeenschap wordt vaak minder toegelaten. Men stimuleert het aantrekken van nieuw bloed van buitenaf. Op den duur zien wij dat groepen of families gezamenlijk gaan reageren als een stamgemeenschap en dat verschillende stammen als een primitieve natie gaan optreden.

Vanuit het standpunt van het leven betekent dit in de eerste plaats een verwijdering van het natuurlijke milieu en daardoor een verminderde reactie erop. In de tweede plaats betekent het een noodzaak tot sneller reageren.

In de eigen familiegemeenschap is men nu eenmaal onderworpen aan de wet en daarnaast reageert men op alles wat beneden het "ik" staat. Men is dus altijd wel sterk en verstandig genoeg. Er is maar een enkele uitzondering: Hoe groter de gemeenschap wordt, des te sneller je moet reageren, omdat je omgeven bent door steeds meer gelijkwaardige elementen. De verstandelijke ontwikkeling neemt zeer snel toe, als de grootte van de gemeenschap toeneemt.

Voor de geest impliceert dit, dat de mogelijkheden in elk leven eveneens groter zijn geworden, want wij kunnen door het grote gebied van weten, van erkennen ook gemakkelijker bepaalde belevingen zoeken en andere verwerpen.

Het is overigens ook in deze periode, dat wij van de eenvoudige emotionele magie overgaan naar de natuurmagicie. Een natuurmagicie, die langzaam maar zeker ritueel wordt. Wij krijgen nu niet meer te maken met taboe-plaatsen, maar met bewust gekozen tempeloorden en bewust gekozen heilige wouden.

Er ontstaan dan stadsstaten. In de stadsstaat is de mens nog veel meer afgezonderd van de wereld buiten hem. En dat betekent, dat hij niet meer leeft volgens de natuurlijke wetten, maar dat hij zich moet aanpassen aan een totaal nieuwe reeks regels en wetten, waarvoor niet altijd een natuurlijke achtergrond bestaat. Wie van u de wetten van Hammurabi b.v. bekijkt en daarin aantreft de manier, waarop men een slaaf wel of niet mag mishandelen, beseft niet wat een grote verandering dat betekent. Tot nu toe was je gevangene je slaaf, je eigen-dom. Hij was een deel van je leven. Je mag in je eigen vinger bijten, je mag dus ook je eigen slaaf doodslaan. Een verandering van besef van het individu. Een verplaatsing van bezit en macht naar kundigheid; en vandaar naar individualiteit.

Als we nog een stapje verder gaan, dan ontdekken we specialisatie. Zelfs in de tijd van Hammurabi vinden wij al mensen, die alleen maar koken of alleen maar snijwerk doen of stenen vormen of metselen. Wij vinden eigenlijk al de eerste vakbonden. Hun band is nog mystiek-religieus, dat is waar. Maar belangrijk is hierbij weer: gelijk en gelijk. Er ontstaat binnen de gemeenschap een aantal afzonderlijke soorten, die nu niet meer materieel bepaald zijn maar door de kundigheid en die zich daarmee dus nog veel meer vrijmaken van de natuurlijke samenhangen.

Bij de dieren zien wij dergelijke evoluties ook. Als wij kijken naar bepaalde insecten-staten (denk aan b.v. de mieren, de termieten, de bijen, de wespen enz.), dan vinden wij daar ook een gemeenschapsvorm. Die gemeenschapsvorm is gestabiliseerd; d.w.z. binnen de heuvel, de korf of het nest zijn vaste verhou-

dingen. Hierdoor komt er een wegvallen van de persoonlijke ontwikkeling. Er ontstaat een verslapping van geestelijke waarden.

Nu blijkt, dat de levenskracht niet meer kan worden gezocht in het individu per se, maar moet worden gezocht in het gehele volk; en dat bepaalde symbolen van dat volk eigenlijk een karakter krijgen, dat veel belangrijker is dan het eigen "ik".

Als u b.v. in een mierenhoop een stok steekt, dan moet u eens een stukje wit papier neerleggen. Een ogenblik later ziet u mieren in de grote opschudding, waarbij hun bestaan bedreigd wordt, voorzichtig komen aansjouwen met poppen, die zij allemaal bij voorkeur op dat lichte vel neerleggen, omdat zij aannemen dat door de zonnereflex het daar een beetje beter is. Intuïtief waarschijnlijk, dat geef ik toe. Instinctief; maar zij doen het. Hun eigen leven krijgt alleen nog betekenis in de gemeenschap. En daarmee is de verdere ontwikkelingsmogelijkheid uitgesloten.

U weet allen, dat er mierenvolkeren en termieten bestaan, die niet alleen goede ingenieurs en bouwkundigen zijn (hun steden zijn werkelijk logisch gebouwd), maar die b.v. landbouw bedrijven. Zij hebben b.v. hele aangelegde kweekbedden van bepaalde schimmels. Zij weten precies hoe zij een zekere doorluchting van hun nest of heuvel tot stand moeten brengen, net voldoende voor hun eigen behoeften. Zij weten zelfs de warmtegraad in de verschillende delen van het nest enigszins te bepalen. Het zijn dus zeker niet wezens, waarvan je kunt zeggen: Zij zijn dom.

De mens zegt: Het is allemaal instinct. Maar dat instinct moet toch ergens vandaan komen; en dat komt niet alleen van een rassegeest. Die rassegeest helpt de vorm en voor zover het kan ook het bewustzijn te ontwikkelen. Maar wat je ermee doet, dat is nog altijd je eigen zaak; ook binnen een instinct-gedreven maatschappijtje.

En ga nu eens kijken naar de mensen in de steden. In de stadsdelen is die samenleving al wat geperfectioneerd. Maar de stadsstaat rich zich haast automatisch tegen alles wat buiten haar staat. Zij ziet elk zwervend volk als een automatische bedreiging. Zij beschouwt een ieder, die niet aan haar horig is als een soort rover. Zij zendt hele legers uit om niet op het platteland hoofdzakelijk, maar in andere steden te plunderen, omdat het gaat om de menselijke productie en vooral om de scheppende menselijke waarde. Zij willen metaal en beelden hebben. Zij willen kunstig gesneden steenstukken en marmerplaten hebben. En zij willen ideeën hebben enslaven. Dat is voor hen belangrijker dan voedingsmiddelen. Die nemen zij terloops wel mee.

Ik doe nu nog een stap verder. In die stadsstaat was er, omdat zij betrekkelijk klein was, nog een persoonlijke interrelatie tussen de mensen. Alle andere levensvormen, die daarin bestonden (paarden b.v., een kostbaarheid in die tijd), werden gekend. Men zag b.v. een span aankomen en men zei: O, dat is van die en die. En men wist dan van zo'n paard: dat is een beetje schichtig, daar moet ik voor uitkijken. En dat deed men dan ook. Maak de gemeenschap nog wat groter, de bevolkingsdichtheid nog wat intenser en er is daarvoor al niet direct gelegenheid meer.

Kijk naar Parijs in de middeleeuwen. Daar vinden wij eigenlijk verschillende volkeren, die door elkaar heen leven. Zoals wij b.v. in de nesten van de weidemier een aantal fijnere gangen van een kleinere miersoort aantreffen, die wel van de grotere gangen van de gemeenschap gebruik maakt, maar eigenlijk toch apart leeft. Dat Parijs moet u zich niet zo romantisch voorstellen, want het bestaat ten eerste uit de adel (de machthebbers, de machtbezitters), daarnaast uit de directe producenten en handelaren, vervolgens uit het gewone volk en dan nog weer eens uit de losgeslagenen, de kleine zwervende stammen, bestaande uit studenten, bedelaars, rovers, dieven enz. Het zijn allemaal verschillende gemeenschappen, die met elkaar tot een compromis komen. Maar een lid van die gemeenschap wordt door alle andere gemeenschappen niet voor zichzelf erkend, doch alleen als representant van die andere gemeenschap.

Zo ontstaan er zeer grote taalverschillen. Denks eens aan de gedichten

van Jean de Villiers (?). Er ontstaan zeer grote morele verschillen. Kortom, er ontstaat een divergentie, waarbij de gemeenschappelijk bindende factor eigenlijk geen uitdrukking meer is van het leven, maar de omschrijving is geworden van een conventie.

De vormgeving, die het leven op deze wijze ondergaat, heeft zich in onze dagen wel bijzonder sterk voortgezet. Zonder een grote stad nu helemaal te willen vergelijken met b.v. een mieren- of bijenstaat, zou ik toch willen opmerken, dat de moderne stad bestaat uit een groot aantal groepen (in zich meestal zeer ongelijkwaardige groepen) met een eigen taal, vaak een eigen specialisme, eigen moraal, eigen belang, die zich daarin a.h.w. vormen. Zij worden dus niet gevormd door de wetten of door de gemeenschapsnorm. Neen, zij hebben hun eigen zedelijk besef. Zij hebben een eigen taal. Zij staan los van de anderen.

Het aantal gemeenschappen neemt toe. En naarmate dit toeneemt, moet de gemeenschappelijke, kunstmatige norm groter worden en zal dus het gedrag van elke groep op zich in de een of andere richting van de wet divergeren.

U zult zeggen: Wat wil je nu daarmee beweren? Het is eigenlijk heel eenvoudig, als u even doordenkt.

Er ontstaat een uiterlijke habitus, die niet meer eigen wezen, eigen noodzaak, eigen levensontwikkeling weergeeft. Er moet dus binnen de gemeenschap een aantal - hoofdzakelijk mentale - mutatievormen ontstaan. Dat kan niet anders. De aanpassing aan het milieu, die - zoals wij hebben gezien - ook bij de dieren een zo grote rol speelde, speelt in de maatschappij al een even grote rol. Men moet zich dus aanpassen, maar wat meer is, men moet zich ontwikkelen. Men moet niet alleen zijn eigen reactievermogen vergroten, maar ook zijn prestatieverhouding beter weten af te meten t.o.v. anderen.

Dit betekent niet slechts een stoffelijke ontwikkeling, het betekent ook een geestelijke ontwikkeling. Het eigenaardige feit doet zich voor dat de stadsgemeenschap, zoals wij die tegenwoordig overal op de wereld zien, de mogelijkheid biedt tot gelijktijdige groepsincarnatie van individuen, die tot geheel verschillende vormen van beschaving behoren. Een moderne wereldstad kan gelijktijdig omvatten: incarnaties van jachtvolkeren (ik denk hier b.v. aan de Indianen als een van de sprekende voorbeelden), van nomadenstammen. Tartaarse (vooral vroeg-Tartaarse) incarnaties zijn ook nu nog veelvuldig. Wij zien stadbeschevingen en theocratische beschavingen met hun magische achtergronden. Maar gelijktijdig zien wij ook nog incarnaties van bijna anarchistische volkeren en toestanden. Allemaal tegelijk en zij passen in die stadsgemeenschap. Elk vindt daar zijn mogelijkheid tot geestelijke ontwikkeling, tot een verdere ontplooiing van zichzelf, tot een vergroting van de kennis van het eigen "ik" en zijn ervaring van het leven.

In de geschiedenis van het leven heeft de stad al eerder een zeer belangrijke rol gespeeld. Wij behoeven maar te denken aan de legenden over Atlantis en Lemurië om ons te realiseren, dat ook daar de bouw van grote steden in het hele gedrag van het volk, in de innerlijke waarden ervan een grote ommekeer betekende. Maar wij zien ook altijd weer, dat na een langudrig samengaan van de verschillende groepen er een zodanige divergentie is, dat de gemeenschappelijke norm - ik zou haast zeggen: de gemeenschappelijk taal - niet meer voldoende is om de band te handhaven. Dan ontstaat er een strijd tussen de verschillende groepen en zien wij de grote steden uiteenvallen. Er is dan geen sprake meer van een rijk, maar van een aantal kleinere, elkaar beoorlogende fracties, zoals wij die b.v. in de middeleeuwen zien, waar elke ridder tegen elke andere ridder vocht.

In Rome hebben wij daarvan een aardig voorbeeld. Wij zien Rome zich opbouwen als een boerengemeenschap. Als deze niet in staat is (o.a. door de grotere rijkdom van de Etrusken) zichzelf geheel te handhaven, gaat men - zoals primitieve stammen doen - op roof uit. Er ontstaat dan een krijgsmansstaat. Deze is nog aanvaardbaar, zolang zij zich baseert op de landbouw. Er is wel een stad, maar die is niet bepalend. Het is de landbouw die bepaalt. De soldaat, die te-

rugkeert, is blij toe dat hij zijn eigen stukje land weer kan gaan bebouwen. Pas als het aantal slaven zo groot wordt, dat de landbouw eigenlijk een kwestie van bezit wordt en niet meer van persoonlijke arbeid, dat het aspect van werken wordt verschoven naar administratie, zien wij de barbaarse legioenen naar Rome opmarcheren, maar gelijktijdig Rome zelf in een aantal strijdende fracties uiteenvallen. Dan pas komt de tijd, dat de Palatijnse garde in staat is om iemand caesar en keizer te maken, als hij maar genoeg betaalt.

Zo is het ook in deze dagen. Er is een vormend proces. Rome was in de geestelijke ontwikkeling van de mensen van zeer groot belang. Niet alleen door het Christendom, dat is eigenlijk secundair, maar wel vooral door het systeem van legalistisch denken: het erkennen van de maatschappelijke wet, het burgerrecht.

Dit Romeinse recht regeert nu praktisch de hele wereld. De Romeinse opvatting omtrent handel - en zelfs omtrent kolonisatie - speelt zelfs nu nog een rol in de maatschappelijke verhoudingen en in de economie van uw wereld. Het is duidelijk: het leven heeft zich in die dagen snel ontwikkeld.

Er is een erfwaarde geschapen, die als instinct, als primitieve erkenning, groeit in de vrucht: het kind. Er is een mogelijkheid geschapen tot een grotere ontplooiing van geestelijke gaven en capaciteiten. En er is ook een verscherping van reactie ontstaan.

Natuurlijk, Rome moest zijn spanningen ontladen. Zij, die eens krijgers waren, die bloed vergoten op het slagveld, wilden nu toch bloed zien vloeien; en zij zagen het in de arena's. Zoals de mensen vroeger lichaamsbeweging namen, die ze werkelijk nodig hadden en daarom de mensen van vandaag samengroepen rond velden, waar experts in lichaamsbeweging zichzelf en anderen kwellen om prestaties te leveren, die even doelloos zijn als eens het sterven van de gladiatoren.

Het zijn verschijnselen; niet alleen maatschappelijke, maar ook geestelijke. Het is een verandering van de vorm; niet alleen maar van de gemeenschap, doch ook van de mens. De mens groeit naar een ander bestaan toe.

Wie gaat kijken naar de kinderen van vandaag en deze vergelijkt met de kinderen van 30 jaar geleden, komt tot de ontdekking dat zij anders gebouwd zijn. Het maakt niet zoveel uit misschien, maar zij zijn iets groter en zijn over het algemeen iets minder fors. Zij zijn doorgaans wat slungelachtiger, als u mij de uitdrukking toestaat. En dit langere type neemt steeds meer toe. Wij zien in vergelijking met 1860, 1870 (dus ongeveer 100 jaar geleden) een verandering in gewicht, in bouw en beenderenstelsel. Het zijn geringe afwijkingen, maar zij zijn toch wel kentekenend. Wij zien zelfs een verandering in schedelbouw, in haarinplanting. Die zijn niet precies gelijk meer. Daarnaast zien we bij velen - en dat is wel heel typisch - een zeer sterke verandering van de handen en voeten. Eens waren de voeten middelen tot voortbeweging; de handen middelen om kracht uit te drukken via gehanteerde instrumenten. Nu zijn de voeten geworden tot apparaten-betrappende en -besturende instrumenten, die onafhankelijk van elkaar en niet meer in een eentonig ritme moeten kunnen reageren. Het uithoudingsvermogen wordt minder; de onafhankelijke actiemogelijkheid en reactiesnelheid nemen toe. De handen zijn steeds meer gebouwd niet om kracht uit te oefenen, maar om te manipuleren. De veranderingen vallen u waarschijnlijk niet op, want het gaat zo geleidelijk.

Als u komt te staan voor het harnas van een van de paladijnen van Karel de Grote, dan zult u verbaasd zijn te zien, dat u eigenlijk helemaal niet in zo'n harnas kunt. Als we kijken naar de borstkurassen van de Romeinen, dan constateren we met enige verwondering, dat die borstkas wat anders moet zijn geweest dan die van de hedendaagse mens, tenzij we willen aannemen, dat ze ter wille van de schoonheid beëngd en met grote lege ruimte en wrijvende raakpunten hebben rondgelopen; en dat is niet aan te nemen.

Er verandert dus wel degelijk iets. De vorm verandert voortdurend; en deze vormverandering wordt mede bepaald door de milieuverandering.

Het denkvermogen van een nu-geboren kind met normale mentale vermogens is in staat een zeer snelle en scherpe selectie te maken ten aanzien van b.v. voertuigen. Het overziet beter de bedieningsorganen; is vaak ook beter thuis in de erkenning van abstracte thema's en waarden. Daarentegen staat het wat hulpelozer tegenover natuurlijke waarden. Dat is niet zomaar een gebeuren. De dieren, de planten en de mensen passen zich voortdurend aan. De krachten, die hen helpen en geleiden, geven hun de beste mogelijkheden. Maar als zij niet verder kunnen, moeten zij uiteenvallen en zal de rassegeest bijdragen tot een verdeeldheid om de niet-vruchtbare tak ten onder te doen gaan. Gelukt dat niet, dan ontstaat er een versteende staatsvorm, waarin het individualisme wordt teruggedrongen tot eigen lust- en onlustgevoelens, zoals in een mierenstaat.

Voor een ieder, die de geschiedenis van het leven volgt en haar wil begrijpen, is het van buitengewoon groot belang dat hij beseft: De potentie van alle leven moge gelijk zijn, maar de relatie met het milieu bepaalt de ontwikkeling van de potentie. De vormontwikkeling aan de hand van een ideaal, bezien uit het standpunt van een rassegeest, is mogelijk en wordt bevorderd, maar kan nooit volledig worden uitgevoerd, tenzij milieu-omstandigheden meewerken.

Intellect en denken (wetenschappelijk en godsdienstig denken) zijn - in de gemeenschap althans - niet alleen maar de uitdrukking van een individueel bewustzijn. Zij zijn de uitdrukking van een levensnoodzaak, die in de maatschappij ontstaat. Naarmate een ras in een meer kunstmatig milieu met een toch blijvende variabiliteit leeft, zal in feite door specialisering en ten slotte door de samenvoeging van specialismen (die ook onvermijdelijk is) een totaal nieuw type van denken ontstaan in een voertuig, dat in één gewenste richting speciaal begaafd is, dat niet meer als doel heeft zichzelf te handhaven, maar dat in zijn bestaan door anderen verdedigd en gehandhaafd, alleen nog maar ten doel heeft een bepaalde functie van die gemeenschap te vervullen.

Dat het individueel besef hierbij tot zeer grote hoogte kan stijgen, is op aarde misschien nog niet zo duidelijk merkbaar. Maar er bestaan andere volkeren buiten deze aarde; en daar zien wij, dat de meest vèrgaande technische specialisatie in een periode van grote technocratie heeft geleid tot ongewone diepten van filosofie en tot het beheersen van geestelijke krachten.

Zeker, het zijn in dit volk nog specialisten, misschien één op 10.000. Maar die ene op de 10.000 geeft een geestelijke achtergrond, een milieu-stimulans aan al die anderen, waardoor zowel vorm als beschavingsvorm zich zullen blijven wijzigen en op den duur de beheersing van materie en geest voor een ieder gelijk aanvaardbaar wordt.

Eerst als dit bestaat, kan vanuit een nu beheerste vorm en persoonlijk besef vernogen het individu terugkeren tot de natuur, die nu niet meer zijn heerser en vormer is, maar die hij nu zelve boetseert, zoals eens zijn verre voorvaderen geboetseerd zijn door de krachten der natuur: de vormende geesten, die daarin een rol speelden.

: - :- :

DE MAGISCHE ACHTERGROND IN DE MENSELIJKE ONTWIKKELING.

In het denken van de mens ontstaat langzaam maar zeker het begrip van zijn sociale ordening. Naarmate hij meer wetmatigheden en vastliggende relaties ontdekt in zijn verhouding tot de eigen wereld, wil de mens deze relaties ook uitbreiden tot het onbekende. Zo ontstaat zijn contact met de natuur, die hij echter niet meer als een hem overweldigende macht gaat beschouwen, maar eveneens tracht uit te drukken in persoonlijkheden, in wezens en entiteiten, zodat voor hem een verbinding daarmee mogelijk is.

De primitieve magie is bovendien gebaseerd op de relatie met het oerwezen, dat zich voortdurend in de verschijnselen reproduceert. Naarmate de mens echter zijn eigen gemeenschap verder ontwikkelt, komt hij ertoe om ook aan de wereld van het onkenbare een systematische opbouw te geven.

In het begin krijgen we te maken met goden, die bepaalde aspecten vertegenwoordigen. Maar al zeer snel krijgen deze goden een zeer bepaalde relatie t.a.v. elkander; zij treden op als een stam en worden een partij. Van hier tot de poging om de band tussen mens en God meer systematisch uit te drukken is slechts een enkele stap. Die erkenning geschiedt in de eerste plaats wel in het veronderstellen van een aantal gradaties in het God-zijn. Daarnaast echter ook in het stellen van een aantal menselijke mogelijkheden om met die Godheid in contact te komen.

Er zijn een aantal gebruiken, die praktische resultaten opleveren. Wij krijgen dan de eerste werkelijke magie, waardoor de mens - onbewust van de werkelijke verhoudingen - zijn eigen gedachtenkracht maar al te vaak aan goden of demonen toeschrijft en zich verbonden acht met een onzienlijke wereld.

De onzienlijke wereld echter, heeft niet voldoende heerschappij. De machtsverhoudingen op aarde zijn nog niet genoeg uitgedrukt. En als een enkele zwerende priester in staat is het wel of wee van een leger te bepalen, zoals in het verhaal van Balaam en zijn ezel, kan de mens zich niet gelukkig voelen in de maatschappelijke verhoudingen en de daarin bestaande machtsuitdrukking. Daarom creëert hij een vaste priesterkaste.

Deze priesterkaste maakt dan een systeem van de benadering van de Godheid. De macht der goden wordt in wezen overgedragen aan de mens en door mensen tot uitdrukking gebracht.

Als wij in de moderne tijd zien, hoe de hedendaagse mens een dergelijk gezag nog aan predikers en priesters toekent en hoe eveneens bij velen nog een magisch geloof aan b.v. de medicus of de wetenschapsman bestaat, ja, als wij zien, hoe het vertrouwen in een bull of diploma in deze dagen vaak gelijk komt aan het geloof in de amuletten van eens, dan moeten wij wel toegeven, dat - ofschoon de namen der goden en het systeem van hun opbouw misschien uiterlijk gewijzigd is - de relatie van de mens met het niet-beheersbare nog steeds is gebleven.

Het verleden geeft ons slechts de opbouw van de magische ontwikkeling en toont ons de structuur van het eerste pantheon, dat verdergaat tot de kabbalistische verdeling van de totale kosmos in onderling gegradeerde en afhankelijke machten. Vandaaruit gaat het over in de hemelopvattingen, zoals die bestaan, waarin God in feite optreedt als een soort onzichtbare keizer met een eigen hofhouding en een eigen benadering van zijn onderdanen.

Naarmate het weten bij de mens gaat overheersen en dus het onbekende op de achtergrond dreigt te geraken, verplaatst de mens zijn associatie met het onbekende van de Godheid (het niet-bewijsbare) naar de kennis (het schijnbaar bewijsbare). De filosofie ontwikkelt zich en toont ons een beeld, waarmee op grond van bestaande feiten torenhoge bouwsels van veronderstellingen kunnen worden opgetrokken.

De mens van heden leeft niet krachtens de feiten, maar krachtens de veronderstellingen. Hij heeft zijn aanbedding van God grotendeel overgedragen aan

kennis, aan wetenschap, kortom, aan een in zijn wereld meer hanteerbare en gemakkelijker kenbare macht. Hij zal de verering alleen dan kunnen handhaven, indien zij voor hem het onbekende blijft.

Een aantal aardige voorbeeld van een praktisch magische procedure, zoals die heden ten dage nog bestaat, is te vinden in b.v. een gerechtshof, waar niet alleen de eedsaflegging (een beroep op het onbekende of het innerlijk weten; dus eigenlijk eigenweten en integriteit) een zeer belangrijke rol speelt en waarbij men zich onbewust beroept op een stelsel dat mensen hebben geschapen: de Wet, de Grondwet, de onderlinge afspraken van mensen.

Bij de medicus zien wij hetzelfde gebeuren. De medicus is - vooral in een tamelijk nabij verleden - in de eerste plaats de vertegenwoordiger van de onbekende God der kennis. Zijn aanwezigheid alleen heeft reeds een genezende uitwerking. Hij is een soort priester geworden van de moderne samenleving. En als hij - mogelijk door overbelasting of door verandering van zijn plaats in de maatschappij - niet meer in staat is dit vertrouwen geheel bij de mens te wekken, dan zien wij dat de wetenschappelijke priesterlijke functie (de communicatie met het onbekende) wordt overgedragen aan degenen, die zich met geesteswetenschappen bezig houden en aan hen, die zich specialiseren in de menselijke psyche.

Wie zich de moeite getroost de verschillende uitspraken der psychiatrie en de daarmee verbonden namen na te gaan, zal tot de conclusie moeten komen, dat wij hier eveneens te maken hebben met een hypothese, een opbouw, welke in feite aan die van het oude pantheon gelijk komt.

Er is echter meer. De mens van vandaag zoekt zich te onderscheiden van zijn medemens. Hij doet dit door zich bepaalde gewoonten of een geloof aan te maten t.a.v. levenshouding en sociale opbouw. Hij beroept zich daarop niet als een realiteit, maar altijd als een wat abstracte, boven de mens staande waarde. Of u nu democraat, socialist of misschien uiterst rechts georiënteert bent, u beroept zich niet op de feiten, maar op een geheimzinnig iets, dat achter de feiten zou schuil gaan. Het is dan ook geen wonder, dat het magisch bewustzijn in deze dagen evenzeer bestaat als het in een ver verleden heeft gedaan, toen de priesters en hun wonderen de feitelijke regeerders van de mensheid waren.

Ook de reactie van de mens op het z.g. technische wonder laat ons zien, hoezeer hij zichzelf daarin op een onredelijke wijze verliest. De bescheiden kleine mens, die in zijn auto klautert, wordt al snel een agressief iemand, die meent de macht over anderen te hebben; die meent het recht te hebben zich op elk moment vóór allen te plaatsen. Hij ontruikt zich aan de werkelijkheid. Zijn persoonlijkheid is een andere, zoals eens degenen, die in bepaalde tempels gedurende een nachtwake aanwezig waren, zich ontruikt zagen aan hun normale persoonlijkheid en de achtergronden van hun eigen wezen tot uitdrukking brengende, zeiden, dat dit de goden waren. Het is echter niet voldoende alleen deze alle-daagse feiten te noemen.

Er zijn in deze dagen angsten zowel als begeerten, die in hun karakteristiek voor de doorsnee-mens zuiver magisch zijn. U moogt zeggen, dat de atoombom een reëel gevaar is. Dat is zo. Maar daarmee kunt u nog niet verklaren, hoe de emotionele reactie op dit gevaar zo ver van alle werkelijkheid verwijderd blijft, dat zij tot een soort psychose wordt; een ontruktheid aan de feiten, waardoor alle redelijkheid en overwegingen terzijde worden geworpen en men in feite op bijna Dionysische wijze ondergaat in de massa, zonder een bewust redelijk argument. Het is geen wonder, dat in deze dagen de mens, die niet in staat is met deze angsten op zijn wijze een verhouding in de wereld te vinden, grijpt naar nog geheel andere middelen.

Het zal u misschien niet bekend zijn, dat het heksendom in vele landen, waaronder de Engels sprekende wel in de eerste plaats, hand over hand toeneemt. Misschien interesseert het u te vernemen, dat op het ogenblik alleen al in Groot-Londen 140 z.g. heksengroepen bestaan en dat deze groepen regelmatig een sabbath plegen te vieren. Daarbij grijpen zij terug naar oude verbondenheden met

natuurgoden en naar machten, die in feite niet bestaan. Machten, die zij niet werkelijk bezitten of waar kunnen maken; maar hun geloof daarin is voor hen een noodzaak. Alleen daardoor kunnen zij zich oriënteren in de wereld van vandaag.

Het is ook geen wonder, dat als verzet tegen de godsdienstigheid in vele landen de z.g. zwarte diensten (niet alleen een zwarte mis) opgang maken en niet alléén in de Christenheid, maar ook aanroepingen van sjaïtan (duivel) in Islamitische landen.

Het teruggrijpen naar de verering van de Grote Vernietiger in India. Het is een kenteken van het magisch gebonden zijn van de mens, die nu de normale relatie met God, met de wereld, met de redelijkheid in de gemeenschap niet meer te vinden is, tracht om ergens toch nog weer een contact te krijgen; ergens een systeem terug te vinden, waarin hij zichzelf geborgen kan weten en zijn persoonlijkheid en persoonlijke belangrijkheid kan uitdrukken in verband met wereld, met onbekenden en mensheid.

Dat ook andere gebruiken bijna magisch ritueel worden, ontgaat de meesten. Is het u misschien opgevallen, dat in de plaats van de vroegere table d'hôte en het bijeenkomen in een luxueus restaurant nu gekomen is het samen broodjes en patates eten op hoeken van straten, waarbij het geklets en de schijnbare onzin de betekenis krijgen van een persoonlijkheidsuitdrukking. Ook deze dingen hebben een magische achtergrond.

Uw mensen, die met geweld anderen aanvallen, zijn niet alleen maar ontspoorde wezens in de maatschappij. Het zijn wezens, die ergens een innerlijk gevoel van verbondenheid trachten te bereiken door het geweld, dat in hun denken iets krijgt van een machtsuitdrukking en een offer tegelijk.

En degenen, die op het altaar der vaderlandsliefde niet slechts hun geld en goed plengen, maar ook het offer van het bloed hunner zonen, zijn dat geen magisch denkende mensen?

Het niet-redelijke, dat wij in de magie terugvinden, de rede boven de rede, speelt in deze dagen evenzeer een rol als in de vroege tijden, toen de eerste sjamanen de stemmen van voorvaderen of van de geesten der natuur deden spreken in gestamelde woorden. De trance en verrukking van degenen, die zich overgeven aan hasjish en dergelijke giften, is niet zo verschillend van het zoeken naar gemeenschap met goden van hen, die gezamenlijk en plechtig b.v. pieter gebruikten.

Indien men beseft, dat de magie ook in deze moderne maatschappij voor de mens noodzakelijk is, dan kan men ook inzicht krijgen in de geestelijke ontwikkelingen, die deze dagen meer en meer overschaduwden. Er kan geen volledige redelijkheid bestaan, want de mens draagt in zich het onbekende. Hij reageert op het onbekende rond zich. Alle redelijkheid, die de mens naar voren schuift, is in feite een camouflage voor zijn werkelijke emoties en instincten. Dat hij daarbij niet alleen zijn omwereld, maar ook zichzelf bedriegt, is hoogstens betreunswaard te noemen; het verandert echter niets aan het feit.

Wie in deze dagen een beroep doet op een partij, een parlement, de rechten van de mens, doet tevens een beroep op het abstracte, dat hij in zekere zin aanvaardt. Is hij daarbij zo verschillend van de Jood, die in de woestijn voor het Tabernakel zijn God aanroept en zegt: "Wij, Uw uitverkoren volk"? Dat het beeld, waartoe men zich richt, een ander is, betekent nog niet dat de actie een andere is. Dat betekent nog niet, dat de innerlijke, de emotionele relatie, een andere wordt. Wij zien de toewijding met uitsluiting van al het andere.

Eens werden in de tijd van Azteken en Tolteken voortdurend en met de regelmaat van een klok de lillende harten van offers neergelegd op de offersteen, en klonk de roep van de priesters op. Mens-zijn en menselijkheid hadden geen belang. De kracht van de goden, de bescherming van de goden, was het voornaamste. Men behoorde, zelfs indien een volk eraan ten onder ging, de goden te volgen en te dienen.

Dergelijke priesters leven nu in laboratoria en denken niet na over het-

geen zij feitelijk presteren. Zij dienen een god, die zij wetenschap noemen; en haar magische kracht dwingt hen om al het andere terzijde te stellen, al zou de wereld daaraan in vlammen ten onder gaan.

Magisch denken is de achtergrond van het totale menselijke bestaan. Er moet iets zijn, waardoor men méér is dan zichzelf. Er moet iets bestaan, waardoor een hogere macht kan worden uitgedrukt; iets meer dan al wat men zelf als mens kan betekenen. Er moet een relatie worden gevonden tussen al hetgeen wat onbegrepen in de kosmos bestaat en het eigen "ik". Er moet een systeem worden opgebouwd, waarbinnen men ook zonder het geheel te beseffen, toch een overeenkomst kan bereiken of zelfs een gedeeltelijke beheersing kan waarmaken. Dat is in feite het magisch denken. Dat men er tegenwoordig stoffelijke namen aan geeft en stoffelijke uitdrukking verschafft aan dat, wat eens alleen maar in naam der goden en in schijn van mirakel geschiedde, verandert de feiten niet.

Kijk naar uw wereld. Ziet u hoe de mensen koortsachtig zoeken naar een uitdrukking van iets belangrijkers en iets beters? Heeft niet de jeugd-"gang", de bende van de jongeren, zijn eigen amuletten en geheime kretes, die als een aanroeping van het onbekende weerschallen? Dragen niet velen in deze tijd zelfgemaakte en onbeholpen tekens, die in een schijn van artisticeit misschien hun behoefte aan bescherming en geborgenheid verbergen?

Denk eens na over de grote verbreiding van de eenvoudige voorspellings-technieken van de astrologie. Denks eens na over de aanhang, die overal wordt gevonden door wonder-predikers, door mensen die het buitengewone voorstellen, of het nu een wereldondergang is of een uitverkoren-zijn in korte tijd en betaalbaar in termijnen. Een ieder vindt zijn volgelingen. Juist in het niet-redelijke.

Niet-redelijk is de mens, want een deel van zijn wezen is boven-redelijk. Zijn instincten, zijn gevoelens, zijn onderbewust besef, grijpen uit naar een wereld, die hij niet kan zien, die hij niet kan weergeven. Zijn goden zijn de symbolen daarvan. En zo zijn ook de theorieën, thesen en wetten, die hij in deze tijd vaak tot god verheft. Hij zoekt naar een continuïteit van bestaan, die zijn eigen wereld hem kennelijk niet biedt. Hij zoekt naar een bescherming en vervulling, naar mogelijkheden, die hijzelf niet meent te bezitten.

Al wat u in deze tijd ziet aan vreemde verschijnselen: het optreden van Egypte b.v. ten aanzien van de omringende Arabische landen en Israël, het conflict in Vietnam, de toch wat zonderling verlopende strijd in China, de ideologische conflicten in Rusland of zelfs de onzekerheid en de partijen in Nederland, dat alles is te herleiden tot een zoeken naar het nieuwe magische element.

Ik wil mijn toespraak niet beëindigen, zonder mijn visie te geven op het magisch vermogen en de magische oorzaak van deze moderne maatschappij.

Mensen die steeds meer los komen te staan van elkander, mensen die in een schijn van overweldigende communicatiemogelijkheid vereenzamen, mensen die in het onvermogen zichzelf op voldoende wijze dienstbaar te maken voortdurend grotere dienstbaarheid zoeken, hebben behoefte aan iets wat hen met anderen verbindt. Zij zoeken dit op velerlei manieren. In de roes van een protest-demonstratie zo goed als in de op zich toch weer waardeloos wordende beoefening van wat men een vrije liefde pleegt te noemen. Zij zoeken de verbondenheid in strijd-gesprekken en in het in zich besloten nadenken. Maar de magische kracht van deze wereld ligt in feite in de gedachten. Daar het gemiddelde weten en besef van de mensen zich langzaam maar zeker onttrokken heeft aan de gebondenheid, die de geheimzinnige natuur zo lang de mensheid heeft opgelegd, kunnen zij zich een beeld scheppen, dat - juist en scherp in het "ik" geformuleerd - een dwingende kracht wordt voor al wat rond dat "ik" bestaat.

De harmonie en de verbondenheid met de wereld rond het "ik", uitgedrukt op elk niveau plus het gedachtenbeeld tezamen zijn een scheppende werking. Tot op heden wordt dit grotendeels onbewust gedaan. Men kent niet het werkelijk geestelijk streven en erkent zijn verbondenheid meestal eerst als een zelfbeves-

tiging en pas secundair als het scheppen van een magisch element, dat de redelijke mogelijkheden moet overweldigen.

In politiek, in economie, in wetenschap, in godsdienst, komt steeds sterker het zoeken naar het magisch element naar voren, waardoor men de wereld dwingt zich te veranderen. De kracht is er. Die kracht ligt in de geschoolde, de gerichte, de bewust gebruikte gedachte.

Indien de mens van deze tijd leert bewust, rustig en geconcentreerd zijn gedachten uit te zenden naar het onbekende als eens de eerste magiërs deden, dan zal hij resultaten zien, die overweldigend zijn, omdat zijn voorstelling, zijn vermogen tot het stellen van vragen en tot het formuleren van noodzaken zoveel groter zijn dan zij in het verleden waren. Juist omdat men zoveel meer kent, kan men de op de achtergrond liggende geestelijke elementen steeds sterker doen optreden als een bevestiging van een stoffelijke noodzaak, als de uitvoering van een stoffelijke taak.

De mens van vandaag zoekt zijn magie onbewust, geëmotioneerd en niet be-seffend wat hij in wezen doet. Zodra hij aan deze fase is ontwassen, zal hij - en nu bewust, wetend en denkend - de toestand van eens herscheppen. Zijn communicatie met het onbekende (met zijn eigen "ik" zowel als met de krachten rond hem) zal dan niet meer zijn het lallend gestamel, waaruit een prognose, een belofte of een dreiging moet voortkomen. Zijn God zal niet meer alleen het manend teken zijn dat hem voorgaat op zijn weg of de dreiging, die hem achtervolgt, maar zal de aanvulling en vervulling van zijn eigen wezen worden, waardoor hij aan zijn geestelijk onvermogen ontgroeit en in staat zal zijn de materie te beheersen, die hij thans vreest. Daardoor zal hij in staat worden gesteld te begrijpen en te communiceren, waar hij nu vereenzaamd en geïsoleerd geen weg meer weet te vinden in het bestaan.

:--:~:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MEI 1967.

Nummer 8.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Krachtvelden

Wilsconcentratie

Bevrijding

Het nut van het nutteloze

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Levensstructuur

Bewustwording

Richtlijnen

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

1944
1945

1946
1947

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK XV.

K R A C H T V E L D E N .

Nu wij hebben gezien hoe er uitstralingen en dus ook krachten kunnen bestaan, gaan we ons realiseren, dat krachtvelden moeten worden gevormd. Een krachtveld zal bestaan uit alle factoren van kracht, die geconcentreerd of gericht zijn op één enkel punt. Nu is er altijd voor de vorming van een krachtveld een directe concentratie nodig. Deze directe concentratie zal de eigen uitstraling van de mens en - gezien zijn wilsoverwicht - vaak ook een deel van de uitstralingen van magische waarde in de omgeving samentrekken op één enkel doel of op één enkel gebied.

Een dergelijk krachtveld nu kan zeer verschillende werkingen en mogelijkheden in zich dragen. Iets hebben wij daarvan misschien reeds gezien, toen wij spraken over de planchette en over kruis-en-bord. Ik zou echter vanavond - juist omdat dergelijke krachtvelden eenvoudig kunnen worden geproduceerd en tevens vaak zeer ruime toepassingsmogelijkheden bieden - wat nader willen ingaan op de geaardheid van die krachtvelden, de wijze waarop zij tot stand kunnen worden gebracht en kunnen worden gebruikt. Ik ben mij ervan bewust, dat niet alle door mij genoemde gebruiksmethoden voor u onmiddellijk van toepassing zijn. U gelieve ze dan ook te beschouwen als een voorbeeld van wat er met een krachtveld kan worden gedaan en daarmee ook als aanleiding om uw eigen experimenten met krachtvelden te richten volgens de in de voorbeelden mede uitgedrukte gebruiksaanwijzingen.

Allereerst kennen wij het z.g. communaal krachtveld.

Een communaal krachtveld ontstaat, wanneer een aantal mensen bijeen is met één algemeen gedeelde wens, emotie, verlangen of belangstelling. Dit impliceert, dat zo'n krachtveld ook daar kan ontstaan, waar mensen hetzelfde voelen, b.v. theaters, bioscopen, voetbalvelden, publieke bijeenkomsten, lezingen e.d. Normalerweise wordt er van deze krachtvelden weinig of geen gebruik gemaakt, omdat daarin geen bepaalde intentie wordt gelegd. Indien wij echter bewust van zo'n krachtveld gebruik willen maken, dan kunnen wij als volgt te werk gaan:

Wat wij nodig hebben is een aandachtige, geconcentreerd gerichte groep. Zolang luidruchtigheid, die niet direct in verband staat met een punt van concentratie optreedt, zullen wij beter doen niet te werken. Zodra de spanning er is, kunnen wij in gedachten een scherp gericht beeld uitzenden. Wij realiseren ons, dat wij één blijven met de spanning van de groep. Naarmate wij ons duidelijker omschrijven, zal een groot gedeelte van de kracht, die dus onbewust door de groep wordt gegenereerd, gestalte aannemen en daarmee kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van hetgeen wij willen.

De meest bekende voorbeelden hiervan zijn helaas niet die uit theater en bioscopen. Maar ik zou er toch op willen wijzen, dat wij in plaatsen als b.v. Lourdes (bedevaartsplaatsen) horen van vele wonderen en van onverwachte en wonderlijke gebeurtenissen; dat wij van dergelijke verschijnselen horen in bepaalde

kerken, waar men met spanning wacht op b.v. het vloeibaar worden van het bloed van de H. Januarius. Dergelijke spanningen hebben in zichzelf een gerichtheid, zodat in het bedevaartsoord meestal een genezing geschiedt of b.v. het bloed inderdaad vloeibaar wordt.

Indien wij echter beseffen, dat hetzelfde kan worden bereikt met de algemene kracht, die op elke plaats van publieke samenkomst aanwezig is, dan kunnen wij, als wij b.v. een proefpersoon hebben, die wij willen genezen of helpen, deze eenvoudig meenemen naar een bijeenkomst, lezing, theater of wat anders, waarvan we bijna zeker zijn dat er vele momenten van concentratie en grote spanning zullen zijn.

Gedurende het eerste optreden trachten wij aan te voelen hoe de sfeer, de mentaliteit a.h.w., daar is. Als daarna hernieuwd de stilte, de geboeidheid intreedt, concentreren wij ons op onze proefpersoon en omschrijven het doel. Tot verwondering van velen zal dan blijken, dat er inderdaad ook gedurende een eenvoudige lezing, in een bioscoop, bij een voetbalwedstrijd dezelfde mirakelen kunnen gebeuren als b.v. bij gebedsgenezingsdiensten e.d.

De communale velden hebben echter één nadeel: zij zijn niet gesloten. De sterke wil en de sterke concentratie kan misschien een vierde tot een vijfde deel aan het beoogde doel dienstbaar maken. Verder zou bij een grote krachtinspanning door verscheidene personen bewust in zo'n omgeving gedaan, bij velen een soort uitputting, een soort vermoeidheid kunnen optreden, die enige tijd aanhoudt. Wij zullen daarom voor werkelijk grote magische intenties van dergelijke bijeenkomsten bij voorkeur geen gebruik maken. Wel voor kleinere zaken, die van belang zij, en eventueel - indien dat ons noodzakelijk lijkt - voor het ontvangen van de nodige kracht, ook voor onszelf.

De tweede soort velden wordt meer bewust gegenereerd. Zij kan het resultaat zijn van b.v. bidden of mediteren. Hier spreken wij van een statisch veld. Het veld zelf is namelijk gelijkblijvend. Een communaal veld is dat zelden. Een statisch veld is praktisch gelijkblijvend, omdat ook de emotie van de groep een ongeveer gelijke is. Hier hebben wij wel te maken met een begrensd en daarmee ook beter bruikbaar veld; maar ook hier kunnen wij de ontlading slechts op een enkel punt richten.

Wanneer wij deel zijn van de groep (en dat is in dit geval noodzakelijk), zullen wij de meditatie of het gebed met de groep moeten volbrengen. Zijn wij van plan dergelijke acties te ondernemen, dan zullen wij ons van tevoren een voorstelling moeten maken van hetgeen wij tot stand willen brengen en de wijze, waarop wij ons dit voorstellen. Hier is het belangrijker dan in het eerste geval, dat er een zeer nauwkeurige voorstelling wordt gemaakt. Deze heeft niet te stroken met de feiten, maar zij moet een volledige, uitgebeelde omschrijving zijn van het doel, dat men zich stelt. Als er dan bij die meditatie een ogenblik van stille overpeinzing of een pauze intreedt, terwijl men voelt dat er sfeer is, dan bouwt men het voor het "ik" reeds gerealiseerde beeld sterk in zichzelf op en verbindt daaraan een wilsacte. Daar het veld - al is het statisch - van een veel grotere homogeniteit en intensiteit is dan een communaal veld, kunnen wij het in dit geval ook projecteren op redelijke afstand. Het is niet mogelijk met deze kracht iemand aan de andere kant van de wereld te bereiken; maar binnen een straal van ongeveer 50 km vanaf het punt van uitgang zou men over het algemeen zeer redelijke resultaten krijgen. Dit laatste mag ik misschien even verduidelijken.

De voorstelling van afstand is hier in onze benadering van het probleem nog van te veel invloed. Als wij de afstand volledig kunnen negeren, zal deze beperking van werkingsafstand dus niet bestaan. De doorsnee-mens echter, blijft zich half-bewust (of onderbewust) op de grote afstand baseren. En daar afstand betekent: verzwakking van kracht, zal buiten de door mij genoemde straal gewoonlijk geen groot resultaat worden bereikt.

Dan hebben we een derde vorm van krachtveld, dat wij meestal omschrijven als het z.g. roterend veld.

Een roterend veld zien wij b.v. optreden in een kring, waar men zoals hier in een enigszins cirkelvorm (althans in een gesloten keten) heeft plaats genomen. Men kan deze werking vaak versterken door het handcontact of de gesloten keten, waardoor bepaalde fluïdieke krachten dus ook veel sterker kunnen worden overgedragen. Wat er in feite ontstaat, doet denken aan een soort draaikolk. Daarin is de bewegingsintensiteit bij de leden van de kring het grootst en buiten de kring praktisch niet meer merkbaar.

We hebben hier te maken met een veld, waarin alle kracht voortdurend in beweging is. Wanneer wij een afleidingspunt scheppen - hetzij bij de aanwezigheid of elders - dan krijgen wij een bewegende kracht, die haar totale stuwingsrichting op het punt van werking. Afstandsbependingen spelen hier geen rol. Dergelijke werkingen kunnen van zuiver geneeskundige aard zijn. Ze kunnen echter even goed een andere, soms meer magische betekenis hebben.

Dan krijgen wij het z.g. mengingsveld.

Een mengingsveld ontstaat altijd, indien er sprake is van een gemeenschappelijke actie. Een voorbeeld daarvan kunt u zien bij een voetbalteam, dat zeer goed op elkaar is ingespeeld en gezamenlijk gegrepen is door een en hetzelfde verlangen tot winnen. Wij zien dan niet alleen dat de leden a.h.w. voorvoelen waar de bal terecht zal komen of waar de medespelers op een bepaald moment zullen zijn, maar wij ontdekken ook dat zij gemiddeld een grotere snelheid dan normaal ontwikkelen. Wij zien, dat hun functie veel logischer is dan eigenlijk kan worden verwacht. Onder dergelijke omstandigheden zal b.v. een vierderangs team een wedstrijd kunnen spelen, die eigenlijk in de topklasse thuishoort.

Dit is slechts een voorbeeld. Maar hoe vaak komt het niet voor, dat mensen gezamenlijk actief zijn. Als deze activiteit alleen de actie ten doel heeft, dan zal zij daarin bepaalde elementen kunnen wekken, inderdaad. Er kan daardoor een verandering van betekenis plaats hebben. Maar verder gaat dit niet. Indien echter de actie met een zeer bepaald, buiten de actie en de actieven liggend doel wordt gevoerd, dan kan de totaliteit van gevoel van eenheid en energie, optredende in de actie, worden geprojecteerd in praktisch elke vorm en daarbij uitstijgen boven het astrale vlak en het vlak van levenskracht. Een dergelijke activiteit kan dus tot in hogere sferen reiken, kan de reflexwerkingen vanuit hogere sferen tot stand brengen en heel dikwijls dienen als het begin van een lawine van kracht, die door mensen eenvoudig niet is voort te brengen.

U zult begrijpen, dat deze velden alle tezamen wel enige mogelijkheden bieden.

Nu moeten wij daarbij echter ook rekening houden met het menselijk denken en voorstellingsvermogen. Als ik iets exceptioneels wens, iets wat voor mijn denken zeer bijzonder is, dan zal ik gebruik moeten maken van een veld, dat eveneens volgens mij van bijzondere geaardheid is. Het is niet voldoende eenvoudig een b.v. meditatief veld te vormen en dan een gedachte te projecteren. Ik moet komen tot een meditatie, die ook voor mij een zeer speciaal karakter heeft. Ik moet er een bijzondere betekenis aan toekennen. De beleving moet een zeer bijzondere zijn. Zonder dat kan ik niet komen tot de maximale gerichtheid. Men zou daarbij kunnen opmerken, dat degeen, die richting geeft aan een veld, gelijktijdig geheel deel moet zijn van het veld. En daar ligt iets in, dat een nadere beschouwing - ook voor de praktische occultist - waard is.

Als ik mij vereenzelvig met iets, dan kan het totaal van mijn wil en eigenschappen in dat andere worden overgedragen. Dat is stoffelijk uit te voeren. Wij zien die wetten van vereenzelviging en overdrachtelijkheid bij zeer vele, vaak primitief magische begrippen, maar ook bij bepaalde sacramenten. Dit overdrachtelijkheidsbegrip zien wij b.v. in de katholieke kerk bij de H. Communie. Elders zien wij dit bij de doop en ook in de wijze, waarop men bepaalde acties volbrengt: b.v. de zevenvoudige omganging rond de Kaaba in Mekka. Hier is dus sprake van een opgaan in het geheel. Door dit opgaan, waarbij ik mijzelf niet meer als een afzonderlijke eenheid beschouw, word ik - daar de anderen over het

algemeen die intentie niet of niet zo sterk hebben als ik - de feitelijke persoonlijkheid van het veld.

Er is een kracht. Wanneer ik in die kracht een persoonlijkheid wil stellen, wordt zij een handelingsbekwaam wezen; en wel handelingsbekwaam tenminste op het niveau, waarop het veld wordt georigineerd. Daarin ligt dus een zeer belangrijk deel van alle pogingen om gemeenschappelijk via samenkomsten bovennatuurlijke waarden te bereiken of paranormale resultaten tot stand te brengen.

Als u te maken hebt - om nog een voorbeeld te geven - met een z.g. psychometrist, dan zult u ontdekken dat op sommige avonden een buitengewoon goed resultaat wordt bereikt, terwijl op andere avonden het resultaat van dezelfde psychometrist in feite maar ternauwernood voldoende kan worden genoemd. Gaat u na wat de oorzaak daarvan is, dan zult u zien, dat deze ligt in de sfeer van de bijeenkomst of van de zaal. De psychometrist werkt nl. niet alleen met de voorwerpen; hij werkt met het totale veld, dat zijn gehoor genereert. Het is duidelijk, dat naarmate het veld sterker en geconcentreerder is de vertolker van bepaalde trillingen in voorwerpen tot meer definitieve en meer omvattende uitspraken komt.

Voor ons houdt dit in, dat ook wij - als wij deel zijn van een veld - daardoor onze bekwaamheden a.h.w. verveelvoudigd zien worden. Het typische is daarbij, dat dit niets te maken heeft met weten of begrip. Ik behoef de dingen niet te weten. Wanneer het veld als zodanig in staat is om de kracht te geven en de afstemming van deze kracht is goed, dan volgt daaruit het weten. Wij krijgen dan te maken met volledig intuïtieve handelingen, waardoor - om maar weer een voorbeeld te geven - ingewikkelde reparaties door leken goed kunnen worden verricht. Taken, die door een leek schijnbaar niet te volbrengen zijn, worden vaak feilloos uitgevoerd. Ik herinner u aan een klein mannetje, dat nooit in zijn leven had gevlogen en als passagier van een vliegtuig de besturing daarvan overnam, toen door een ongeval de voorruit werd verbrijzeld en beide piloten niet in staat waren tot ingrijpen. (Het was een klein vliegtuig. Ik meen type D.C. 6.) Hij heeft dit vliegtuig niet alleen 150 km door de lucht juist naar zijn basis geleid, maar hij maakte een uitstekende driepuntslanding. Niemand heeft begrepen hoe dat kon. Maar dit mannetje was één geworden met het vliegtuig. De totale emotie van de passagiers bij dit gebeuren, hun radeloosheid, werd door hem aanvoeld en gemaakt tot de wil om het vliegtuig te besturen. En daarmee beschikte hij over bekwaamheden, waarvan de bron later niet was na te gaan, al heeft men verondersteld, dat hij waarschijnlijk vroeger wel eens vliegersverhalen zou hebben gelezen. Ik geef dit als voorbeeld voor iets, wat je praktisch kunt doen.

Bevindt u zich in een menigte die in paniek is, in een angst die u deelt, maak die angst tot besluitvaardigheid. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat u over capaciteiten beschikt, die u voordien nooit hebt vertoond en nadien waarschijnlijk nooit meer kunt terugvinden. U zult ontdekken, dat u de juiste kennis hebt omtrent alles, wat nodig is (zoals b.v. uitgangen) of de juiste reactie op een verschijnsel, indien u zich daarop instelt.

Ik geloof, dat dit op zichzelf al voor iemand, die het occultisme meer praktisch wil begrijpen, van buitengewoon groot belang is. U bent niet gebonden aan uw eigen capaciteiten. Wanneer er een emotioneel veld is - of dit nu een communaal (massa-) veld is, een statisch veld of een roterend veld - is dat altijd voldoende, indien ik bewust van die kracht, van die emotie uitga en daarmee mijzelf tot verpersoonlijking maak van die tezamen uitgestraalde krachten. U zult dit waarschijnlijk voor uzelf voorlopig nog niet kunnen geloven, maar in meer onschuldige gevallen, zoals b.v. genezing of de oplossing van een bepaald probleem, kunt u er toch wel gebruik van maken.

Er is hier eigenlijk alleen nog gesproken over velden, die door mensen worden gegenereerd. Maar krachtvelden - binnen deze bepaling - kunnen ook vanuit de geest worden geproduceerd. Zij kunnen uit een verwantschap of een gevoel van samenwerking met de geest of met delen van de geest ontstaan. Zij kunnen zelfs deel zijn van z.g. kosmische werkingen en daarmee dus behoren onder de

Heren van de Stralen zonder meer. Belangrijk is steeds weer:

- a. dat ik het veld aanvoel;
- b. dat ik het onderga (er één mee wordt en het niet alleen van buitenaf beschouw);
- c. dat ik mij maak tot de verpersoonlijking van deze kracht, voor zover mij dit mogelijk is.

Een juist opgebouwd beeld van het doel - ook indien dit niet aan de feiten beantwoordt - is voldoende om de intentie om te zetten in een uitvoering.

Dan krijgen wij te maken met de z.g. gemengde velden.

De gemengde velden komen op zeer verschillende manieren tot stand. Wij vinden deze even goed bij de magische praktijken, de natuurritten van bepaalde volkeren, als in de gemeenschappen van bepaalde kloosters, waarin een religieus verhoor (?) eigenlijk wordt tot een soort hysterie.

Een gemengd veld behoeft nooit een grote omvang te hebben. Het heeft nl. één eigenaardig voordeel: Omdat het veld - ofschoon klein - meestal van grote intensiteit is, zal die intensiteit z.g. reflexen wakker roepen. Dat wil zeggen, dat alle omliggende krachten en velden mede door de intentie worden beroerd. De gemengde velden - ongeacht hun origine - hebben de neiging alle omliggende velden te brengen tot een gelijke gerichtheid. Het is goed u dit te realiseren, wanneer u met enkele personen bezig bent met meditatie of wat anders..

U bent zo vaak geneigd aan te nemen, dat dit verder niets uithaalt. Maar een gezamenlijke handeling, al is het maar: handje-op-de-schouder door de kamer lopen, kan (hoe belachelijk het misschien lijkt) voldoende zijn om veld en wil om te zetten in een actie, die zeer ver buiten het "ik" en eigen veld om reflexen wekt. En daar alle reflexen worden bepaald door de originerende wil, zullen zij elk van hun kant op hetzelfde doel terecht komen en daarmee de gewenste werking mogelijk maken. Hier is dan een tweede punt naar voren gebracht, dat wel van belang kan zijn voor iemand, die aan praktisch occultisme doet.

Er zijn ogenblikken, dat onze eigen kring of de sfeer of de spanning, die wij willen gebruiken, niet sterk genoeg is. Dan kunnen wij door een actie tot stand te brengen, die door velen wordt gedeeld, heel vaak wel de gewenste spanning krijgen. Bijvoorbeeld: Als er bij een voetbalwedstrijd een doelpunt wordt gemaakt, dan heb je een actiemoment. Iedereen danst en springt. De gerichtheid blijft hetzelfde. Indien dat enthousiasme niet alleen maar is gericht op hetgeen is gebeurd maar ook op het volgende doelpunt, dan is het zeer waarschijnlijk dat dat binnen enkele minuten valt. Voorbeelden daarvan vindt u in de voetballiteratuur te over. Ik geloof niet, dat ik u allen hier voetbaldeskundigen mag noemen, maar dit voorbeeld zult u ongetwijfeld kunnen vatten.

Het is dus heel duidelijk: Indien ik meen, dat mijn eigen kracht of het veld dat ik kan gebruiken niet voldoende is, moet ik trachten een mengveld tot stand te brengen, waardoor het veld, waarmee ik mij één ben gaan voelen, via een actie tot uitdrukking komt. Komt in deze actie de kracht voldoende sterk tot uiting, dan krijgen wij een versterkingsfactor, die niet te bepalen valt, daar zij afhankelijk is van alle omringende aanwezige krachten.

Indien u zich afvraagt, of daaraan een bepaalde reikwijdte in afstand te geven is, moet ik dit helaas ontkennen. De reikwijdte is wel te bepalen aan de hand van de daarboven of daaronder liggende trillingswaarden. Een veld zal op een dergelijke impuls reageren, indien het niet méér dan één sfeer hoger of lager is georiënteerd dan het originerende gemengde veld. En dat houdt in, dat we hierin zonder meer al een enorme hoeveelheid dingen in beweging kunnen brengen.

Stel nu, dat ik mij als doel stel: het doordringen tot een hogere sfeer. Dan zal ik een vermogen verkrijgen, waardoor ik mijn wil, mijn bewustzijn en mijn weten kan uitdrukken in een sfeer, die veel hoger is dan de normaal voor mij bereikbare. Bewustzijn speelt hierin feitelijk geen rol meer. Een rol speelt alleen nog het beeld, dat ik mij gevormd heb. Door dit beeld te projecteren dwing

ik in deze hogere sfeer (die normalerwijze buiten mijn bereik is) een reactie af; en deze reactie zal op de door mij geprojecteerde doelstelling (het beeld) worden gericht en via mij en de wereld op de aarde terecht komen.

Dan zijn er nog een paar punten, die misschien niet direct met de velden samenhangen, maar die toch belangrijk zijn, indien men daarmee wil werken.

1. Men kan slechts tot vereenzelviging met een veld of met een waarde komen, indien men daarin opgaat. Sympathieën en antipathieën zijn misschien in wezen van geen betekenis, maar onder de omstandigheden kunnen zij bepalend zijn voor falen of slagen. Zoek dus altijd naar een sympathische omgeving of een sympathisch moment. Daar, waar u alles aanvaardt als vriendschappelijk, als prettig, - mijnentwege begeerlijk - krijgt u goede resultaten. Daar, waar u zich a.h.w. opoffert, omdat u het veld tot stand wilt brengen, heeft u zoveel remmende werkingen in uzelf, dat de concentratie nimmer volledig, het veld van onvoldoende kwaliteit en het resultaat navenant zal zijn.
2. Om met een veld te kunnen werken heb je een voorstelling nodig. Deze voorstelling kun je natuurlijk willekeurig kiezen. Maar voor de meeste mensen en ook voor velen in de geest is daarbij geloof mede van belang. Wat ik geloof, kan ik het best als basis nemen voor het beeld, dat ik ontwerp. Want indien ik in God geloof en mij Hem werkzaam kan voorstellen, dan is dit iets, dat voor mij natuurlijk is. Ik zal het beeld dus vollediger opbouwen en mij er meer één mee voelen, dan wanneer ik mij b.v. een geest of een mens voorstel, waarin ik niet zo volledig geloof. Wilt u werken via de geest of met andere krachten, kies een voorstelling, die u eigen is, waarmee u zich verwant gevoelt. Als u komt tot het stellen van daden in gemengde velden of bij het richten van gemengde velden, dan moet u onthouden: Een daadstelling kan nimmer juist zijn, indien zij voor u betekent: een pijn of een ongemak, dat u in feite verwerpt. Er moet altijd sprake zijn van een daad of een beweging, die voor u natuurlijk en aanvaardbaar is. Ik nam zo even het voorbeeld van rondansen door de kamer. Ik kan mij voorstellen, dat zo iets voor velen van u belachelijk is. Wanneer u zich daarbij belachelijk gevoelt (het is het niet!), dan kunt u beter een andere wijze van werken, van gezamenlijk handelen zoeken. U moet u altijd zeker voelen in hetgeen u doet; dan pas krijgt u de juiste resultaten.
3. U wordt - of u het weet of niet - voortdurend door velden omringd. Er is u al het een en ander verteld over afscherming en afschermingsmogelijkheden. Ik zou u de raad willen geven om voor uzelf in uw eigen gemeenschap een veld te zoeken, dat u past en aan dit veld wederom een voorstelling te verbinden. U kunt daarvoor het eenvoudigst een klein symbool nemen: b.v. een bloem, een teken, de ster van de Orde of iets dergelijks. Wanneer u zich in een atmosfeer bevindt (in feite dus in een spanningsveld, want heel vaak zijn dat psychische waarden), die u niet bevalt, concentreer u dan op dit symbool. Het zal u helpen om uw eigen sfeer te handhaven en daarmee voorkomen, dat u wordt meegesleurd door spanningsvelden, waarin u in wezen niet past.

-:-

WILSCONCENTRATIE.

Wij hebben steeds weer, als wij het occulte bezien, het begrip "wil" ontmoet. Daarnaast hebben wij gehoord over concentratie en het vormen van beelden en voorstellingen. Wij horen over vereenzelviging met waarden. Laat ons daarom de concentratie van de wil een ogenblik nader beschouwen.

In de eerste plaats: Willen komt voort uit begeren. Dit begeren kan op ideële of materiële basis zijn geschoeid; dat maakt geen verschil uit. Ik kan mij alleen maar juist concentreren, ik kan mij slechts juist richten, indien ik iets volbreng wat ik ook begeer. Als u spreekt over vrede en dit begrip is voor u vaag, zoek dan een voorstelling van vrede, die voor u spreekt, wat u werkelijk kunt begeren. Het is dikwijls beter je te concentreren op één enkel ding, waar je werkelijk je hele wezen naar voelt uitgaan, dan je te concentreren op de gehele wereld; want in dat kleine wordt de juiste wilsvorming beïnvloed. Doordat dit verlangen op de achtergrond staat, wordt ook de concentratie op datgene, wat met het willen samenhangt, eenvoudiger.

In de tweede plaats: Wanneer wij willen, dan wéten wij wat wij willen. Dat wil zeggen: het willen is niet alleen maar een vage omschrijving van een algemene geneigdheid, maar een gedetailleerde uitdrukking van een vaste gerichtheid, een vaste doelomschrijving.

Om u te concentreren, zoek dus allereerst naar datgene, wat voor u begerlijk, aanvaardbaar is; iets, wat u werkelijk met heel uw wezen wilt. Of dit reëel mogelijk is of niet, doet niet ter zake. Belangrijk is, dat u erin opgaat.

Concentratie betekent het uitsluiten van de werkelijkheid. Indien men dus het juiste verlangen heeft gevonden en daardoor tot willen komt, moet men alles, wat buiten het begeerde, het gewilde staat, tijdelijk terzijde stellen. Men heeft met niets meer te maken. Hierdoor treedt men a.h.w. op als de verwezenlijking van hetgeen men wil. Astraal gezien, zou men kunnen zeggen: De persoonlijkheid en de eigen uitstraling en vorm maken tijdelijk plaats voor een vorm, die is ontleend aan hetgeen men wil waarmaken.

Dan moet u verder rekening houden met het feit, dat de wilsconcentratie op zichzelf dus ook een omschrijving van node heeft; en dat die omschrijving zoveel mogelijk in overeenstemming moet zijn niet alleen met hetgeen wij wensen, maar ook met de kracht, waarmee wij werken. Om het heel eenvoudig te zeggen: Als u werkt met Islamiëten, neem dan een voorstelling van God, want u kunt niet in Mohammed geloven. Met Christenen kunt u ook aan Jezus denken. Zoek dus een voorstelling, een uitbeelding van uw wil (maar ook van de acties) in een modus, een gebruiksvorm a.h.w., die voor allen even aanvaardbaar zou zijn. Hierdoor voorkomt u discrepantie tussen het door u georigineerde willen en de werking van het veld (de harmonische waarden daarvan). U voorkomt verder grote krachtverspilling, doordat u eerst uw beeld a.h.w. aan het veld moet opleggen. Zoek dus algemene beelden, maar detailleer deze zodanig, dat uw eigen voorstelling tevens die van de anderen is.

En hier is dan het vormen van het beeld misschien ook nog afzonderlijk te beschrijven. Om een beeld op te bouwen heb ik nodig:

- a. een begrip van al datgene, wat voor een ieder in de gemeenschap aanvaardbaar zou zijn;
- b. een voorstelling, die als het even kan mede ligt in de richting van de concentratie.

Als u in de bioscoop zit waar een moordfilm wordt vertoont, stel u dan rustig een man met een pistool voor, die in plaats van kogels een leven-gevende straal

bij wijze van spreken afvuurt. Dan blijft u zo dicht bij datgene, wat de concentratie tot stand brengt, dat u vanzelf ook de wil uit dit beeld kunt overbrengen. En dat houdt dus in, dat we in het beeld nodig hebben het beginpunt van de ontwikkeling van de kracht. Ik moet mij altijd de bron van de kracht voorstellen. En als het even kan die bron dicht bij mijzelf en in overeenstemming met de basis van de concentratie.

Dan heb ik een voorstelling nodig van het doel. Dit doel kan iemand of iets zijn, waarvan ik absoluut geen beeld ken. Dit is niet belangrijk. Bouw u een willekeurig beeld op. Als u b.v. een negerin achter in Tunesië moet genezen, die Mina heet, en u weet niet hoe u zich haar moet voorstellen, dan denkt u mijnentwege aan Gina Lollobrigida, zo in die stijl. Maar noem haar Mina. Stel haar zo goed u kunt in de omstandigheden, waarin de persoon, die u wilt helpen of beïnvloeden, verkeert. Dan is er ook een doelvoorstelling; en deze is afgestemd op de persoon zelf. De voorstelling doet dus minder ter zake dan het gevoel dat die voorstelling één is met hetgeen met wil bereiken. De meest fantastische beelden kunnen hiervoor worden gebruikt. Typerend hierbij is overigens wel, dat bij gemeenschappelijke pogingen zich uit de vele deelvoorstellingen op den duur een soort beeldtaal ontwikkelt, die voor allen voldoende spreekt en bruikbaar is.

Indien u in een bepaalde groep van genezers of mediterenden regelmatig met krachtvelden zou werken, dan is het dus ook wel belangrijk, dat u langzamerhand een aantal gemeenschappelijke voorstellingen opbouwt. Dit vereenvoudigt de zaak ten zeerste.

Een beeld opbouwen is misschien niet voldoende. Wij moeten het beeld uitdrukken. Die uitdrukking kan zijn door de wil. "Nu" is een uitdrukking, die heel vaak daarbij kan worden gebruikt. Omdat het woord "Nu" het begrip is van het loslaten van kracht, een start, een begin. Onthoudt u daarbij, dat een beeld, dat overlegd en geconcentreerd is opgebouwd ook bij een algemeen oproepen ervan (enkel maar als een flits) voor u onderbewust inhoudt: het invullen van de eens gevormde details. En daarom is het dus ook verstandig, dat u leert bepaalde voorstellingen op te roepen en deze steeds weer te gebruiken, voor zover dit mogelijk is. Dit is belangrijker dan een juist beeld te hebben van uw patient b.v. of desnoods van degenen, die u het geluk van te slagen voor een examen of iets dergelijks gunt.

Bij het willen moeten wij verder onthouden, dat zodra ons willen een volledige onvrijheid van onszelf inhoudt, het willen voortdurend blijft bestaan. Dus ook wanneer het krachtveld is verdwenen of de actie is afgelopen, zou de wil daarop gericht moeten blijven. Van de wilsconcentratie kan dus kort en goed worden gezegd:

1. Tracht nooit iets waar te maken, wat u niet met heel uw wezen kunt begeren.
2. Maak u daarvan altijd een voorstelling, die bij u zo concreet en reëel mogelijk is. Dit bevordert de bruikbaarheid.
3. Concentratie betekent: uitsluiten van de buitenwereld; reageer op niets. Indien uw gedachten afdwalen, leid ze terug naar het doel. Het is dus niet belangrijk alle gedachten terzijde te schuiven, maar alle denkbeelden te brengen in één beeld.
4. Houd altijd rekening met de krachten in de omgeving, waarmee u werkt. Baseer u zoveel u kunt daarop. Dit zal zowel uw eigen concentratie en daarmee de juiste uitdrukking van uw wil ten goede komen als ook het harmonisch richten en gebruiken van velden.

:--:

B E V R I J D I N G .

Men realiseert zich gewoonlijk niet hoezeer het denkbeeld van bevrijding (dus vrijmaking) een grote rol speelt in het totaal van de kosmos. Het bevrijden van mensen is over het algemeen het scheppen van een illusie. Maar in de magie, in het occultisme is bevrijding het vrijmaken van banden van mensen, denkbeelden, geesten of krachten.

Om een kracht vrij te maken moet je dus in staat zijn datgene, wat die kracht instand houdt - al is het maar op één punt - te doorbreken. Het lijkt wel, of je een feestballonnetje doorprikt, waarop alle onder spanning daarin gebrachte lucht, onmiddellijk begint te ontsnappen.

Bevrijding is in dit geval helemaal geen overwinningsfeit. Het is eenvoudig het doorbreken van een bepaald denkbeeld. Het is eigenaardig, dat er beelden zijn, waarin enorme krachten (ook occulte krachten) gelegen zijn, die zelden of nooit tot ontlading komen. Als ik mensen zie samenkomen in grote kerken, die daar werkelijk intens en eerlijk bidden, dan vraag ik mij wel eens af of ze dat werkelijk ondergaan. Maar er is kennelijk niemand, die in staat is het beeld van het gebed op zichzelf te doorbreken met het idee van een doel. En toch, als je dat zou doen, zou die totale kracht eerst werkelijk vrij worden. Nu ontstaat ze voor een ogenblik en langzaam maar zeker verdampt ze zonder dat ze nut heeft.

Als ik te maken heb met mediums, dan zie ik zo vaak mensen, die worden geplaagd door bepaalde geestelijke invloeden, die soms van astrale geaardheid zijn (vaak zelfs van eigen schepping), maar daarnaast zien we ook gevallen van aanhechting. Indien je beseft hoe dit in elkaar zit, dan kun je ook hier een bevrijding tot stand brengen, die dikwijls niet alleen de persoon op aarde, maar ook de geest een nieuwe kans, een nieuwe mogelijkheid geeft. Want die gebondenheid bestaat niet alleen maar voor de mens. Die mens is verstrikt in het besturend organisme van de beheersende of aanhechtende geest, die zijn denken en handelen beïnvloedt. De geest echter is gebonden aan het reageren van die mens. Hij kan zich in feite niet meer voorstellen, hoe je je eigenlijk moet uitdrukken. Degeen nu, die in staat is het besef van vrijheid bij beiden of desnoods bij één van beiden te wekken, die bereikt alleen maar door het scheppen van het denkbeeld, dat er een bevrijding tot stand komt, zijn doel; en beiden kunnen weer hun eigen weg gaan. U zoudt hen dan kunnen wijzen op hun eigen mogelijkheden.

Men zou het kunnen betwijfelen, of dit nu een bruikbaar idee is om te beheersende geest en de mens een terugkeer tot het normale. Begrijpen beiden dat ze vrij zijn, ach, dan heb je verder weinig moeite. Maar als ze ergens terughunkeren naar de verbondenheid, omdat ze zich niet anders kunnen zien (zoals dit ook bij mensen wel voorkomt), dan is het dus wel zaak erop te letten, dat de band niet weer ontstaat. Vier of vijf keer verbreken is vaak nodig, voordat het idee van verbreking (bevrijding) werkelijk wordt aanvaard.

Hebben we te maken met b.v. spoken of demonen, dan zien we ook weer hetzelfde. Deze zijn gebonden aan astrale vormen. Misschien zijn ze alleen maar uitstralingen, die onder invloed van een medium astrale vormen aannemen. Als we nu in staat zijn de bron te vinden, waaruit die kracht voortkomt, dan kunnen we eenvoudig die kracht verbreken. Dan kunnen we zeggen: Het is afgelopen. Dit huis wordt niet meer door spoken belaagd. Dan is de sfeer vrij.

Het idee "bevrijding" komt dus ook wel voor in het occultisme. In de magie gaan we zelfs nog veel verder.

In de magie vangt men a.h.w. bepaalde dingen. Bij het oproepen van een geest worden er lijnen getrokken (een pentagram). Daarin moet de geest zich manifesteren. Ze is daarin gebonden. Maar doorbreek één lijn en de hele figuur wordt waardeloos. En dat is iets, wat de meeste mensen eigenlijk niet goed begrijpen. Ze denken: bevrijding, dat is een algemene vrijmaking. Neen, bevrijding

is het scheppen van een nieuwe mogelijkheid. Het doen wegvallen van de betekenis van het oude.

De bevrijding van 1945 heeft dat zeker niet gedaan. Integendeel, ze is gewoon een terugkeer tot de oude gewoonte geworden. De mensen, die allemaal hadden samengewerkt, die het allemaal eens waren, waren plotseling weer even verdeeld en even vol ruzie als voordien. En dat kunnen we geen bevrijding noemen. Hier is niet werkelijk de keten doorbroken.

Nu is dat voor een volk wel erg moeilijk. Maar voor jezelf in geestelijk of in occult opzicht is het gemakkelijker. Bevrijding betekent eenvoudig: een bepaalde voorstelling of denkbeeld laten wegvallen op één punt, zodat het geheel niet meer werkt, en daarvoor in de plaats stellen een ander, minder begrensde geheel.

Een mens is een wezen, dat eeuwig is. Het menselijk bestaan op aarde is slechts één enkele fase in het totaal. De begrenzingen, die wij zoeken of menen te kennen, zijn niet helemaal reëel. Maar we hebben ze als werkelijkheid aanvaard.

Als ik tegen mijzelf zeg, dat ik niet kan genezen, dan stel ik een grens. Maar als ik één keer heb gedacht dat ik iemand heb genezen (ik heb het dus geprobeerd), dan zal - ook indien ik niet geslaagd ben - hierdoor misschien een denken of een reageren ontstaan, waardoor ik het wel kan doen.

Als je zegt, dat je niet kunt psychometreeren, ach mensen, als je het probeert en denkt dat het niet gaat, dan gaat het ook niet en zit je voor gek. Maar als je denkt dat je het wel kunt, dan zul je misschien de eerste keren meer fabuleren dan werkelijkheden aflezen. Je hebt echter een nieuwe denkwereld geopend. Daardoor ben je gevoeliger geworden en kun je leren ermee te werken.

Als je denkt dat magie onzin is, dan zul je er nooit iets van terecht brengen. Maar als je beseft dat magie eigenlijk niets anders is dan het niet-erkennen van bestaande grenzen en het eenvoudig daarvoor aannemen van andere mogelijkheden, dan heb je de mogelijkheid tot slagen.

De mens zou zichzelf moeten bevrijden van heel veel dingen, die hem vasthouden of waaraan hij zich gebonden heeft. Dingen, die eigenlijk niet zo belangrijk zijn. Het is zo, dat menigeen eigenlijk wordt geboren en opgevoed in een bepaald milieu (en dus ook in een denkwijze) en meent, dat die denkwijze voor alle dingen al-beslissend is, terwijl ze in feite maar voor één punt, nl. zijn eigen omgeving, geldt. Beseft je dat, dan ben je vrij. Dan behoef je jezelf nog niet eens te veranderen. Maar dan wordt de natuur anders. Je zult haar krachten anders beleven en anders ondergaan.

Als ik in het wetenschappelijk denken (ook esoterisch bestaat er iets dergelijks, vol stellingen en filosofieën) een trap van bewustwording voor mij nog noodzakelijk acht, dan ben ik eenvoudig blind voor alle andere mogelijkheden van bewustwording (tot zelfs de realisatie van de hoogste waarden), die er voor mij zijn. De trap, welke ik trede voor trede moet beklimmen, is een voorstelling, die ik mijzelf maak. Het is een voorstelling, die voor menig mens bijna onvermijdelijk is, omdat hij zich zonder de idee van trap of trapjes de oneindigheid niet durft voorstellen. Maar als die mens zijn begrip van beperktheid nu kan loslaten, dan heeft hij die trap ineens niet meer nodig en ligt de hele wijde wereld rond hem.

Men spreekt over verlicht wordt op duizenderlei manieren. Men maakt er iets moois van. Maar in feite is bewustwording niets anders dan het uitbreiden van je beseft van de wereld.

En dan zeggen ze; inwijding. Inwijding is ook alleen maar een bevrijding van de beperkingen, waarin je leeft. Het is een steeds meer leven met het geheel en met de omstandigheden. Zodra we terugkeren tot de nuchtere logica van het oude, zijn we gebonden, geketend. En dan kunnen tienduizend geesten trachten ons te bevrijden en het lukt niet.

Als Jezus hier zou staan en zou zeggen: "Om mij te volgen moet je alles achterlaten" en de mens zou zeggen: "Ja, maar dit horloge heb ik van mijn va-

der gekregen; dat wil ik houden", dan is de zaak al verloren. Maar als iemand dat hoort en terwille van diezelfde Jezus ook maar één dingetje weggeeft, dan is het idee van "mijn eigendom" al veranderd. Dan is dat eigendom een functie van de taakvervulling geworden, die Jezus biedt. En op dat ogenblik is het een zaak van bevrijding. Maar die bevrijding gaat veel verder dan het alleen maar geven. Want dan geldt ook wat Jezus zegt: "Ga uit, drijf de duivelen uit, genees de zieken in mijn naam en de naam des Vaders. Dat geldt dan op dat ogenblik.

De bevrijding op deze wereld van de ene vorm van dictatuur voor een andere interesseert mij niet. Het is misschien erg onvriendelijk van mij, dat ik uw grote bevrijdingsstrijd tegen de Duitsers, uw bevrijding door de Canadezen (die ons althans de mogelijkheid tot incarneren hebben gegeven) niet zo hoog kan aanslaan als u doet. Voor mij is de bevrijding het vinden van een geestelijke vrijheid. Het vinden van een vrijheid van denken en van leven, waardoor je in staat bent om alle mogelijkheden, die je hebt, op een juiste manier te benutten en waardoor je jezelf kunt waarmaken.

Ik ben helemaal geen advocaat voor bevrijding van alle banden in deze maatschappij. Maar ik zou wel willen zeggen: Op het ogenblik zijn er duizenden deuren gesloten. De mens zit in een cel, in een gevangenis. Een gevangenis, die het hem onmogelijk maakt om gebruik te maken van zijn capaciteiten, ja, zelfs van zijn denkvermogen, van zijn gevoelens. En omdat je zo onnoemelijk veel kunt doen met emoties, is dat zo belangrijk in het occultisme. Als de mens nu eindelijk die deuren zou kunnen openmaken, zodat hij tenminste naar buiten kan gaan, wanneer het nodig is. Het is belangrijk, dat de mens de grenzen, die hij om zijn bewustzijn, zijn denken en zijn geestelijk leven heeft getrokken, doorbreekt.

De tijd is een vliedende illusie. Of we nu mensen zijn of geesten, maakt eigenlijk geen verschil. We kunnen werken met de krachten Gods. We kunnen putten uit de Heren der Stralen. We kunnen ons begrip doen groeien, waardoor onze gedachten uitgaan tot in de oneindigheid. We kunnen spreken met mensen op verre afstand, waarbij onze dromen de sleutel worden tot het totaal erkennen van een mogelijkheid tot ontwikkeling.

U zoudt uzelf moeten bevrijden van al uw beperkingen en vooroordelen. Niet door anders in de wereld te gaan staan, maar door uw beperktheid niet meer te aanvaarden. Zodat u weet: Als de noodzaak komt, dan kan ik. En dan niet alleen maar denken, maar dan kan ik ook handelen buiten alle wetten van de mensheid om desnoods, wanneer ik weet dat het een noodzaak is, dat het de waarheid van mijn wezen is.

Te weten dat u vrij bent alleen al, stelt u in staat veel meer te presteren. Soms beleeft u iets en bent u voor een ogenblik vrij. Dan durft u dingen te doen, die niet meer gewoon zijn. En dan keren de normale omstandigheden terug en u mist dat vertrouwen. U heeft niet meer het geloof in uzelf en in de krachten boven u. U heeft niet meer de openheid voor de krachten. En gaat u verder, dan kunt u niets meer.

Ik wens u toe, dat u een andere bevrijding vindt dan die men nu viert. Niet de bevrijding van een heerschappij. Die wordt weer vervangen door een andere heerschappij. Maar de bevrijding van uw te grote begrensdheid, waardoor u leert alle krachten, die er in u zijn op de juiste wijze te gebruiken en uw eigen geest te brengen tot de verwezenlijking van uw totaliteit.

--:-

HET NUT VAN HET NUTTELOZE.

Dit is een paradox. Kan het nutteloze nuttig zijn? Het feit, dat het nutteloos is, ontnemt het in wezen alle nut. Maar nutteloosheid is een relatief begrip. Datgene, wat onnut is voor de een, kan nuttig zijn voor de ander. En als zodanig moeten wij stellen, dat het nut van het nutteloze vaak is gelegen in het feit, dat wij het onnut-zijn daarvan beseffende het aan anderen overlaten, die er wel hun nut van kunnen hebben.

Dit moge spitsvondig lijken, maar wij moeten wel begrijpen, dat - indien wij het onnutte niet aan anderen willen overlaten, maar het voortdurend willen behouden, ook als wij erkennen dat het in feite overbodig is - wij daarmee het aantal onnutte dingen in ons leven steeds vermeederen.

Een mens, die een in feite onnut beleefdheidsleugentje gebruikt, ziet zich vaak genoopt een heel web van beleefdheidsleugens daaraan vast te knopen om niet door de mand te vallen. De mens, die begint een in feite onnutte administratieve handeling te verrichten, zal zich genoopt voelen deze handeling te rechtvaardigen en daardoor een systeem te bedenken, waarin steeds meer onnutte handelingen worden opgenomen en een steeds grotere dupliciteit van handelingen optreedt. Wie dit begrijpt, zal dus moeten toegeven, dat het onnutte altijd onnut is, zolang wij er geen onmiddellijk nut van kunnen hebben.

Indien wij het echter daarom niet geheel verwerpen, maar erkennen dat het voor anderen betekenis en nut kan hebben, dan zullen wij het onnutte tot een nuttig iets maken. Daarbij zou ik dan willen wijzen op het feit, dat nimmer een onnuttig iets nuttig is, als het alleen maar dient voor aanzien, prestige of zelfs maar als werkverschaffing e.d. Want degene, die een dergelijke taak verricht of daaraan prestige ontleent, is zich van de schijn, waarin hij leeft en werkt, bewust en zal als zodanig daarin nimmer vrede en geluk kunnen vinden. Maar zodra iemand dat volkomen au sérieux neemt, kan hij in dit voor anderen volledig onnutte en overbodige zijn geluk, zijn taak en zijn persoonlijkheidsuitdrukking gewinnen. Zodra dit gebeurt, kan ook het onnutte zijn nut hebben en dan kunnen wij zeggen:

Het onnutte is voor degeen, die het onnut-zijn daarvan nog niet beseft, vaak een middel tot bewustwording, waardoor hij op den duur beseft dat hetgeen hij nuttig achtte in feite onnut was; en daarmee heeft het nutteloze zijn nut bewezen.

Als ik daaraan nog één les mag toevoegen: Vele mensen doen dingen, omdat zij die altijd hebben gedaan, terwijl ze geen zin meer hebben. Anderen laten dingen na, omdat zij die altijd hebben nagelaten, terwijl deze terughoudendheid in feite geen zin meer heeft. Degeen, die wijs is, beseft wat op dit moment voor hem nuttig is en handelt daarnaar, zonder zich af te vragen wat de daaruit voortkomende consequenties zijn, steeds het grootste nut nastrevende.

Door zo te handelen zal hij het onnutte aan anderen overlaten, die daaruit misschien dan wel waardevolle dingen kunnen putten.

:--:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Achtste Les.

LEVENSSSTRUCTUUR.

Zoals we in een vorige les reeds hebben gezegd, ontstaat er op een gegeven ogenblik de vorm van b.v. roedels wolven; groepen, die gezamenlijk jagen. Groepsvorming treedt overal op. Maar wat ligt hier op de achtergrond?

Het leven op zichzelf is slechts een proces van uitwisseling. Als iets leeft, dan neemt het iets uit de omgeving op, het reageert daarop en het geeft op zijn beurt weer een reactie naar buiten toe. Als we de kant uitgaan van de eenvoudigste organismen (de eencelligen), dan zien we dat het hele leven, de hele voortplanting eigenlijk is gebaseerd op de honger. Het wezen doet niets anders dan zoeken naar voedsel. Als het voldoende voedsel vindt, neemt het daarvan zoveel tot zich, dat het een kritieke massa bereikt; het deelt zich.

Eerst is er een celkerndeling, er ontstaan twee nog verbonden cellen en zo dadelijk zijn er twee kleine b.v. amoeben, die identiek zijn, want ze hebben precies dezelfde kern. Hier is eigenlijk geen verschil van individu. Als A zich deelt in B en C, zijn B en C twee keer A.

Als we dat nu zien bij meercellige wezens, dan wordt het moeilijker. Naarmate het aantal cellen toeneemt, moet er een andere drang tot voortplanting komen. Die drang blijft een hele tijd nog voeding. Wij kunnen dat zien bij sommige zeebewoners, die a.h.w. een jong exemplaar bovenop zich of uit zich laten groeien.

Een andere methode, die eenvoudiger is en grotere mogelijkheden geeft, is het uitstoten van zaadcellen. Die zaadcellen zijn in het begin nog volkomen; d.w.z.: er is geen andere sexe nodig om ze te bevruchten. Omdat er zoveel zijn, kan de soort gemakkelijker voortbestaan. Maar ook hier weer: de zaaduitstoting wordt gestimuleerd door b.v. bepaalde temperaturen of ook weer door voeding. En dat wil dus zeggen: het is een milieu-kwestie.

Gaan we nog wat verder, dan krijgen wij (zoals bij de vissen) de buitenlichamelijke bevruchting. Hier zijn al 2 sexen samen aan het werk. Bij de primitievere soorten is dat heel vaak een kwestie waarbij men elkaar niet kent. Het is nog steeds het uitwerpen van zaad, zoals een plant dat zou doen, maar nu is er om dit zaad kracht te geven nog iets anders bij nodig; en dat wordt meestal weer door een geur bepaald en ook wel eens door een geluid (de termen zijn hier vergelijkend gebruikt).

De aantrekking van die geur kan enorm groot zijn. U kunt dat zien bij insecten. Wanneer de grote atlanta, een fantastisch mooie vlinder, in de tijd is dat het wijfje eieren gaat afstoten, dan geeft het een geurstof af; en dan hlijkt dat mannetjes tot 50 à 60 km uit de omtrek op die geur afkomen.

Er is dus sprake van een mechanisme. Ik geloof, dat wij bij alles, wat zich in het leven ontwikkelt (de maatschappij, de cultuur e.d.), maar al te snel ver-

geten dat dit mechanisme bestaat. We zien dat de mens, die wat onafhankelijker is geworden van zijn instincten (althans die instincten zodanig heeft weten in te bouwen in zijn denken en zijn leefwijze, dat hij meent daarvan onafhankelijk te zijn), zich niet meer realiseert dat ook hij nog net zo reageert op prikkels als de meest primitieve wezens.

Nu kunnen we gaan waarheen we willen. We behoeven niet stil te staan bij de mens of zelfs bij een aardse levensvorm. Overal waar leven is, zien wij dat er drie factoren zijn, die tezamen of elk voor zich de instandhouding van het ras bewerkstelligen. Bij de meest simpele organismen is dit altijd voedsel. Dat is begrijpelijk. Een simpel organisme kan niet anders reageren; en wil het instand blijven, dan kan dat alleen, indien er voldoende voedsel is. Is er geen voldoende voedsel en zou er een andere stimulans zijn, dan zou het ras zich heel snel zo sterk vermeerderen dat het zou uitsterven, omdat er helemaal geen voedsel meer zou zijn.

Naarmate het mechanisme van het wezen (zenuwstelsel, uitwisseling van impulsen en ervaring met de buitenwereld) groter wordt, zien wij een meer complexe methode van voortplanting. Gelijktijdig echter ontdekken we, dat niet alleen voedsel daarbij een rol speelt, maar ook b.v. klimaat (dus uiterlijke omstandigheden, waaronder ik ook nog geuren e.d. wil rekenen) en dan in de 3e plaats de angst.

U heeft er waarschijnlijk nooit over nagedacht hoe het komt dat na een grote oorlog een volk zich zo snel kan herstellen? De angst om het leven vergroot de behoefte om leven te creëren. Hier is een drang, die niets meer met de mens of met het dier te maken heeft, maar met het ras als geheel. En zelfs als we zouden komen in een structuur, waarin levende kristallen bestaan, dan kunnen we er wel zeker van zijn dat kristalliseringsverschijnselen kunstmatig worden opgeroepen door een bedreiging van het bestaan van de kristallengemeenschap als geheel. U moet dus goed begrijpen, dat dit leven - voor zover het materieel is - mechanisch reageert.

Het mechanisme moet echter in het denken worden ingewerkt. Dat denken wordt persoonlijker naarmate de ontwikkelingsvorm hoger is. Wanneer wij dieren, zoals b.v. herten, paarden of koeien zien, dan ziet u dat daar het mannetje vecht om zoveel mogelijk vrouwtjes te hebben. U denkt, dat dit alleen een kwestie is van lust. U vergist zich. Het aantal vrouwtjes, die je in zo'n geval hebt, is bepalend voor de zekerheid van wat je toch een voortbestaan zou kunnen noemen. De angst-factor bestaat voor het "ik" minder sterk naarmate er een grotere voortplantingsmogelijkheid is. Dat is een patroon, waarover u eens moet nadenken. Want als wij horen dat er veelwijverij voorkomt (b.v. in de moslimwereld) dan vragen wij ons af, hoe dat nu wel kan; en waarom een harim met vele bewoonsters eigenlijk een ideaal is. U kunt dat begrijpen, indien u beseft dat diezelfde drang om in een veelheid het eigen bestaan a.h.w. zekerder uit te drukken ook bij de mens blijft gelden.

De omstandigheden, waarin een mens leeft, maken dus voor een groot gedeelte uit hoe hij zich gedraagt en wat hij ziet als zekerheid. Als u gaat kijken bij primitieve stammen, dan ziet u dat een stamhoofd meestal er een aantal vrouwen op na houdt. Dat is niet alleen een kwestie van lust, maar van prestige. Het is in feite de zekerheid van een voortbestaan van het eigen wezen of een deel ervan. Dat deze stimuli dus van zeer groot belang kunnen zijn - ook voor het geestelijk leven - zult u misschien wel willen aannemen. Want een mens of een dier, dat een bepaald bewustzijn heeft en zijn zekerheid krijgt, verdedigt zijn zekerheden.

Een van de protozoën b.v. zal zijn voeding proberen te verdedigen of zijn gunstige plaats. Een amoëbe de stroom, waarin hij zich het gemakkelijkst voedt. Een roofdier zijn jachtterrein. Het terrein, waarin hij gemakkelijk kan jagen, om hij er alles kent. Een mens verdedigt zijn milieu, zijn gewoonte, omdat hij binnen een bepaalde levenshabitus de grootste zekerheidsfactor vindt. Als u dit gaat zien, dan wordt het u duidelijk, dat de ontwikkeling van het leven dus niet helemaal geestelijk kan worden gesteld. Zeker, er zijn geestelijke waarden voor no-

dig om het leven tot stand te brengen. Maar dat leven gehoorzaamt kennelijk aan bepaalde biologische en zelfs chemisch-biologische wetten.

Het is misschien goed om hier eens op te merken, dat het eigen gedragspatroon van een mens en van een dier onmiddellijk verandert, wanneer er een verandering of afwijking bij de voortplantingsfuncties is. Ook dat is geen gééstelijke kwestie; het is een bio-chemische kwestie. Ik weet niet, of u wel eens het verschil hebt gemerkt tussen een os en een stier? Als u het wilt zien, dan moet u eens gaan wandelen op het terrein, dat de stier als het zijne beschouwt; hij jaagt u weg. De os kijkt u aan met een gezicht van: Wat moet je; en hij gaat vreedzaam verder. Voor hem is de behoefte om een terrein te beheersen niet meer aanwezig, omdat hij de drang niet meer heeft een voortplanting in stand te houden; die is eenvoudig weggevallen.

Van hieruit weer even naar de mens teruggaande, kunnen we nu misschien ook begrijpen hoe hij eigenlijk komt aan zijn cultuur, zijn vormen van samenleving.

Het is duidelijk, dat in een primitieve samenleving de man, die zich het gemakkelijkst kan handhaven, die dus de meeste zoons, het grootste aantal kinderen heeft (waar ze vandaan kwamen wisten ze toen nog niet), de sterkste is; hij heeft de grootste verdedigingsfactor. Daarom zien we altijd, dat de sterkste de meeste kinderen heeft, daardoor ook de grootste familie en daarmee dus het grootste gezag.

Denk niet, dat dat alleen in het stenen-tijdperk voorkomt. Als u in de bijbel het leven van de aartsvaders bestudeert, dan ontdekt u hoe belangrijk ook daar het nageslacht is. Denk nu maar eens aan de kwestie van Ismaël. Ismaël, die met Hagar (zijn moeder) wordt verstoten, wanneer Sarah vruchtbaar is. Het ging erom: er mocht geen verdeeldheid komen in het bezit en in het gezag. Maar er moest iemand zijn, die dat gezag kon overnemen. En langzaam maar zeker wordt het gezag een vervangingsfactor voor wat wij de honger kunnen noemen (de voortplantingsdrift), die daardoor wordt gestimuleerd en de angst. Het is heel begrijpelijk: Macht laat je toe om zelf te kiezen wat er zal gebeuren; ook wie er na je komt.

Vele koningen in de oudheid nemen zoons aan. Zij doen dit soms zelfs met terzijde stelling van hun lijfelijke kinderen. De macht komt in het geding; en macht is eveneens weer het zelfbehoud, de zekerheid. Men geloofde dan ook niet dat het lijfelijk zoon-zijn van iemand betekenis had. Het ging om de overdracht. In de oude vorstenrijken was het een gebruik dat degeen, die de koning opvolgde, bij diens sterfbed aanwezig moest zijn. Hij moest zijn manas (zijn kracht overnemen. Zonder dit geen opvolging.

Hier zien we voortplanting op een heel ander terrein komen. Het wordt een ideologische kwestie. Mijn wezen, mijn denken, mijn weten, draag ik over aan een ander. En dit is voor een mens, die heeft geleerd dat weten, kennis, macht, beheersing eigenlijk het enige wapen is, dat hij kan gebruiken om zijn milieu te beheersen, veel belangrijker dan stoffelijke nakomelingschap. Hij leeft voort, doordat hij van geslacht op geslacht a.h.w. mede wordt overgedragen. Want als zijn opvolger oud wordt en hij draagt zijn gezag over, of hij valt in de strijd en draagt zijn gezag over, dan is daar weer de manas bij van alle voorgeslachten.

De voorvaderverering neemt in sommige gevallen wel tamelijk excessieve vormen aan. Als we denken aan b.v. de Ainoe-verering, waarvan het Paaseiland nog enkele residuen laat zien, dan zien we hier dat de voorvaderen worden aangeroepen, maar gelijktijdig worden beschouwd als een deel van eigen kracht en eigen leven.

Als we naar China kijken, waar die voorvaderverering ook een heel lange tijd bijzonder sterk is geweest, dan zien wij dat de oudste zoon de erfgename is niet alleen van de familie maar ook van de verplichtingen van alle voorvaderen. Daarvoor krijgt hij van hen een zekere kracht, hij krijgt raad, wijsheid, maar hij moet ook zorgen dat zij goed kunnen leven. Hier wordt het wat materialistischer uitgedrukt, maar het gaat wederom om zelfhandhaving.

Zelfhandhaving is het motief dat in alle leven, van de planten af tot de mens toe, een zeer grote rol speelt. En daarbij wordt eigenlijk niet gelet op de

omgeving. De relatie met de omgeving is incidenteel. De zelfhandhaving is reëel. Zodra de omgeving ons niet bedreigt en er geen behoefte is aan iets uit die omgeving, reageren we niet. Zodra we in conflict komen met de omgeving, ontstaat er reactie.

Hieruit groeien natuurlijk niet alleen maar de stoffelijke beschavingsvormen, de kleine koninkrijken; eigenlijk de eerste landbouwbeschermers. Daar begint het mee. De krijgslieden, die de landbouwers veiligheid garanderen. Meestal jagers, die te lui zijn geworden om te jagen. Later koningen, natuurlijk. Maar er worden steeds meer mensen bij het geheel betrokken. En zo ontstaat er een steeds nauwkeuriger uitdrukking van dit zelfbehoud en de belangrijkheid ervan.

Het zou nu krankzinnig zijn te zeggen dat b.v. dokter zijn, medicus, erfelijk is; dus van vader op zoon moet overgaan. Maar in de oudheid was dat zo. Smid zijn, best, maar van vader op zoon. Magiër zijn - van vader op zoon, of van moeder op dochter. Pottenbakkerij. Bepaalde pottenbakkerijen gaan over van moeder op dochter. Dat gaat tot in Griekenland toe. De functie in de maatschappij is een deel van het zelfbehoud geworden. Ze is de persoonlijkheidsuitdrukking en bepaalt niet alleen maar de waarde op dit moment, maar ook de waarde van voortbestaan.

Dit is heel belangrijk, want in het begin is het hebben van kinderen het hebben van macht en in zekere zin een voortbestaan. Maar als langzaam maar zeker het begrip komt, dat er na de dood ook wel eens iets zou kunnen bestaan, dan wordt het hiernamaals het meest belangrijke. Niet voor niets vinden we overal ter wereld (heus niet alleen in Egypte) de meest uitvoerige graftempels. Niet voor niets zien wij dat voorname mensen hun rijdieren, hun lievelingsdieren en zelfs hun dienaren meenemen in de dood. Het leven na de dood gaat in de plaats treden van nakomelingschap als zodanig. En daarmee is eigenlijk de biochemische huishouding een beetje in discrediet geraakt.

De sex blijft uit de aard der zaak een rol spelen, maar zij kan niet meer worden beschouwd als een persoonlijke noodzaak. Zij moet overdrachtelijk worden, betekenis krijgen. In de tijd, dat de mens voor het eerst in een hiernamaals gaat geloven, zien wij typerend ook de tempelprostitutie gelijktijdig optreden. En dan zeggen wij: Prostitutie, bah, vies. Maar daar had dit een veredelende betekenis. Het betekende het mengen van hogere krachten. Het betekende a.h.w. de godenwereld dichtbij brengen en daarmee de onsterfelijkheid. We zien dat ideeën als b.v. liefde (hartstocht is wat anders), zoals dat later wordt bezongen in de romantische periode, in het begin eenvoudig niet kan bestaan. Nageslacht voortbrengen wordt langzamerhand een zakelijke kwestie: nl. van het stoffelijk verenigen van niet alleen mensen maar van bezit, van kundigheden.

Daarnaast is er het geestelijk aspect, dat er vaak helemaal los van staat, waarvan je kunt zeggen dat het eigen eeuwige bestaan, of de mogelijkheid je dit bestaan te verwerven, vooral in het begin in de plaats gaat treden van de normale gezagshandhaving. Tot op dat moment is leven reëel. Maar zodra er een begrip komt, dat verdergaat dan eigen bestaan en dood, gaat er iets van de realiteit teloor. Niet omdat er geen bestaan na de dood is, begrijpt u me goed, maar omdat er een totaal nieuwe waardering van het leven ontstaat. Het vreemde is, dat - naarmate de ideologieën "eeuwig leven" sterker poneren - de mens ook een poging doet om ook zijn angsten over te brengen naar dit bovennatuurlijke. En dat geldt weer voor alle soorten.

Denk niet, dat de mensen met hun rituelen de enigen zijn. Wie b.v. bij wolven het gevechtsritueel heeft gezien, die kan zich waarschijnlijk niet voorstellen, dat het "overwonnen-worden" ook een vereeuwiging is. Degeen, die wordt overwonnen, wordt verslonden door het roedel, de troep. En daardoor is en blijft hij deel van de troep. Ook hier is ergens - veel vager en niet rationeel uitgedrukt - de behoefte om te blijven leven. Als iemand uit de gemeenschap wordt gestoten, dan zal hij proberen een gevecht te forceren. In het begin hoofdzakelijk met zijn eigen soortgenoten, later als het lukt met iedereen. Omdat dat de enige methode is om door die dood in de strijd a.h.w. te worden opgenomen in het leven.

Bij de olifanten bestaat iets dergelijks ook. Vandaar dat olifanten onder zekere omstandigheden absoluut verwilderd alleen buiten de kudde leven en dan - als ze werkelijk helemaal gek zijn - niet alleen maar mensen aanvallen, maar hoofdzakelijk een kudde opzoeken om aan te vallen. Worden zij door de kudde gedood, dan hebben zij het gevoel, dat zij daardoor deel van de kudde zijn.

Het klinkt misschien krankzinnig, ik weet het. Maar willen wij de geschiedenis van het leven volgen, dan moeten wij begrijpen dat niet alleen bij mensen maar ook bij vele diersoorten (de hoger ontwikkelde diersoorten vooral) iets dergelijks bestaat; dat daar niet alleen sprake is van instincten, maar van een - zij het nog zo vaag - geloof, waarbij het verder leven een rol speelt.

Zelfs de schorpioen, die - zoals men dat zo mooi zegt - zelfmoord pleegt (ofschoon hij dat alleen onder de meest zeldzame omstandigheden doet, dat kan ik er wel bij vertellen), doet dit omdat sterven door jezelf voortleven is. Als je jezelf overwint, ben je ook overwinnaar. Als je alleen maar een nederlaag lijdt, ben je dood.

Er zullen heel veel mensen zijn, die zullen zeggen dat het absoluut geen zin heeft zo te spreken. Wie zich echter de moeite getroost om in de natuur het leven van de dieren werkelijk na te gaan, die ontdekt dat hetgeen ik zeg juist is, ook al is mijn verklaring misschien niet na te gaan. Maar de geciteerde verschijnselen zijn juist. Het feit, dat de dood wordt gezocht bij voorkeur door toedoen van de eigen soortgenoten, het feit, dat bepaalde rassen een soort zelfmoord plegen, dat moet toch wel wijzen op een achtergrond, die verdergaat dan alleen maar het instinct. Het voortleven, ja, het leven zelf wordt iets, dat niet meer alleen te vangen is in het begrip van een materiële wereld. En daarmee ontstaat wat men noemt: werkelijkheidsvervreemding.

Een maatschappij, die alleen op feiten bouwt, zal misschien geen bijzonder mooie en goede maatschappij zijn, maar zij zal met alle gekende feiten onmiddellijk rekening houden. Injecteer daarin een geloof aan iets, waardoor het "ik" belangrijk blijft - al is het maar door een dienst aan de staat, waardoor je in de perfectie van de staat a.h.w. voortleeft - en de redelijkheid is weer eens zoek. We krijgen dan een fantasiewereld. Een wereld, waarin steeds meer beelden een rol gaan spelen, die met de materie zelf maar weinig of niets te maken hebben. En hierin zien we dan een eigenaardigheid: alléén kan ik het niet. Met een kudde leven, dat gaat tot op zekere hoogte, maar ook niet altijd. Maar ik kan wel de gemeenschap - en daarmee mijn eigen voortleven - gaan idealiseren.

Ik vorm mij een voorstelling van een soort organisme, een "gestalt", zegt men dan. Deze "gestalt", deze uit vele persoonlijkheden bestaande persoonlijkheid, is niet alleen maar een illusie.

Een groep mensen of dieren, die tezamen leeft onder maatschappelijke verhoudingen, heeft een gemeenschappelijk denken. Dat denken wordt door het individu misschien niet als zodanig ervaren (het meent volledig vrij en onafhankelijk te zijn), maar wij zien dat daarboven een bewustzijn staat, dat het geheel richt en bestuurt. En zolang je deel bent van die "gestalt", kun je je niet aan de beheersing ervan onttrekken. Het voortbestaan is niet meer een persoonlijke kwestie, doch het is een kwestie geworden van een gemeenschap, waarin men voortbestaat. De bekende en voor sommigen misschien haast doodgeprate legende van de Rode Adam: het wezen, dat verdeeld wordt en zijn eenheid moet zoeken. Het is misschien wel de meest typerende uitbeelding van deze "gestalt"-psychologie, die wij in gemeenschappen aantreffen. Hoe groter nu een gemeenschap wordt, des te onevenwichtiger en onberekenbaarder de "gestalt" wordt. En daarmee zijn we gekomen aan iets zeer typerends: de gemeenschap kan niet meer rationeel reageren, denken en handelen, zodra zij te groot wordt. Zij blijft reageren op illusies en wisselt haar benadering van problemen zo voortdurend, dat een oplossing daarvan steeds moeilijker wordt. En dan krijgen we weer diezelfde tendens, welke wij in het verleden hebben gezien: het leven als zodanig (ook het stoffelijk leven en niet alleen maar de geest) wil zichzelf instand houden; en dat wil zeggen, dat het besef van dit leven, dat in deze totale figuur van de gemeenschap aanwezig is, nog diezelfde drang kent met een veel grotere intensiteit.

Het klinkt onwaarschijnlijk als je hoort vertellen hoe stammen eenvoudig blijven aanvallen om te overwinnen - tot de laatste man toe desnoods. En dan vragen we ons af, of dat wel de moeite waard is.

We bewonderen misschien de helden van Thermopylae. Maar we vragen ons meteen af, of het nog wel zin had om met die honderd man te blijven vechten om je op te offeren. De zin van dat offer is wederom: onsterfelijkheid. Onsterfelijkheid, omdat men door uitdrukking te geven aan de totaliteit van de gemeenschap (aan de "gestalt" a.h.w.) zich voelt opgenomen in die "gestalt"; de eindigheid van eigen persoonlijkheid wordt voor een deel teniet gedaan.

Misschien mag ik hier allereerst een paar conclusies trekken om de zaak wat eenvoudig te houden:

De door mij gebruikte term "gestalt" (we zouden ook kunnen zeggen: gemeenschappelijk bewustzijn) geeft aan, dat waar een groep bestaat, die tot een uitwisseling van functies en een vervlechting van belangen komt, er een gemeenschappelijk denken ontstaat, dat het geheel van de leden van de groep voortdurend blijft regeren en niet hun onderlinge reacties maar wel de reacties van de leden van de groep naar buiten toe blijft bepalen.

In de tweede plaats moeten we constateren, dat dit verschijnsel, evenals vele andere, ergens in verband staat met de behoefte tot bestaan. Het is de drang tot zelfbehoud, die uit het blijven-leven-zolang-je-kunt wordt overgebracht naar een blijven-leven-volgens-een-idee, zolang dit mogelijk is.

We hebben bij dit alles (ik mag dit er even tussendoor opmerken) niet te maken met de rassegeest; dat zijn andere dingen. Daar kom ik misschien dadelijk op terug.

Een derde punt: De godsdienst, maar ook de vorm, waarin de samenleving wordt opgebouwd, wordt bepaald door de wijze, waarop het voortbestaan (het zelfbehoud) tot uitdrukking komt. Naarmate de bedreiging van het geheel (de "gestalt") groter wordt, zal het geheel binnen de "gestalt" meer als eenheid reageren. Naarmate de "gestalt" als geheel minder wordt bedreigd, zullen de eelingen meer afzonderlijk reageren, ofschoon ze mede gebonden blijven aan de heersende gedachte, die in de "gestalt" is uitgedrukt. Ook dat is een belangrijk punt.

Nu hebben we dus gezien, dat leven niet alleen maar een kwestie is van ervaren of van bestaan. We hebben ook kunnen constateren in de laatste lessen, dat leven - omdat het ervaren inhoudt - heel wat verdergaat dan de zuiver praktische werkelijkheid. Er zitten allerhande denkbeelden en ideeën aan verbonden. En ook zonder dat men gelooft aan een wereld van de geest, moeten wij toegeven dat de idee de mens beheerst. De idee, het onstoffelijke, het bijna abstracte, zal in elke ontwikkeling van het leven bij enige complexiteit meer en meer gaan overheersen.

Als er een taal is, ontstaat er een code. Als er een uitdruktingscode is, ontstaat er een gedragscode. Als er een gedragscode aanwezig is, ontstaat er een groepsbewustzijn, dat zich t.o.v. alle andere groepen als een afzonderlijke eenheid gaat gedragen.

Om nu een beter begrip te krijgen van alles, wat met het leven samenhangt, moeten we het begrip "geest" invoeren. De geest mogen we dan beschouwen als een wezen, dat buiten de materie bestaat en dat in de materie leeft. Of dat één keer of meer keren is, interesseert ons voorlopig niet. Hoe dat gebeurt, interesseert ons evenmin.

Wanneer een geest één wordt met de stof, dan heeft zij reeds een aantal grondeigenschappen, zo goed als een lichaam op genetische basis een zekere hoeveelheid grondeigenschappen bezit, anders zou er geen verschil zijn tussen de rassen. Er is geen verschil tussen mensen, maar wel in de genetische achtergronden van de rassen. Ieder is evenzeer mens, maar ieder verschilt van de ander. Zo is het bij de geest ook. En zoals wij deze drang naar een "gestalt"-vorming bij de stoffelijke groep zien, zo kunnen wij ons voorstellen dat dit ook geestelijk gebeurt.

Als die geest een bewustzijn en een kenvermogen heeft, zal zij zich gedragen, zoals elk levend wezen. En zeker in de primitieve periode zal de gehele reactie van die geest zijn gebaseerd op zelfbehoud, hetzij via de groep hetzij op een andere wijze. Het is dus niet zo vreemd als ik zeg, dat de "gestalt" als zodanig ook in de geest voorkomt en misschien mede de oorzaak is van de vele verschillende sferen, die als hiernamaals worden beschreven, want ook hier is het de groepsmentaliteit, waardoor een spiegeling van de werkelijkheid door de gemeenschap als reëel wordt geaccepteerd. Maar indien één deel van die groep op aarde zou incarneren, kan de "gestalt" deze niet loslaten. Want al wat de "gestalt" verliest, zonder dat het terugkeert in de totaliteit, is een bedreiging van het voortbestaan van de "gestalt". En daarmee ontstaat dus de groepsincarnatie: als er één incarneert, moeten er meer incarneren. Hierdoor ontstaat de binding, die - voor u in de tijd nog - al wat jaren bevattend - geestelijke groepen met stoffelijke groepen bindt en omgekeerd.

Er is ook een zuivere "gestalt"-vorm ontstaan: een gemeenschappelijke waarde, waarin het zelfbehoud een hoofdrol speelt. Dat klinkt niet edel, dat ben ik met u eens. Maar de "gestalt" mag - al is ze opgebouwd uit vele persoonlijkheden - worden beschouwd als een persoonlijkheid per se. Want ze heeft ook grondeigenschappen, ze heeft een eigen reactie t.a.v. de omgeving en zij draagt - zij het dan gecompileerd uit het bewustzijn van de leden - een eigen bewustzijn van leven en omstandigheden.

Als ik nu een geest ben, die een groep wil leiden, dan kan ik dat doen door de eenlingen te benaderen. Maar dat is moeilijk. Hier moet ik proberen om ieder zo ver te veranderen, dat het mogelijk is mijn mededeling of mijn leer in de "gestalt" te doen aanvaarden als nuttig voor het bestaan en niet strijdig daarmee. Anders wordt het, indien ik van buitenaf optreedt. Van buitenaf kan ik nl. de persoonlijkheid van de gehele groep benaderen. Ik kan daarmee spreken a.h.w. Ik kan die beïnvloeden. Een rassegeest beïnvloedt niet in de eerste plaats alle leden van het ras, maar de "gestalt", de gezamenlijke grondpersoonlijkheid, die uit het ras is ontstaan. En dat geldt voor een groep, voor een volk, voor een stam.

In de oudheid zien we stamgoden als buitengewoon belangrijk optreden. Denken we maar aan Jehovah (Jod-He-Vau-He eigenlijk). De vertaling, de vocalisering is altijd twijfelachtig gebleven. Jehovah is een stamfiguur. Hij is niet de God van alle mensen. Hij is wel de ene God voor het volk en hij neemt dit volk onder zijn bijzondere hoede. Hij is a.h.w. het gewsten, de rechter, maar ook de beschermer van het volk. Komt dit niet heel dicht bij hetgeen wij over de "gestalt" hebben gezegd? Want deze rechter, dit geweten, deze beschermer is het voortbestaan van de "gestalt". En als er dan in een volk (en dat kunnen we bij het Joodse volk heel goed zien) een groot aantal wonderlijke invloeden optreden, welke wijzen op een verscherpte assimilatie van waarden van buitenaf, zonder dat daarbij de karakteristiek teloor gaat (ook een heel belangrijk punt!), dan moeten we wel zeggen: Hier is die "gestalt" dus in staat tot een zekere synthese en tot een uitwisseling te komen.

Wanneer Jozef onderkoning van Egypte is, dan komt zijn familie ook naar Egypte. En dat moet u zich niet voorstellen als een paar man op familiebezoek, maar werkelijk als een hele reis. Er horen niet alleen de zoons bij, maar ook alle bedienden. Het is dus eigenlijk een hele stam. Die stam leert het een en ander in Egypte. Als ze weer terugkeren, leven ze anders, maar zij blijven zichzelf. En als dan later de gevangenschappen komen in Egypte, in Babylon, dan valt ons ook weer op, dat wel delen van de gemeenschap wegvallen (de "gestalt" verarmt dus ergens), maar dat zij toch ook in staat is om uit de wijsheid, uit het begrip van de omgeving als geheel over te nemen.

Dat een enkeling magische kennis of kennis van schrift overneemt en bepaalde filosofieën en denkwijzen, dat behoeft ons niet te verbazen, maar dat een heel volk verandert in zijn houding en reactie, dat is wel opvallend. Dit kunnen wij ons voorstellen, indien we de God van Israël zien als de rasse-

geest van Israël, die misschien representant is van de ene God, maar dan toch wel de bijzondere representant voor dit ene volk. Deze namelijk geeft aan het gezamenlijk bewustzijn van de gemeenschap voortdurend bepaalde waarden over. En als dat kan worden geabsorbeerd, als dit assimilatieproces doorzet, dan wordt de "gestalt" daardoor rijker en gelijktijdig onvernietigbaar. Iemand, die hierover nadenkt, zal zich verwonderen dat de volkeigen cultuur van het Jodendom bewaard is gebleven door ongeveer 1800 jaren van vervolging en verdeeldheid. Als u er even over nadenkt, dan duizelt het u.

Wat is het dan dat deze mensen anders maakt? Ze zijn anders, omdat hun eigen "gestalt" door dit assimileren van andere waarden de eigen bindingsmogelijkheid heeft versterkt. En nu zien we in de laatste tijd iets vreemds gebeuren. We zien dat de Joden gelijktijdig ingroeien in het volk, waartoe zij behoren. Ze zijn niet meer een aparte stam temidden van een gastvolk. Neen, ze worden tot deel van dat volk. Ze zijn misschien Joden in religieuze zin, maar niet meer in de zin van persoonlijk gedrag, van habitus. En toch blijven zij - of zij het nu willen en weten of niet - gebonden aan die anderen. Het is dus kennelijk mogelijk om als eenling kracht te geven en gelijktijdig te ontvangen uit twee afzonderlijke "gestalt"-vormen. En daarmee wordt het duidelijk waarom in de menselijke wereld groepen kunnen opgaan in een groot geheel en toch een eigen waarde blijven behouden.

Een "gestalt" kan onder omstandigheden zelfs worden opgenomen als een functie of een deel van een grotere "gestalt". Het karakteristiek van de groep gaat niet teloor. Maar een bekwame leidende geest, die sterk genoeg is om een dergelijke complexe, met sterke gedachtenkracht - en vooral emotiekracht - geladen overkoepelende figuur (een bewustzijn dus) te beïnvloeden, die kan zo een synthese tot stand brengen tussen schijnbaar strijdige figuren. En dat kan doordat het eeuwigheidsbegrip en daarmee het bestaansbegrip en de bestaanszekerheid wordt uitgedrukt op twee wijzen.

Het lijkt wel, of leven nu erg complex is. Dat is het zeker niet. Maar niet weglopen voor het feit, dat u in uw reactie en uw denken in de eerste plaats, door uw eigen chemische opmaak, maar daarnaast ook door de geestelijke eenheid waartoe u behoort, wordt bepaald, dat lijkt me toch wel verstandig; dat moet u nooit loochenen. Dat moet u erkennen. Want de geestelijke bewustwording is altijd een bewustwording, die niet als eenling plaatsvindt, maar als deel van een groep. Het contact met de geest, dat u heeft, kan zuiver persoonlijk zijn. Maar uw reactie daarop en uw begrip ervan worden mede bepaald door de groep, waartoe u behoort. En als we dit hebben geconstateerd, kunnen we rustig weer even teruggaan naar het verleden.

De ontwikkeling van volkeren hebben wij de vorige maal al deels belicht. Als wij nu zien dat de sterkste volkeren degenen zijn, die het grootste assimilatievermogen voor de cultuur van andere schijnen te hebben, dan mag dat ons in het eerste ogenblik wat verbazen. We zouden zeggen: Je moet meer jezelf blijven. Maar wat men vergeet, is dat men zichzelf blijft, maar dat men ook méér wordt. Men voegt aan zichzelf toe. Men geeft zich niet over aan "het andere". Dit zien we ook weer bij allerlei diersoorten. We zien het zelfs in de plantenwereld hier en daar.

Het is u misschien wel eens opgevallen, dat er jaren zijn, waarin b.v. de akkerwinde bijzonder sterk groeit. In die jaren plant ze zich overdadig voort. En nu het eigenaardige: in dat jaar wordt bepaald hoe meestal 3 of 4 jaren later de akkerwinde weer een bepaald deel van het land zal kunnen uitbaten. Een instinctief proces, zeker. Althans geen proces, waar denken aan te pas komt, zoals wij dit beschouwen, maar waarin een zekere redelijkheid zit en waaruit een gemeenschappelijke reactie dan toch kan worden afgeleid.

Zoals het voor de akkerwinde geldt, geldt het ook voor de mens. Rome is sterk zolang het in staat is zichzelf te blijven (dus Romeinen onder de Romeinen) en gelijktijdig de kennis en de goden van andere volkeren aanvaardt. Maar zodra Rome in zichzelf delen van andere persoonlijkheden gaat importeren,

dan is er geen mogelijkheid meer tot assimilatie. Integendeel, nu gaat de "gestalt" van andere groepen en volkeren overheersen. Ze gaat de omgeving domineren en maakt daardoor de onzekerheid van de Romeinse "gestalt" steeds kleiner. Er ontstaat daardoor een instabiliteit, een verbreking van habitus; en daaruit komt dan de ondergang voort. Dat wil zeggen: een omwenteling, waarbij de "gestalt" een andere vorm aanneemt en de gemeenschap haar kwaliteiten en eigenschappen wijzigt. Maar denk nu niet, dat dit betekent dat die hele zaak nu meteen vergeten is.

Als u gaat kijken in het Italië van 1400 tot 1600, dan vinden we heel veel situaties, die zo uit het Rome van de Caesaren genomen hadden kunnen zijn. We zien daar twisten tussen edelen, die precies lijken op die van de patriciërs. We vinden er allerhande gebruiken, die direct doen denken aan het optreden van sommige Caesaren. Het is zelfs zo, dat een van degenen, die zich misschien het meest Romeins gedraagt (Cesare Borgia) ook de voornaam Caesar draagt. Wie nagaat hoe hij feesten viert, hoe hij leeft en dan teruggrijpt naar het Rome van ongeveer 50 n. Chr., zal bijna geen verschil zien. Was Cesare Borgia nu misschien een incarnatie van de een of andere Caesar, desnoods van een Caligula of zo? Wel nee. Maar hij maakte deel uit van een groep. Wat er in de "gestalt" bestaat, blijft daarin aanwezig. De geest (ook de rassegeest) kan wel de inhoudt van de "gestalt" uitbreiden. Wat zij niet kan doen, is wegnemen.

Die regressie, dat terugvallen tot een vroeger type, ziet u ook in de erfelijkheidsleer. We kunnen - laten we zeggen - donker bloed één keer in een familie hebben. Er gaan tien generaties overheen; alles is blank, blond en dan ineens komt er een type, dat terugvalt tot dat donkere bloed. Dan zien b.v. de terugval tot een Moors type. Hoe komt dat? Omdat in de genen het hele verleden is vastgelegd; en het kan er altijd weer uitkomen. De kans, dat het gebeurt, wordt minder naarmate er meer generaties verlopen, inderdaad. Maar de mogelijkheid blijft altijd bestaan.

Dat vinden we nu ook terug in de geestelijke historie. De "gestalt" blijft houden wat zij eenmaal in zich draagt.

Het Nederland van heden heeft misschien weinig te maken met het Nederland van de 16e eeuw en nog veel minder waarschijnlijk met de boeren- en roofridder-huishouding van omstreeks het jaar 1000, maar de mentaliteit kunt u nu nog steeds terugvinden. Er zijn vandaag aan de dag nog steeds mensen, die niet in een andere gewoontevorm optreden dan de oude roofridders; die dezelfde mentaliteit hebben van de Heren Zeventien van de O.I. Compagnie. We vinden nog dezelfde mentaliteit van zoeken en onderzoeken aan de ene kant en aan de andere kant die ontzettende benepenheid. We zien datzelfde mengsel van heldenmoed en burgerlijke lafheid, dat er in het verleden ook was. En het eigenaardige is, dat nu eens de ene en dan weer de andere factor schijnbaar het volk beheerst. U kunt het door de tijd nagaan. Het geschiedenisboekje is natuurlijk vervalst, maar niet zodanig of het geeft mij in dit opzicht nog steeds gelijk; want het is niet weg te werken. Anders zou men ook de helden moeten wegwerken en de glorierijke overwinningen (die misschien niet zo glorierijk waren).

Mag ik daaruit weer een paar conclusies trekken?

Omdat elke groep en elk volk als "gestalt" een bestaan heeft dat niet beperkt is in de periodiciteit van één mensenleven, maar voortdurend accumuleert wat in alle tot de groep behorende entiteiten ooit is gebeurd, omvat het een steeds groter aantal mogelijkheden.

Het leiden of het besturen van het leven op aarde - voor zover we daarvan nog kunnen spreken - door groeps- en rassegeesten geschiedt door het stimuleren van reeds bestaande functies op het juiste ogenblik. Daardoor kan - gezien de verandering van omstandigheden rond de groep - een aanpassing van de groep worden verkregen, die zowel stoffelijk als geestelijk is. De geestelijke, de ideëel-denkende aanpassing zal altijd deel worden van een totaliteit, waarnaar wordt teruggegrepen en zal dus nooit exclusief het gehele bestaan en denken van de groep gaan beheersen.

Een tweede conclusie, die hiermee onmiddellijk verbonden is, houdt in dat het persoonlijk bewustzijn wel een zeer goede, vergaande en veelzijdige ontwikkeling moet doormaken wil een geest in staat zijn zich aan deze "gestalt"-bindingen te onttrekken. Bewustwording betekent ergens eerst een vrij-worden van banden, een achterlaten van de groep. Pas als die vrijheid is bereikt, kan - en nu zowel met de "gestalt" als met de geesten, die daaraan leiding geven - met alle andere entiteiten en stralen op voet van gelijkheid worden opgetreden.

We zien dan ook altijd weer door de geschiedenis heen mensen, maar ook dieren, die een zeer bijzonder leiderschap tonen. Neemt u me niet kwalijk, dat ik mens en dier hier onder één noemer breng. Ik weet, dat ze verschillen, maar er is een overeenkomst. Het is typisch, dat een Napoleon onder de mensen voorkomt, maar dat hij ook schijnt voor te komen b.v. bij een kudde wilde paarden. Het is typerend, dat een organiserend genie bij mensen kan voorkomen, maar kennelijk ook de rattenwereld b.v. op een gegeven ogenblik domineert. We kunnen nu wel daarover lachen en zeggen dat het niet zo is, maar de feiten bewijzen het elke keer weer. Dus stellen wij:

De "gestalt" in haar geheel zal met het totaal van haar eigenschappen een voortdurende uitdrukking zoeken in de totaliteit. Maar een deel van de totaliteit, dat zich vrijmaakt van deze dominantie, is in staat door vrij en buiten de groep te reageren aan de gehele groep een nieuwe waarde toe te voegen. Deze maakt dan op den duur weer deel uit van de "gestalt"-waarde en kan niet meer worden verloochend.

Een derde conclusie: Alles, wat wij zijn en wat wij doen, komt voort uit ons geestelijk wezen en mede uit de stoffelijke groep, waartoe wij behoren. Daarbij zal onze eigen materiële status - tot zelfs het feit toe, of we te veel of te weinig te eten hebben - mede bepalen hoe onze gewoonte en daarmee ook onze actie zal zijn. Wat wij met onze vrije wil doen, is - totdat wij ons vrij kunnen maken van de groep als geheel (en dat komt zelden voor) - slechts uit het totaal van de in de groep gelegen waarden voortdurend die elementen nemen en tot uiting brengen, die voor ons de meest passende zijn. En dat betekent voor Nederland, dat u een betrekkelijk ruime keuze hebt.

Al dobbelden de Germanen wel niet zo hard om hun vrouwen als het geschiedenisboekje vertelt, en dronken zij bier heus niet alleen uit de schedels van hun verslagen vijanden, een zekere in die richting wijzende mentaliteit zult u zo nu en dan ook in deze tijd kunnen opmerken. De oude jachtinstincten, de bezitsinstincten van de primitieve stammen (desnoods de Kaninefaten, die zich die naam ook in hun voortplanting waardig toonden) is ook in het heden aanwezig. De tijd van Floris of van Jacoba leeft nog vandaag.

Wie het leven en de geschiedenis van het leven wil begrijpen, moet zich een beeld kunnen vormen van die totaliteit van een groep, die wel voortdurend is verrijkt, maar die ergens zichzelf gelijk blijft. Men moet beseffen hoe geestelijke - althans ideële - waarden de mens met al zijn mogelijkheden en vrijheden blijven domineren. Men moet begrijpen, dat juist hierdoor het zelfbehoud van de soort en van de groep in zekere mate mogelijk is. Men moet ook begrijpen, dat hierdoor het geven van leiding aan een volk of aan een groep mogelijk is, zonder dat hierbij in feite de wilsvrijheid van het volk als geheel of van de eengelingen afzonderlijk wordt aangetast.

Het leven wordt in zijn ontwikkeling door geestelijk krachten geleid. Dat hebben we in een van de eerste lessen al gezegd. Nu kunt u misschien begrijpen, dat dit geen aantasting van de vrijheid betekent, maar dat het eenvoudig een uitwisseling van gedachten is tussen een leidende geest en een niet-bezield wezen ergens, dat de totaliteit van historie en groep vertegenwoordigt. Het is deze dialoog, die beslissend is voor datgene, wat er uit een ras, uit een volk, uit een soort te voorschijn komt.

: - ! - :

B E W U S T W O R D I N G .
(De vrijwording van de "gestalt"-figuur.)

Uit de vorige les heeft u geleerd hoe de mens gebonden is aan een "gestalt". De vrijwording van deze gemeenschappelijke bewustzijnsstructuur ontstaat door de vergroting van het persoonlijk bewustzijn. In deze z.g. "gestalt" zien wij nl. een zeer eenzijdige ontwikkeling van denken en van bewustzijn.

De mens, die dus meerzijdig gaat denken en reageren en zich door zijn handelen en ook door zijn geloven en denken niet meer laat beïnvloeden, tenzij dit een zuiver persoonlijk ervaren feit is, zal - doordat hij terugvalt op de eigen ervaring en daaruit ook een geheel eigen ervaring opdoet - weliswaar bijdragen tot een vergroting van de juiste structuur van de "gestalt", maar hij zal gelijktijdig loskomen van de eenzijdigheid en zo steeds meer naast de totale figuur komen te staan. Hij is wel deel van het volk in de materie, maar hij is dit geestelijk niet meer; en door zijn gedrag is hij in staat zich te bewegen op velerlei paden, die voor het gewone volk (de gewone groep) niet begaanbaar zijn. Het resultaat is, dat men zich meer en meer losmaakt van de eenzijdige gebondenheid en gaat beseffen wat zich in feite in de wereld afspeelt.

Bewustwording is een benadering van de werkelijkheid, zoals ze rond ons bestaat. Naarmate wij ons meer bewustworden van deze werkelijkheid, zullen wij ook meer begrijpen hoe de groepen onderling reageren, wat de invloeden zijn, die daarin een rol spelen. En degeen, die eenmaal waarneemt en dus erkent, is niet meer gebonden.

Indien u vrij wilt worden van een gemeenschappelijk bewustzijn, dan is wel het eerste dat u zult moeten doen: zelfstandig denken en handelen, waar het u mogelijk is - ook al blijft u binnen die gemeenschap ook gebonden - totdat u in staat bent een objectieve mening te vormen over uzelf en de "gestalt", de gemeenschap. Zodra deze mening objectief is geworden, heeft u een bevrijding ervaren van de gebondenheid. Want u ziet nu de feiten en u kunt dus reageren volgens de feitelijke waarden en niet meer volgens de ideële waarden, die nu eenmaal de "gestalt" plegen te beheersen. Het geheel is dus tamelijk eenvoudig:

Bewustwording is een bevrijding van de "gestalt" door het bereiken van een zodanige objectiviteit, dat het geheel plus het eigen "ik" in een waar daglicht kan worden gezien en eigen denken en handelen kan worden bepaald volgens de bijna objectieve werkelijkheid, die wij als mens reeds kunnen beleven en die niet meer wordt beïnvloed door de denkwijzen en de aangenomen maar nimmer bewezen waarden, die binnen de gemeenschap als een onverbreekelijk axioma plegen te gelden.

Indien u zich de vraag stelt, hoe u de werkelijkheid objectief kunt leren zien, dan is hierop het antwoord als volgt:

Zodra u zich vrijmaakt van alle gangbare meningen en opvattingen (iets, wat zeer moeilijk is), zult u zich over het geheel van het gebeuren een eigen oordeel kunnen vormen. Dit is dan weliswaar niet geheel objectief, maar het is niet meer gebonden aan wat men de gewoonte, het gewoonterecht en de gewoontevorming van de gemeenschap pleegt te noemen.

Door deze bevrijding van de gewoonte en van de daarmee gepaard gaande vooroordelen zal men nu ook andere groepen en waarden, die buiten de gemeenschap staan in een ander daglicht gaan beschouwen. Het is juist dit zien van de dingen onder een meerzijdige hoek, het zien van de twee kanten van de medaille a.h.w., waardoor men een zekere objectiviteit begint te benaderen. Men gaat dan zien, dat oorzaak-en-gevolg niet volgens de wetten, die de gemeenschap stelt, werkzaam zijn, maar dat oorzaak-en-gevolg vaak werkzaam zijn op een wijze, die geheel tegengesteld is aan hetgeen men in de groep of in de

gemeenschap pleegt te bewerken. Men gaat ervaren, dat in het eigen leven bepaalde behoeften en noodzaken kunnen bestaan, die niets meer te maken hebben met hetgeen de gemeenschap daaromtrent beweert. Men zal ook erkennen, dat gevolg-geven aan die behoeften lang niet altijd voor het "ik" werkelijk aanvaardbaar is. En men zal tot de conclusie komen, dat men heel veel dingen projecteert volgens de normen van de gemeenschap: men-zet b.v. een gevoel van onzekerheid om in een behoefte aan liefde, of een gevoel van honger in een zekere verachting voor anderen, die meer eten e.d.

Het begrip hiervoor maakt het mogelijk de eigen houding te bepalen volgens de behoeften en noodzaken, zoals het "ik" die erkent; en daarmee zal de benadering van de wereld altijd subjectief blijven; het "ik" is nu eenmaal egocentrisch in zijn denken. Het denkt en neemt in de wereld alleen radiaal vanuit zichzelf waar. Maar omdat het de andere waarden niet meer beschouwt als behorende tot het "ik", kan het alle waarden gelijkelijk zien en overzien.

Zodra dit gebeurt, spreken wij van een objectiviteit, omdat de beleving niet meer gebonden is aan waanvoorstellingen, maar alleen aan de feitelijke waarden en gebeurtenissen.

Het wegvallen van idealen en idealisering is dus een benadering van de realiteit en een vergroting van de objectiviteit in het eigen "ik" ten aanzien van de omstandigheden.

-:-

R I C H T L I J N E N .

Een aantal regels en wetten. Een manifestatie a.h.w. van een doelgericht zijn. Dat is een richtlijn.

Maar als ik zelf leef en zelf streef, dan kan ik niet gaan langs de exacte woorden van de exacte wetten. Ik kan niet mijzelf dwingen conform te zijn aan de algemeenheid, die in de richtlijn steeds weer overheerst. Ik moet mijzelf zijn. Beheerst misschien, maar toch mij bewust van mijzelf.

Streven moet ik uit mijzelf. De richtlijn geeft niet aan hoe ik stap na stap moet stijgen en werken. Het is een richting, die mij wordt gegeven. De richtlijn zegt niet: Slechts zo alleen te denken en te leven is bereiking. Het zegt: Indien je in jezelf die dingen erkent of misschien de mogelijkheden daaraan parallel en daarmee verwant, dan kun je op deze wijze (het is een voorbeeld) gaan streven en zo bereiken.

Gij zijt. Gij zijt uzelve. Uzelve zijnde, zijt gij deel van de oneindigheid. Maar zo ge niet uzelve zijt, hoe wilt ge de oneindigheid beseffen? Hoe wilt gij handelen zonder eigen wezen, eigen persoonlijkheid, eigen wil en erkenning tot uitdrukking te brengen?

Bereiken. Gij kunt de oneindigheid niet bereiken, indien ge uzelf niet zijt. Wees uzelf. Maar zo ge uzelve zijt, erken wat ge gelooft. En sterk u door het geloven. Bewijs uzelf de waarheid van wat ge gelooft en wat ge denkt. Zoek een werkelijkheid, waarin ge nog uzelve zijt en toch gelijktijdig beantwoordt aan de richtlijnen, die steeds weer worden gegeven.

De richtlijn geeft niet de weg aan, maar wel de richting van het streven. Ze geeft niet de oplossing van het probleem, maar een mogelijkheid om van het probleem af te komen of het op te lossen.

De richtlijn is een methode, die - eerst wanneer ze aan jezelf is aangepast, als ze deel is geworden van jezelf - van een last wordt tot een vreugde en een kracht

Wees sterk. En wees in uzelve gesterkt, opdat gij moogt streven volgens dat, wat ge zijt.

:-:-:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**
Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JUNI 1967.

Nummer 9.
12e jaargang.

PRACTISCH OCCULTISME

Wil en intuïtie

spontane reactie

Het satanisme

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

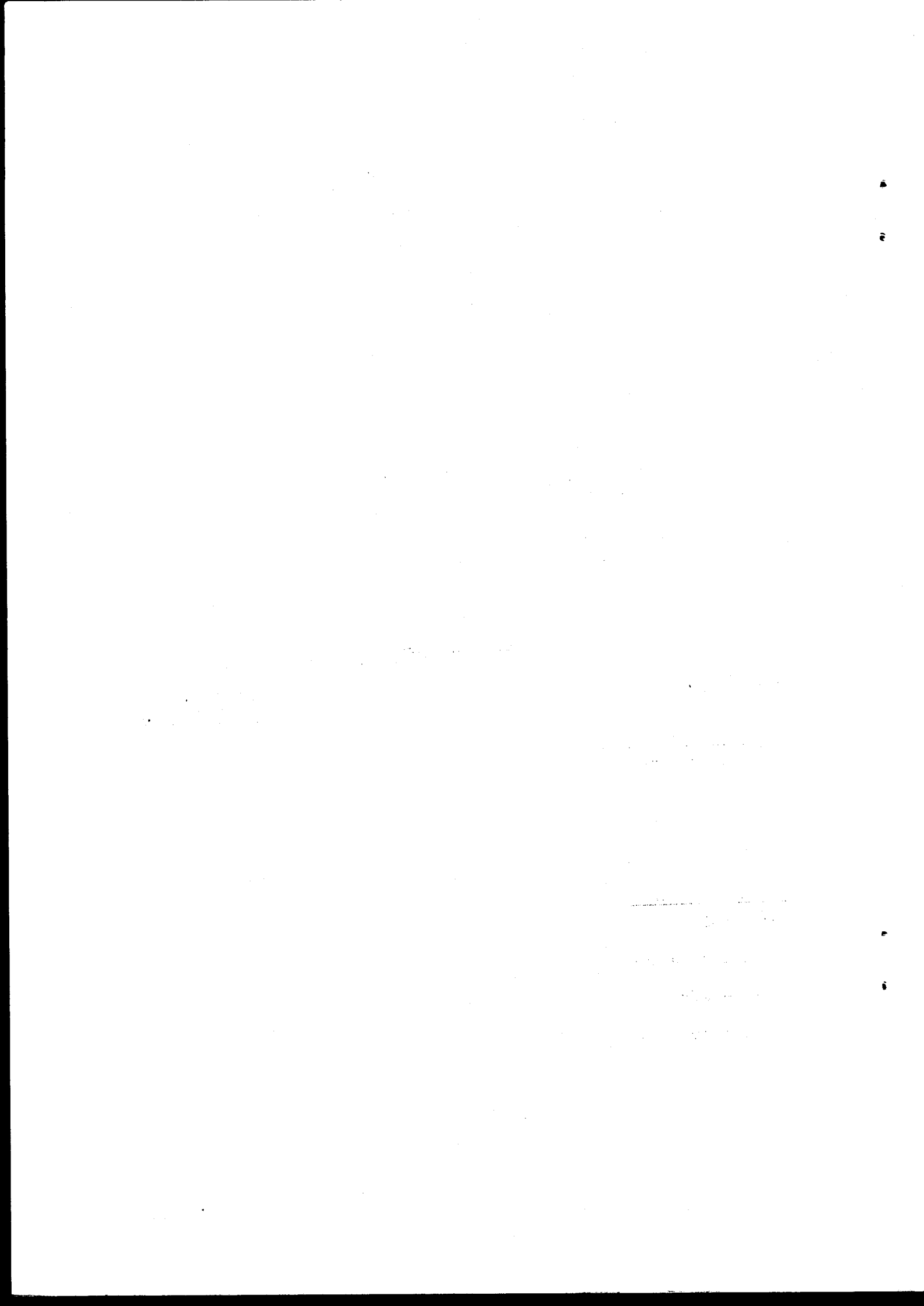
Realisatie

Geestelijke waarden

Totem - taboe

Angst en vrede

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK XVII.

WIL EN INTUITIE.

Wanneer wij ons bezighouden met de praktische mogelijkheden van het occultisme, zo kunnen wij natuurlijk de wilskracht trachten te ontwikkelen en te versterken. Maar de wil alleen is nimmer voldoende. Te allen tijde zijn wij verplicht om ons te richten op een doel, dat wij tevoren moeten zien. Dat doel moet bovendien in overeenstemming zijn met de verschillende waarden, die men als mens "werkelijkheid" noemt en als zodanig kan aanvaarden. Het zal u duidelijk zijn dat wij, indien we de wil op de juiste wijze willen concentreren en voldoende tot ontwikkeling brengen, daarnaast ook aandacht moeten besteden aan het ontvangen van de juiste impulsen, zodat wij op de meest juiste wijze kunnen reageren op alles, wat er rond ons geschiedt. Onze kracht heeft alleen zin, indien zij doelmatig wordt gebruikt. Daarom wil ik u allereerst enkele meer praktische voorbeelden geven van intuïtie en het gebruik ervan.

Dan stel ik allereerst: Een intuïtie is gebaseerd op feiten, waarbij het bewustzijn en eventueel het onderbewustzijn of het geestelijk weten een overbrugging schept in logische zin van de hiaten, die in het weten voorkomen. Daarbij kan worden aangenomen dat voor iemand, die intuïtief voldoende begaafd is, 10 % aan feiten voldoende is om een intuïtieve, beredeneerde, maar volledig juiste prognose dan wel een duiding van feiten tot stand te brengen.

Wat speelt zich nu af bij deze intuïtie?

In de eerste plaats mag ik mij niet inspannen. Zodra ik op enigerlei wijze krampachtig ben, zal mijn intuïtie niet willen werken. De inspanning brengt zelfs met zich mede, dat ik naar verbindingen zoek waar deze er niet zijn. Het resultaat is op z'n minst genomen twijfelachtig. Vind ik echter de juiste ontspanning (het mij op de juiste wijze a.h.w. losmaken van alle feiten en feiten-combinaties), dan kan mijn bewustzijn op de juiste wijze reageren.

Voorbeeld I.

Ik bevind mij in een toestand, waarin het voor mij belangrijk is de reacties van enkele mensen of hun karakter op de juiste wijze te schatten. Ik beschik over betrekkelijk weinig gegevens. Indien ik mij een oordeel aanmatig over de persoon op grond van voorkomen, handschrift of iets dergelijks, dan is de kans zeer groot, dat mijn belichting eenzijdig is. Indien ik het probleem alleen zie aan de hand van de mij bekende feiten, dan is de mogelijkheid zeer groot, dat ik het ofwel onoplosbaar zal vinden, dan wel een zeer eenzijdige oplossing zal treffen, die het probleem eigenlijk alleen maar verplaatst.

Ik neem dus op. Ik oordeel niet. Ik blijf - waarnemende - ontspannen. Ik neem kennis van alle feiten, maar ik tracht die niet in een verband te brengen. Ik absorbeer, zoals een spons water kan opnemen. Ik vul mij met de feiten,

voor zover zij er zijn of met de indrukken, die ik heb opgedaan. Daarna - en hier komt de wil mede in het geding - schakel ik elke bewuste overweging uit. Wanneer ik na verloop van enige tijd (voor een klein probleem kan dat enkele minuten zijn, maar voor een ernstig probleem of een zeer belangrijke analyse is een half uur tot een uur minstens noodzakelijk) wederom begin de gegevens na te gaan (als het even kan op dezelfde wijze en in dezelfde volgorde, waarin ik dit reeds heb gedaan), dan blijkt dat zich op grond van deze feiten een niet-volledig redelijk, maar toch logisch aanvaardbare oplossing suggereert. Deze oplossing is voor mij dan de juiste.

Voorbeeld II.

Ik heb een bepaald doel voor ogen. Ik weet niet hoe ik dit zal verwezenlijken. Ik wil mijn intuïtie gebruiken om dit tot stand te brengen. Procedure: Allereerst en zeer noodzakelijk is de omschrijving van het doel. Beperk uw doel zoveel mogelijk, opdat u werkelijk nauwkeurig kunt omschrijven wat u wilt. Besteed hieraan desnoods enige tijd. Daarna begint u niet weer het doel voor ogen te nemen of zelfs maar te overwegen, maar gaat u alle bestaande condities, waarin uw daad beperkt zou kunnen worden of uw streven vrijer, na. Besteed ook hieraan enige tijd. Voeg daarbij eventueel nieuwsberichten, de mening in uw omgeving, de erkenning van het weer, de sfeer, uw eigen stemming. Al deze gegevens neemt u op. Ook dit weer zonder dat u daaraan nu reeds enige conclusie of consequentie verbindt. Schakel dan met uw wil het probleem wederom uit. Houdt u met iets totaal anders bezig. Dwing uw gedachten zich niet verder met het opgenomene bezig te houden. Eerst na een periode van ongeveer een uur (misschien een half uur, indien het geval niet belangrijk is) gaan wij wederom de omstandigheden nogmaals na. Wij vragen ons dan af: Hebben wij ons daarbij niet vergist?

Na de omstandigheden overdacht te hebben, denken wij over het doel na. Wij trachten zo nauwkeurig mogelijk de eerst gegeven omschrijving terug te vinden. Pas daarna laten wij in ons een verbinding ontstaan tussen de huidige omstandigheden en het doel. Wij zien dan doorgaans een algemene richtlijn ontstaan, die is gebaseerd op de mogelijkheden, die wij in het heden hebben geconstateerd en op de noodzaken, die voortvloeien uit het gestelde doel. Dit betekent, dat handelen volgens deze algemene richtlijn en de eigen mogelijkheden zeer zeker zal bijdragen tot de bereiking van het doel, terwijl tevens in de intuïtie vaak bepaalde voorbehouden zijn opgenomen, waardoor men zich zal afwenden van middelen en wegen, die de bereiking van het doel eerder zouden benadelen of tegenhouden dan bevorderen.

Dit zijn twee praktische voorbeelden, gegoten in een vorm, waarin een ieder ze kan gebruiken.

Wat is nu in dit geval de functie van de wil?

Ik moet mijn wil een zekere mate van concentratie geven. Natuurlijk. Het is noodzakelijk, dat ik eerst tot een zekere mate van zelfbeheersing ben gekomen. Eerst als ik die zelfbeheersing bereik, is het nl. mogelijk voor mijzelf de rust af te dwingen, die noodzakelijk is voor het tot stand komen van de intuïtie. De wil moet dus regelmatig worden geoefend. Maar daarnaast is het betrekkelijk eenvoudig om - desnoods op grond van algemene gegevens en feiten (mijnentwege een wereldprobleem, dat op dit moment actueel is) - na te gaan wat uw intuïtieve reacties zijn.

Wil men zijn intuïtie ontwikkelen, dan zal men natuurlijk moeten uitgaan van het feit, dat de intuïtieve beslissing en richtlijn worden vastgelegd. Want om met een redelijke mate van zekerheid uit betrekkelijk weinig feiten een volledig juiste conclusie te kunnen trekken, heeft men zelfvertrouwen nodig. Zelfvertrouwen en ook het gebruik van de procedure kunnen alleen worden geleerd door een voortdurend in praktijk brengen van het proces der intuïtieve erkenning. Vandaar dat de volgende regels voor u in dit verband belangrijk zijn:

le. Willen is begeren met uitsluiting van al het andere. Indien u wilt tracht met intuïtie iets tot stand te brengen, dan zult u eerst moeten begeren uw eigen wezen te beheersen; en wel zodanig, dat u het gevoel hebt,

dat dit het belangrijkste in de wereld is.

- 2e. Wanneer u voelt deze toestand te hebben bereikt en niet eerder, volgt u de procedure van overweging, zoals die in de twee voorgaande voorbeelden is neergelegd. De rust, die u afdwingt, kan natuurlijk door hulpmiddelen worden vereenvoudigd. U kunt uzelf een bezigheid geven, waarbij u geen tijd hebt om na te denken. U kunt ook een totaal andere gedachtengang volgen. De beste methode is echter: een ontspanning, waarbij geen overdadige denk-bezigheid noodzakelijk is. Dus bij voorkeur niet een zeer spannende roman lezen of zo iets.
- 3e. De intuïtie is in het begin voor u niet te onderscheiden van een droom, een illusie. Het vraagt enig vertrouwen in uzelf en in uw mogelijkheden om zo'n intuïtie op de proef te stellen. Toch is het belangrijk, dat u dit doet. Stel uw intuïtieve vermogens voortdurend op de proef. Tracht daarbij vooral in het begin problemen te nemen, die slechts een geringe tijd van overdenking vergen. Voorbeelden zijn: Mensen gadeslaan. Trachten hun eerstvolgende reactie af te leiden. Dit kan worden gedaan met de beschouwing van de persoon, het stellen van de vraag, een rust van enkele minuten. U zult ontdekken, dat u op deze wijze langzamerhand een vaardigheid verkrijgt. Gebruik uw vaardigheid voortdurend, ook indien dit kennelijk niet noodzakelijk is. Oefening is in dit alles een van de belangrijkste waarden.
- 4e. Als u bent gekomen tot een intuïtieve vaststelling, beslissing of prognose, dan vraagt het enige wilskracht om alle andere overwegingen terzijde te stellen. Om te komen tot een juist beproeven is dat echter noodzakelijk. Leer u aan op die terreinen, waarop dit voor u belangrijk en noodzakelijk is, elke beoordeling van anderen, alle gangbare denkwijzen en opvattingen, ja, zelfs alle logica terzijde te stellen, opdat u in staat zult zijn hetgeen u wilt volbrengen op zijn eigen mérite te beoordelen. Dit is zeer belangrijk.
- 5e. Als u wilt werken met intuïtie, is het vaak goed daarbij rekening te houden met de mogelijkheid kleine prognoses te stellen. Het geven van een kleine voorspelling - al is het maar t.a.v. het weer van morgen - is in zeer vele gevallen bevorderlijk voor uw ontwikkeling. Het overbruggen van de hiaat tussen 't bewust erkende feit en de onbewuste waarden is aanvankelijk moeilijk. Daarom niet alleen voortdurend oefenen, maar stel kleine prognoses. Indien u die maakt, onthoudt u van elke prognostiek, die alleen is gebaseerd op getallen en kansberekening. Eerst zult daarmee intuïtief niets kunnen doen. Baseer al datgene, waarvoor u een intuïtieve beslissing zoekt, op: a. bestaande waarden, die niet erkend zijn; b. acties.

Om een voorbeeld te geven: Het is in het begin niet mogelijk intuïtief vast te stellen wie een paardenrace zal winnen. Maar als men een course ziet, kan men wel nagaan wat de geldomzet is. De geldomzet is een reeks acties in vaststaande waarden. Naar de geldomzet kan het winnende nummer worden voorspeld. Aan de hand daarvan kan dus wel een juiste intuïtie worden gevonden; niet aan de hand van de beschouwing der deelnemers. Hier is nl. een te grote hoeveelheid niet-overzienbare reacties. En vooral in het begin zult u niet in staat zijn daarmee iets te doen.

U kunt niet zeggen op welk nummer van een lot de hoofdprijs van de loterij valt. Wel zult u na zeer korte tijd met zeer grote waarschijnlijkheid kunnen constateren in welke steden of in welke delen van het land de prijzen zullen vallen. Deze mogelijkheid bestaat weer wel. Het is dus altijd weer een zoeken naar datgene waarmee men zelf kan werken. Wie werkt met getallen, werkt ergens met dode waarden. Een prognose kan worden weergegeven in getallen, maar ze kan nimmer worden gevonden op basis van getallen. Ze kan worden gevonden op grond van emotionele achtergronden, waarden uit het gemeenschappelijk bewustzijn, geestelijke invloeden en tendensen, kosmische stralingen. Al deze dingen kunt u aanvoelen, voorvoelen en combineren, ook buiten het logische om. Maar u kunt geen rekensom met te

veel onbekenden oplossen; dat wordt mathematica en heeft met intuïtie niets meer te maken.

Ik wil erop wijzen, dat onze intuïtieve reactie niet alleen maar een exceptioneel te ontwikkelen gave is. Zij is wel degelijk iets, wat in het dagelijks leven een grote rol speelt. Maar wij weten eenvoudig niet hoe daarop te reageren.

Een eenvoudig voorbeeld: Men speelt roulette. Iemand wil op rouge et noir spelen, de twee kleuren. Als hij denkt "nu komt rood uit", dan komt zwart uit. Als hij denkt "nu komt zwart uit", komt rood uit. Dit blijkt vaak 7 à 8 maal juist uit te komen; dus dat de tegenovergestelde kleur uitkomt, als je inzet.

Wij hebben hier te maken met een invertie intuïtie, een omkering. Wij hebben de begrippen winst en verlies niet voldoende uit elkaar gehouden. Wij zijn onbewust uitgegaan van het totaal begrip winst. Dat ligt bij de bank. Het is altijd de bank, die de meeste winst maakt. Het is de bank, die profiteert. Ik voor mij, ik speel tegen de bank. En ik heb zelfs op een schijnbare kans van half-half in feite misschien een mogelijkheid van 1 op 3 of 4. Ik moet mij dus associëren. En als ik dit kunstje ken, dan kan ik op rouge et noir (indien ik die intuïtie normaal invert heb) komen tot de juiste intuïtie en ik kan daarop een hoeveelheid winstpunten boeken. Dit is zelfs mogelijk, wanneer men wil spelen op de kolom.

De kolom geeft drie mogelijkheden. Maar van die drie mogelijkheden is het bijna altijd zeker op de vier keer drie keer juist te reageren, indien men weet hoe men moet bepalen. Daarvoor is een kennis van het spel nodig, maar ook van de eigen verhouding t.a.v. het speelveld. Als ik zie, dat op één kolom zeer veel is ingezet, dan kan ik alleen spelen, als ik uitga van de maximale winst, die zal moeten worden uitbetaald. Aangenomen natuurlijk, dat het een eerlijke roulette is. Anders wint de kolom, waarop de grootste inzet staat, nooit. Als u dus reageert op de grootste winstmogelijkheid, dan krijgt u "ja" of "naen". Heeft u dat geconstateerd, dan kunt u reageren met uitsluiting hiervan op mijn grootste winstmogelijkheid, die nog twee kolommen omvat.

In het begin vraagt dat te veel tijd. U zult dat zelden kunnen doen tussen inzet en inzet. Maar als u dat meermalen hebt geprobeerd, dan gaat het wel vlug genoeg en kunt u voor het "les jeux sont faits" klinkt inzetten op de kolom, waarop voor u persoonlijk de maximale winstmogelijkheid ligt. Het is dus eerst een elimineren van de maximale mogelijkheid; daarna uit de mindere mogelijkheden persoonlijk het grootste voordeel intuïtief nagaan. De winstkansen zijn dan betrekkelijk groot.

Er zijn mensen, die weten dat je dit spel alleen kunt spelen, zolang men zelf een zekere afstand houdt van het spel. Overal in de casino's kent men de z.g. broodspelers. Zij zetten enige tijd betrekkelijk geringe bedragen in en als zij voor een bepaald bedrag aan winst hebben binnengehaald, of het gevoel hebben dat zij vermoeid zijn, dat zij niet meer kunnen reageren, dan breken zij het spel af en verlaten ook het casino. Dat is begrijpelijk. Deze mensen - al kennen zij deze truc niet - werken in feite met de intuïtie, zoals ik probeer u duidelijk te maken. Hieruit blijkt, dat wij de wil nodig hebben om onszelf voortdurend onder contrôle te houden. Het voorbeeld zal hier in Nederland, waar men immers alleen maar ten bate van de staat mag spelen, misschien niet zo gemakkelijk worden gevolgd. Maar u kunt zich wel de toestand indenken.

Als ik bezig ben met intuïties, die mij voortdurend resultaat kunnen brengen, wordt mijn wezen steeds meer betrokken bij de mogelijkheid tot winnen. Ik zal moeite moeten doen om mijzelf en mijn begeerte naar winst te bedwingen en daarvoor in de plaats steeds weer te komen tot alleen de overweging van de mogelijkheden. Doe ik dit, heb ik die wilskracht, dan kan ik winnen. Doe ik dit niet, dan kan mijn intuïtie mij in het begin helpen. Maar dan zien wij het bekende patroon van elke beginnende speler. Deze komt binnen als gebiologeerd door het spel. Hij is eigenlijk niet uit op het maken van winst; hij wil ervaren. Door het ervaren stelt hij zich in op intuïtie. De beginner wint dikwijls. Maar nu ziet hij winst. Hij begint te denken aan het geld en niet meer aan het spel. Hierdoor ver-

liest hij veel meer dan hij ooit heeft gewonnen. Dat te weten (te weten afstand te houden) is een van de belangrijkste dingen. Of dit nu gaat om een prognose voor het getal dat uitkomt op het rad, of dat het een kwestie is van wat er zal gebeuren in de komende maanden in Israël, Egypte, Turkije of Viet-nam, dat is allemaal hetzelfde. Als ik mij persoonlijk te veel bind aan hetgeen ik wil bereiken, kom ik altijd weer verkeerd uit. Mijn instelling is niet juist. Als mijn punt van uitgang te persoonlijk wordt, is het verkrijgen van de juiste intuïtie onmogelijk.

Dan moeten wij nu proberen te zien waar deze intuïtie bruikbaar is, aangenomen dat wij de wilskracht hebben om ons steeds te distanciëren van al datgene, wat te persoonlijk is.

Dan stel ik:

In de eerste plaats: Op het ogenblik, dat de persoonlijke occupatie met het gebeuren terzijde kan worden gesteld, is een realisatie van de eigen werkelijke relatie met en de verhouding tot de totaliteit aan de hand van geestelijke, astrale, mentale en materiële waarden mogelijk.

In de tweede plaats: Indien men met alle geweld een b.v. telapathisch contact probeert af te dwingen, sluit men zich af. Elk forceren, zelfs als men haast heeft, is fataal voor de uitkomst. Beheersing is noodzakelijk.

In de derde plaats: Als ik wil bereiken en ik kan mijzelf beheersen, dan zal ik in mijn conclusie altijd een punt van uitgang vinden. Is dit punt van uitgang bereikt, dan moet er onmiddellijk worden gereageerd. Een voorbeeld: U zit aan de roulette. U wilt op een kolom zetten. U heeft uitgemaakt: deze kolom heeft de grootste kans te winnen. U vraagt zich nog een ogenblik af: zal ik de inzet doen? Op dat moment is het al "les jeux sont faits" en is de mogelijkheid voorbij. Snelle reactie, wanneer de intuïtie er is, is noodzakelijk.

In de vierde plaats: Wanneer ik gebruik maak van mijn vermogen tot afstand nemen (ook t.a.v. de menselijke denkwijze), zal elk bewustzijn dat ik kan delen (dus ook de hoogste geestelijke waarden, bewustzijnsvormen uit de geest, opgebouwde bewustzijnsvormen van een gemeenschap of een volk, waarin ik mij bevind) een directe aanvulling geven aan mijn beperkt punt van uitgang. Mijn weten wordt vollediger, ook wanneer dit niet verstandelijk is uit te drukken. Op deze wijze kan de intuïtie worden gebruikt om in alle omstandigheden van belang snel en juist te reageren.

Methode van training.

Oefen u om een bepaald begrip te overwegen en dan terzijde te stellen. Kijk naar buiten. Vraag u af: Gaat het regenen of niet? Dwing uzelf een half uur niet uit het raam te kijken. Vraag u af: Hoe warm is het? Maak een schatting. Kijk uit de verte naar een thermometer, maar ga niet kijken, voordat er een half uur is verlopen. Leer uzelf om in die tussentijd elk bezig zijn met de vraag "regenen of niet", "hoe warm" en al die dingen meer voortdurend te onderdrukken. "Het gaat mij nu niet aan", zegt men in Holland. Dit moet u begrijpen. Leer bepaalde punten eenvoudig uit te schakelen: "Dit gaat mij nu niet aan". Pas wanneer de door mij gestelde tijd is verstreken, zal ik constateren; niet eerder. U kunt dit ook doen door b.v. een courantenartikel dat u interesseert halverwege weg te leggen, uzelf te dwingen daaraan enige tijd niet te denken, vervolgens het gelezene te recapitulieren en dan pas verder te gaan. Oefeningen, die noodzakelijk zijn.

Op deze wijze wordt men getraind in het uitschakelen van alle persoonlijke reacties in de tijd, die noodzakelijk is om de processen in onderbewustzijn, in geestelijke en andere waarden binnen het ego te laten verlopen.

Oefen u in omschrijven. Als u een bloem gaat kopen, omschrijf voor uzelf wat u wilt hebben. Ik wil b.v. een iris. Hoe ziet een iris er uit? Zij is lila van bloemblad. Daarin zit een witachtige streep, waarin een gelige tongstreep voorkomt. Omschrijf de kelkvorm. Omschrijf de eigenaardige wijze, waarop de tongachtige bloem zich openplooit aan de bovenkant. Omschrijf het blad, de stengel. Probeer te visualiseren.

Als u brood hebt, stel u dat brood voor. Kijk er even naar. Vraag u af: Hoe ziet dit brood er uit? Hoe zal dit smaken. Is het knapperig? Is het niet knapperig? U moet zich een voorstelling maken van de meest eenvoudige dingen. Hoe beter u omschrijft, hoe juister u formuleert, des te gemakkelijker het voor u wordt problemen op te nemen. Want een juiste formulering betekent ook het juist opnemen in het geheugen. Het betekent het juist opnemen van gegevens, ook van anderen.

Leer observeren. Leer, wanneer u leest, de betekenis van elk woord te overwegen. Als u luistert, probeer, nadat een zin is gesproken (als u de tijd heeft) te recapitulieren: Wat is er precies gezegd? Wat is de intonatie? Door u op deze manier te trainen krijgt u het vermogen de bekende gegevens juist te recapitulieren en te omschrijven en komt u tot een meer objectieve weergave van de gegevens.

Oefen u in het precies omschrijven van hetgeen u wilt of waarheen u gaat. U stapt b.v. in een autobus. U weet het eindpunt. Waar precies is dat eindpunt? Waar staat de haltepaal? Wat voor een huis staat daar bij? Omschrijf dat. Weet u het niet? Kijk dan, als u bent aangekomen. Omschrijf het voor uzelf nauwkeurig.

Wilt u naar een theater gaan? Wat verlangt u van dat theater? Precies omschrijven. Na afloop u afvragen: Wat is het verschil tussen wat ik heb gezien of gehoord en wat ik mijzelf heb voorgesteld? Definieer het verschil. Leer uzelf om concreet en kort te omschrijven: wat is het verschil? Hierdoor bent u in staat, als u voor een bepaald doel intuïtie nodig hebt, u dat doel zo volledig voor te stellen, dat daardoor een gerichtheid in uw denken, maar ook in de werkzaamheid van het onderbewustzijn en de geest tot stand wordt gebracht.

Het volbrengen van deze oefeningen vraagt wilskracht. Het lijkt eenvoudig, als ik u vertel: zo doe je dit. Maar het is niet zo eenvoudig, omdat u dit langere tijd voortdurend moet doen. Wie de genoemde oefeningen ongeveer drie à vier weken elke dag enkele malen doet, heeft een beginpunt bereikt en kan voor het eerst trachten meer bewust een intuïtie te verwerven en te controleren.

In de training is het belangrijk, dat wij de intuïties nagaan. Intuïties nagaan is in het begin over het algemeen een kwestie van constatering. Een eenvoudige methode: U staat bij een verkeerspunt. Neem 1 à 2 minuten het verkeerspatroon waar. Tracht dan uzelf af te vragen: Welk openbaar lijnvoertuig komt het eerst voorbij? Welk nummer? U zult zien, dat u de eerste malen misraadt. Als u het enkele malen heeft gedaan, dan blijkt het voorkomen van het door u voorspelde nummer steeds vaker te gebeuren. Dit is een van de eenvoudigste methoden.

Als u iemand ontmoet (u kent deze niet), maak enkele conclusies. Niet ten aanzien van diens karakter, dat heeft nog geen zin. Maar b.v.: Hoe zal deze mens reageren op een van de andere aanwezigen, die ik ken? Probeer deze dingen te doen. Allemaal kleine intuïties met een betrekkelijk gering tijdsverloop.

Op deze manier schoolt u zich in het gebruik van de intuïtieve gaven en vermogens; en dit is noodzakelijk. Want eerst wanneer dit voor mij een normaal iets is geworden, kan ik afstand houden, waardoor ik in staat ben ook bij grotere problemen, zonder al te lang eerst mijn wil te moeten oefenen, zonder te veel te worden gestoord door het weerkeren van het probleem, innerlijk deze zaak te verwerken.

Misschien vraagt u zich af, waarom deze intuïtie juist nu weer op uw programma is gezet? Men heeft u gesproken over allerhande waarden in het occultisme en daarbij is (als ik juist ben voorgelicht) in een vorige les gesproken over de verschillende krachtvelden, waarin u zich bevindt.

Die krachtvelden, waarin u zich bevindt, mijne vrienden, zijn invloeden, die u - maar ook uw omgeving - kunnen bepalen. Zij zijn het, die uw gedrag a.h.w. in een zekere richting stuwen, maar ook dat van anderen. U erkent deze velden en stromingen meestal niet zo heel bewust. Maar toch kunt u die werking erkennen. Er is in u iets, dat een dergelijk veld constateert. Het is duidelijk, dat

alle verloop van het gebeuren hierdoor mede al wordt beperkt. En er zijn vaak vele van dergelijke krachten in één en dezelfde tijd aanwezig. De beperking van de mogelijkheden van het werkelijk gebeuren wordt steeds kleiner, terwijl de theoretische mogelijkheid even groot blijft. De intuïtie maakt het ons mogelijk deze beperking te constateren. Zij maakt het ons mogelijk door het waarnemen van de feiten en gelijktijdig de geestelijke begrenzingen, de geestelijke achtergronden van eigen wezen te komen tot een definitieve conclusie, waarbij de constatering van het feit bijna puntnauwkeurig kan zijn. En wat heeft u aan al uw geestelijke gaven (helderhorendheid, helderziendheid, het vermogen tot hypnotiseren e.d.), wanneer u ze niet kunt gebruiken? De intuïtie is het leid-snoer, dat wij nodig hebben om ons totale wezen en kunnen in het occulte op de juiste manier te richten.

Het is geen wonder, dat een dergelijk onderwerp in de verschillende disciplines in het rijk van het occultisme steeds weer naar voren komt. Het is als het ware de weg, waarlang zich de ontwikkeling verplaatst.

Al wat ik uit de geest ontvang, wat ik in de geest waarneem, wat ik erken of tot uiting breng aan geestelijke vermogens, aan genezende kracht, moet in overeenstemming zijn met de weg. Op het ogenblik, dat ik - ook in de z.g. occulte wetenschap - tegen de dingen inga, die door alle invloeden a.h.w. worden afgedwongen, kan ik zelden een blijvend resultaat bereiken. In de meeste gevallen is het mij niet mogelijk, iets blijvend tot stand te brengen. En wat ik bereik kost mij veel meer kracht, moeite en vaak strijd in mijzelf dan noodzakelijk is.

Wie gebruik maakt van de begaafdheden van de mens, wie wil handelen volgens de occulte wetten, moet beginnen met te weten: in welke richting kan ik nu gaan? Indien de richting niet in overeenstemming is met het doel, kan men misschien door het doel iets te verleggen toch wat bereiken, dat buiten de algemene tendens ligt. Maar gaat men regelrecht tegen een bestaande tendens in, dan zal men bijna nooit - of men moet vol-ingewijd en zeer sterk zijn - iets tot stand brengen. Het gebruik van occulte macht heeft alleen zin, indien men iets kan bereiken.

Ik hoop, dat dat in dit hoofdstuk voldoende begrijpelijk en duidelijk is gemaakt.

-:-

HOOFDSTUK XVIII.

SPONTANE REACTIE.

Wij hebben gesproken over intuïtie. Nu zal het u duidelijk zijn, dat daar een aanvulling bij is; en dat is spontane reactie.

Wanneer een mens spontaan moet reageren, dan zal hij in vele gevallen juist reageren zolang hij niet onder pressie staat van grote angst of gevoelens van onzekerheid. Spontane reactie omvat voor een deel onbewuste intuïtie, want zij treedt ook op t.a.v. personen, van gebeurtenissen en kan vaak beslissend zijn voor de eigen reactie op personen en zelfs voor de eigen daden.

De spontane reactie ontbeert de beheersbaarheid, die wij in de door de wil geleide en bewust gebruikte intuïtie aantreffen. Maar dit neemt niet weg, dat de spontane reactie bij ons toch dikwijls van groot belang kan zijn. Aangezien niet alle reacties, die spontaan in ons opwellen, de weergave zijn van al hetgeen kosmisch waar en goed is, zou ik in dit tweede en zeer korte stukje enkele regels daarvoor willen geven.

1. Elke spontane reactie is zinvol en bruikbaar, indien zij een verhoging van harmonie ten gevolge heeft, dan wel het ontstaan van een disharmonie voorkomt. Daarom is het belangrijk, dat bij het spontaan reageren men zich tenminste afvraagt: Bevordert dit harmonie of vermindert dit deze? Blijkt dit laatste het geval te zijn, dan is het vaak mogelijk door een bewuste reactie de spontane reactie zodanig aan te vullen, dat te grote disharmonie wordt voorkomen.

2. Een spontane reactie welt op. Men kan haar niet omschrijven. Zij hangt zelfs niet geheel samen met gevoelens, met lichamelijke mogelijkheden of noodzaken. Zij is. Zij is de uitdrukking voor het "ik" van een in de totaliteit van eigen lot, karma en persoonlijkheid bestaande mogelijkheid, noodzaak of toestand.

De spontane reactie is altijd een uiting van mijzelf. Zij zal de evenwichtigheid der dingen vaak schijnbaar verstoren. Laat ik mij daardoor afschrikken, dan verlies ik alle spontaniteit en daarmee ook alle mogelijkheid om zonder bewuste overwegingen of zelfs maar intuïtief te reageren. Spontaniteit is in zekere mate begeerlijk en wenselijk. Maar zij mag het evenwicht niet werkelijk verstoren, alleen schijnbaar. Daarom geldt:

Elke spontane actie en reactie dient achteraf te worden gecompenseerd. De compensatie zal kunnen liggen in een geestelijke benadering van het gebeuren en een eventueel stoffelijk aanvullen van de daarin geestelijk erkende of aangevoelde tekorten. Daarnaast zal de evenwichtigheid worden bevorderd, indien op geen enkele wijze aan een spontane reactie achteraf eisen worden verbonden, noch op grond daarvan verwachtingen worden gekoesterd. Spontane reactie moet worden geaccepteerd zoals zij is: een ogenblikkelijke weergave van het "ik", die - zolang zij harmonisch blijft - altijd voor het "ik" gunstig is.

3. Onder spontaniteit verstaat men al te veel ongebondenheid. Deze zijn niet hetzelfde. Spontaniteit wil zeggen, dat het opwellen van impuls en gevoel in het "ik" zo wordt uitgedrukt, dat het binnen het kader van de omgeving valt. Daarom moet gelden: Elke spontane opwelling moet worden omgezet in een desnoods nog juist aanvaardbare reactie in verband met alle omringend bewustzijn. Elke verstoring van evenwicht in het omringend bewustzijn zal onmiddellijk haar weerslag vinden in degeen, die het tot stand brengt.

4. Juist wanneer wij zeer veel werken met occulte krachten en daarnaast ook leren intuïtief te werken, zullen wij dikwijls zeer spontaan reageren vanuit het standpunt van anderen. Deze spontaniteit geeft ons het voordeel van vitaliteit. Wie spontaan is, is ook vitaal. Wie in alles terughoudend en berekenend is, heeft geen werkelijke vitaliteit. Daarom: Wie vitaal wil zijn, móét leren onmiddellijk en scherp te reageren. Het maken van plannen is in vele gevallen schadelijk, indien spontaan reageren eveneens mogelijk zou zijn.

U heeft hier een klein overzicht gekregen van punten, die met intuïtie in verband staan. Ik neem aan, dat uw leraar u een volgende maal een afsluitende rede zal geven, waarin het practisch occultisme dus nogmaals wordt samengevat. Ik hoop echter, dat deze korte, door mij gegeven les door u allen zal worden bestudeerd in samenhang met alle andere lessen en voorschriften. Het zal u dan blijken, dat zowel spontaniteit als het werken met intuïtieve vermogens kan bijdragen tot de ontwikkeling van de door u misschien begeerde geestelijke gaven en het juistere gebruiken van de in u aanwezige levens- en andere krachten.

:--:

HET SATANISME.

Er is in de laatste tijd weer wat drukte geweest over duivelvereringen, zwarte missen e.d. Het is misschien goed na te gaan wat - occult gezien - de betekenis van dergelijke dingen kan zijn, waaruit ze voortkomen en ook waartoe ze leiden. Ik zal trachten dit in kort bestek weer te geven.

De z.g. zwarte missen zijn ontstaan in het jaar 1400. Ofschoon oorspronkelijk in Italië plaatsvindende en waarschijnlijk daar deel uitmakende van nog resterende heidense godsdiensten, werden ze al snel hoofdzakelijk via Zwitserland, Oostenrijk ook naar het noorden toe verbreid. Deze duivelverering vindt dan ook haar hoogtepunt in de 15e en 16e eeuw, wanneer gehele kloosters (voornamelijk in de Rhenipfalz) deze duivelverering aanhangen en de zwarte mis regelmatig wordt gelezen.

Men schrijft aan dit satanisme vele duistere bedoelingen en praktijken toe. Het is niet mijn taak om hier te oordelen over datgene, wat de geestelijk zieken onder de vorm van duivelverering hebben bedreven, zoals b.v. Giles de Reiz. Wel wil ik erop wijzen, dat er in de mens in bepaalde tijden een grote innerlijke onzekerheid ontstaat. Deze komt vaak voort uit een zekere overvloed met daarnaast een gebrek aan eigen problemen. Zodra dit gebrek aan werkelijke problematiek ontstaat, verplaatst het zoeken naar weerstand zich naar het geestelijk terrein. En onze grootste vijand is dan over het algemeen God.

Dit klinkt een beetje vreemd, maar het zal u duidelijk zijn, dat wij aan de ene kant God moeten aanvaarden (Hij is almachtig) en dat wij aan de andere kant het maar heel zelden met Hem eens zijn. God doet de dingen wel en wij leren dat wat God doet welgedaan is, maar wij vinden heel vaak, dat Hij het beter anders had kunnen doen. Het resultaat is dan, dat men zoekt naar een invloed of kracht, die kan helpen om het eigen denkbeeld van juist en goed te verwezenlijken. Als men moet kiezen, dan moet men wel kiezen voor de tegenstander van God. Want God trekt Zich - althans in Zijn algemene raadsbesluiten - kennelijk maar weinig van ons aan. Wanneer Hij Zich iets van ons aantrekt, dan doet hij dat op Zijn eigen wijze en houdt daarbij blijkbaar heel weinig rekening met datgene, wat wij nu toevallig belangrijk vinden.

Het ontstaan van deze duivelverering is dus eigenlijk primair een verzet tegen een te grote rigiditeit in het geloof. Dat juist kloostergemeenschappen deze verering overnemen, is eveneens begrijpelijk. De kloostergemeenschappen dienen in de periode, waarin zij ook de duivelverering gaan verbreiden, als een sociaal centrum. Zij hebben een groot gedeelte der scholen in handen en zij zijn van groot belang voor de politieke situatie. Zij hebben grote rijkdommen. Deze kloosters zien dat wat er in de wereld gebeurt niet in overeenstemming is met hun eigen verlangens. Hun zwarte mis is oorspronkelijk alleen het lezen - in omgekeerde volgorde, maar door een gewijd priester en in een gewijde kerk - van het normale misformulier. Dat men daarvoor het middernachtelijk uur kiest, is ook al weer begrijpelijk. Dat is nl. de tijd, dat duivels en demonen het gemakkelijkst bereikbaar heten te zijn volgens de legende.

Er worden bij deze diensten oorspronkelijk geen bloedoffers gebracht. Later brengt men onder bepaalde omstandigheden wel bloedoffers; en wel speciaal met de bedoeling augurie te bedrijven; d.w.z. voorspellingen te vernemen.

Men heeft dit satanisme heel vaak verward met heksengedoe en dergelijke. Ik geloof niet, dat dit juist is. Wij moeten dit zien als een direct verzet tegen de maatschappij en daarbij een beroep op de satan, op de duistere macht, die wel met de mens rekening wil houden, opdat de mens met die duistere macht rekening zal houden. De handel, die je moeilijk met God kunt drijven, is met de duivel kennelijk gemakkelijker te doen.

Dit satanisme nu is niet dood. Het leeft voort tot in de huidige tijd en is daarbij zeker niet altijd negatief gericht. Het heeft vaak een zeer positieve

bedoeling. Wij kunnen het niet "goed" heten. Want wat is het gevolg?

Als ik met een duivelverering begin en dit blijft op een vrijblijvende basis, dan kunnen we zeggen: Nou ja, er is eigenlijk niets gebeurd. Dan is dit alleen maar een binnen de christelijke religie passende uiting van het normale natuurgeloof. En vele van de ritën, die ook plaats vinden bij de z.g. zwarte missen, zoals wat men noemt sexuele misdragingen e.d., passen dus ook direct in het natuurgeloof en de daar voorkomende magie. Maar het belangrijke is, dat de mens zich gaat binden. Hij voelt zich steeds meer verbonden met het demonische, omdat hij begrijpt, dat - een beroep gedaan hebben - op de satan - hij niet meer in staat is om vrijelijk een beroep te doen op God. De mens maakt zich dus tot tegenstander van God. Maar niet alleen van God. Hij gaat op den duur al datgene, wat goddelijke ordening uitdrukt, eveneens beschouwen als iets, wat schadelijk is voor zijn eigen mogelijkheden. Zonder te spreken van een morele achteruitgang (daarvan is in het satanisme heus niet zo vaak het geval), kunnen we wel spreken van een totale omkering van waarden.

Het bestrijden van al wat goddelijk is, betekent ook het bestrijden van al wat vrij is. Bandeloosheid wordt aangemoedigd; niet omdat zij vrijheid zou betekenen, maar omdat zij een satanische wet zou zijn. Al datgene, wat vrijheid betekent in de normale zin van het woord, wordt daarentegen belemmerd. Want dit is een uiting, die binnen het goddelijk patroon kan vallen. En de mens, die eenmaal zover gebonden raakt in deze denkwijze, komt tot een filosofie, waarbij op den duur niets anders meer belangrijk is dan het "ik" en de duistere meester, die men voor zichzelf heeft gekozen.

De weg van het satanisme is er een, die - beginnende vaak met altruïsme - voert tot een bijna absoluut egoïsme; en die - beginnende met bedoelingen ten goede van de gehele gemeenschap - langzaam maar zeker voert tot een zich alleen bepalen tot zelfverheerlijking en soms ook zelfbevrediging. Dit alles dus wat de geschiedenis betreft.

Nu is er een grote vraag; en die is altijd weer deze: Geloof ik aan God of niet? Wie ziet wat er op de wereld gebeurt en moet aanvaarden dat God dit toelaat, zal zich vaak van die God willen afwenden. Maar te zeggen, dat God niet bestaat, dat God geen zinrijk wezen is, geen kracht, dat is te veel. Men keert zich dan tot iets anders en maakt daarvan - helaas - het zoeken van het tegengestelde van het Goddelijke.

Wat is nu de magische werking, die we bij het satanisme krijgen?

Als we in de normale gemeenschap tot God bidden, dan doen we iets, wat algemeen aanvaard is. We blijven dus eigenlijk binnen de sporen, die reeds voor ons zijn getekend. We hebben daarmee geen bijzondere moeilijkheden. Wij zien daarin geen bijzondere gevaren. Het is duidelijk, dat wij tegenover die God dus veel minder actief zullen staan dan tegenover het duister, dat - omdat het een verweer is tegen de bestaande orde - in feite ook een grote dreiging, een gevaar inhoudt. Er is dus een veel sterkere en veel grotere geestelijke overgave.

Als men een zwarte mis leest met een bepaald doel voor ogen, dan is het duidelijk dat juist de spanning, het gevaar, de sensatie en daarnaast ook het gevoel misschien van uitgesloten zijn, dat langzamerhand ontstaat, de mens tot een bijna wanhopige overgave brengt, een wanhopige inspanning van zijn eigen wezen. Dat zal hij niet doen, indien het gaat tegen God. Hij zal daardoor op grond van de gewone magische wetten, de gewone occulte wetten zelfs, veel grotere krachten in het geweer kunnen brengen dan een normaal mens.

Het is duidelijk, dat het beroep op het magische, komende uit deze wanhoop, dit absolute verzet, dit afgescheiden zijn van het gangbare, veel intenser, veel krachtiger is en veel grotere resultaten oplevert. En die resultaten zijn voor de gelovige weer een bevestiging van de juistheid van zijn eigen weg.

Dat ik dit in deze dagen te berde meen te mogen brengen - en dat nog wel binnen het kader van een cursus over praktisch occultisme - heeft zijn reden. Wij behoeven niet tot het duivelse, het demonische te roepen om toch buiten het gangbare te staan.

God is langzaam maar zeker zozeer geformaliseerd, dat elke stap naar de realiteit van het Goddelijke en de wetten van het Goddelijke die heersen in feite al inhouden dat je je buiten die gemeenschap plaatst. Als je dan in verweer tegen de vrome riten een soort satanisme invoert, betekent dat helemaal niet dat je werkelijk duistere machten aanroept. Een dergelijke zwarte mis is geen zwarte mis in de volle betekenis van het woord. Het is een betrekkelijk zinloos protest geworden. De mens echter, die zich buiten de maatschappelijke normen en wetten gaat stellen, krijgt een intensiteit van levenshonger en daarmee ook een intense bewogenheid, die de norm ver te boven gaat. Hij verkrijgt dus inderdaad een groter magisch vermogen, als hij maar weet hoe het te gebruiken.

Dat veel minder mensen in deze tijd die mogelijkheden beseffen dan eens de monniken, is begrijpelijk. De mens van vandaag denkt veel materialistischer en is veel minder opgevoed in de toch dikwijls ook op magie stoelende kerkelijke dialectiek.

Als wij buiten de gemeenschap stappen en een eigen gemeenschap vormen, die voor het geheel niet helemaal aanvaardbaar is, als wij in die gemeenschap een intentie leggen - ook al richten we die op God en niet op de duivel - dan zullen wij door het gevoel van afgeslotenheid en ook van - zullen we zeggen - een zeker gevaar (de mogelijkheid van moeilijkheden) veel intenser kracht uitstralen en daarmee ook veel meer kunnen doen dan een mens, die gewoon bidt.

Het satanisme zou in deze dagen wel eens zeer sterk kunnen gaan toemen. Want de neiging om te protesteren tegen het leven, zoals het vandaag aan de dag is, wordt steeds sterker. De verachting of de haat, die velen koesteren voor de kerken (vaak ook de kerken in wier geloof zij zijn opgevoed), mag in deze dagen zeker niet worden onderschat. Juist daarin is het goed een onderscheid te maken tussen de positieve benadering van het leven en de negatieve. Binnen de gemeenschap kun je alleen werken volgens het gemeenschappelijk gemiddelde. Dit is geestelijk gezien te laag om werkelijk resultaten op te leveren.

Wanneer ik het satanisme zie, dan zal ik hierdoor mijzelf verbonden gevoelen met krachten, die mij steeds meer afsnijden van de Bron van alle leven, van de mogelijkheid tot een vreugdig, eeuwig leven misschien ook. Ik kan mij hoogstens nog een stoffelijk voortbestaan denken in een soort andere wereld. Doe ik dit, dan móét ik wel egoïst, egomaan, worden en word ik een vijand van de gehele wereld. Ga ik echter uit van het feit, dat God Zijn wetten anders gegeven heeft dan de mens ze pleegt te interpreteren, ga ik uit van het feit, dat de kracht Gods niet kan worden uitgedeeld via kerken en priesters, maar dat zij een persoonlijke beleving is, dan kan ik door het verlaten van de middelmatigheid van de massa, door het zoeken van een zuiver persoonlijke beleving, desnoods van een persoonlijke ritus, een expressie van grote krachten wekken, zonder dat ik mij daarbij verlaten gevoel. Integendeel, mij verbonden gevoelend met de Eeuwige, met de Levende Kracht, zal ik mij eveneens in staat gevoelen om die gemeenschap te helpen om een grotere geestelijke en ook stoffelijke betekenis voor die gemeenschap te verkrijgen. Ik zal verantwoordelijkheden voor de gemeenschap kunnen, willen en leren dragen, die ik zonder dit niet zou kunnen volbrengen. Ik kan maatschappelijke plichten aanvaarden en volbrengen, die mij anders te zwaar zouden zijn.

Het satanisme was eens een verweer tegen het absolute gezag van de kerken. Het was een poging om de gebondenheid te ontvluchten. En zij, die zich daaraan hebben overgegeven, hebben zeker niet altijd beseft, dat zij daardoor zichzelf ook uitsloten van het vermogen om te leven vóór de totaliteit.

Wie in deze dagen zoekt naar nieuwe wegen en mogelijkheden, zal ze moeten zoeken buiten de gangbare moraal, buiten de gangbare geloofswaarden, ja buiten de gangbare regelingen en wetten van de gemeenschap om. Dat is wel zeker. Maar hij zal ze moeten zoeken met God als bewegende Kracht en achtergrond. Op deze wijze kan het verzet vrucht dragen; kan het nieuwe en grote geestelijke waarden in de wereld brengen. En op deze wijze kunnen vele dingen, die nu haast

instinctief gebeuren, die eigenlijk meer een bijna onbewuste reactie zijn op het leven en de problemen daarvan, worden gemaakt tot een bewust werken met lichtkrachten en een bewust uitstralen daarvan.

Het satanisme is in de schijn van nieuwe waarden een nieuwe harmonie eigenlijk een disintegratie van eigen verbondenheid met het geheel van de schepping. Het zoeken naar God op eigen wijze met ontkenning van de negatieve aspecten van het geestelijk bestaan betekent daarentegen een groeien naar God toe en een steeds meer bewust deel uitmaken van de goddelijke totaliteit. Dit laatste zal in deze dagen ook als praktisch occultisme hand over hand gaan toenemen. Het zal een nieuwe vorm van Godsbeleving worden en daarmee ook een nieuwe mogelijkheid zijn om in een wereld, die is vastgelopen in haar onbesef, God weer als een levende waarde te doen bestaan voor de mensen.

Meer dan kerken, meer dan z.g. revival-bijeenkomsten, ja, meer dan alle streven naar positief mens-zijn, kan het erkennen van een eigen waarde, die buiten de wetten en machten staat, die de gemeenschap hanteert, maar gebaseerd op de God, waaruit ook die gemeenschap leeft, bijdragen tot de geestelijke gezondwording van een wereld, die dreigt te verdrinken in haar technische bereikingen en haar eigen onvermogen zich aan haar bereiking en weelde aan te passen.

:--:~:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Negende Les.

REALISATIE.

Bewustwording is een beperkte vrijwording van de groep. Dat hebben wij de vorige maal vastgesteld. Maar wanneer wij ons eenmaal gaan vrijmaken van de groep, dan zien wij een eigenaardig verschijnsel: Het leven, dat verschilt van de groep, is voor de groep niet aanvaardbaar. Er ontstaat dus altijd een tegenstelling tussen het milieu en het individu, dat - hetzij door mutaties, hetzij door kleurverschillen, hetzij door een mentaliteitsverandering of een vergroot besef - buiten de groep komt te staan en door de groep wordt achtervolgt.

Dit is een zeer typerend verschijnsel, dat niet alleen beperkt is tot de mensenwereld. Want het verschil is altijd een bedreiging.

De tendens van elke "gestalt"-figuur (u weet van de vorige keer nog wel wat dat is) zal dus zijn een stabilisatie van het bestaande. Elke afwijking van vorm, van mentaliteit, van habitus (gedragsspatroon) wordt aangevochten; en dat heeft voor het leven wel degelijk zijn zin. Als er een groep ontstaat of een ras, een volk desnoods, een kleine gemeenschap, een stam, dan is zij voor haar bestaan afhankelijk van de handhaving van haar eigenschappen. Wanneer wij in zo'n groep leven en wij erkennen dus de exceptie (datgene wat anders wordt) als volwaardig, dan betekent dat tevens dat wij onze eigenschappen en wetten niet meer volledig kunnen handhaven. Het betekent, dat de samenhang van de groep zwakker wordt en dat daarmee haar bestaan in gevaar komt. Er is dus wel degelijk een reden om tot dit verzet te komen. Dat dit verzet oorspronkelijk instinctief is, och, daarvan zul je als mens niet zoveel merken.

Wat zien wij nu in de mensenwereld?

De mens heeft de gewoonte zich - al is hij zich niet bewust van de "gestalt"-vorming en de onderworpenheid aan de groep - te baseren op een gemeenschap. In deze gemeenschap zoekt hij naar een persoonlijke mogelijkheid, een persoonlijke uiting; maar de groep is suprême. Hij zoekt in de groep de bevestiging van zichzelf. Zodra er nu iemand komt, die afwijkt van hetgeen de groep is, dan valt hij hem aan. Blijkt echter de ander de sterkere, dan zien wij een nog veel eigenaardiger verschijnsel: We zien, dat diezelfde mens - of hij het weet of niet - diens beeld accepteert, overneemt, terwijl hij misschien de persoon van de heerser blijft verwerpen.

Daarvoor zijn verscheidene voorbeelden te vinden. Een van de meest recente kent u allemaal. Hitler-Duitsland was gebaseerd op een specifieke vorm van sociaal socialisme; d.w.z. een in de gemeenschap ingebouwd socialisme, dat een gelijktijdige normalisatie van alle leden van de gemeenschap plus onderwerping van alle leden aan de gemeenschap beoogde. Nu hebben verschillende staten dat Duitsland met man en macht bestreden. Zij zijn erin geslaagd om het nazisme, zoals men dat noemde a.h.w. uit te roeien, althans tijdelijk volledig te onderdrukken. Maar in Engeland zien wij na die oorlog een aantal sociale reformen opko-

men, die - typerend - gebaseerd zijn op de arbeidsverhoudingen en vooral op de Gewerkschaftsaktiviteiten, zoals de Duitser dat noemde, van de nazi's. Wij zien dat bepaalde groeperingen, niet alleen in Engeland, maar ook in Italië, Noorwegen, Zweden, Denemarken en zelfs in Nederland overgaan tot het organiseren van reisjes, die een typisch "Kraft durch Freude"-aspect hebben. Zij zijn mede wat propagandistisch getint. En ook Rusland speelt precies hetzelfde spel. Wat is er nl. gebeurd?

De wereld heeft in de grote bedreiging van het fascisme kracht erkend. Het fascisme kan het niet aanvaarden; dat is vijandig. Maar de reden van die kracht, zoals men die meent gevonden het hebben, is een wijziging van sociale structuur en samenhangen; en die begeert men voor zichzelf. Onbewust en misschien zonder het te beseffen zien wij b.v. in de Ver. Staten een verandering in de sociale politiek, zoals Roosevelt die oorspronkelijk is begonnen. Wij zien een aantal varianten op b.v. de New Deal ontstaan. Wij zien dat de sociale zorg langzaam maar zeker andere aspecten krijgt; en aangezien free enterprise Amerikaans is, moet dat worden ondergebracht in het denkbeeld van de vrije onderneming. Maar men grijpt ernaar. Men heeft zich nl. een bron van kracht gerealiseerd.

In alle leven zien wij precies hetzelfde. Men kan het zien b.v. bij wolven of wilde paarden, al komen de laatste niet zoveel meer voor. Er wordt daar een strijd gestreden. Bij de wolven is het z.g. leidersduel bekend, evenals het hestelduel bij een kudde paarden. Als er nu een hengst komt die afwijkt, dan moet hij zorgen dat hij wekomt, want anders wordt hij doodgebeten, doodgeschoot; hij wordt vermoordt.

Hetzelfde is het bij wolven. Een afwijkende vachttekening kan reeds voldoende zijn om het dier eenvoudig door de gemeenschap te doen vervolgen en eventueel te doden. Maar blijkt nu dat die hengst of die wolf intelligenter is dan de anderen - en dat komt nogal eens voor - dan keert hij na verloop van tijd terug en neemt zijn eigen roedel of kudde over. Vanaf dat ogenblik - en dat is nu typerend - zien wij, dat het afwijkende gedragspatroon van de leider wordt overgenomen door de jonge wolven of de jonge hengsten. Op die manier zien wij in twee à drie generaties bij de dieren over een zeer groot areaal een verandering van gedragspatroon in een schijnbaar onafhankelijk kudde of jachtmeute.

Hier is dus ook alweer datzelfde aspect werkzaam. En dat kan alleen, indien er naast het instinctief aanhangen van de sterkste ook nog iets is als een realisatie. De mens is de enige, die de rationalisatie nodig heeft. Hij moet dus de redenen kennen voor zijn gedrag. Maar de diersoorten - en zelfs de in feite haast niet denkende plantensoorten - kennen een realisatie; d.w.z. een erkenning van omstandigheden. En die erkenning van omstandigheden is reëler, naarmate zij minder gebonden is aan groepsconcepten. Ook weer typerend: het groepsconcept werkt langzaam maar zeker "verdommend" (en dan bedoel ik dat niet als een vloekwoord) of verdwazend, maar dat geeft eigenlijk niet zo juist weer wat ik ermee wil zeggen.

Nu gaat het erom dat alle leven, dat een bepaalde fase bereikt, waarin de groepsvorming ontstaat, te maken heeft met de afwijking van de norm. Het erkennen van de afwijking van de norm op zichzelf houdt reeds een realisatie in. Maar het gaat verder. Er komt een milieu-realisatie; d.w.z. een erkenning, die niet alleen blijft staan bij de vaststelling van de feiten, maar die inwerkt op het eigen gedrag. Het gedrag wijzigt zich door de erkenning.

En daarmee komen wij bij een zeer belangrijk punt in onze historie van het leven. Want het is natuurlijk heel aardig om te spreken over de overeenkomsten met en de tegenstellingen tussen homo sapiens anno 2000 n. Chr. en b.v. homo pekinensis, maar het zegt ons weinig. Als wij spreken over bewustwording, dan moeten wij dat eigenlijk met een paar regels afdoen. Maar als wij komen aan de realisatie, dan hebben wij te maken met een mechanisme, dat een voortdurende verandering afdwingt.

Normaal zien wij stabilisatie gevolgd worden door stagnatie (stilstand); en stilstand op zich is deterioratie (verval), waaruit op de duur een onder-

gang, althans een vermindering van waarde ontstaat. Zolang er echter een realisatie is, die niet alleen binnen de groep is gericht, maar die ook de waarden buiten de groep ontdekt, zien wij als resultaat ervan de fluctuatie.

Fluctuatie wil zeggen: het afwisselend opkomen en ondergaan van bepaalde ondergeschikte tendensen, die binnen het groeps patroon aanvaardbaar blijven, maar daarin soms het gedrag overheersen en soms a.h.w. ondermijnen; d.w.z. de gedragsnorm lossen, vrijer maken. Wie zich de moeite getroost na te gaan hoe dit gebeurt - en dan moogt u kijken bij de dieren en ook bij de mensen - zal ontdekken, dat een leven volgens vaste regels als gevolg van een realisatie langzaam verandert in een verwerping van regels; een periode van experimentatie. Uit het experiment, het onderzoek, de beproeving, waaraan de hele gemeenschap op de een of andere manier toch deel heeft, ontstaat dan weer een vernieuwde vorm-vastlegging, waarbij de gehele habitus (gewoonte), aangepast aan de woonomgeving, wordt bepaald door hetgeen zich heeft afgespeeld.

De bewustwording houdt echter niet in, dat elk individu dat ook begrijpt. Het individu verandert haast ondanks zichzelf en is zich van die verandering maar zelden bewust. Pas als men zich vrijmaakt van de groep, ontstaat die bewustwording wel. Maar zo even heb ik al gezegd, dat b.v. paarden en wolven (ik zou nog wel andere diersoorten kunnen noemen, die in groepsverband leven) hun "buitenbeentjes" weliswaar verliezen, maar dat zij die vaak later als leiders terugzien. Worden zij geen leiders, dan zijn zij vaak de vijanden. Wij krijgen dan te maken met b.v. de solitaire olifant, die regelmatig een must krijgt (een vernietigingsdrang) en dan zijn soortgenoten aanvalt. De verworping wordt dus of leider dan wel hij wordt de agressor, waardoor hij ook weer de gewoonte, de mogelijkheden van de gemeenschap helpt bepalen. En daar hebben wij een zeer interessant punt.

Die steeds veranderende waarde maakt de gemeenschap op den duur steeds vrijer, ook als zij zich dat zelf niet realiseert. Uw eigen wereld b.v. is in zeer vele opzichten, maar vooral wel t.a.v. het gebruik van eigen verstand, veel vrijer dan - als wij in Nederland willen blijven - de gemeenschap van laten we zeggen Jacoba van Beieren of van Floris, der keeren God, e.d. De mentaliteit blijft natuurlijk wel bestaan, maar het vermogen tot zelfstandig denken (het vinden van je eigen beweegredenen, het omschrijven van je bedoelingen) is nu plotseling vrijer mogelijk. Men heeft dus niet meer de behoefte aan een vaste formulering. Men gaat steeds vrijer werken en denken. En nu ontstaat de situatie, waarin de groep of de "gestalt" kan worden vergeleken met een ei.

In het ei ligt het embryo van het dier. In de groep ligt a.h.w. de prenatale structuur van de bewuste mensheid. Zodra die maatschappij in zichzelf een voldoende ontwikkeling heeft ondergaan, zal de realisatie van de beperking, die zij oplegt, zo sterk worden, dat deze maatschappij van binnenuit wordt aangevallen en haar beperking verbroken. Zij valt dan uiteen en wordt waardeloos. Zij wordt historie; één van die vele dingen, die kinderen uit geschiedenisboeken moeten opdreunen, vooral als er mooie namen en veldslagen bij te pas komen.

Op het gevaar af dat men mij een zoeken naar populariteit verwijt, zou ik hier een actueel voorbeeld willen gebruiken.

U bent allen bekend met de situatie, zoals deze zich in Noord-Afrika afspeelt. Maar realiseert u zich wel in hoeverre juist hier dit begrip voor de buitenwereld een rol heeft gespeeld in de problematiek, die in deze oorlogshandelingen moest resulteren?

Wij hebben daar twee groepen, die in feite altijd in zichzelf besloten waren. Aan de ene kant hebben wij het jodendom. (Ik zeg opzettelijk het jodendom, omdat dit de basis is van het moderne Israël.) Dit jodendom heeft zich altijd tot zichzelf gewend. Er was dus maar weinig neiging om naar buiten toe te gaan. En zelfs in de laatste tijd (en dan moeten wij denken vanaf 1800, want in de tijd van de Rothschilds was de ghetto-mentaliteit nog sterk) zien wij dat men enigszins contact gaat opnemen met die buitenwereld op een ander dan docerend, uit-

voerend of ruilhandel-beheersend terrein. Deze in zichzelf afgesloten gemeenschap kent grote spanningen, vooral door haar verdeeldheid. Dat die resulteert in de tocht naar Palestina, het ideaal van een eigen land, is begrijpelijk.

Men realiseert zich, dat de kleine groepen niet meer voldoende houvast kunnen bieden. De beschermende schil, die het jood-zijn stelde tegenover de gojim (dat is een scheldwoord) is nu langzaam maar zeker verbroken. Het sociale contact wordt sterker. De gemeente zou kunnen uiteenvallen, maar daarmee valt ook het exclusieve van de groep. En zo zien wij reeds lang voordat de nood aan de man gaat komen eigenlijk die terug-naar-Israël beweging, terug naar Palestina. Dat deze onder de omstandigheden een veel snellere ontwikkeling krijgt dan men anders verwachtten zou, verandert de geaardheid nog niet. Het is een poging om weer een eigen gemeenschap te vormen; maar nu een ruimere gemeenschap. Een gemeenschap, waarin de gewoonten meer speelruimte laten, waarin de persoonlijke realisatie van feiten dus meer tot haar recht kan komen, zonder dat een directe tegenstelling met de groep ontstaat. Zo ontstaat Israël.

Maar aan de andere kant hebben wij te maken met de islâm. Vooral in de Arabische wereld is de islâm eigenlijk iets, dat je van anderen afzondert. Je bent een rechtgelovige; en alles, wat er buiten staat, is een gjaur (heiden). Ziet u de overeenkomst? Een jid en een reui (?), of een mohammedaan en een gjaur. Er is een grote overeenkomst.

Deze islamitische maatschappij kent haar eigen grootheid in de tijd van de kalifaten en dat werkt dan een lange tijd door. Maar in feite groepeerden men zich meer en meer rond een geestelijk leraarschap; en dat blijft heersen tot ongeveer 1800. Dezelfde tijd overigens, waarin ook de groepsstructuur van het jodendom een verandering begint te ondergaan.

De islâm wordt steeds meer in contact gebracht met de buitenwereld en het verliest langzaam maar zeker zijn saamhorigheidsgevoel. Dat is ook bij de joodse groepen enigszins het geval geweest. Maar die vonden een weerstand in de verwerping van hun jood-zijn, terwijl juist de islamitische wereld door haar grote belangrijkheid voor de handel (denk eens aan de oliebronnen, katoen en tabak ook een tijdlang) dus wél wordt aanvaard. Men probeert nu de eigen groep te beschermen door het in plaats van het stamverband of het beperkt nationaal verband een Pan-islamitische verband te geven.

Alweer het zoeken naar de grotere gemeenschap, waarin al die varianten, die in de islâm gaan optreden, nu toch nog kunnen samengaan. De perceptie van de wereld daarbuiten, de realisatie dat het leven nog meer inhoudt dan de islâm alleen, moet binnen de islamitische wereld worden uitgedrukt. En zo ontstaat een in feite vergrote vijandigheid t.o.v. de gehele wereld. Alleen de islamiet is goed. En dan komt daar een precies gelijk georiënteerde groep met andere capaciteiten, dat geef ik graag toe, met een andere voorgeschiedenis, maar als groep bezien een volkomen gelijke, midden in het Arabische gebied.

Probeer u te realiseren wat hier gebeurt. Dit is een voortdurende botsing van zekerheden. In Israël kan men de islâm wel enigszins aanvaarden, maar het is toch buiten "onze" groep. Je kunt er eigenlijk niet mee praten. Voor de islamiet is het omgekeerd precies hetzelfde. En zo ontstaat dan die kortsluiting, die spanningen.

En dan verbaast men zich misschien in vele andere landen waar men deze pressies niet zo kent, waar weer andere taboe's onder spanning staan er over, dat hier een strijd noodzakelijk is. Men zegt zelf: zonder dat zou het niet gegaan zijn. Zeker, de oplossing van het probleem is niet zo moeilijk als het wel lijkt, indien wij uitgaan alleen van de feiten. Maar als wij rekening houden met de groepsmentaliteit, met de "gestalt" Israël en met de "gestalt" Arabië (of zo u wilt islâm), dan wordt het wat anders.

Hier komen instincten in het geding, die niet onderdrukt kunnen worden; die weggepraat kunnen worden, maar die toch blijven bestaan. Hier komen weerstanden naar voren, waar eigenlijk geen redelijke verklaring voor te geven is.

Het is niet alleen maar een botsing van belangen; het is een botsing van geesten. Het is niet alleen maar de botsing van verschillende gewoonten en geloven; het is de angst voor de eigen groep. De angst voor de aantasting van eigen voortbestaan en zekerheid.

U zult begrijpen, dat wij dit alles niet kunnen beschouwen als een verontschuldiging voor onrecht - of dit nu te ener of te anderer zijde wordt gepleegd. Maar het helpt je te begrijpen wat er aan de gang is. Vergeet niet, dat dergelijke groepsconflicten steeds weer voorkomen. Dat zij niet beperkt blijven tot die geschiedenis daar in Noord-Afrika. Dat komt ook in uw eigen maatschappij voor.

In Nederland bestaat het ook, alleen is het hier een strijd tussen inzichten van generaties geworden. Die strijd wordt dan een beetje anders uitgevochten, hij wordt niet zo volledig beseft misschien, maar hij is er net zo goed. De ouderen: angst voor eigen bestaan. Er bestaat zekerheid, maatschappelijke zekerheid. De jongeren: angst voor eigen persoonlijkheid door de ontzegging van hun eigen vorm van zijn. Zij botsen tegen elkaar; en ook dat wordt een worsteling, alleen geen gewelddadige, althans niet zo gewelddadig. We zouden kunnen zeggen: dat is hoogstens wederzijds een lichte politionele actie zo nu en dan.

Overal op de wereld zien wij groepen, die eigenlijk uit het ei van hun geborgenheid moeten breken. Want men weet, dat het niet goed is te spreken over goed en kwaad in de meer algemeen gangbare zin van het woord. Dat je niet kunt zeggen: Alle Russen zijn slecht en alle Amerikanen zijn goed of omgekeerd. Men weet het, maar men kan het nog niet verwerken.

En dan gaan die pressies aan de gang. De pressie, die bij diersoorten voert tot een sterke gewoonte- verandering in een enkele generatie. Het is b.v. heel typerend, dat zodra de chemische rattenbestrijding in Nederland begon, de ratten hun gedragspatroon aanmerkelijk gingen wijzigen. En dat gold in het begin vooral voor de z.g. stads- en rioolratten, maar blijkt zich nu ook te hebben uitgebreid tot de waterratten, de grijze zowel als de bruine rat. Zij gaan veranderen. Hun reactie wordt anders, hun beweging, hun vorming van kolonies, van groepering wordt anders. Want zij moeten zich aanpassen; zij kunnen niet anders door de omstandigheden van buitenaf.

In de wereld weet men: wij moeten nu kiezen voor één mensheid of géén mensheid. Wij kunnen niet meer kiezen: naties tegenover mensheid. Dat gaat niet meer. Men weet het, maar men is bang om de eigen groep te verlaten. En zo zien wij, dat het nationalisme in feite feller opkomt, naarmate het besef groter wordt. Dit is natuurlijk alleen maar een voorbeeld. Wij kunnen echter daaruit een conclusie trekken:

De erkenning van de werkelijkheid buiten je eigen groep voert tot een ver-grote spanning in de eigen groep plus een heftiger bevestiging van de eigen groep. Indien de erkenning echter ver genoeg is gevorderd, zal zij de vorm van de oude groep totaal breken en zal er een totaal nieuwe groepsvorming uit voortkomen. Wij hebben dat altijd weer gezien. Daarbij kunnen wij dan verder opmerken:

Naarmate de groep meer haar eigen begrenzingen doorbreekt onder pressie van binnen, zal de nieuw-gevormde groep in zich een groter aantal variaties van bestaan en habitus zonder verzet kunnen aanvaarden. In Orde-termen zou je kunnen zeggen: De verdraagzaamheid komt voort uit het revolutionaire conflict, waarmee eigen beperktheid voortdurend wordt doorbroken.

-:-

GEESTELIJKE WAARDEN.

Naarmate een levensvorm hoger georganiseerd is en gelijktijdig in een meer georganiseerde groep leeft, zal hij een sterker uitgedrukte "gestalt" ontvangen, waardoor - zij het op een bovenbewust vlak - een sterkere, maar voor velen steeds meer bewust plaatsvindende uitwisseling van ideeën zich zal voltrekken. Met andere woorden: naarmate een groep intenser georganiseerd is, zullen de denkbeelden, die bij één lid van de groep ontstaan, een grotere invloed op de andere hebben.

In het begin beseft je dit niet, maar naarmate je je sterker bewust wordt van deze wisselwerking tussen je eigen bewustzijn en dat van de groep waartoe je behoort, zul je je ook gaan afvragen, waarmee dit eigenlijk plaatsvindt. Aanvankelijk veronderstel je waarschijnlijk, dat het een kracht van buiten is, maar dat blijkt niet vol te houden zijn. En dan komen wij in de richting van de Griekse filosofen, die nog niet spreken van hun eigen geest, maar zij gebruiken de "daemon in mij", wat eigenlijk zo iets betekent als "het lichtende wezen in mij". Dat wordt echter nog niet gedefinieerd als een noodzakelijk deel van het "ik". Van daaruit groeit het bewustzijn in de mens dus langzaam naar de ziel. Maar de ziel blijkt niet te voldoen. Zij moet meer gedefinieerd worden. Er ontstaat daarnaast weer een begrip als geest; en naast dat begrip geest nog weer het meer mentale begrip psyche. In de psyche krijgen we weer onderverdelingen. Er ontstaat dus langzaam maar zeker een erkenning van de verschillende niveau's van bestaan in één persoonlijkheid plus de wisselwerking, welke op die verschillende vlakken tussen individuen van hetzelfde ras of dezelfde groep kunnen plaatsvinden. En daarmee zijn wij gekomen aan een punt, waar de geestelijke erkenning en de geestelijke bewustwording een rol gaan spelen.

De godsdienst is hier over het algemeen, omdat hij een typerende groepsfactor is, remmend. Hij probeert het begrip omtrent eigen innerlijk en de relaties met anderen te stabiliseren. Maar dat kan niet, want in elke godsdienst zien wij voortdurend reformaties doorbreken; een voortdurende vernieuwing. Geestelijke waarde en geestelijke erkenning zijn echter - en dat is juist voor het menselijk gedrag van belang - geen zaken, die je tot jezelf kunt beperken. Als ik voor mij een geest poneer, dan moet ik deze in wezen voor alles poneren. Als ik in mij een bezieling erken, dan moet ik diezelfde bezieling en kracht in alle andere dingen aannemen.

Een mens, die met een dier in contact komt, beoordeelt dit dier dan ook niet als een totaal ander wezen. Juist op dat niveau van het onkenbare van de geest is er geen voldoende mogelijkheid tot vaststelling en differentiatie. Hij moet dus wel aannemen, dat die geest ook in het dier bestaat en dat dat dier op geestelijke waarden ongeveer net zo zal reageren als hijzelf. Hij komt op den duur dan zelfs zover, dat hij aan vele dieren, waarmee hij te maken heeft, in feite een bestaan toeschrijft, dat bijna identiek is met het zijne, met een denken en reageren in menselijke vormen. Hij beschouwt het dierlijk gedrag niet meer als een uit de rasgroep voortkomende eigenschap. Neen, hij beschouwt het als een gedragsnorm, die menselijk kan worden beoordeeld en die vergelijkbaar is. Als een mens altijd: "Poes, poes", roept, als hij de poes een visje aanbiedt, dan komt de poes op den duur op deze roep aangelopen en de mens zegt: "Kijk, het dier luistert naar mij." Hij is gek! Het dier denkt: Er is de een of andere vis, die zijn aanwezigheid kenbaar maakt.

Maar de mens kan niet anders. Hij kan het leven alleen begrijpen, indien hij zijn eigen geestelijke achtergronden daarin projecteert. Met deze projectie is dan ook verklaard hoe soorten en ook rassen altijd weer geneigd zijn om een ander wezen te beoordelen naar hun eigen norm.

Taalverschillen zijn - dat heeft u in een vorige les gezien - vaak erg frustrerend. Maar het ergste is wel een taal, die schijnbaar gelijk is en die in feite geheel andere associaties en betekenissen heeft. Als u wilt spreken over de toren van Babylon, dan moet u niet denken aan mensen, die plotseling allemaal andere talen gaan spreken. Dan moet u denken aan b.v. het moderne ideologische jargon, waarin alleen het begrip democratie tenminste 40 verschillende betekenissen kan hebben, en waar het gebruik van het woord democratie door een ieder wordt beschouwd als de uitdrukking van de specifieke omschrijving, die hij daarvoor de juiste acht. Hier is dus een overhevelen van jezelf in het andere aan de gang. Maar dat betekent ook, dat de relatie met het andere intenser wordt. Juist groepen, waarin de verschillen zo groot zijn, dat geen direct en feitelijk contact mogelijk is, benaderen elkaar door deze wederkerige interpretatie zo sterk, dat zij ertoe komen de anderen, die tot een totaal verschillende groep of ras behoren, te accepteren als deel van zichzelf.

Een eigenaardig verschijnsel, dat wordt bevestigd door sommige fakirs. Er zijn fakirs, die speciaal tijgerbezweerders zijn. Het eigenaardige is, dat zij met de tijgers omgaan als hun gelijke en door de tijgers ook kennelijk worden beschouwd als tijger, al zien zij er heel anders uit. Wij zien dit bij de beste slangenbezweerders, die de slang niet alleen met een zekere menselijke hoffelijkheid bejegenen, maar die in staat zijn a.h.w. te reageren als een slang; en de onzekerheden, maar ook de speelsheid, de gevoelens van welbehagen en onbehagen van de slang te delen. Het is misschien wel typerend, dat men zelfs in uw maatschappij zegt: Een oppasser in een dierentuin, die lang genoeg bij de apen zit, lijkt zelf op een aap; bij de walrussen, zelf een walrus. Hij gaat lijken op de dieren, waarmee hij omgaat. Dat is misschien wat overdreven, maar iets zit erin. Als ik voortdurend iets, wat helemaal buiten mijn groep en buiten mijn gewoonten leeft, ga aanvaardden, dan ga ik naast mijn eigen normen de normen van die ander voor mij als geldend beschouwen.

Een geestelijke ontwikkeling houdt dan ook in, dat je steeds meer verschillende ramen van referentie krijgt. die niet alleen beperkt blijven tot stofelijke gewoonte, handeling, gedrag, uiting, maar die vooral in denken, in beoordeling en daarnaast ook in contact met de sferen een zeer grote invloed hebben.

De verzorger van het apenhuis in een dierentuin gaat op den duur zijn apen beschouwen als een soort mens. Hij zegt het zo niet en hij meent zelfs, dat hij er heel anders en veel realistischer tegenover staat dan de bezoeker, maar hij gaat iets van de aap begrijpen. Hij kan zich niet voorstellen, dat hij daarvoor wederkerig kan worden beïnvloed. Hij past zich dus aan in de groep van de apen. Hij komt in de gemeenschap van de apen terecht en maakt dan deel uit van wat men de groepsgeest of "gestalt" van de apengroepen zou kunnen noemen. Hij put daaruit, hij reageert erop en brengt ook vanuit zich bepaalde waarden in de groep binnen.

Als u dit nu beschouwt als de basis, dan kunnen wij er een paar regels bij halen, die misschien ook praktisch wel betekenis hebben.

1. Naarmate ik meer contact heb met iets, wat buiten mijn groep ligt en waarvan de waarderingen en de "gestalt"-vorming van mijn eigen groep zover verschillen, dat voor mij schijnbaar geen vergelijkingsmogelijkheid aanwezig is, kan ik in twee groepen gelijktijdig leven. Ik maak mij in zekere zin niet alleen onafhankelijk van beide groepen, maar ik ga ook uit beide groepen gelijktijdig putten. Hierdoor zal ik in mijn reactie op de buitenwereld kunnen beschikken over zowel de beste als de slechtste eigenschappen van beide groepen.

Is er in mij een ressentiment tegen mijn eigen groep of is de aanvaarding door mijn eigen groep niet volledig genoeg, dan zal ik het totaal van de kwade mogelijkheden uit beide "gestalt"-vormen en eventuele groepsgeesten voor mijzelf kunnen opeisen en tegen de gemeenschap kunnen

gebruiken. Maar kan ik mij met de groep verzoenen - ook indien ik daarvan misschien niet volledig deel uitmaak - dan zal ik, puttende uit twee of meer groepen (en dat is zelfs uit meer groepen mogelijk), in staat zijn om aan de groep, waarin ik werkzaam ben, een voortdurende toevoer van waarden te geven, die in feite een vernieuwing ten gevolge heeft. De vernieuwing vindt dan niet alleen plaats op stoffelijk, maar ook op geestelijke terrein.

2. De "gestalt" van de groep, haar gemiddeld werkingsbereik en haar trillingsvermogen zijn bepalend voor haar reacties op kosmische invloeden en invloeden van hoog-geestelijke aard.

Wanneer een groep haar bewustzijn uitbreidt door deel te hebben aan meer groepsmogelijkheden, zo zal zij haar keuzemogelijkheid bij elke kosmische en hoog-geestelijke beïnvloeding vergroten. Het behoren tot steeds meer afzonderlijke groeperingen is reeds een bewustwording en een vrijwording.

3. Hier zou ik nog willen stellen: Daar de habitus op zichzelf remmend werkt op de ontwikkeling van de groep als geheel en op de ontwikkeling van het individu als persoonlijkheid, moet worden gesteld, dat een doorbreking van de habitus door delen van een groep, door de groep zelf of zelfs door contacten met andere groepen van zeer groot belang kan zijn voor de verdere ontwikkeling. Want wanneer die verdere ontwikkeling plaatsvindt en er ontstaat een steeds grotere keuzemogelijkheid van reactie onder invloed van kosmische werking, dan kan men steeds meer zijn eigen streven en wezen tot uitdrukking brengen en daarbij zich t.a.v. de kosmische waarden zowel als van de groepswaarden steeds onafhankelijker bewegen.

De geestelijke ontwikkeling is een proces van vrijwording, evenals de bewustwording. De geestelijke ontwikkeling kan echter plaatsvinden, zonderdat het individu zich dit geheel realiseert, terwijl de realisatie bij het bewustwordingsproces op de voorgrond staat.

Ik hoop u met deze lessen te hebben aangetoond, dat de voortdurende strijd, de voortdurende verandering in de wereld, het vele dat u in eigen groep of in de wereld vaak onbegrijpelijk of afkeurenswaard vindt hun zin, hun betekenis hebben. Zij zijn deel van een communiaal groeiproces, insluitende voor elke groepering, die - zichzelf verliezende - een steeds grotere eenheid met de mensheid, waarvan zij de taal geestelijk en stoffelijk kan spreken, ten gevolge heeft.

Begrip voor de medemens, ook als hij tot de andere groep behoort, heeft een sterk stimulerende werking.

Contact met de andere groep heeft alleen dan een stimulerende werking, indien men bereid is alles te doen om in die andere groep als gelijke op te treden en te ageren, dan wel de waarden van die andere groep zodanig te aanvaarden, dat elke persoonlijke uiting en gezagsuiting in de andere groep nog aanvaardbaar blijft.

En daarmee zijn wij bijna aan het einde gekomen van de reeks lessen over de geschiedenis van het leven. De volgende maal zal ik u nog het een en ander moeten vertellen over het leven in zijn totaliteit, zoals dit geestelijk en kosmisch bestaat. Nu echter wil ik mijn lering voor heden besluiten en u erop wijzen, dat al hetgeen u is gezegd in deze cursus voor u alleen belangrijk is, indien het u ertoe brengt uw medeschepselen bewuster te beschouwen en ook wat beter te begrijpen.

:--: :

T O T E M - T A B O E .

In de maatschappij heeft men altijd weer te maken met bepaalde aspecten van het leven en ook van bepaalde plaatsen, die verboden zijn, die in feite taboe zijn. Men heeft aan de andere kant te maken met symbolen, die de uitdrukking moeten vormen van al wat die maatschappij of die groep is; en dat is dan een totem.

Deze uitdrukkingen worden weliswaar in meer beperkte zin gebruikt door de primitieven, maar zij bestaan vandaag de dag precies zo. Alleen zijn de symbolen anders geworden. In plaats van de totempaal wappert er de een of andere trotse nationale vlag. En in plaats van het taboe staat er een bordje "Verboden Toegang krachtens art. 461." Maar in feite komt het op hetzelfde neer, want het taboe is voortgekomen uit het denken, dat bepaalde dingen behoren aan b.v. goden of geesten. De heiliging ervan. Tegenwoordig heiligt men het bezit. Het "verboden toegang" is de heiliging van het bezitsrecht, zoals het taboe eens de heiliging was van de eigen plaatsen van goden en eventuele demonen.

In de gebruiken van de maatschappij zijn er bepaalde dingen, die je niet doet, tenzij je nog onvolwassen bent, zoals drieletter-woorden gebruiken; en dat is dan taboe. Zoals het eens taboe was om bepaalde vleessoorten te eten. En zoals het ook verboden was om op de een of andere manier te eten, te was- sen, te lopen. Al die dingen hebben een overeenstemming en die speelt in de ontwikkeling van de mensheid een grote rol.

Mensen willen altijd voor zichzelf een zekerheid scheppen; en die zekerheid kunnen zij alleen scheppen, indien zij zich enerzijds beroepen op krachten uit de geest (ook een totem), dan wel op voorvaderen, op de geschiedenis.

Als men roept, dat de glorie van Frankrijk uit het verleden in deze dagen moet herleven, dan is dat een zuivere vorm van politiek totemisme. U zoudt dus De Gaulle als een totempaalzitter kunnen beschouwen. Als wij aan de andere kant zien, dat men zegt dat sommige dingen niet netjes zijn, niet behoren of dat men daarover niet mag spreken, dan hebben wij te maken met het taboe. Men probeert zich te beveiligen door bepaalde dingen a.h.w. uit het leven te sluiten.

In het begin was het taboe de ontmoeting met de natuurkrachten. Een vulkaan b.v. was in vele gevallen taboe, zoals ook sommige bergen. Bepaalde bomen of wouden konden taboe zijn; niet om het leven dat erin schuilde, maar om de geesten die men erin vermoedde, om het geheim dat erin school. Langzaam maar zeker heeft de mens meer en meer van de geheimen in de natuur ontdekt en heeft hij begrepen, dat er eigenlijk geen taboe's bestaan in dit opzicht. Maar aan de andere kant begon hij in plaats van de goden en de natuur de mens te vrezen. En zo heeft hij tegenover de mensen zijn taboe's opgericht.. Want hij wil graag veilig blijven. Hij wil een zekere verdienste, een zekere veiligheid hebben. En zo kun je zeggen, dat vele zedelijkheidsapostelen in feite alleen "taboe" roepen, omdat zij bang zijn voor zichzelf en voor hetgeen hun naaste (waarschijnlijk te hunnen aanzien) zouden kunnen doen.

Wat te zeggen van de geestelijke achtergrond van deze uitzonderingspositie, van deze poging om een beroep te doen op iets anders?

In de eerste plaats is het belangrijk, dat wij zelfvertrouwen hebben. Dat zelfvertrouwen kunnen wij alleen krijgen, indien wij het gevoel hebben, dat wij een speciale verbondenheid hebben met iets anders - of het nu is met de groep, met de staat of met iets hogers. De mens zoekt de aanvulling voor zijn onvolkomenheid.

De indiaan, die de bossen ingaat om daar half verhongerend te zoeken naar een openbaring van zijn speciale manitoe, die hem zijn totem laat zien (het diersymbool, waaronder hij ressorteert en waaraan taboe's verbonden zijn: hij mag niet

eten van zijn totemdier), is eigenlijk niet zoveel anders dan de moderne mens, die via filosofieën en overpeinzingen tracht te komen tot een begrip, dat voor hem geheiligd is; dat ene dat voor hem onaantastbaar blijft.

Die onaantastbaarheid heb je nodig, omdat je daaraan je zelfvertrouwen en je waardigheid ontleent. Het totem is dus kennelijk een aanvulling van je persoonlijkheid.

En het taboe? Ook dat is begrijpelijk. Als wij onzeker zijn op een bepaald terrein, als wij niet weten wat wij ermee aan moeten, als wij de situatie niet kennen of niet durven uitdrukken, als wij vermoeden dat er dingen zijn, die zouden kunnen optreden en die wij niet aankunnen, dan zijn wij geneigd "taboe" te zeggen: verboden. Want eens was men bang voor de onbekende krachten der natuur. Eens was het taboe het vermijden van het conflict met goden of demonen en geesten van de overledenen. Tegenwoordig is het taboe niets anders dan een poging om zichzelf veilig te stellen en zo wederom eigen zelfvertrouwen te vergroten.

Ik mag hieraan misschien een kleine filosofie verbinden.

Als een mens wonderen wil gaan doen, als hij iets wil bereiken, als hij zijn vitaliteit wil vergroten, als hij krachten wil bezitten tegenover anderen, dan kan hij dit nooit, indien hij bang is, indien hij om de een of andere reden aan zichzelf twijfelt en niets heeft om er een beroep op te doen. Daarom zal die mens dus iets moeten zien als de bron of de basis van zijn bereiking. Hij kan beide uitgangspunten gebruiken. De basis bouw je zelf, de bron is er. Hij zal daarbij in feite een zeker totemisme gebruiken. Hij neemt aan, dat deze dingen er zijn en hij handelt, alsof ze voortdurend aanwezig zouden zijn. Hij is ervan overtuigd, dat niets kan mislukken, zolang hij blijft binnen de beperkingen, die het behoren tot dit totem, tot deze verbondenheid met het eeuwige, maar wordt aangehouden. Hij weet, dat bepaalde dingen voor hen onbenaderbaar zijn. Indien hij een taboe zou overtreden (dus indien hij tegen de wet zou ingaan) zou hij zijn zelfvertrouwen kwijt zijn en daarmee ook zijn begaafdheid.

In alle geestelijke leringen komen wij op een bepaald moment te staan voor dit zoeken naar zelfvertrouwen. Dit zoeken naar zelfvertrouwen gaat soms via de weg van beproevingen en inwijdingen. In andere gevallen door oefeningen en ook wel eens door suggestie en zelfs hypnose. Maar wij moeten zelfvertrouwen hebben; en dit kan niet anders dan beperkt zijn. Een mens kan zichzelf niet zien als een God, want hij weet dat hij het niet is. Op een bepaald terrein kan hij zich wél volledig competent en waardig en waardevol achten. Op dat terrein alleen heeft hij zijn bereikingsmogelijkheid.

Als ik dit zo zeg, is het misschien niet vreemd meer dat een indiaan, die een totem had, inderdaad in de strijd meer waard was, dat hij sociaal meer kon presteren; dat hij meer betekenis had voor de stam dan iemand, die dat nog niet had. Want deze man had een nieuw zelfvertrouwen gevonden. Hij had een achtergrond in zijn leven. Hij had een verbondenheid, hetzij met de vos, de duivel, de schildpad of de adelaar, waardoor zijn gedragspatroon in die gemeenschap was bepaald. Hij wist op welk terrein hij iets kon bereiken; en met dit terrein, waarop hij kon bereiken, kon hij inderdaad door dit zelfvertrouwen veel meer doen dan een ander.

Hetzelfde is het met al die taboe's, die wij misschien belachelijk vinden. Maar iemand, die in een situatie leeft, waarin hij geen raad meer weet, verliest al zijn capaciteiten. Als hij de beste speurder van de hele wereld is en hij komt in een woud, waarin hij meent omringd te zijn door demonen, dan werkt zijn speurzinn niet meer. Dan is hij zijn richtingsgevoel kwijt, dan kan hij niet meer. Daarom is het voor een mens belangrijk, dat hij in zijn leven een totem kiest en die daarbij zo belangrijk mogelijk maakt.

Het geeft niet, waarop u zich in het leven baseert, maar het moet een aanvulling zijn van uw persoonlijkheid, het moet uw zelfvertrouwen vergroten, het moet uw denkbeeld van bijna onfeilbaar zijn (maar dan op een bepaald terrein) met zich brengen. U moet het gevoel hebben, dat u de meerdere bent van anderen op dat terrein. En indien u daar werkelijk in gelooft, dan beweegt u zich anders, dan loopt u al anders, dan drukt u deze overtuiging uit tegenover anderen en u

maakt haar daardoor al waar. En zo moet u ook erkennen, dat er bepaalde dingen zijn, waarmee u niet kunt werken. Misschien zijn het jeugdervaringen, een of ander klein psychisch trauma, dat hier of daar is ontstaan, maar er zijn nu eenmaal dingen, waar je niet tegen kunt. Het kan een muis zijn, een rat of een spin, het kan een bepaalde sociale situatie zijn, een bepaalde manier van contact hebben met je medemensen. Als je dat weet, als je weet: in deze dingen ben ik niet zeker, daar voel ik mij niet thuis, dan moet je daar ook afstand van doen. Dan moet je zeggen: Dit is voor mij taboe. En dan bereik je precies hetzelfde als de primitieve mensen, die juist door het scheppen van taboe's voor zich een terrein wisten af te palen, waarin zij hun zekerheid konden bewaren en hun volledige waarde tot uitdrukking brengen.

U ziet het, je kunt teruggrijpen naar de oudheid, je kunt vooruit lopen naar de toekomst, maar altijd weer in de geschiedenis van een leven zie je dezelfde elementen. Je kunt het vandaag rationeler zeggen dan in het verleden. Natuurlijk, de mensheid is althans wat haar denkvermogen betreft enigszins geëvolueerd; zij is wat verder gekomen. Maar de betekenis blijft hetzelfde. Want de geestelijke waarden, die in het menselijk leven en in de totaliteit van al het leven een rol spelen, blijven dezelfde. En de eigenschappen, die bij dit leven behoren, zodra het zich van zichzelf voldoende bewust is, zijn in wezen dezelfde, ook al zijn de ontwikkelingsmogelijkheden oneindig en kunnen wij een zeer groot aantal verschillen constateren.

De basis is geestelijk hetzelfde. En omdat wij van die geestelijke basis uitgaan, kunnen wij zowel in onszelf als in het verleden en de toekomst, in de wereld van de planten en dieren zowel als in onze eigen wereld - of dit nu die van de stof of van de geest is - voortdurend weer erkennen:

Wij hebben ergens behoefte aan onze uitdrukking van verbondenheid met voorgelacht of godheid. Wij hebben ergens voor onszelf nodig een terrein, dat wij niet betreden. Maar als wij die dingen hebben en wij weten het definitief, dan kunnen wij ook dat zelfvertrouwen krijgen, waardoor wij presteren wat nodig is. Prestatie is voor een groot gedeelte het resultaat van zekerheid.

Onze vriend Franciscus zou ongetwijfeld hebben gezegd: Wanneer een wolf aarzelt in de aanval, dan toont hij zwakte; en door die zwakte zal hij zeer snel het slachtoffer worden van zijn eigen roedelgenoten. En hij heeft volkomen gelijk.

Dat geldt bij de mens ook. Zolang u zeker bent van uzelf, bent u volwaardig. Zodra u onzeker bent, panisch gaat denken, niet meer weet waar u naartoe moet, bent u slachtoffer. En dan zullen uw medemensen niet aarzelen om ook u (misschien meer moreel, of geestelijk of sociaal dan zuiver lichamelijk) te verscheuren. Houd er rekening mee.

En onze vriend Franciscus zou ongetwijfeld ook hebben gezegd: De hengst, die in zijn kudde de tegenstander verslaat, is van zijn eigen onoverwinnelijkheid overtuigt. De trotse manier, waarop hij zich beweegt alleen, is vaak voldoende om een tegenstander te doen weggaan. En indien die tegenstander de aanval dan toch waagt te beginnen, om de uitdaging aan te nemen, dan ziet hij in de trotse zekerheid van de vader der kudde een bedreiging; en daardoor alleen al zal hij vaak een nederlaag lijden, die - gezien zijn lichamelijke capaciteiten - niet nodig zou zijn geweest.

Pas dit voor uzelve toe in uw eigen leven. Probeer er praktische conclusies aan te verbinden en praktische consequenties uit te trekken. U weet wat u wilt. U weet wat u kunt, goed. Handel dan met de volledige overtuiging daarvan. Heeft u dingen waar u niet tegen kunt, waar u bang voor bent, vermijd ze. Opdat uw zekerheid niet worde aangetast. Doe dit geestelijk zowel als meer materieel. Dan alleen zult u de volle waarde van uw eigen persoonlijkheid in het leven tot uiting kunnen brengen.

ANGST EN VREDE.

Je bent bevreesd, je bent verstoord, want machten staan tegenover je, die je niet kunt erkennen en die je toch niet durft bestrijden. Je voelt onzekerheid en dan kan er geen vrede meer bestaan. Vrede is de verzekerdheid van je eigen waarde, de onaantastbaarheid, die in jezelf bestaat en die door de buitenwereld niet kan worden beïnvloed.

Vrede zoekt men op aarde. Maar hoe kun je vrede op aarde vinden, als de angst je regeert, als je bang bent voor je medemensen, als je bang bent je positie te verliezen of als je misschien bang bent, dat de waarheid omtrent je persoonlijkheid kenbaar wordt. Angst is altijd de vijand van alle rust, van alle vrede, van alle evenwichtigheid. Wie vrede wil kennen, die zoekt in zichzelf.

De mens, die innerlijk erkent, dat hij zijn waarde bezit alleen doordat hij leeft reeds, de mens, die inziet dat de tijdelijke bereiking niet zo belangrijk is en dat het eerder belangrijk is trouw te zijn aan jezelf, die zal geen angst kennen voor de wereld rond hem; want of hij leeft of sterft, dat maakt niet zoveel verschil. Hij is. Hij zal niet bang zijn voor de mening van zijn medemensen, want wat de medemens ook van hem denkt of zegt, hij blijft toch immers zichzelf. Daaraan wordt niets veranderd. Hij kent geen angst en daarom kent hij vrede.

Zo is vrede het erfdeel van de wijze. De wijzen kennen vrede, omdat zij weten dat het feit, dat je bestaat, dat je bent de zin van het bestaan is. Dat het ook de waarde van je persoonlijkheid bepaalt. De wijze erkent, dat niets en niemand dit werkelijke "ik", dit onaantastbare kan wijzigen, in waarde kan vermeerderen of verminderen. Daarom vreest hij niets. Hij kent geen angst. En omdat hij geen angst kent, kent hij vrede. En de vrede, die hij in zichzelf draagt, maakt hij ook vaak waar voor anderen. Want wie hem ontmoet, ziet dat geen eis wordt gesteld; ziet dat niet wordt aanvaard of verworpen, verheerlijkt of veroordeeld. Hij ziet, dat de wijze in de ander het bestaan erkent. En dan deelt men elkanders vrede, omdat men IS.

Maar wie het zijn wil verbinden aan voorwaarden en erkenningen, hij zal vrezen; en uit zijn vrezen komt de steeds beklemmender angst, die hem dwingt de vrede, de schijn van vrede zelfs die hij bezit, te verstoren. Hij zal als een verscheurend dier aanvallen; en naarmate hij meer aanvalt meer angst kennen. Hij zal stijgen in de wereld; en naarmate hij hoger stijgt meer vrezen te vallen.

Wees jezelf. Vrees niet jezelf te zijn. Wees jezelf waardig en erken, dat je bestaan op zichzelf niet afhankelijk is van stoffelijkheid of andere dingen.

Je bent. Je bent een moment van tijd. Je bent onvergankelijk. Niets is belangrijker buiten dit. Besef dit, beleef dit en zie al het andere als bijkomstig en onbelangrijk; en je zult de vrede kennen, die zovele mensen nastreven en zo weinigen vinden.

Zo weinigen vinden vrede, omdat zij in hun geroep naar vrede vrezen. Vrezen voor wat de schijn van onvrede bij anderen tot stand zal brengen. En dat is niet de weg tot ware vrede.

:--:~

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Secretariaat: **de Perponcherstraat 98**

Den Haag - Tel. 60 66 50

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JULI 1967.

PRACTISCH OCCULTISME

.. Epiloog

Innerlijke bevrijding

Leven

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

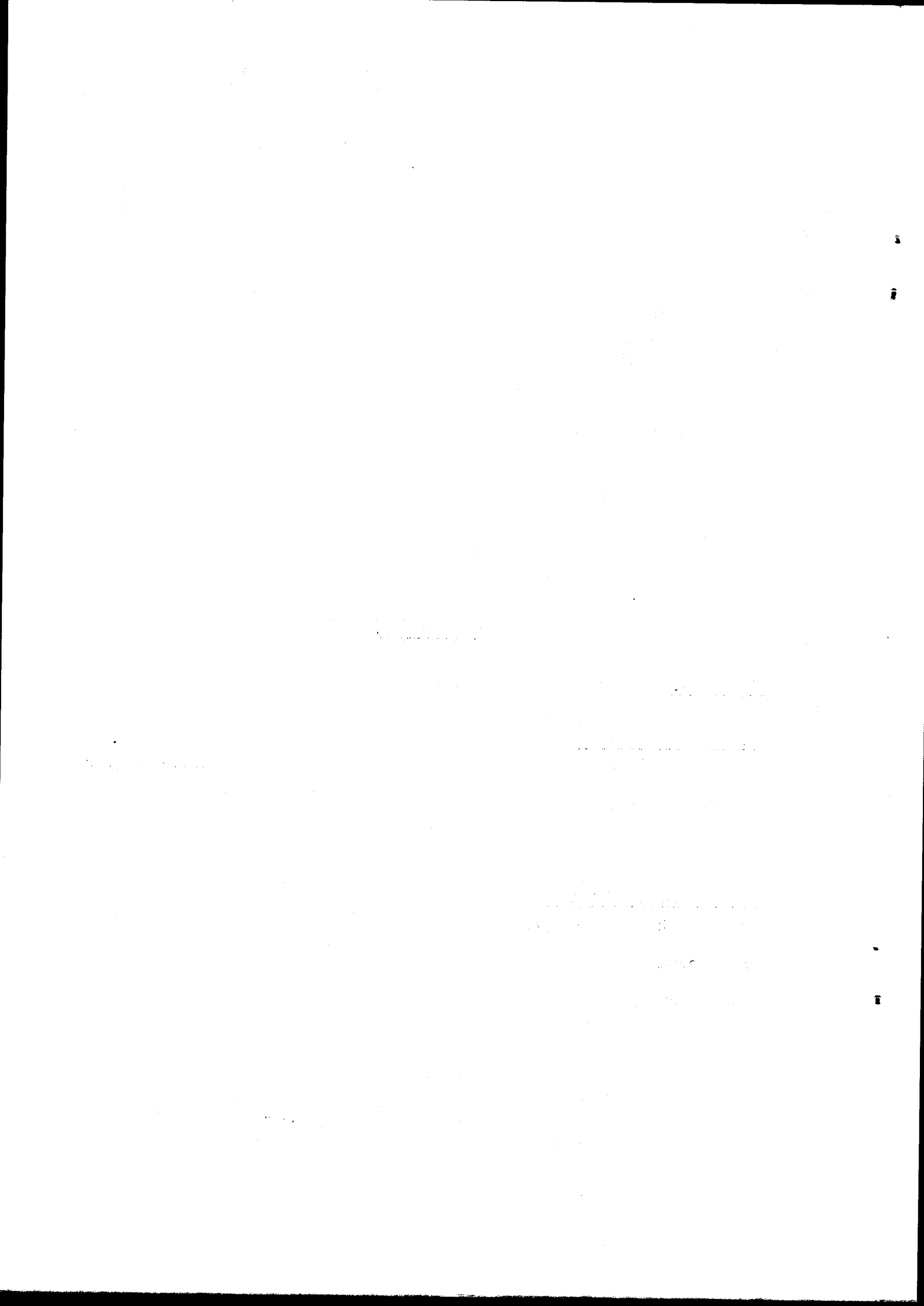
Het leven in kosmische zin

Groepsgestalt

Slotaccoord

Nummer 10.
12e jaargang.

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

PRACTISCH OCCULTISME

EPILOOG.

PRACTISCH WERKEN.

In de vele lessen, die wij in deze cursus hebben gegeven in rond 18 lessen, waarin u voortdurend bent voorgelicht over de verschillende waarden en mogelijkheden, die er in het occultisme schuilen, hebben wij getracht na te gaan op welke wijze de mens ook in de praktijk iets kan doen met de vele schijnbaar geheimzinnige waarden, die men duister of occulte pleegt te noemen.

Indien wij een kort ogenblik nadenken over al hetgeen met het occultisme is verweven, zo moeten wij tot de conclusie komen: Er is hier sprake van een wetenschap. In ontelbare geslachten heeft de mens geleerd wat op hem en zijn omgeving invloed heeft. Hij heeft door praktisch ondergaan, zoeken en streven erkent, op welke wijze geestelijke krachten zich openbaren. Daarnaast is de eigen persoonlijkheid van de mens vooral in vroegere tijden sterk in contact geweest met wezens uit een andere wereld: de wereld van de geest.

Als u met occulte werken wilt beginnen, dan moet u allereerst begrijpen, dat ook het occultisme op zijn eigen wijze redelijk en logisch moet zijn. Er is sprake van wetten. Er is sprake van regels. En juist hierdoor is het zeer belangrijk, dat men - als men eenmaal een procedure heeft gekozen - deze ook voortdurend en met de grootste nauwkeurigheid blijft volgen. De ervaring zal u nl. leren wat voor u het meest werkzaam is. De een zal meer kracht vinden in een meditatie, een ander misschien in contemplatie, terwijl weer een ander op meer daadwerkelijke manier zijn contact krijgt met andere werelden, andere krachten en andere mogelijkheden. Belangrijk is hierbij, dat het eigen bewustzijn voortdurend juist is ingesteld.

Daar een groot gedeelte van de mogelijkheden van het occultisme is gebaseerd op de z.g. wetten van harmonie, zullen wij vóór alles moeten streven naar harmonisch werkzaam zijn. Zelfs indien wij die harmonie niet altijd kunnen bewaren, is het noodzakelijk dat wij ons harmonisch gevoelen en gedragen gedurende de periode, dat wij trachten volgens de occulte wetten en regels iets te bewerkstelligen. Hier kunnen wij dan de bekende splitsing maken:

- a. wij kunnen in het occultisme werken via een kracht;
- b. wij kunnen vanuit onszelf werken onder aanroeping van een kracht.

Indien wij vanuit onszelf werken en daarbij krachten aanroepen, dan zijn daar ook inbegrepen alle prestaties, die wij op beheerste wijze zelf tot stand brengen, zoals helderziendheid in ruimte en in tijd, helderziendheid t.a.v. geestelijke verschijningen, helderhorendheid, telepathie, telekinetische verschijnselen door onszelf geïnduceerd.

Hier hebben wij te maken met het "ik" als krachtbron. Waar het "ik" als krachtbron fungeert, is het noodzakelijk dat het doel bekend is en nauwkeurig overwogen. Het is goed, als het doel bovendien ook wordt uitgebeeld of althans aangeduid op een zodanige wijze, dat het "ik" zich daarmee onmiddellijk verbon-

den kan gevoelen.

Als wij vervolgens trachten te komen tot een prestatie, die anderen beoerft, dan moeten wij rekening ermee houden, dat wij de ander moeten domineren. En dat domineren is alleen mogelijk op basis - alweer - van een harmonie. Nu mag deze harmonie in grondslag bestaan zonder daarom in verschijnselen en meningen geheel aanwezig te zijn.

Ik heb mijn wil nodig. Alleen indien ik iets begeer met uitsluiting van al het andere, ben ik in staat mijn gehele wezen en alle krachten, die daarvoor noodzakelijk zijn, te richten op het doel. In andere gevallen kan ik dit niet bereiken. Werk ik met krachten, die van buiten mij komen of - en dat is ook mogelijk - die ik mij voorstel als buiten mij bestaand, dan is het begrijpelijk dat mijn harmonie niet in de eerste plaats gericht moet zijn op datgene, wat ik wil bereiken (de persoon, het doel). Ofschoon mijn doel eveneens voldoende bekend moet zijn, is mijn eerste noodzaak tot harmonie dan altijd met de bron van mijn kracht. Indien ik mij met die krachtbron verbonden gevoel, kan ik aannemen, dat de krachtbron zelf uit mij of door mij de harmonie tot stand gaat brengen.

Hier is dus een aanmerkelijk verschil. In het eerste geval: werk ik vanuit mijzelf, dan ben ik verplicht om zelf: a. doelomschrijving te geven; b. harmonie tot stand te brengen; c. wil tot stand te brengen. Die wil moet dan op het doel gericht zijn.

Werk ik met krachten buiten mij of die ik buiten mij heb geprojecteerd, dan is het doel wel bekend (dit is noodzakelijk). De omschrijving van het doel is minder belangrijk. Mijn harmonie is gericht op de gestalte, de figuur of de kracht waaruit ik wil werken. Mijn wil is gericht op deze harmonie; niet op het doel zelf.

Het is begrijpelijk, dat er naast deze betrekkelijk algemene indeling een groot aantal verschillende mogelijkheden zijn om de occulte verschijnselen te classeren. Ik geloof echter, dat men verstandiger doet deze classificatie terzijde te stellen. Het is niet belangrijk wat een grotere of een kleinere prestatie is. Belangrijk is, dat men presteert. En wie wil presteren, moet niet uitgaan van de gaven, die hij voor zichzelf gaarne zou willen bezitten. Hij zal altijd moeten uitgaan van datgene, wat hij reeds tot stand kan brengen.

Wie een occulte ontwikkeling nastreeft, zal niet in de eerste plaats moeten zeggen: Ik wil b.v. helderziend worden. Hij zal moeten zeggen: Ik wil uitgaande van mijn mogelijkheden, zoals die nu bestaan zoveel mogelijk tot stand brengen.

Occultisme (het binnen dringen in een wereld van wetten en waarden, die op aarde nog niet algemeen erkend zijn) houdt nl. in, dat elke bemoeiing op occult terrein een uitbreiding van besef en ook van vermogen met zich brengt. Iemand, die werkelijk goed magnetiseert, krijgt op den duur daarbij een sensitiviteit, die helderziendheid nabij komt. Hij zal daarnaast vaak een zeker telepathisch vermogen ontwikkelen. Als hij die krachten dan bewust tracht te gebruiken, zijn helderziendheid en helderhorendheid bijna onvermijdelijk. Gaat hij uit van het behandelen op afstand, dan is gedachtekracht, maar ook gedachteprojectie onvermijdelijk. U ziet, het ene vloeit uit het andere voort. Begin dus bij de gave, die u het gemakkelijkst activeert. Begin eerst practisch te werken met datgene, wat u bezit.

Daarnaast is het misschien goed op te merken, dat ons doel zodanig gekozen moet zijn, dat het materieel niet evengoed en even snel is op telossen. Als wij de neiging vertonen alles via occulte krachten te doen, verwerpen wij in feite een eenvoudiger weg en distanciëren wij ons van de realiteit, waarin wij leven. Maar die realiteit is nu eenmaal de basis van ons bestaan. Indien wij méér dan het normaal bereikbare kunnen presteren, wordt het occult werken eerst belangrijk. Dan ook zal het occult werken een contact brengen en instand houden met de eigen wereld. Uw wereld breidt zich uit. Waar u naar het occultisme grijpt met uitsluiting van eenvoudiger en vaak gemakkelijker bruikbare stoffelijke middelen, zult u zich van uw stoffelijke wereld distanciëren. Er ontstaat dan een aantal

waanvoorstellingen, waarin de occulte kracht pleegt te verzanden.

Men is bij het occultisme over het algemeen nogal huiverig voor woorden als magie. Ik kan dit wel begrijpen. Ofschoon het woord magie komt van de stam der magi, die zich opwerkten tot een geslacht van vorsten en wijsgeren. Hun magie was wetenschap. En ook de hedendaagse magie is wetenschap. In deze wetenschap gaat men ervan uit, dat niet de eigenschappen van de kracht, waarmee men werkt, bepalend zijn, maar het resultaat, de fusie, waartoe men die krachten beweegt.

Belangrijk in de magie is altijd:

- a. werken zonder vrees;
- b. werken zonder eigenbaat (hierdoor voorkomt men aantasting van de persoonlijkheid);
- c. werken zonder enig voorbehoud van redelijke of andere geaardheid.

Dit laatste klinkt veeleisend. Maar de wereld van de magie is in feite een wereld van symbolen. In symbolen worden de vroegste ervaringen en belevenissen van de mensheid uitgedrukt. In de rituelen, de symbolen, de tekens, de tekeningen en woorden ligt a.h.w. de gehele ervaring t.a.v. geestelijke en andere waarden van een mensheid, die ernaar streefde zich te ontworstelen aan het zuiver stofgebonden bestaan.

Wie hiermee wil werken, behoeft niet bevreesd te zijn. Magie is niet duister, tenzij u haar zelf duister maakt. Want in de magie zijn er tenminste twee wegen:

1. de weg van de onzelfzuchtige magiër, die in feite gelijk komt aan een esoterische bewustwording, welke voortdurend in de praktijk wordt uitgedrukt;
2. de weg van de zwart-magiër, waarbij een egocentrisch denken eveneens voortdurend in de praktijk wordt uitgedrukt.

Daar tussenin staat een neutrale figuur (de grijze magie), die zelden grote resultaten geeft. Het is de beperkt zelfzuchtige magie, waarbij men eigenbaat niet uitsluit en ook wel eens iets voor een ander wil doen.

Laat u nooit afhouden van een streven dat magisch wordt genoemd, alleen omdat er een ritueel aan verbonden is; omdat het zich onttrekt aan wat normaal en gangbaar heet. Indien u door een tekening te maken resultaat heeft, dat u zonder dat niet krijgt, bent u een dwaas als u het nalaat. Indien u door een ritueel met nachtwoorden enz. iets voor anderen kunt bereiken, dat zonder dat niet mogelijk is, dan schiet u tekort, indien u van die middelen geen gebruik maakt. Maar alweer, magie is geen speelgoed. Zoals het occultisme geen speelgoed is.

Wie in de praktijk werkt, zal moeten constateren, dat - zo hij lichtzinnig en speels met de occulte krachten en waarden omgaat - hij daardoor schade lijdt. Het is een zaak van grote ernst. U laat geen atombom ontploffen om te zien wat mogelijk de resultaten daarvan zouden zijn. Op dezelfde wijze zult u zich moeten onthouden van het uitzenden van bijzondere intenties en het aanroepen van bijzonder grote krachten, tenzij u er werkelijk een doel mee heeft. Anders zijn de gevolgen maar al te vaak ontstellend.

De gehele theorie van het occultisme is gebaseerd - zoals u bekend zal zijn - op de stelling van de twee elkaar beroerende werelden, waarvan de eerste van een macro-kosmische, de andere van micro-kosmische gedaante is. Waar beide werelden elkaar beroeren en overlappen, ligt de wereld van de mens. Hij is deel van beide werelden. Door zich te beroepen op dat deel van zijn wezen, dat macro-kosmisch is, kan hij werkingen en krachten uit de grote kosmos voor zich activeren. Door zijn wil te richten op de micro-kosmische wereld, waaruit hij is opgebouwd en waarvan hij deel is, kan hij in de micro-kosmos zeer veel bevelen en dirigeren. En naarmate zijn kennis en besef groter zijn, zal hij meer tot stand kunnen brengen.

God is hierbij de vage, ons al-omgevende kracht. Die God komt eigenlijk niet in het bijzonder te pas. Hij IS. Wij kunnen ons op Hem beroepen, als wij macro-kosmische krachten gebruiken. Hij is onze steun, onze reserve, wanneer wij uit

onzelf werken. Maar Hij is niet een omschreven Wezen. Dit kan ook niet.

In het occultisme leven wij met een wereld van verschijnselen. Of deze verschijnselen nu volgens de nu bestaande opvattingen behoren tot de wereld van het wonder, het paranormale of het psychische, maakt geen verschil uit. Het is een wereld van feiten. En een wereld van feiten ligt in de Goddelijkheid, in de openbaring. Zij is daar geen afzonderlijke kracht in; zij is er deel van. Ons beroep op de Godheid is een erkennen van onze weg en onze mogelijkheid in alle dingen; niet een aanroepen van de Godheid in erkenning van Zijn Wezen.

Wie zich dit alles voor ogen stelt en ook de vele lessen, die wij gezamenlijk in de afgelopen jaren over dit onderwerp hebben behandeld, komt waarschijnlijk tot het besef, dat hij in vele dingen - juist waar het het occulte betreft - tekort schiet. Het lijkt mij daarom goed, voordat wij deze cursus besluiten, een aantal eenvoudige regels te geven. Zeer eenvoudige punten, die bij de beoefening van alle occultisme van groot belang kunnen zijn. Enkele daarvan heb ik reeds in het voorgaande kort aangestipt. Ik herhaal ze echter eenvoudigheidshalve.

1. Werk niet met de krachten van de geest daar, waar ge kunt werken met de krachten van de stof, die tot uw eigen wereld behoren.
2. Indien gij werkt met de krachten van de geest, doe dit uit volle overtuiging.
3. Werk met de krachten van de geest, zoals gij kunt, niet zoals gij zoudt willen.
4. Alle dingen hebben voor u een persoonlijke betekenis en een persoonlijk belang. Kies uw symbolen, uw acties, uw eventuele rituelen, uw overwegings- en concentratiepunten niet aan de hand van buiten u gegeven leringen (zelfs niet indien die van ons stammen). Kies ze uit uw eigen wezen.
5. Vorm uw eigen levensweg, uw eigen behoeften, erkenningen, gebreken tot een magisch, een occult machtsmiddel.
6. Gebruik uw gevan altijd defensief en nimmer agressief. U moogt ook anderen verdedigen; u moogt echter nimmer iemand aanvallen.
7. Gebruik de macht van het occulte nooit om een ander te dwingen.
8. Beroep u op de geest zoveel ge wilt, maar bedenk dat degeen, die t.o.v. de geest tracht dwang uit te oefenen, uit die geest verzet tegen de dwang zal ontmoeten. Hoe groter de dwang is, die trachten uit te oefenen, des te sterker de kracht, die wij tegenover ons vinden. Ga daarom niet uit van dwang, tenzij dit onvermijdelijk is. /wij
9. Zoek zelf uw helpers uit. Indien deze helpers reëel zijn, is dat wel het beste, maar het is niet noodzakelijk. Zolang een mens een voorstelling heeft van een geestelijke kracht, een figuur, een gedaante, die in staat is hem bij te staan in zijn bestrevingen, zal hij daarop een beroep doen; en dit beroep zal nimmer tevergeefs zijn. Wie zich op een kracht beroept - zelfs indien zij uit eigen voorstellingsvermogen is ontsproten - scheidt daarmede harmonieën in de kosmos, die - antwoordend - hen zullen helpen zijn doel te verwezenlijken. Indien u wilt beginnen met werken, zoek eenvoudige proefobjecten uit. Hoe eenvoudiger de proeven waarmee u begint, des te groter de mogelijkheid dat u zult slagen.
10. Gebruik zelfhypnose en zelfsuggestie alleen dan, indien u tot beschouwing van uzelve wilt overgaan en nimmer voor andere middelen. Zelfsuggestie kan nl. zeer snel leiden tot vervalsing van de feiten. Overtuiging behoeft nog geen zelfsuggestie te zijn. Zij moet gebaseerd zijn op bereikingen, op erkende feiten.
11. Gebruik nimmer hypnose of suggestie op anderen, tenzij u ervan overtuigd bent, dat deze suggestie of hypnose niet strijdig is met hun wezen, hun werkelijk wil en hun verlangen. Op deze wijze bereikt u in de eerste plaats snelle resultaten; in de tweede plaats voorkomt u weerstanden in uw sujet en daarmee voor uzelf onverwachte wisselwerkingen.

12. Leer observeren. Oefen u in die observatie in het dagelijks leven, maar tracht die daarnaast uit te breiden tot wat men uw droomleven pleegt te noemen. Naarmate u in staat bent meer te observeren en vast te houden om later te constateren, neer te schrijven en te overwegen, zult u ook in staat zijn beter te begrijpen waar uw wezen, weg en mogelijkheden liggen.
13. Houd er rekening mee, dat uw wezen, dat niet in staat is via de re- de volledig tot u door te dringen, in vele gevallen gebruik maakt van dromen, symbolen, onbegrepen drang- en driftwerkingen om u duidelijk te maken wat voor uw wezen werkelijk noodzakelijk is; of wat voor u de juiste houding en bestreving zijn. Acht daarom op dromen en dagdromen. Let erop, welke associaties bij u snel optreden en vraag u af, wanneer zij optreden. U zult dan ontdekken op welke wijze u uw wezen het eenvoudigst en het snelst kunt aanvullen en vervolmaken.
14. Streef nimmer naar volmaaktheid. Wie streeft naar volmaaktheid, stelt zich een eindig doel, want de voorstelling van volmaaktheid in de mens is eindig. Streef altijd naar een primaire werking en laat alle verdere resultaten open. Hierdoor brengt u een werking tot stand, die niet is afgeremd of beperkt en die - bepaald door het oorspronkelijke doel - voortdurend actief zal kunnen blijven.

Wanneer u de regels, die alle tamelijk algemeen en eenvoudig zijn, beschouwt in samenhang met al hetgeen in de voorgaande lessen is gebracht, dan zult u nog meer dan tevoren beseffen: Deze lessen hebben alleen zin, indien u er iets mee kunt doen. En of u er iets mee kunt doen, is een kwestie van willen. Wie werkelijk wil, kan ook. Maar werkelijk willen betekent: al het andere zo nodig terzijde stellen. En ook daartoe zult u alle mogelijkheid kunnen vinden!

De ontwikkeling en ontplooiing van eigen gaven en capaciteiten zijn niet gebonden aan een voortdurende activiteit in die richting. Wel aan een veelvuldige activiteit. Vrije ogenblikken kunt u heel vaak gebruiken om in de eerste plaats uzelf even vrij te maken van uw problemen en zorgen, waardoor u zo dadelijk beter verder kunt arbeiden; en in de tweede plaats om u in te stellen op het door u gekozen deel van de occulte mogelijkheden. Die keuze - ik herhaal het nogmaals - moet gebaseerd zijn op uw vermogens.

U zult begrijpen, dat praktisch werken betekent: hard werken. In deze wereld krijgt u weinig voor niets. U kunt soms door een handigheidje dingen krijgen bijna voor niets. Maar dan betaalt u er altijd ergens toch weer tol voor; hetzij in spanning, hetzij in gevaar, hetzij in mislukking. Dit geldt ook voor het occultisme.

Indien u iets wilt bereiken, werk eerlijk. Tracht zelfbedrog te voorkomen. Tracht nimmer iets te krijgen zonder er iets voor te geven. Integendeel, zet steeds in uw werk uw gehele persoonlijkheid in. Stel voor uzelf geen eisen, zelfs niet t.a.v. resultaten. Constateer. Dan kunt u, nadat uw werk is afgelopen, na- gaan of het zin heeft verder te gaan in deze richting.

Laat u niet verleiden de vele verschillende wegen en paden te volgen, die men u voorstelt als "tot onmiddellijk gevolg leidend". Er is natuurlijk in elke leer voor iemand wel iets te vinden. Maar wie een leer kiest en zich daaraan bindt, kan alleen bereiken wat in die leer voor hem qua kracht, begrip, vermo- gen en aanvaarding redelijk is; en dat is meestal zeer weinig. Er is geen rede- lijke basis voor veel van hetgeen u zult trachten te bereiken. Occultisme, rede- lijk en logisch opgebouwd, berust op een aantal onbewezen stellingen, een aantal aangenomen feiten. Het is duidelijk: de basis van alle occultisme is een vorm van geloof. Een geloof moet oprecht en diep zijn, wil het een bron van kracht zijn. Geloof liever weinig, maar dit volledig, dan dat u tracht vele dingen te geloven zonder erin te kunnen opgaan.

Dit zijn alle misschien te eenvoudige richtlijnen. Ik zou uw les veel zwaar- der en volgens velen van u belangrijker kunnen maken. Maar is niet de eenvoud het

begin van alle dingen? Laat ons dit practisch occultisme desnoods nog eens even terzijde stellen en ons afvragen wat practisch werken in het leven betekent.

Practisch werken in het leven betekent in de eerste plaats: besef, weten wat je doet. In de tweede plaats: indeling. Met een zeker systeem werken; ook wanneer dat een zuiver persoonlijk systeem is. Wie een systeem heeft, kan opschieten en voorkomt dubbele arbeid.

Wie practisch wil werken, zal naast zijn denken ook zijn lichaam voortdurend moeten inschakelen. Er is geen activiteit, die alleen geestelijk kan worden volbracht. Zelfs degenen, die zich bezighoudt met abstracte wetenschappen, zoals de meest abstracte mathematica, zal op een gegeven ogenblik moeten neerschrijven, moeten construeren. Hij zal datgene, wat in zijn gedachten leeft, uitdrukking moeten verschaffen om vandaaruit verder te gaan.

Besef, dat de samenwerking van materiële en geestelijke waarden altijd - ook in het gewone leven - noodzakelijk is. En als u practisch bent, dan betekent dit vooral ook, dat u het overbodige uitschakelt.

U kunt u natuurlijk in veel van hetgeen u doet laten leiden door uw eigen voorkeur, uw eigen behoeften. Maar zelfs daar zult u beperkingen aanbrengen. De zaak moet enigszins opportuun zijn. Het moet mogelijk zijn op dit moment. Er moeten geen andere belangrijkere waarden zijn. Al datgene, wat wij voor practisch werken in het normale leven zeggen, is eveneens en even volledig van toepassing op alle occult werk.

Als u zware arbeid moet verrichten, dan kiest u uw voeding in overeenstemming met die arbeid. Als u occult geestelijk werk wilt verrichten, dan is het logisch dat u ook hier tracht de noodzakelijk voeding te verkrijgen, ook wanneer deze van meer geestelijke geaardheid pleegt te zijn. En daarom zou ik u willen raden:

1. Tracht nooit geestelijk werk te doen met een lichaam, dat grote behoeften toont, tenzij u in staat bent dit lichaam geheel door uw gedachten te beheersen.
2. Tracht nooit, indien u vermoeid of ziek bent, te werken, tenzij het niet anders kan.
3. Kies voor uw occult werk die ogenblikken uit, waarin u voor uzelf reeds een gevoel van vermogen en kracht heeft. Heeft u deze gevoelens of deze mogelijkheden niet en is het occulte werk noodzakelijk of volgens u wenselijk, begin met uzelf voor te bereiden.

Ontspan u zo goed u kunt. Zorg, dat uw lichaam niet belemmerd of gekweld wordt, hetzij door noden, hetzij door te nauwe bindingen. Zorg ervoor, dat uw lichaam zich zo weinig mogelijk in het vuil van de dag bevindt. (Om een voorbeeld te geven: In vele gevallen zal het goed zijn occult werk te verrichten met tenminste schone onderkleding; en het te verrichten nadat men het lichaam behoorlijk heeft gezuiverd.)

4. Indien u begint met werken, is het verstandig uw ademhaling eerst te regelen. Gebruik daarvoor de eenvoudige reinigende ademhaling van de yoga. Haal 2 of 3 keer langzaam en overlegd adem. Laat uzelf daarna tot rust komen en ga niet onmiddellijk tot werken over. Wanneer u het gevoel hebt dat u rustig bent - niet eerder - dat u op dit moment niets van node heeft, dat u geen storingen vreest, begin dan.

U ziet, het is alles nogal erg practisch, wat ik u zeg. Maar het is duidelijk, dat een mens alleen goed kan werken, indien hij op zijn werk redelijk is voorbereid. Als men zich op zijn werk voorbereid, zal men niet alleen een risicofactor geringer maken, maar men zal bovendien zijn mogelijkheden uitbreiden. En dit is voor u allen geloof ik toch wel het doel.

Hoe belangrijk sfeer daarbij is, hebben wij u in het verleden reeds uitvoerig uiteengezet. In deze laatste les wil ik er u nogmaals aan herinneren: De sfeer, die u rond u schept, is van het grootste belang. Ook deze sfeer moet in overeenstemming zijn met hetgeen u wilt bereiken. Indien u een grote krachtuitstorting

noodzakelijk acht, dan kunt u niet volstaan met b.v. een gedragen, gewijd lied aan te heffen om daarmee de sfeer te bepalen. Dan moet u in die sfeer de spanning proberen op te bouwen.

Indien u een rust-gevend, een harmonisch werk tot stand wilt brengen, dan zult u alle storing en ergernis moeten uitschakelen. Dan zult u niet alleen uw geest tot rust moeten laten komen, maar u zult trachten zoveel mogelijk de trillingen, die voor u met rust geassocieerd zijn, in uw omgeving te wekken. Hiervoor is geluid en muziek vaak van groot belang.

Indien u bepaalde krachten nodig heeft, is het vaak goed om - en dan hardop - namen of woorden uit te spreken, die voor u betekenis hebben. Hiervoor kan men incantaties gebruiken - zo ze althans voor u een gevoel van spanning opwekken. Men kan heiligen-namen ervoor gebruiken of eventueel zelf gevonden klankreeksen. Beschouw uzelf niet als een dwaas. Geluidstrillingen hebben een grote invloed zowel op uw omgeving als op uw eigen chakra's. Hierdoor kunt u meer en beter bereiken.

Laat u door niemand vertellen dat het anders moet. U moet uw eigen weg zoeken. U moet uw eigen kracht vinden. Niemand kan voor u helderzien. Niemand kan voor u genezen. Niemand kan voor u tot stand brengen wat ge u voorneemt. Onthoud dat. En dat betekent, dat u zelf aansprakelijk bent voor uw taak en dat u juist daarom ook het recht heeft zelf uw middelen te kiezen. Kies alle middelen in overeenstemming met uw wezen, met uw wijze van leven en denken.

Besef, dat uw werken met het occulte een erkenning inhoudt van grotere en hogere werelden. Besef eveneens, dat elke occulte uitwerking, die u tot stand brengt in uzelf of in anderen, een erkenning van uw wezen is uit het occulte.

De weg van het occulte voert tot een versmelting met andere werelden. Deze weg wordt door weinigen op aarde volledig afgelegd. Maar zij, die de weg ten einde toe leren gaan, zijn altijd degenen, die de moed hadden om eenvoudig en in de praktijk te beginnen. Het zijn altijd degenen, die hun innerlijke weg en waarheid hebben gesteld boven elke richtlijn van anderen.

Zo wil ik deze laatste les besluiten met de opmerking, dat een goed occultist t.a.v. zijn middelen eigenzinnig is; t.a.v. zijn doelstellingen is hij altruïst; en t.a.v. zijn geloof vertrouwt hij in de onbekende Macht, in zijn God.

Dit, mijne vrienden, is dan onze laatste les in deze cursus. Ik hoop dat u vele, vele malen de lessen zult nalezen, opdat u bij uw streven voortdurend weer gestimuleerd zult worden door de vele gegeven denkbeelden en mogelijkheden. Want de verovering van de occulte kracht betekent voor een ieder, die niet slechts zichzelf zoekt, ook het begin van het ontwaken in een grotere, betere en voor de mens vaak nieuwe wereld, waarin licht en kracht het werkelijke leven vormen.

Ik dank u allen voor de belangstelling en aandacht aan deze cursus gegeven.

:--:

INNERLIJKE BEVRIJDING.

Als we het woord bekijken, dan is het eigenlijk al een vreemd iets. Innerlijke bevrijding neemt aan, dat we innerlijk gevangen zijn. Innerlijk gevangen zijn, is een kwestie van gevoelens. Dat kan nooit een kwestie van boeien e.d. zijn. Dus moet innerlijke bevrijding in de eerste plaats zijn: een de-weg-vinden in je eigen gevoelens. Er is dus sprake van emotie. En daarnaast zeer zeker ook van aanpassing van die emotie aan de praktijk van eigen bestaan.

Als je de mensen bekijkt, dan zijn er enkele aspecten, die juist in dit verband naar voren springen. Veel mensen zijn b.v. schuldbewust. En het vreemde daarbij is voor mij, dat ze meestal meer schuldbewust worden naarmate ze minder werkelijke schuld hebben. Mensen, die tienduizend soldaten de dood hebben ingestuurd, zonder dat het nodig was, hebben het gevoel dat ze grote helden zijn en gedecoreerd moeten worden. Maar mensen, die per ongeluk een klontje suiker te veel hebben gegeten, voelen zich schuldig. Hoe komt dat?

De mens regelt zijn leven niet aan de hand van zijn persoonlijkheid. Hij probeert het leven te regelen aan de hand van de wereld buiten hem. Hij stelt zijn normen dus niet naar zijn persoonlijke mogelijkheden, maar naar de eisen, die anderen stellen. Dan zult u begrijpen, dat schuldbewustzijn in feite een soort handel is. Een handel, waarbij je per ongeluk er verkeerd bent afgekomen. Want de maatschappij zegt: Geef mij zoveel trouw aan mijn wetten en ik zal u mijn goedkeuring geven.

Die wetten zijn echter vaak volledig strijdig met de mens zelf. De mens kan dus de prijs voor die goedkeuring niet bepalen; hij kan die ook niet betalen; hij kan er niet mee werken. En waar die goedkeuring van de wereld dus niet aanwezig zou zijn, gaat de mens zich al schuldig voelen. Maar erger nog, men heeft dit oordeel niet als een menselijk oordeel willen spreken. Want wat de buurman zeggen, ach, daaraan kun je je meestal nog wel ontworstelen. Men heeft de buurman gemaakt tot de spreekbuis van God, van het Onzichtbare. En zo heeft men een keurslijf van wetten en regels geschapen uit de naam van God, uit de naam van de maatschappij, van de sociale rechtvaardigheid e.d. abstracte begrippen, waarmee je als mens maar moet zien klaar te komen.

Dat valt meestal moeilijk. Vandaar dat de mens altijd weer dingen anders doet dan hij meent ze te moeten doen; en dan voelt hij zich schuldig. Door deze schuld heeft hij het idee, dat zijn God hem niet wil kennen. En daar ligt nu het grote gevaar. Want die God - of wat wij ook innerlijk vereren en aanhangen - is voor ons een bron van kracht. Als we ons daarmee verbonden gevoelen, dan kunnen we daaruit putten, we kunnen daaruit beseffen en dan zijn we ons steeds meer van onszelf bewust. Wij presteren het maximum, dat voor ons mogelijk is en we zijn gelukkig.

Maar nu komt dat ellendige schuldbegrip, dat je op de hals wordt gedrukt, zeggen: "God is boos op je". Dan denk je: Dat moet ik eerst goedmaken. Ik kan zo maar niet een beroep op God doen. Dan zeg je niet meer tegen God, of wat je dan ook vereert: "Dit is de noodzaak. Deze kracht heb ik nodig." Dan zeg je: "God, vergeef me wat ik heb gedaan." Wilt u dus een innerlijke bevrijding vinden, dan zult u allereerst wel daarmee moeten afrekenen. Er kan geen enkel vergrijp - wat dan ook - staan tussen u en de kracht in uzelf, de kracht in uw God, die u vereert. Er bestaat geen enkele begrenzing voor de goddelijke Kracht en de wijze, waarop ze zich aan u openbaart. Uw eigen schuld kan dat niet bepalen.

Bevrijdt u van schuldgevoelens. Dat wil niet zeggen, dat u fouten nu ook maar allemaal voorbij moet zien. Maar als u in het leven een fout maakt, dan wordt dat vanzelf wel kenbaar. U ontdekt wat er verkeerd is en een volgende keer kunt u het dan beter doen.

De meeste mensen leggen een grote nadruk op het berouw. Kijkt u eens: Berouw is zo iets als maagpijn, nadat je iets gegeten hebt. Als je dus het leven

consumeert, zul je moeten toegeven, dat de maagpijn over het algemeen maar zeer betrekkelijk is. Laten we ons daarmee dan niet bezighouden. Bovendien iemand, die maagpijn heeft, moet niet gaan klagen over wat hij heeft gegeten. Die moet zorgen, dat hij een of ander sodawater drinkt, dat hem helpt zijn maagklachten te overwinnen.

Met andere woorden: innerlijke bevrijding eist allereerst, dat je vandaag leert leven. Wie vandaag leeft, rekent in dit heden wel af met het verleden. Maar zonder zich af te vragen, of het nu jammer is of niet. Het is gebeurd. Door wat gebeurd is terzijde te stellen en vandaag met de ervaring, de wetenschap, die we hebben opgedaan verder te gaan, zoals we zelf voelen dat het juist en goed voor ons is, kunnen we ons bevrijden van een van de meest voorkomende remmingen.

Maar ja, dan zijn er altijd nog wel punten, die het ons moeilijk maken. Want vooral een mens - maar ook vaak een geest - heeft in zich een ideaal, dat strijdig is met zijn eigen werkelijkheid. Je zou jezelf willen zien als b.v. een engel; en je weet dat je je zo nu en dan meer duvels gedraagt. Dan ga je zeggen: "Ik ben dus tekort geschoten." Dwaasheid. Het ideaal, dat ik in mijzelf draag, is iets waarnaar ik streef. Wat ik doe, is iets wat mij moet helpen om beter te streven; niet iets waardoor ik mij gekwetst of getroffen moet voelen.

Een belangrijk punt ook voor de innerlijke bevrijding is wel het je-los-maken van de dingen buiten je. De meeste mensen interpreteren dit als een soort stille, zoete dood: laat alle geriefelijkheden en alle begeerten achter je en concentreer je op alle dingen behalve iets stoffelijks. Wat - neemt u mij niet kwalijk - grote kolder is.

Bevrijden van de gebondenheid wil zeggen, dat je allereerst moet beseffen, dat je niets werkelijk hebt. Alles, wat ik heb, heb ik om te gebruiken. Zolang ik het gebruiken kan, mag het mij een vreugde zijn. Dan mag ik proberen er iets goeds mee te doen. Heb ik het niet meer, dan mag ik niet betreuren dat ik het niet meer heb, maar moet ik verder bouwen op datgene, wat ik daarmee tot stand heb gebracht. De hele wereld is mijn werktuig. Met dit werktuig smeed ik mijzelf. Met dit werktuig maak ik mij een begrip van wereld, van leven en van Godheid. Als ik uitgaande van dit punt kom tot de wetenschap, dat ik door wat geweest is, door wat ik heb gehad vandaag de dingen anders zie en ook juister kan zien dan voordien, dan heb ik immers vrede ermee.

Innerlijke bevrijding is heel dikwijls een kwestie van verlaten van het vele, dat je ontevreden maakt. Als je idealen hebt in je leven - en dat komt nogal eens voor - dan moet je je die ook nooit voorstellen als iets, wat je in de wereld waar maakt. Dat is weer een projectie naar buiten toe. Als je dat doet, dan voel je je gebonden aan die buitenwereld. En dat mag niet.

Als ik een ideaal heb en 't wil nastreven, goed. Dan streef ik het na door het zelf waar te maken, voor zover ik het kan en waar ik kan. En of het dan werkelijkheid wordt in de wereld of niet, gaat mij niet aan. De mens kan geen verantwoordelijkheid dragen voor de wereld. Hij kan dat ook niet voor anderen. Hij kan een verantwoordelijkheid voor zichzelf dragen. Hij kan een ander geen waarheid prediken; hij kan alleen zijn eigen waarheid leven.

Dit alles is eigenlijk het begin van een werkelijk ontwaken. Want wie zegt: "innerlijke bevrijding", die heeft het idee, dat hij nog niet vrij is. Maar men is in wezen vrij. De banden, die men zichzelf oplegt, zijn zelfgekozen ketenen, zelfs indien het slavenketenen blijken te zijn.

De schuldvraag, die voortdurend weer in u rijst, is niet een kwestie, die door het leven wordt gesteld; ze wordt door uzelf gesteld. U bent geschapen in deze wereld als mens. U heeft als mens eigenschappen. U heeft als die mens noden. U heeft als die mens mogelijkheden. Die dingen zijn u niet gegeven om ze opzij te leggen. Ze zijn er om deel te zijn van uw bestaan. En wel zo, dat u er redelijk gelukkig mee kunt zijn en bovendien het gevoel hebt dat u verder komt. Als u dat ermee doet, dan heeft geen enkele wet of regel daarin verder invloed.

Wetten en regels zijn er alleen, omdat er nu eenmaal een gemeenschap bestaat. En in die gemeenschap moet nu eenmaal een zekere norm worden gehanteerd. Die norm heeft echter niets te maken met uw wezen. Ze heeft niets te maken met de relatie tussen uw wezen en uw God. Ze heeft alleen maar te maken met de noodzaak van een samengaan met anderen in een materieel redelijke vorm.

Besef je eenmaal hoe vrij je bent, dan is het ook zo erg niet meer om gebondenheid te aanvaarden. Want het vreemde is, dat innerlijke vrijwording betekent, dat je van binnen zo weinig meer gebonden bent, zo weinig beperkingen en banden meer kent, dat de banden en de wetten, die uiterlijk je worden opgelegd, eigenlijk onbelangrijk zijn. Ze spelen geen rol meer. En daarom kun je ze aanvaarden.

U weet allen hoe het gaat in het leven: de onbelangrijke dingen, daar kun je gemakkelijk overheen stappen. Als de melk een keer overkookt, is dat niet erg. Je bent eenvoudig nalatig geweest. Dat maakt je niet meer of minder vrij. Je moet wel de rommel opruimen. Zo is het nu in het leven precies hetzelfde. Of in het leven de melk eens een keer overkookt of niet, of dat er nu een ramp gebeurt, ach, dat is eigenlijk niet zo belangrijk. Belangrijk is alleen, dat je het niet laat gebeuren, als je weet dat een ander er schade van heeft. En dat je vooral niet een ander probeert op te schepen met de rommel, die jij hebt gemaakt. Want daaruit zouden gebondenheden kunnen ontstaan.

De kern van het leven zelf is een binding. Maar het is een binding in volledige vrijheid. Wij zijn als mens en als geest ergens deel van een grote wereld. Noem het "het Rijk Gods"; noem het mijnentwege "De Rode Adam" of geef er een andere naam aan. In deze gebondenheid zijn we volledig vrij. Die gebondenheid, dat is onze eigenschap, dat is de wereld waarin we leven, dat is onze band. En indien we die band kunnen aanvaarden zonder ons ertegen te verzetten, indien we haar kunnen accepteren als het onvermijdelijke, dan zijn we daarin vrij, omdat we dan onszelf kunnen zijn zonder buiten die grenzen te willen treden. We erkennen ze echter als een reële grens.

Als we zover komen, dat we die gebondenheid accepteren, omdat zij de begrenzing van ons wezen vormt, omdat ze onze wereld uitmaakt, dan komen we tot die wereld in harmonie. Wij komen er met een gevoel van eenheid en eenwording, van aanvaarding en aanvaard worden. En dit maakt het voor ons dus mogelijk rekening te houden met die hele wereld, met alles wat erin bestaat, zonder ons daarvoor ook maar één ogenblik minder vrij te gevoelen.

Het is het stellen van eisen, dat de vrijheid beperkt. En dat is niet alleen maar de uiterlijke vrijheid. Want als er eisen worden gesteld en je gaat deze in jezelf als logisch en reëel erkennen, terwijl ze strijdig zijn met je wezen, dan komt die innerlijke onvrijheid; dan komt een gebondenheid, waartegen je je verzet. Dan benader je de verschijnselen in het leven, waaraan je meent je niet te mogen en te kunnen onttrekken, met een gevoel van weerzin, van terughoudendheid. Er is geen wederzijds begrip meer mogelijk. Er is geen wederkerigheid meer tussen u en uw wereld. Er is geen résonance meer tussen uw eigen bestaan en het Goddelijke.

Wil je dus innerlijk vrij worden, dan moet je ook proberen in de eerste plaats jezelf en je wereld een beetje te begrijpen. Je moet begrijpen wat essentieel is voor je bestaan en wat tot het minder essentiële behoort. Een scheiding maken a.h.w. tussen het noodzakelijke en het onvermijdelijke en al datgene, wat niet noodzakelijk en heel goed te vermijden zou zijn.

Onze wereld bestaat voor 9/10 uit het overbodige: datgene, wat niet werkelijk noodzakelijk is. Weten we eenmaal, dat we het niet nodig hebben, dan kunnen we het missen, als het nodig is. En we kunnen het beter genieten, wanneer we desondanks het kunnen aanvaarden. Zodra je een luxe verheft tot levensnoodzaak, wordt ze een ergernis. Zodra je de luxe beseft voor wat ze is (iets absoluut overbodigs), dat dus alleen maar een rol kan spelen in je denken en in je bestaan, als er geen meer essentiële zaken in het geding komen, dan blijkt het een grote vreugde en een grote genieting te zijn.

Er is eens iemand geweest (u kent hem allen waarschijnlijk wel als Jean Jacques Rousseau), die tot de mens heeft gezegd: "Keer terug tot de natuur." Iets wat in de zin, waarin het door hem en zijn volgelingen werd beoefend en uitgelegd, nu niet direct gemakkelijk of zelfs maar mogelijk was. Maar toch heeft hij daarmee iets gezegd, wat zeker altijd waardevol zal blijven.

Mens, je bent deel van de natuur. Hoe meer je je losmaakt van de natuur, van het natuurlijke in jezelf, in de kosmos, in de wereld, des te groter het aantal moeilijkheden wordt dat je voor jezelf in het leven roept. Teruggaan tot de eenvoudige punten van het leven, dat is het belangrijke.

En dit zou ongetwijfeld geen juist slotwoord zijn voor een cursus over praktisch occultisme, indien ik niet zou proberen om daaruit enkele heel eenvoudige en praktische consequenties te trekken. Ik weet wel, dat velen van u dit reeds voor zichzelf hebben gedaan. Maar het is altijd beter de dingen te formuleren, dan voorkom je veel vergissingen.

1e. Alles, wat ik doe, doe ik omdat het voor mij noodzakelijk is. Het is mijn beantwoorden aan de harmonie in de kosmos.

2e. De dingen, die ik werkelijk nodig heb, zijn weinige. De dingen, die ik gemakkelijk missen kan, vele. Zodra ik mij hiervan bewust word en mij allereerst bepaal tot het eenvoudige, dat ik van node heb, zal ik onnoemlijk veel ruimte, mogelijkheden en krachten overhouden, waardoor ik uit het vele onnodige dan kan kiezen volgens eigen behoeven en vermogen.

3e. Ik behoor tot een gemeenschap. Deze gemeenschap heeft niet te bepalen hoe ik mij moet gedragen. Maar ik voor mijzelf moet bepalen hoe ik in die gemeenschap harmonisch kan zijn. Zodra ik uitga van de essentiële waarde (de harmonie) in mijn benadering van mensen, van werelden, zal ik - juist door mijn gedrag, dat zich dus niet verder aan regels behoeft te storen - in staat zijn aan alle verplichtingen tegenover de wereld, die werkelijk bestaan, te voldoen; in mijzelf voortdurend de vreugde van het bestaan en van mijn daden te ervaren; en vanuit mijzelf in het geheel voortdurend de goddelijke harmonie te representeren, die toch de kracht is, waarin alles bestaat.

In denken en leven moeten wij verder onthouden: Geen enkele theorie heeft waarde, tenzij zij is om te zetten in praktijk. Waar de mogelijkheid tot praktische beoefening ophoudt, is de theorie waardeloos. Ik kan mij dus nimmer aan een theorie binden, doch ik kan mij slechts verplicht gevoelen datgene, wat ik daarin als mogelijkheid voor mijzelf erken, praktisch tot uiting te brengen.

Ik kan mijzelve op aarde nimmer volledig en juist erkennen. Het redelijk vermogen van de mens laat niet toe het totale ego te beseffen. Maar ik kan volgens mijn beste weten uiting geven aan al, wat ik omtrent mijzelf erken. Hoe meer ik getrouw ben aan datgene, wat ik als mijn werkelijk wezen erken, des te vrijer ik zal zijn.

Bedenk, dat een God, die de wereld schept, die de mens schept, die het Al scheidt, dit zeker niet zal doen om deze mens voetangels en klemmen op zijn weg te leggen. Wanneer Hij scheidt, is Hij aansprakelijk voor alle waarden in die schepping. Hij zal die aansprakelijkheid volledig aanvaarden.

Ik behoef mij tegenover God niet schuldig te gevoelen. Ik behoef mij tegenover God niet verbannen, verdoemd of afgewezen te gevoelen. Want dit komt alleen maar uit mijzelve voort. Indien ik erken, dat God mij te allen tijde aanvaardt, zal ik ook God te allen tijde kunnen aanvaarden. En zo - vanuit die God - op mijn eigen wijze harmonisch die God tot waarheid maken en daarin de vrijheid en de vreugde vinden van het werkelijke rijk van goddelijke Kracht.

--:-

LEVEN.

Leven, bestaan. Maar ook kracht. Leven, zijn. Maar ook beleven, ervaren, ondergaan.

Als wij trachten leven te zien, zo kunnen wij het niet omschrijven, tenzij wij het begrijpen als een voortdurende werking in onszelf.

De kern van alle leven, de bron van alle leven kennen wij niet. Maar wij kennen datgene, wat ons beheerst. Wij weten, hoe dat leven in onszelf voortdurend vraagt om bevestiging, om uiting. Wij weten, hoe dit leven in ons alleen waarde heeft, zolang er voortdurend voor onszelf nieuwe ervaringen en interpretaties in het leven mogelijk zijn. En daarom kun je zeggen: Leven is een proces van groei; niet het zijn zelve.

Leven is een ontwikkeling en een bewustwording; niet het bestaan zonder meer. Wie de werkelijkheid wil erkennen, zal moeten uitgaan van de voortdurende ontwikkeling en verandering. Hij zal moeten begrijpen, dat het beter is om desnoods verkeerd te handelen dan niet te handelen. Hij zal moeten begrijpen, dat het beter is om foutief te denken dan niet te denken.

Een voortdurende strijd, een voortdurende worsteling met het onbegrepen, dat is de inhoud van het leven. En naarmate wijzelf bereid en in staat zijn aan deze eis van het leven te beantwoorden, zullen wij ook steeds duidelijker zien hoeveel grote krachten in ons leven een rol spelen.

Wij zullen leren onszelf te verheffen, zodat wij deze krachten - eens ondergaan als een bijna goddelijk geweld - gaan zien als kenbare invloeden, waarmee een discussie mogelijk is. Wij zullen zo onszelf steeds meer kunnen uitbreiden. Wij zullen onszelf steeds meer kunnen verdiepen in de waarheid van al datgene rond ons. Tot het ogenblik, waarop wij achter alle verschijnselen de levende kern zelf gaan aanvoelen. Indien wij deze beseffen (niet misschien in haar betekenis, maar dan toch wel in haar omschrijving), zijn wij aangeland op het punt, waarop men zegt:

Leven is het bewustzijn van de Bron van het leven. Maar wie het Levende zelf heeft bereikt, wie één is geworden met de grootste Kracht, zal nog niet rusten. Want ook dan blijft het leven een voortdurende en verwonderde dwaaltocht door de veelheid van mogelijkheden, die het Levende vanuit zichzelf baart. Ook dan nog is de voortdurende vernieuwende erkenning van al wat er bestaat de vreugde, de zijnsreden van het leven, dat juist hierdoor zijn eigen structuur blijft behouden; dat juist hierdoor niet alleen maar de uiting van de goddelijke Kracht is, maar ook erkennend ego, dat in deze kracht levend de kracht ondergaat.

:--:

DE HISTORIE VAN HET LEVEN

Tiende Les.

HET LEVEN IN KOSMISCHE ZIN.

In de afgelopen cursus hebben we ons beziggehouden met al wat er in het leven zo ongeveer belangrijk kan zijn. We hebben ons beziggehouden met de vorming van een gedaante en met de krachten, die inwerken t.a.v. de oriëntatie op het milieu. We hebben gezien hoe er een bewustzijn ontstaat, dat een groepsbewustzijn wordt en - naar ik meen - zelfs duidelijk gemaakt hoe deze beheersing tot in deze dagen voor vele mensen nog een zeer belangrijke factor in hun gedragingen is. Maar het leven zelf is natuurlijk niet beperkt tot deze wereld.

Als men in staat zou zijn om sneller dan de gedachte dit hele Melkwegstelsel te doorkruisen, dan zou men er vele verschillende vormen van leven zien. Sommige daarvan bewust; andere misschien op een meer dierlijk niveau; weer andere pas beginnend misschien in die eerste levenserkenning, die bij de primitieve plant behoort.

Al dit leven in de kosmos moet beantwoorden aan de wetten, die er voor het leven bestaan. Want als wij over deze wereld spreken, dan is het gemakkelijk voorbeelden te vinden. Dan kun je zo echt gezellig nagaan wat er in de historie is gebeurd, wat de mensen hebben gezegd en wat er is geweest in de tijd, dat de geleidegeesten meer zichtbaar en kenbaar waren, en dat de rassengeesten als goden werden aanbeden. Maar in die verte zijn de dingen anders; want al bestaat er overal bewustzijn, besef en leven, de vormen die het aanneemt en daarmee ook het proces van bewustwording, de realisatie van leven, zal steeds weer anders liggen.

Wat zijn nu de wetten, die het leven in de kosmos eigenlijk beheersen? Wel, dan moeten wij als 1e regel stellen:

Alle leven in de kosmos ontstaat door materiële oorzaken, welke echter mede worden veroorzaakt, gericht en geregeld door hoge geestelijke entiteiten. Ook dat is begrijpelijk. Het is een creatief proces. Dat proces zal zich vanuit ons standpunt in de tijd voltrekken. Daarom is er ook altijd maar een bepaald deel van de scheppende Kracht kenbaar; en dat deel van de scheppende Kracht spreken wij dan aan als een zonnegeest of misschien een Heer van bepaalde krachten, wijsheden, waarden of kleuren.

Als de schepping eenmaal begint, zien wij als 2e regel:

Alle leven is gebaseerd op de bestanddelen van de wereld, waarin het ontstaat plus de omzettingsprocessen, die daarin dominant zijn. Anders gezegd: Zelfs de meest primaire vorm van leven is gebaseerd op de materie; en wel speciaal op de materie, zoals die zich voor dit leven op dit moment manifesteert.

Ook alweer begrijpelijk. Het zou misschien mogelijk zijn een levensvorm te scheppen, die volledig afwijkt van haar milieu, maar dan zou er een voortdurende strijd van het leven met het milieu nodig zijn op een vlak waar het bewustzijn

door gebrek aan referentiewaarden en ervaring niet zou kunnen meespelen. Dan zou een dergelijk leven voortdurend door de geest moeten worden geredigeerd; en dat is niet de bedoeling.

Dan is er een 3e regel; en die is voor ons misschien wel de meest interessante:

In elk leven, dat wordt geschapen, zien wij allereerst de door de geest geleide ontwikkelingen, daarna de door de geest geschapen conflicten met het milieu en daaruit de vorming van een eigen bewustzijn bij elke entiteit. Dit bewustzijn wordt verder ontwikkeld en geleid door geesten en hogere krachten tot het ogenblik, dat een zelfstandigheid ontstaat. Wanneer die zelfstandigheid is ontstaan, neemt een gemeenschappelijk bewustzijn - voorlopig althans - de plaats in van de geleidegeest. Deze treedt dan niet meer bepalend, maar hoogstens stimulerend en soms corrigerend op.

Ook dat is in het geheel weer volkomen duidelijk. Leven op zichzelf heeft alleen doel, indien het buiten de tijdelijke waarde ook een meer blijvende waarde bezit; en de blijvende waarde in het leven is het bewustzijn, dat eruit geboren wordt. Het bewustzijn is datgene, wat niet vergaat. Al het andere gaat weer ten onder, wijzigt zich en verandert. Daarom is een zelfstandig bewustzijn voor het individu overal noodzakelijk. En wat meer is, naarmate het individu zich in zijn bewustzijn meer bewust wordt van alle krachten, die hem beïnvloeden (zoals groepsbewustzijn, bovenbewustzijn, eventueel ook geestelijke stimuli van hogere orde), zal deze mens zelf een grotere wijsheid ontwikkelen; want iemand die zover is, welke vorm hij ook heeft, is een mens.

Vandaaruit blijft dan de laatste regel over, die - voor zover ik kan nagaan - niet alleen door het hele Melkwegstelsel, maar ook door de gehele Kosmos a.h.w. bepalend is. En die is deze:

Op het ogenblik, dat een bewustzijn in zich een zodanige mogelijkheid verwerft, dat geen stoffelijke ervaring noodzakelijk is, zal dit bewustzijn geen beëindiging nastreven. Dit betekent echter niet, dat het daarom niet verbonden met werelden of levensverschijnselen en groepen in de materie zal bestaan. De ervaring leert, dat hogere levenswaarden en krachten op den duur de neiging hebben zich te manifesteren als energie. En wel een energie - dat wil ik erbij voegen - die meestal op het vlak van hun wereld nog wel kenbaar is.

Kijk, daar ligt dan het leven voor u: een kosmisch algemeen bepaalde bestaanswaarde, die voortdurend optreedt. Lang voordat er op de aarde leven was, was er leven op de andere planeten. En lang nadat deze aarde is uitgeblust, zal elders nog weer een eerste nieuw bewustzijn, een nieuw leven ontstaan.

De problemen, die wij t.a.v. de mens hebben beschouwd, zijn eigenlijk voor een groot gedeelte gebonden aan de materie; en wel aan de materie, zoals de mens die ervaart. Als je spreekt over de ontwikkeling van het leven op aarde, dan kan dit wel worden betrokken op de kosmos, maar het is eigenlijk meer in de vorm van een parabel; het is een gelijkenis. Want wat schijnbaar concreet is, kan totaal anders optreden. Het gaat alleen om de inhoud van het leven zelf.

Indien er een dergelijke vorm van leven is, dan ga je je natuurlijk ook afvragen, of er geestesverschijnselen en geesten zijn, die bij dat leven misschien wat lager staan dan zelfs een menselijk bewustzijn en er toch een rol spelen. Hier is een heel eenvoudig antwoord op:

In de gehele kosmos vinden wij natuurgeesten op alle werelden waar leven bestaat. Daar, waar geen leven bestaat, vinden wij dus geen elementalen. Waar leven heeft bestaan, vinden wij soms wel elementalen, maar deze zijn betrekkelijk dormant. Voor ruimtevaarders zou het misschien belangrijk zijn te weten, dat dergelijke sluimerende elementalen onder de stimulans van een gerichte en bewuste gedachte soms bijzonder sterk actief kunnen worden. Maar aangezien de ruimtevaart voorlopig nog niet zover ontwikkeld is, wil ik ook wat dit betreft liever het zwijgen ertoe doen.

De consequentie van al wat wij hebben geleerd is niet alleen kosmisch t.a.v. het heelal dat u ziet, zij is eveneens kosmisch t.a.v. onszelven. En op het gevaar af, dat ik hier een tikkeltje diepzinnig word dan u misschien van mij gewend bent, zou ik willen opmerken, dat elke mens in zich een vermogen bezit om alle leven te begrijpen. Dit begrip wordt slechts beperkt door de wijze, waarop de "ik"-voorstelling wordt gebonden aan vormen en vooral aan gedragsnormen.

De kwestie van een taal voor de geest zou hier eveneens van belang kunnen zijn. Want hoe kan een geest, die b.v. ergens op Arcturus heeft geleefd, zich uitdrukken tegen een geest, die op aarde heeft geleefd? Het is moeilijk je dit voor te stellen. Maar in elk leven blijkt een aantal abstracte begrippen te ontstaan, die voor zover zij bepalend zijn voor eigen beleving en dus ook eigen wijze van leven overal tot uiting kunnen komen. Om weer een voorbeeld te geven:

Liefde kan overal anders zijn. Wij kunnen ons voorstellen, dat er ergens op een planeet een hoogstaand, zeer edel ras is, dat zich nog steeds door deling vermenigvuldigt, zoals primitief gezien de cel doet. Wij zouden ons kunnen voorstellen, dat er groepen zijn, waarin - laat ons zeggen - niet 2 maar b.v. 10 of 14 verschillende sexen bestaan. Maar liefde in de werkelijke zin (dus niet meer als een uitgedrukte bezitszucht of een instinctieve reactie) zal overal gelijk zijn. Zij is nl. een aanvaarden van de ander als gelijkwaardig met daarbij een zekere dienstbaarheid van het "ik" tegenover de ander. Zodra je dus praat over levenscondities, kan er een groot misverstand ontstaan, maar zodra je uitgaat van de grondwaarde (liefde of genegenheid b.v.), dan is er geen misverstand mogelijk.

U heeft de laatste tijd waarschijnlijk nogal het een en ander gehoord over emotie. Welaan, laten wij het dan zò stellen:

De emotionele beleving, die voor het "ik" mede in verband staat met de innerlijke erkenning van het hogere, is voor alle leven gelijkwaardig. En dat houdt in, dat de mededeling op grond van deze emotionele gerichtheid kosmisch mogelijk is.

Hier krijg je meteen weer een probleem voor de toekomst. Want er zal een ogenblik komen, dat deze wereld ook meer openlijk in contact gaat treden met levende wezens, die van elders uit de ruimte komen. De mensen zullen waarschijnlijk proberen om die nieuwe gasten uit de ruimte te beoordelen aan de hand van hun eigen gedrag; maar dat is onmogelijk. Zoals ik al heb gezegd: Habitus is nu eenmaal een menselijke eigenschap en heeft vaak de neiging de ontwikkeling af te remmen. De habitus van een andere groep kan eveneens bestaan en totaal different zijn. Wat men zal moeten vinden, is een benadering op grond van waardering, van emotie. Pas wanneer men "goed" ziet als goed in bedoeling en niet alleen goed volgens mij in resultaat, kan ik met de ander praten.

Het is duidelijk, dat de eerste uitwisseling tussen leven op uw planeet en dat op 'n andere planeet zal geschieden in meer filosofische zin. Er zal met betrekkelijk abstracte gedachtenafleidingen moeten worden gewerkt. Want daar kunnen mensen - ongeacht de wereld waarvan zij stammen - geestelijk zowel als stoffelijk een zekere communicatie bereiken.

Er zijn meer grondwaarden in het Al. Het klinkt misschien een beetje gek het te zeggen, maar of je nu een tientallig, een twaalf-tallig of een vijftigtallig stelsel van rekenen hebt 1 en 1 is altijd demonstrabel 2. En 2 en 2 is altijd demonstrabel 4. Het is mogelijk, dat er nog andere waarden achter verborgen zitten, maar deze primaire, eenvoudige waarde in de materie is overal gelijk. De taal van de filosofie zal dus vaak worden omgezet in de taal van het getal. Het getal is de eerste communicatiemogelijkheid. Dit zal niet alleen gelden voor stoffelijk elkaar ontmoetende wezens, het zal eveneens moeten gebeuren, wanneer entiteiten, die in een andere wereld hebben geleefd, in contact treden met uw wereld. Er ontstaat dan een soort geestelijke mathematica. Wij zouden hier kunnen teruggrijpen naar b.v. de denkwijzen der Pythagoreeën, die in menig opzicht werkelijk kosmisch zijn, omdat zij de mogelijkheid scheppen een denkwijze uit

te drukken in een formule, die overal gelijk zou kunnen gelden.

Het is logisch, dat al wat uit een andere wereld komt, dus uitgedrukt moet worden in getalswaarden. En daar hebben we dan 2 punten: emotie en getalswaarde. Zolang wij ons dit voorstellen tussen een geest van een andere wereld en een mens op aarde, lijkt het nog aanvaardbaar. Maar blijft het daarbij? Want leven, mijne vrienden, is heel wat meer dan alleen maar het leven in een menselijke vorm.

Als wij weten, dat een volk een eigen "gestalt", een eigen persoonlijkheid, heeft en dat de "gestalt" van dit volk kan komen tot een uitwisseling met de "gestalt" van een ander volk, dan zal dit ook zo zijn van wereld tot wereld. De mensheid zal er niet veel van bemerken, zoals ook het meer primitieve leven ongetwijfeld daarvan nooit zoveel gemerkt heeft. Maar er is een communicatie. Er is altijd tussen alle bewuste werelden een vreemde fijne vriendschap, waardoor gedachten en denkbeelden worden overgebracht. Zij zijn emoties; en voor degenen, die ze inspiratief ontvaangt, drukken zij zich meestal uit in oorspronkelijk schijnbaar zinloze formules. (Het is jammer voor de mensen, dat men vaak letters schrijft voor getallen. En menig brokje geestelijk ontvangen abacadabra is omgezet in getalswaarden: een mededeling t.a.v. verhoudingen en mogelijkheden.)

Hier speelt dus in de kosmos het geestelijk contact een veel grotere rol dan men zou aannemen, ook tussen de levende waarden. Hierbij is een wederkerige beïnvloeding evengoed mogelijk als op aarde. Op aarde weten wij het allemaal: er is een gemeenschappelijk bovenbewustzijn. Er is één meneer, die een lucifer uitvindt en prompt op 10 andere plaatsen vindt er ook één een lucifer uit. Er is één meneer, die kleuren-televisie uitvindt en op dezelfde tijd beginnen 10 anderen met een soortgelijke uitvinding; alleen degenen, die haar het eerst heeft aangemeld, heeft dan de rechten en het succes.

Als dit zo kan zijn op uw wereld, dan moet dit dus ook galactisch (in het hele Melkwegstelsel) mogelijk zijn. En aangezien het hier gaat om filosofieën, zouden wij kunnen stellen, dat bepaalde denkwijzen door met elkaar redelijk harmonische groeperingen op planeten voortdurend worden uitgewisseld, zodat zij elkanders denken en besef beïnvloeden.

Ik zou daarop niet zozeer de nadruk leggen, indien wij in die hele ontwikkeling van het leven niet het zonderlinge verschijnsel zagen, dat alles ergens naar eenheid streeft. Een eenheid, die wij natuurlijk niet kunnen uitdrukken in een menselijke vorm, maar die - zonder dat zij gelijkschakeling betekent - inhoudt: een voortdurend groter aandeel hebben in elkaars denken en mogelijkheden. Dit geldt voor sterren en planeten, maar dit geldt ook voor levende wezens.

Als een levend wezen in de totaal-"gestalt" dus een zekere eenheid bereikt, dan bereikt hij gelijktijdig het totaal aan kennis en aan macht, dat in de totaal-"gestalt" is gelegen. Hier mag ik misschien een vergelijking gebruiken:

Men is over het algemeen gewend op een bepaalde manier te werken. Laten we zeggen: een dokter is niet zeker van zijn zaak. Hij schakelt daarvoor een bepaalde specialist in. Dat is dus de normale theorie: een wederkerigheid. Maar stel nu eens, dat deze arts in plaats van het voor te leggen aan één specialist het probleem zou kunnen voorleggen aan alle specialisten; dus op elk terrein. Denkt u dan niet, dat zijn vraag veel sneller, vollediger en juist zou worden beantwoord?

Anders gezegd: Waar een toegang is tot het totaal-bewustzijn, wordt het probleem meer oplosbaar. Dat zij dat op aarde begrijpen, kan men zien in de moderne experimenten met de geneeskunde.

Er zijn op het ogenblik al bepaalde grote ziekenhuizen of verpleegcentra, want er zijn vaak zelfs ook klinieken aan verbonden, waarin men uitgaat van het standpunt: één man (of desnoods een team van 2 of 3) doet het onderzoek van een patient, maar alle specialisten nemen kennis van de beschrijving van het ziektegeval en iedereen geeft in regelmatige en dagelijkse besprekingen zijn opinie voor die gevallen, welke men belangrijk of kritiek acht. Het typerende is, dat men zo tot vaak opzienbarende nieuwe therapieën komt; dat men allerhande nieuwe

ontdekkingen gaat doen. Waarom zou dat alleen mogelijk zijn in een ziekenhuis? Waarom zou dat niet op elk terrein mogelijk zijn? Waarom zou dat op den duur niet kosmisch mogelijk zijn?

Misschien dat dit vermogen, dat in de totaliteit ligt, verklarend is voor de zonderlinge wijze, waarop men iets, wat men op aarde God pleegt te noemen, overal ervaart. Daarbij moeten wij heel goed begrijpen, dat lang niet elke levensvorm God ziet als een wezen. Soms ziet men het alleen als een mogelijkheid, waarin men zelf werkt. In andere gevallen wordt die God gezien als een kracht, waaruit men put, enz. enz. Er zijn voorbeelden, die u niet eens zoudt begrijpen. De totaliteit van alle leven kunnen wij - menselijk gesproken - beschouwen als de openbaring van God of de goddelijke Gedachte. Daarin ligt dus een potentie van kracht, maar ook van besef, die alle leven en alle verschijnselen omvat.

Het leven, dat zich op een niveau beweegt als dat van de mens op het ogenblik, ondergaat die invloed alleen onbewust. Maar naarmate het leven zichzelf bewuster wordt, zal het ook intenser deelhebben aan deze totaliteit. En als je leven hebt dat nog onbewust is, dan lijkt het misschien, of het is uitgeschakeld. Maar waar is dat niet, want in de eerste plaats zijn daar de rassen- of groepsgeesten; in de tweede plaats zijn daar de geleidegeesten, de adviserende geesten; in de derde plaats zijn daar de kosmische krachten, die inwerken op het leven. En deze allen representeren dit totaal-bewustzijn.

Nu zult u misschien ook begrijpen waarom de mensheid en het leven zelf zo sterk gedomineerd plegen te worden door kosmische stromingen, die door wezens als wij wel kunnen worden aangeduid, maar die je op aarde eigenlijk niet eens definitief kunt vaststellen. Je kunt ze hoogstens zien als een beweging in een bepaalde richting, die meestal tijdelijk is.

Deze kosmische invloeden en krachten zijn uitingen van het totaal-bewustzijn, maar zij worden verwerkt volgens het bewustzijn van het leven op aarde. En naarmate dit bewustzijn dus minder in staat is de gedachte te ontvangen, zal de verantwoordelijkheid voor die tendentie ofwel toevallen aan de geleidegeest, de groeps- of de rassengeest, dan wel - en dat is bij de mensheid nu meestal het geval - aan de zelfgeschapen groeps-"gestalt". Maar die "gestalt" kan in haar bewustzijn alleen in zoverre begrijpen, als de gezamenlijke vermogens van de groep toelaten. Hierdoor kunnen vele misverstanden ontstaan. Misverstanden, die treurig zijn, maar die kennelijk ook hun zin hebben, want zij dragen bij tot een verdere bewustwording.

Op het gevaar af, dat u mij in deze laatste les erg vervelend vindt, wil ik u hier wijzen op de vreemde balanswerking, die er bestaat tussen wat de mens kwaad noemt en wat hij goed noemt of als goed ziet.

Mensen zien macht als goed. Dit is in wezen juist. Macht nl. is zelfbeheersing plus het putten van kracht uit het "ik", waardoor het milieu aan het "ik" kan worden aangepast, waar dit noodzakelijk is. Maar zover komt de mens niet. Hij interpreteert macht als beheersing van het milieu en verstaat daaronder voorlopig vooral zijn medemensen. Zolang die macht nu niet wordt gebaseerd op de beheersing van het ego en het vermogen van het ego om creatief in te grijpen in zijn milieu, zal elke greep naar macht gepaard gaan met strijd. Strijd is een onderlinge vernietiging van macht. Daarbij speelt de realiteit absoluut geen rol. Je kunt daarvoor voorbeelden te over vinden. Per slot van rekening, er is helemaal geen reden voor al die geschillen, welke zij op het ogenblik hebben in Afrika. Indien de mensen zouden willen uitgaan van: wij willen leven, dan zou een vrede mogelijk zijn. Maar de gewone mensen zien leven alleen als een zekerheid, indien het wordt beschermd door macht. Doordat zij deze macht nastreven, vernietigen zij de mogelijkheid tot leven. De noden, die hierdoor ontstaan, dwingen tot een afmeten van eigen mogelijkheden en vermogens op een bepaald terrein. Hierdoor ontstaat een zelfkennis, die als gevolg heeft, dat men ook de tegenstander (want zo ziet men de ander nog steeds) beter gaat zien en begrijpen. En dat houdt weer in, dat er een steeds groter gemeenschappelijk begrip

ontstaat, waarbinnen strijd niet meer de oplossing kan zijn, maar waarin alleen een wederkerig uitwisselen van verdere krachten en gegevens een oplossing kan bieden.

Dit is in het begin gebeurd, toen de eerste dieren werden geconfronteerd met de wereld. Zij hadden de keuze zich aan te passen aan de veranderende omstandigheden of te gronde te gaan. De sterken onder hen, degenen die het waard waren, werden mede beschermd - dat geef ik graag toe - en geleid door een rassengeest in staat gesteld om zich geslacht na geslacht beter aan te passen aan de omstandigheden.

Als je nu de mens beziet, dan is het opvallend, dat hij zich juist onafhankelijk heeft gemaakt van die omstandigheden. Een dier, dat geen werktuigen heeft, kan alleen proberen om zo juist mogelijk aan te voelen wat er aan de hand is om op het milieu dus zo juist mogelijk te reageren. Denkt u maar aan dieren, die wegvlugten, wanneer er een aardbeving of een wervelstorm op komst is; die de mogelijkheid van een bosbrand schijnbaar al voorvoelen, voordat hij een feit is, enz. Deze trachten zich dus door verplaatsing in het milieu zo gunstig mogelijk te stellen.

De mens heeft die gevoeligheden niet meer. Hij heeft ze eigenlijk ook niet meer nodig volgens zijn eigen idee. De mens zegt: Wanneer er een aardbeving komt, dan bouw ik een huis dat door die aardbeving niet kan worden geschaad. Wanneer er een orkaan komt, dan heb ik een huis en daarin ben ik veilig. Dat klopt dan wel niet altijd, vooral niet met de moderne bouwmethoden, maar het gevoel is er. De mens heeft zich dus door werktuigen als het ware meester gemaakt van zijn milieu. En heel veel dingen, die voor een dier fataal zijn, zijn voor een mens alleen maar onaangenaamheden, die hij dank zij zijn werktuigen, zijn vermogens en ook zijn denkvermogen, overwint.

Hier ziet men dus, dat het milieu eerst beheerst, maar dat langzaam maar zeker de mens zijn milieu wil gaan beheersen. Hij kan dat milieu nooit beheersen, indien hij niet eerst in staat is om de tegenstander te begrijpen.

Als je iets wilt doen tegen stormen, dan moet je eerst begrijpen hoe die storm ontstaat, maar ook wat zijn wezen is, wat bepaalt dat hij ontstaat en ook dat hij op een bepaalde manier optreedt. Weet je dat, dan kun je de wind gaan beheersen.

Op deze manier leert het bewustzijn zich in het leven langzamerhand eerst onafhankelijk te maken van het milieu en dan - indien blijkt dat de zuiver materiële waarden niet voldoende zijn om het milieu werkelijk te beheersen - zich te richten op zijn innerlijke capaciteiten en daarbij eerst terug te grijpen naar een gemeenschappelijk bovenbewustzijn, maar op den duur naar het totaal-bewustzijn van alle leven, zoals dat in de kosmos bestaat.

Deze evolutie, want zo doet ze zich althans aan ons voor, heeft geen grenzen, die wij kunnen vaststellen. Zomin als het mogelijk is met zekerheid te zeggen, wanneer het ogenblik er is dat een entiteit besluit niet meer in stoffelijke vorm te leven, maar toch nog voldoende in de materie werkzaam wil zijn om daarin als een vorm van energie op te treden.

Je kunt de grenzen niet helemaal bepalen. Om dat te kunnen doen, moet je de hele geschiedenis van de ontwikkeling van dat leven zien en daarnaast begrijpen in hoeverre een zekere individualiteit, een onafhankelijkheid in het totaal-bewustzijn bereikt is.

Hier heb ik geprobeerd u een klein beeld te geven van waarden van het leven, die ver uitgrijpen buiten uw eigen wereld. Misschien zou ik hiermee al gevoeglijk de cursus kunnen besluiten, maar zoals menigeen ben ik geneigd om er een soort epiloog aan toe te voegen. Eenvoudig een nawoord, dat probeert de praktische betekenis van al die lessen nog eens bijzonder sterk en kort te formuleren. Nu ben ik misschien geen specialist in het kort formuleren. Ik houd meer van de conversatie dan van de concrete, korte formulering. Maar trachtende zo goed ik kan de korthed dan toch te betrachten, moet ik stellen:

- 1e. U bent in uw huidige levensvorm en -mogelijkheden een exponent van de ontwikkeling van het leven. Als exponent van dit leven, zult u materieel gebonden zijn aan een aantal door het milieu bepaalde normen. Maar daar de kern van het leven bewustzijn is, zult u zich door uw bewustzijn aan deze normen kunnen ontworstelen.
- Een ontworstelen aan normen van het milieu is alleen dan noodzakelijk, nuttig en bruikbaar, indien ik vanuit mijn geestelijk erkennen in mijn milieu een verandering tot stand kan brengen.
- Indien u werken wilt met uw bewustzijn van wat leven betekent, vraag u af in hoeverre in u besef en geestelijke waarden verdergaan dan datgene, wat in uw milieu bestaat, kenbaar of gangbaar is.
- Vraag u verder af, wat u daarmee kunt bereiken. Indien datgene, wat u daarmee denkt te kunnen bereiken, voor u belangrijk genoeg is, grijp dan in de eerste plaats geestelijk uit naar die wereld, waarin inspiraties, misschien zelfs getallen-woorden op een vreemde code lijken. Probeer die code om te zetten in gevoelswaarden en interpreteer ze naar uw eigen bestaan en milieu. Door op deze wijze te reageren zult u ontdekken, dat u in zeer vele gevallen de schijnbaar onveranderlijke wetten aan uw omgeving kunt aanpassen of wijzigen zowel voor uzelf als ook vaak ten gunste van anderen.
- 2e. Als mens bent u deel van allerhande groepsgeesten en van groepsmentaliteiten. U wordt vaak gedomineerd door het bovenbewustzijn van uw groep of van de totale mensheid. Realiseer u dat het niet belangrijk is hoe u formuleert, maar wat u formuleert. De beelden, die dit totaal-bewustzijn u ter beschikking stelt, zijn beperkt. Maar uw innerlijk vermogen tot aanvoelen van waarden gaat veel verder dan u uitdrukingsmogelijkheid ooit kan gaan. De uitdrukking is slechts de weergave van hetgeen innerlijk bereikt is. Maak u niet al te druk om het feit, dat u anders formuleert dan iemand, die u bewondert, maar die b.v. tot een ander volk behoort. Vraag u af, of de essentie gelijk is. Zoek naar de essentiële overeenkomsten en ga vandaaruit verder. U zult ontdekken, dat vele mensen op aarde reeds nu in staat zijn hun bewustzijn zelfs aan dat van de totale mensheid ten dele te onttrekken en daardoor invloeden van meer kosmische geaardheid te ondergaan.
- 3e. Het heeft geen zin om de zaak te stabiliseren. Er zijn heel veel mensen, die graag de zaak willen stabiliseren. Maar ik heb dat vorige malen reeds gezegd: stabilisatie voert tot stagnatie; en stagnatie brengt verval. Wat wij nodig hebben is niet het handhaven van het bereikte, maar altijd het uitbreiden ervan. Op het ogenblik, dat wij niet meer veranderen, zijn wij non-valeur; dan hebben wij geen waarde meer, dan zijn wij dingen, die geleefd worden. Wij moeten trachten zelf voortdurend te veranderen. Wij kunnen andere mensen en de wereld niet wijzigen, maar wij kunnen wel onszelf veranderen. Laat ons dit dan doen. Laat ons niet bang zijn om van de ene dag op de andere nieuwe standpunten in te nemen, op een nieuwe wijze te gaan streven. Laat ons vooral onszelf niet te veel binden aan doctrines, dogma's en axioma's, die over het algemeen slechts dienen om de stabilisatie en daarmee de stagnatie in het "ik" te verklaren en voor het "ik" nog enigszins een aanvaardbare achtergrond te geven.
- 4e. Alle leven wordt in het begin door de harmonie van een groter bewustzijn met dit ontstaande leven gevormd. Harmonie is de factor, die alle groei, alle bereiking beïnvloedt. Daarbij is het weer niet belangrijk op welke wijze die harmonie wordt geuit en hoe zij nu precies tot stand komt. Belangrijk is, dat zij bestaat. Juist in de mensheid is harmonie iets, dat maar al te vaak verkeerd wordt begrepen. Men denkt, dat harmonie betekent: het met elkaar eens zijn. Dat is niet waar. Harmonie is een zodanige eenheid van besef of wezen bereiken, dat de krachten - hetzij mentaal, geestelijk, onbewust mentaal of desnoods kosmisch geestelijk - elkander kunnen aanvullen. Wat wij nodig hebben is niet een bevestiging van wat wij zijn, maar een aanvulling van wat wij zijn. Slechts door steeds weer een aanvulling te zoeken en te verkrijgen op datgene, wat wij zijn en in onszelf als zekerheid kennen,

zal het leven in ons zich verder ontplooiën en zal daardoor de geestelijke waarde van dit leven groter en meer actief worden.

5e. Ik zou u nog willen wijzen op het feit, dat alle leven en alle bestaan ergens een eenheid vormt. Alle verschil, dat wij maken, is dus in feite een verloocheining van een hogere werkelijkheid. Hoe minder verschil wij maken t.a.v. aanvaarding en hoe juist wij voor onszelf het verschil in levensuiting beseffen, des te groter onze mogelijkheid om uit een kosmisch reservoir te putten; des te groter ook ons vermogen tot begripen en bereiken in meer kosmische zin.

Kijk eens, vrienden, ik heb het u al gezegd kort formuleren is een van de dingen, die niet speciaal in mijn aard ligt. Maar hier heeft u enkele eenvoudige conclusies aan het einde van deze reeks lezingen. Er is veel ongezegd gebleven. Je kunt nu eenmaal zelfs in 10 bijeenkomsten niet alle dingen zeggen.

Er zijn veel dingen misschien oppervlakkig behandeld. Maar als je wilt ingaan op de werkelijke kern en essentie van alles, dan heb je een eeuwigheid nodig; vooral als het erom gaat het begrip van die essentie met anderen te delen. Wat u hier dus hebt ontvangen, is eigenlijk een oriëntatie. Meer niet.

U staat in het leven. Ik heb u een tableau gegeven, waarop u de verschillende waarden van het leven kunt herkennen en ongeveer een richting beseffen. Nu is het aan u om in dit leven op reis te gaan: geestelijk, mentaal, stoffelijk.

U kunt zelf werken, zelf bereiken en zelf beleven. Daarbij kunt u zeer grootse dingen presteren, want u bent deel van de totaliteit en u bevindt zich op het ogenblik met het merendeel van de mensheid in een stadium, dat u zich aan de gebondenheid aan een zelfgeschapen "gestalt"-vorm kunt gaan onttrekken. Ik zou zeggen: doe dit. Zoek uw eigen weg. En als u daarbij soms gevoelens in u voelt oprijzen van een soort jaloezie, omdat een ander het beter heeft, of een gevoel krijgt dat men beroofd wordt, omdat men iets meent te bezitten, realiseer u dan, dat zolang u iets speciaal voor uzelf opeist - hetzij aan waardigheid, aan kennis, aan bereiking of wat anders - u altijd gebonden bent. Want het hunkeren naar bezit - ook als dit een bezit aan kennis is - met uitsluiting van anderen, is een zoeken naar stabilisatie van het "ik" op een bepaald niveau. Probeer dat te voorkomen.

Wanneer wij alle dingen nagaan in ons leven, in ons besef, dan kunnen wij - mens en geest - juist omdat wij iets beseffen van de geschiedenis en het ontstaan van het leven en de werkingen in het leven, uitgrijpen naar het werkelijk levende. En het werkelijk levende is het enige, waarin wij blijvend kunnen bestaan. Al het andere gaat voorbij.

Ik hoop, dat ik u dit alles, althans enigszins, heb kunnen duidelijk maken. En ik hoop, dat deze laatste bijdrage - hoezeer zij misschien ook verschillende dingen samenvoegt en samentrekt - voor u aanleiding moge zijn om de punten, die u interesseerden in de vorige lessen, nog eens te overwegen en deze te zien vanuit het standpunt van een kosmisch gebeuren, waarin u zelf een rol speelt en daardoor steeds bewuster en onafhankelijker uw eigen rol zult kunnen bepalen.

:--:

G R O E P S G E S T A L T .

Als wij ons bezighouden met de "gestalt", d.w.z. met de vorm die de gemeenschappelijke psyche van een volk aanneemt, dan worden wij in de eerste plaats getroffen door een zekere drang tot zelfbehoud. Dit is overal hetzelfde. Waar nl. een "gestalt" ontstaat, zal deze kunstmatige figuur elke aantasting van zijn wezen trachten of te straffen, want hij wil blijven bestaan. En dit voert dan tot wat men - vaak verkeerd - nationalisme noemt e.d.

Indien je de verschillende volkeren zou willen ontleden, dan kun je zelfs nog meer verschillen ontdekken.

In Engeland b.v. vinden wij een "gestalt", die in de eerste plaats erg op de vorm is. Dat klinkt voor iemand die Engeland kent waarschijnlijk een beetje vreemd. Maar de "gestalt" van Engeland als geheel grijpt voortdurend terug naar het oude en de oudheid en zoekt in de ordening, die de vorm van het oude geeft, een zekere persoonlijke anarchie in het heden te bereiken. De uiterlijke beantwoording aan de regel gaat dus gepaard met de innerlijke neiging om eigen regel te stellen. En dat houdt in, dat Engeland vooral erg groot is, indien het de Engelsman op zijn eigen wijze in staat stelt om de totale "gestalt" naar buiten toe te vertegenwoordigen. Innerlijk echter is er over het algemeen sprake van een zekere verdeeldheid en onevenwichtigheid, die achter de uiterlijke vorm verborgen blijft.

Ga ik daarentegen naar Duitsland (wij kunnen natuurlijk niet alle volkeren hier onder de loupe nemen), dan ontdek je, dat hier vooral vernieuwing belangrijk is voor de "gestalt". Deze is, zoals de Duitser zegt: strebsam. Zij zoekt dus voortdurend een verdere bereiking en tracht deze te consolideren door een zo groot mogelijk aantal van de delen van de "gestalt" daarvoor in te spannen. Dit heeft grote nadelen.

En Engeland is b.v. een dictatuur niet denkbaar; hiervoor is de innerlijk anarchistische houding te groot. En zelfs indien men iemand tijdelijk de macht van een dictatuur geeft, zal er altijd een voldoende verzet blijven, zodat men hem niet zonder meer accepteert.

In Duitsland echter, voelt men voortdurend in alles de uiting van het streven, van het vernieuwen, en is men door de "gestalt" geneigd zich daar aan te melden als deel ervan. Het resultaat is, dat wij in Duitsland dus alles veel systematischer zien gebeuren dan in Engeland; dat wij daarnaast veel meer pogingen zien tot vernieuwing, verandering en aanpassing dan in Engeland, maar dat men zich doodstaart op de exponenten, die beweren deze vernieuwing in hun macht te hebben.

Er is dus een zeer grote afhankelijkheid van op zich willekeurige personen, die op een gegeven ogenblik voor het volk (of voor een groot deel daarvan) de "gestalt" van het hele volk representeren. Deze gebondenheid is een emotionele, waarbij de rede en de redelijkheid over het algemeen ver te zoeken zijn. Een rede en een redelijkheid, die overigens soms wat zwaarwichtig, juist in de persoonlijke bestrevingen, zeer sterk tot uiting komt.

Een Duitser is voor zichzelf in zijn leven erg nuchter. Naar buiten toe doet hij echter wat idealistisch aan. Bij de Engelsman zou je het kunnen omdraaien. De Engelsman kan naar buiten toe misschien erg nuchter lijken, in zich is hij gewoonlijk vaak idealistisch.

Dan hebben wij Frankrijk. In Frankrijk hebben wij te maken met een "gestalt", die berust op de feitelijke anarchie. De "gestalt" zelf draagt dus in zich de eigenschap om al wat van anderen is tot eigen bezit te maken. Daarbij is er veel minder sprake van een vernieuwing, maar veel meer van een grijpen naar datgene, wat een ander bezit. En dat geldt voor zowel geestelijke als ook voor materiële waarden. De neiging is daardoor veel meer communaal in de bestreving. Wij zien veel grotere eenheid in de gemeenschap, als het gaat om iets te veroveren.

Maar gelijktijdig zien wij in de overovering een zeer grote persoonlijke zucht tot bereiking of hebben, waardoor men eigenlijk het doel van de groep voortdurend teniet doet.

Gaan we naar Italië, dan ontdekken we vreemd genoeg, dat deze "gestalt" het "ik" in de hemel tracht te plaatsen. De mens vereenzelvigd zich met het hoogste en hij probeert dit hoogste uit te drukken op elk niveau. De levenslust en de vaak temperamentvolle zinnelijkheid, die menigeen hier bij de zuiderling meent te ontdekken, mogen wij dan ook niet zonder meer zien als een losheid van leven. Het is eerder de poging om het gevoel van verhevenheid waar te maken. Daardoor is er in feite sprake van een veel grotere trots dan wij b.v. bij de Fransman zien. Nationaal komt deze niet zozeer tot uiting, in het individu wel.

Wil je andere voorbeelden nemen, dan kun je kijken naar b.v. de Amerikaan. De Amerikaan wordt (verkeerd naar mijn idee) dikwijls een beetje kinderlijk voorgesteld. Maar zien wij de "gestalt", dan moeten wij ook begrijpen, dat deze "gestalt" nog niet volledig geformeerd is, omdat zij eigenlijk pas in 1930 tot een zekere stabilisatie is gekomen. Er is steeds meer aan toegevoegd, steeds meer in opgenomen. Hier krijgt de "gestalt" van de U.S.A. als geheel pas heel langzaam werkelijk vaste vorm.

Hier zijn twee dingen, die overheersen:

1. de behoefte om bemind te worden. Dat klinkt heel vreemd, maar het is begrijpelijk, want het zijn allemaal groepen, die zijn weggetrokken, omdat zij - hetzij door de omstandigheden, hetzij door het volk waarin zij leefden - niet werden bemind. Deze behoefte tot aanvaarding, tot bemind worden, is zeer groot.
2. wij zien in deze "gestalt" de daad zeer sterk; de actie als een zeer sterke factor. Eveneens begrijpelijk, omdat de componenten, waaruit het volk is opgebouwd, door een actie zichzelf a.h.w. een zekere vrijheid moesten verschaffen. De vrijheid, die Amerika predikt, is in feite geen vrijheid. Zij is voor de Amerikaan een leuze, waardoor hij zijn behoren tot de "gestalt" uitdrukt.

Willen we dan verder nagaan wat er nog aan beweegredenen in zit, dan worden wij weer geconfronteerd met de ontstaansgeschiedenis. En dan moeten wij eraan denken (dat gaat op het ogenblik eigenlijk nog door), dat grote groepen van de bevolking zich naar boven toe moeten vechten. Er is dus een zekere koloniatiedrang, die echter niet wordt gericht op andere landen in de eerste plaats, maar op een milieuverschuiving in eigen land.

Het is duidelijk, dat ook dit aan de "gestalt" een zekere mentaliteit verleent, een algemene vorm. Dat is de behoefte om zichzelf a.h.w. als krachtfiguur te beschouwen. De verering van de sporten, maar ook van kunsten, is dan ook in Amerika niet alleen maar te zien als een deel van de cultuur. Het is weer een behoefte om eigen stijgen, eigen meerwaardigheid, uit te drukken. De vereenzelviging met de sportman en met de uitvoerenden zijn dus eveneens middelen om zichzelf a.h.w. los te maken uit een verarmd milieu. Het is een voortdurend streven naar rijkdom; in de eenling uit de aard der zaak meestal materieel uitgedrukt, maar in wezen de behoefte aan een geestelijke rijkdom. En dat betekent, dat de Ver. Staten, gezien het feit dat er nog een vorming gaande is, waarschijnlijk zal moeten komen tot een aanpassing van de "gestalt" als zodanig aan de andere volkeren. Dit is op het ogenblik niet het geval. Er bestaat een grote hiaat, of men dit erkennen wil of niet, tussen de "gestalt" van het Amerikaanse volk als geheel en de "gestalt" van de andere volkeren.

Misschien is het goed hierbij op te merken, dat de "gestalt" van de Ver. Staten, evenals van sommige andere landen, is opgebouwd uit een groot aantal differente groepsentiteiten. Het is dus een in componenten ontleedbaar geheel, waarbij elke component het zijnde bijdraagt.

Orthodoxie (behoudzucht) speelt vaak een zeer grote rol bij bepaalde groepen. Isolationisme, dus het zich beperken tot eigen groep, eveneens. Daarnaast

krijgen wij... de aanvaardingsbehoefte, die dan toch - ongeacht deze intern bestaande krachten - naar buiten moet grijpen, omdat een verdere erkenning nu eenmaal niet in de States, maar alleen van buiten naar de States kan worden bereikt.

Het is wel aardig dit zo na te gaan. En als je dan nog een andere staat wilt nemen, dan hebben wij b.v. Sovjet-Rusland.

Ook hier hebben wij te maken met een zeer samengestelde totaal-"gestalt", waarbij ik moet wijzen op het feit, dat wij in het zuiden een aantal volkeren hebben, die zeer sterk gebonden zijn aan een groepsmentaliteit, waarbij de groepswet domineert en wraakzucht en wantrouwen tegen de ander een grote rol spelen. Het is overigens niet te verbazen, dat vele van de regcerderen van de Sovjet-Unie juist uit deze staten komen.

Wij hebben dan verder te maken met een grote hoeveelheid industrie- en landbouwgebieden, die een zekere welvaart kennen. Deze hebben zich vroeger beschouwd als uitverkoren en hebben nu een zeker ressentiment tegen de overheersing door de totaal-"gestalt". Zij trachten hun invloed wederom te vergroten en daardoor gelijktijdig ook hun eigen vormen van cultuur e.d. sterk tot uitdrukking te brengen. Het zijn deze landen, die wij hoofdzakelijk vinden in het zuiden van de staten en verder in het westen, die gezamenlijk trachten een uitwisseling naar buiten toe en vooral een bewijs van eigen culturele beschaving aan de wereld te geven.

Dan hebben wij in dit volk ook te maken met een soort Bedouïenen-mentaliteit. Er zijn grote bevolkingsgroepen, die nog zeer sterke stamgevoelens hebben, ook al worden deze nu op communes overgedragen, en die ook een mindere gebondenheid aan plaats kennen. Deze groeperingen verlenen weer aan de totaal-"gestalt" wantrouwen voor de buitenstaander, maar gelijktijdig een zich niet-gebonden voelen aan andere tradities dan de eigen gedragsnorm.

Indien we de totaal-"gestalt", die nog veel meer bevat, gaan bezien, dan zien wij dus: wantrouwen. Een wantrouwen, dat voortkomt uit de behoefte om eigen waardigheid te tonen.

Een zeer grote bestreving op cultureel en wetenschappelijk terrein; ook weer een poging om zichzelf te bewijzen.

Een gebrek aan begrip voor land- en streekgebondenheid, dat bij de bevolkingsgroepen dus wel bestaat, maar in de totaal-"gestalt" niet sterk uitdrukking komt.

En wat voor de wereldpolitiek misschien wel heel erg belangrijk is: een bijna sentimentele behoefte om met de eigenproblemen te worden erkend.

Een Russische "gestalt" zou je je kunnen voorstellen als een misanthroop, die pas gelukkig is, wanneer hij het totaal van zijn kwalen kan voorleggen aan de wereld en gelijktijdig zijn meerwaardigheid op cultureel en wetenschappelijk terrein bewijzen.

Hieruit blijkt dus wel, dat de verschillende "gestalten" nog wel wat verschillen.

Nederland heeft zeer zeker ook een "gestalt", die - zoals u zult begrijpen - over het algemeen nogal commercieel is ingesteld. Dat vloeit weer voort uit de vroegere ontwikkelingen. Wij kunnen ons voorstellen, dat deze commerciële instelling is gegroeid ongeveer in de jaren 500 - 800 n. Chr. In die tijd is de mentaliteit van het volk (de stamgemeenschap) langzamerhand gebracht binnen het kader van uitwisseling en winst. Uitwisseling en winst geven weer een zeer grote behoefte aan ordening. Maar ordening en winst kunnen alleen samengaan door het compromis. Als we de Nederlandse "gestalt" willen beschrijven, zou ik zeggen:

Zij toont een zeer grote aanhankelijkheid aan elke veronderstelde winstmogelijkheid, die dus niet alleen gaat om de handelswinst, maar ook om eventuele geestelijke winst; een zeer grote mate van eigenzinnigheid en een haast niet te stuiten behoefte tot argumentatie in de hoop daardoor winst te behouden.

Dit is het optreden van Nederland naar buiten toe. De grootheid van Nederland komt alleen voort uit zijn behoefte om al deze mogelijkheden naar buiten toe

te tonen. De verwantschap met de Duitse groepsgeest is veel sterker dan een goed Nederlander ooit zou durven vermoeden in deze dagen, daar men ordening, geordendheid en systeem (als basis - wel te verstaan - voor de winstmogelijkheden) wel bijzonder hoog aanslaat.

Ik wil niet verdergaan met de beschrijving van al wat er op de wereld is. Anders zou ik u moeten vertellen, dat b.v. de hele Japanse "gestalt" eigenlijk nog steeds wordt bepaald door de verering voor de krijgsman/held. Terwijl in China b.v. de grote verering nog steeds is voor de filosoof/wijsgeer, die bovendien wetenschapsman en heerser is. Dit zijn allemaal dingen, die u zelf kunt nagaan.

Belangwekkend is echter, dat wij altijd weer in deze "gestalt"-psychologie der volkeren een uitdrukking vinden van de positieve waarden van het volk. De uitingen zijn vanuit ons standpunt negatief. Maar dat is begrijpelijk, want een mens, die zelf aan een "gestalt" gebonden is, zal elke uiting van een andere "gestalt" in de eerste plaats vergelijken met zijn eigen vorm en elk verschil daarmee afkeuren.

Indien wij echter nagaan hoe de verschillende "gestalt"-werkingen elkaar kunnen aanvullen, dan is dat werkelijk verbluffend. Wij zien b.v. dat de bereikingsbehoefte van de Ver. Staten, de behoefte om eigen meerwaardigheid ergens duidelijk te maken, om te veroveren, te bezitten, bijzonder goed samenklinkt met de behoefte tot systematische prestaties en idealisering in een bepaalde figuur, zoals die in Duitsland bestaat.

Wij zien, dat de handelszin, als ik het zo eens mag noemen, plus de orthodoxe eigenzinnigheid van Nederland b.v. bijzonder goed zouden kunnen passen bij de Franse en zelfs Italiaanse mentaliteit.

Als je al die dingen nagaat, dan blijkt dat zodra de positieve waarden in de "gestalt" van een ander volk worden erkend en men de nadruk legt op datgene, wat in eigen volk aan positieve prestatiemogelijkheid in de "gestalt" ligt, een samenwerking en op den duur een versmelting bereikbaar is.

Het feit, dat dit b.v. in de Sovjet-Unie sedert ongeveer 20 jaar het geval is en dat in de Ver. Staten op het ogenblik al rond 40 jaar een dergelijke versmelting mogelijk is gebleken, doet het beste hopen voor de gehele wereld. Want willen wij als mensheid op de wereld werkelijk iets bereiken, dan zal een steeds sterkere versmelting van de groeps-"gestalt" en de nationale "gestalt"-vorming moeten plaatsvinden, waardoor de psychische vrijheid van interreactie tussen de volkeren gaat ontstaan. Zolang men echter de nadruk blijft leggen op de verschillen (en ik zei u reeds, de "gestalt" werkt daar altijd aan mee, omdat zij zichzelf instand wenst te houden), dan zullen wij zien, dat de verdeeldheden blijven bestaan en daardoor ook het onbegrip.

Wanneer u de wereldpolitiek beschouwt, dan zult u - vreemd genoeg - in de gedragingen van staatslieden, die lang niet altijd de werkelijke zin en bedoeling van hun volken representeren, wel altijd de vertegenwoordiging zien van de "gestalt" van hun volk volk. Zij worden - of zij dit wensen of niet - a.h.w. de exponenten van hun gemeenschap. Of zij daarbij eerlijk zijn of niet, doet niet ter zake. De behoefte tot zijn, de drijfveer van het totale volk, komt in de staatslieden tot uiting.

En daarmee is een verklaring gevonden voor de grote verschillen en ook voor de grote verwantschappen, die er bestaan. Typerend is b.v. dat het katholicisme zoals dit vooral in bepaalde Zuid-Amerikaanse staten op het ogenblik nog regeert, het joodse geloof zoals het in Israël bestaat en de islâm zoals deze in de Arabische staten en in het zuiden van Azië bestaat, praktisch vergelijkbare waarden zijn als groep, als "gestalt". Zij hebben echter één ding, dat het hun onmogelijk maakt voldoende van elkaar te begrijpen; en dat is dat zij voor zich het recht van verhevenheid opeisen, of - zo u wilt - het uitverkoren-zijn. Wat weer wijst op een innerlijke onzekerheid, die op deze wijze gecompenseerd wordt.

Deze volkeren zijn innerlijk onzeker. De zekerheid, de ferociteit, waarmee zij die zekerheid naar buiten tot uiting proberen te brengen, is alleen maar een poging van de "gestalt" zichzelf te handhaven. Zodra men echter begrijpt dat de

waarde, die hier op de achtergrond ligt (de absolute onderwerping aan een goddelijk gezag), belangrijker is voor de totaliteit dan de wijze, waarop men dit gezag formuleert, zal blijken dat deze in feite vaak totaal verschillende landen en volkeren een veel grotere affiniteit met elkaar hebben dan b.v. met de Ver. Staten.

De verklaring is eenvoudig. De "gestalt" brengt de mens ertoe vooral te letten op datgene, wat anders is. Door de nadruk op de verschillen te leggen houdt de "gestalt" zichzelf instand.

De exponent van de "gestalt" is altijd de machthebber, die - om zijn eigen macht te handhaven en onbewust daardoor als exponent van de "gestalt" - eveneens tracht op de verschillen de nadruk te leggen. Daar, waar een mens zich echter zover kan ontworstelen aan deze hem beheersende invloed, dat hij in de eerste plaats de overeenkomst gaat zien, daar begint een versmelting, waardoor het bovenbewustzijn van de mens, dat op het ogenblik onafhankelijk van de "gestalt" aanwezig is (of misschien als "gestalt" van de mensheid gezien kan worden), één kan worden met de regerende tendensen in de verschillende volkeren. Dan zouden de volkeren elkander kunnen aanvullen op grond van hun bijzondere eigenschappen, hun bijzondere noden en mogelijkheden. De wereld zou dan veel meer kunnen presteren, produceren en beheersen dan tot op dit ogenblik het geval is.

Met deze korte beschouwing over de nationale "gestalt" probeer ik dus duidelijk te maken, dat de mens zelf zich daaraan zo mogelijk moet ontworstelen. Hoe meer u zich door de groep laat beheersen, des te minder kans er is dat u een redelijke harmonie en eenheid met anderen vindt.

Als u wilt beginnen met dit zoeken naar eenheid en harmonie, dan moet u nooit beginnen ver van huis. Begin altijd eerst de overeenkomst te zoeken in de schijnbaar tegengestelde gedragswaarden en mentaliteiten vlak bij u. Daardoor zult u kunnen groeien naar een vrijheid van eigen bestaan en denken, die u weliswaar niet onttrekt aan de grondwaarden van het mens-zijn, maar die het u mogelijk maakt in allen het beste te zien, te wekken en in samenwerking met die anderen te gebruiken.

-:-

S L O T A C C O O R D .

Vanaf het eerste zoeken naar de melodie van de instrumenten en de ver- vlechting met contrapunt en tegenmelodie, is uit de warreling van kleuren al- les gegroeid naar dit ene: een slotaccoord. Want alle dingen, schijnbaar onsa- menhangend, hebben zich verweven. Zij hebben verhalend uitgedrukt wat er aan gevoelens leefde, wat er aan emoties bestond. En nu komt dan het ogenblik, dat er een oplossing moet zijn. En als er geen oplossing is, dan blijft de me- lodie een onvoldaanheid. Zij blijft leeg.

Soms hoor je - Bach heeft dat b.v. in zijn orgelspel zo vaak gedaan - hoe de haast mathematisch vervlochten tonenreeksen langzaam, langzaam klimmen, tot er één antwoord is als een zang van openbaring: een slotaccoord in majeur, dat klimmend, daverend uitdrukt: Dit is een antwoord op alle problemen!

Een slotaccoord ligt er voor ons elke dag. Want elke dag vervlechten zich de problemen. Elke dag zijn onze bedoelingen en onze daden en al onze verwar- ringen samengevlochten tot iets, waarin melodie en tegenmelodie een rol spelen. Onze woorden, onze gedachten en onze strijdigheden hebben wij erbij gevoegd en nu komt het ogenblik, dat we een oplossing moeten vinden. En die oplossing kan al- leen liggen in de erkenning. Wie in zichzelf erkent wat de dag was, erkent wat er aan positieve waarde in zit. En wie die positieve waarde ziet als de mogelijk-

heid om daarin het hogere weer te geven, die vindt een slotaccord in majeur. Die vindt een antwoord. En een antwoord is het meest noodzakelijke, dat er bestaat.

Wie kijkt naar de hemel en de eigenaardige dans van de planeten ziet tegen het zwarte achterdoek, waarin de diamanten van de sterren flonkeren, die vraagt zich wel eens af: Waar moet het naar toe? Want ook visueel is dit een langzame, statige dans, die met haar vele keerpunten en teruglopende planeten ons doet vragen: Waar, waar gaat het naar toe?

Maar er zal een dag komen, dat al deze dingen zich alle in de leegte verenigen tot een antwoord. Dan moet de zin van dit alles duidelijk worden; en is dat slotaccord het scheppend Woord, dat in den beginne was.

Altijd weer is er in het slotaccord iets van God. Niet dat God Zich overal openbaart. Maar elk antwoord, dat positief is, is een aanduiding van iets hogers, iets beters. En het hoogste, het beste, dat we ons kunnen voorstellen, ja, het onbekende, waaraan we alle goede dingen toeschrijven, dat noemen we God. Daarom is God altijd tegenwoordig in het slotaccord.

Als wij vandaag aan het einde van deze cursus trachten een slotaccord tot stand te brengen, dan moeten we ook de vragen zien. Dan moeten we zien, hoe de vele denkwijzen en de vele opvattingen zich met elkaar vervlochten hebben. Hoe daarbij als een contrapunt steeds weer eigen mogelijkheid en eigen belang kwam, staande tegenover de altruïstische en hogere, de meer innerlijke openbaring. We moeten zien, dat die beide samen een melodie vormen, die leven heet. Of dit nu praktisch occultisme heet, of dat je er een andere naam aan geeft, of je spreekt over het begin of het einde van het leven, of je spreekt over de werkelijkheid, het blijft hetzelfde. Altijd weer vervlechten zich de verschillende standpunten: de mens, die niet anders kan dan zien vanuit zichzelf, denken vanuit zichzelf en in feite streven vanuit zichzelf ... en die grote wereld, waarin een bedoeling ligt, die verder reikt dan dit "ik".

Wij vinden allen eens een slotaccord. Soms noemen de mensen het "dood". Soms noemen ze het "inwijding". Soms noemen ze het "opstanding". Een accoord, waarin wij levende kracht en probleem, "ik"-zijn en Godserkenning hebben samengevoegd, waarin wij a.h.w. versmelten met dat, wat wij geweest zijn en onze toekomst omarmen, omdat zij deel is van onszelf. En op dat moment hebben wij dat grote majeur-accord bereikt, waarin wordt gezegd: Hier eindigen de problemen.

Ook u zult allen op uw eigen wijze steeds weer een slotaccord zoeken. Eerst elke dag, wanneer een van de bewegingen van het enorme drama, dat leven heet, voor u ten einde komt. U zult het afmeten, wanneer de perioden van jaren voorbijgaan en een nieuwe fase in uw leven, nieuw fasen in uw denken en bestaan optreden. En ook dan zoudt u zich moeten realiseren: Wat is het positieve antwoord, dat ik kan geven uit al, wat is geweest? In majeur een slotaccord, dat juist daardoor het begin kan zijn van een nieuwe, boeiende, verrukkelijke melodie.

Zeker, we zijn niet altijd solisten. Soms spelen we maar een bescheiden partij in het orkest. En dan zijn we misschien enkel een triangel, die even tinkelt tussen het laweit en het zingen van de andere instrumenten door. Maar is het belangrijk wat voor instrument we spelen? Het is belangrijk, dat we in het geheel ons aandeel hebben gegeven, zodat het slotaccord mede ons probleem, ons zijn a.h.w. beantwoordt.

Laat ons dan elke dag weer ons slotaccord opbouwen. De erkenning: ook deze dag heeft positieve dingen gegeven. Ook deze dag zijn we dichterbij gekomen bij een antwoord op sommige vragen. En laten we elke keer, als het lijkt dat er een periode is afgesloten, grijpen naar het verleden; en uit de vervlechting van waarden, die we daarin hebben gekend, zoeken naar dat positieve antwoord, waarin het hogere ligt.

Het leven is een melodie, die uit vele afzonderlijke delen bestaat, waarin je soms een solo speelt, waarin je soms alleen maar op de achtergrond een deuntje mag meeblazen. Het leven is altijd echter weer een positieve waarde, waarin een antwoord ligt en een begin. Tot die laatste dag, dat een slotaccord een einde maakt aan alle afzonderlijkheden en de laatste vragen van leven en bestaan worden opgelost in het laatste slotaccord: een naam, die in ons nog vaag weerklinkt tot wij ophouden te denken aan onszelf als een afzonderlijkheid.

:--: